សេចក្តីអធិប្បាយ នៃទំនុកតម្កើង

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំក្នុងការកែទម្រង់ទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលសិក្ខាសាលារបស់ខ្ញុំនៅកូរ៉េខាងត្បូង Chong Shin Bible College (BA) និង សិក្ខាសាលាទ្រឹស្តី Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូចគាត់នៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយគាត់បានទេ។

ដូច្នេះ យោងទៅតាមចរន្តនៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ជាដំបូងខ្ញុំបានបកប្រែគម្ពីរទ្រឹស្តីជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយចំនួន 68 នៅក្នុងវិវរណៈរបស់គាត់ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបកប្រែរបស់ខ្ញុំ។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញពីចំណង់ចំណូលចិត្តដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយ Expository ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់នៃសេចក្តីពិត។

ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានគម្រោងមួយចំនួនទៅសិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និងសិក្ខាសាលាវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃទំនុកតម្កើង

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 ព្រះពរ [1] (ទំនុកដំកើង 1:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 បុរសដែលមានពរ [1] (ទំនុកតម្កើង 1:1-6)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ភាពឥតប្រយោជន៍ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (ទំនុកតម្កើង 2:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 សេចក្តីជំនឿដើរឆ្ពងកាត់ទុក្ខវេទនា (ទំនុកតម្កើង 3:1-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ទំនាក់ទំនង រវាងការអធិស្ឋាន និងជីវិតសុចរិត (ទំនុកតម្កើង ៤:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អាកប្បកិរិយារបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលជួបនឹងរឿងអយុត្តិធម៌ (ទំនុកដំកើង ៤:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 7 ចូរជឿលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយរក្សាសេចក្តីសុខចុះ។ (ទំនុកតម្កើង ៤:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 មនុស្សអាក្រក់ដ៏ក្រៃលែងត្រូវដួលដោយកលល្បិច (ទំនុកតម្កើង ៥:១០)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង ទទួលទោសពីស្ថានសួគ៌។ (ទំនុកដំកើង ៧:១៥-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 តាំងអំណាចដោយមាត់កុមារ និងទារក (ទំនុកតម្កើង ៨:១-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 អំពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ការអរព្រះគុណរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងការរីករាយរបស់ទ្រង់ (ទំនុកដំកើង ៩:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 កិច្ចការរបស់ពួកបរិសុទ្ធចំពោះព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៩:១០-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ព្រះជួយដល់មនុស្សដែលត្រូវបានគេបៀតបៀន (ទំនុកតម្កើង ១០:
១២-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេបៀតបៀន (ទំនុកតម្កើង
១០:១២-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 ជំនឿដែលយើងគួរមានក្នុងសេចក្តីវេទនា (ទំនុកដំកើង ១១:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 តើយើងនឹងជឿអ្វីទៅនឹងមនុស្សខូចដែលនិយាយថា យើងមិនអាច
ជឿបានឡើយ (ទំនុកដំកើង ១២:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្នកមិនជឿ (ទំនុកតម្កើង 14:1)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 មនុស្សល្ងង់ (១) (ទំនុកដំកើង ១៤:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 សេចក្តីរីករាយនៅខាងស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 16:11)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ចូរយើងយកខ្ជឹមសារសម្រាប់ទទួលចំណែកក្នុងលោក (ទំនុកតម្កើង
១៧:១៤-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 អាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះសត្រូវដ៏ខ្លាំង (ទំនុកដំកើង ១៨:១៧-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 វិវរណៈទ្វេរជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿ (ទំនុកតម្កើង ១៩:១-
៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ពឹងលើតែព្រះ (ទំនុកដំកើង ២០:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 អំពីការយកឈ្នះសត្រូវ (ទំនុកដំកើង ២១:៨-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ (ទំនុកដំកើង ២៣:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌ (ទំនុកតម្កើង ២៣:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ពរជ័យដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលនៅពេលអនាគត (ទំនុកដំកើង ២៣:៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 អ្នកដែលអាចបម្រើព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង ២៤:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 ធាតុពីរនៃសេចក្តីជំនឿ (ទំនុកតម្កើង 25:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 ទស្សនៈរបស់ព្រះដែលដាវីឌមាន [1] (ទំនុកដំកើង 25:1-21)

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលជួបរឿងអយុត្តិធម៌ (ទំនុកតម្កើង 26:1-4)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 33 សេចក្តីអធិដ្ឋាន (ទំនុកតម្កើង ២៦:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 ចូរថ្វាយសិរីល្អ និងព្រះចេស្តាដល់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ២៩:១-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 35 នៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ៣០:៤-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 36 សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌ (ទំនុកដំកើង ៣១:១-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 37 ចូរអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងឱកាសបានជួបព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៣២:៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 38 ពួកបរិសុទ្ធគួរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 33:1-3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 39 ព្រះទ្រង់ប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកីយ៍មនុស្ស (ទំនុកតម្កើង ៣៣:១០-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 40 ការដាស់តឿនដែលអ្នកកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា គួរតែទទួលហើយជាសេចក្តីសង្ឃឹម (ទំនុកតម្កើង 34:8-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 41 គុណធម៌ទាំងបួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ៣៦:៥-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 42 ទន្លេ ទឹកនៃសេចក្តីរីករាយ (ទំនុកតម្កើង ៣៦ : ៥-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 43 គុណធម៌ ៣ យ៉ាង ដែលអ្នកជឿគួរប្រព្រឹត្តក្នុងលោកិយ។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 ការរងទុក្ខ និងពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកតម្កើង ៣៨:១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 ភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស (ទំនុកដំកើង ៣៩:១-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 សូមរីករាយនឹងការប្រតិបត្តិតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៤០:៦-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 47 ទំនុកចិត្តរបស់ដាវីឌចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះជាទីបំផុត (ទំនុកដំកើង ៤១:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 48 រង់ចាំព្រះអម្ចាស់ តែកុំធ្វើឱ្យខកចិត្ត (ទំនុកដំកើង ៤២:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 កុំខកចិត្ត (ទំនុកតម្កើង 43:5)

សេចក្តីអធិប្បាយ 50 ភាពជាស្តេចនៃព្រះគ្រីស្ទ (ទំនុកតម្កើង 45:1-5)

សេចក្តីអធិប្បាយ 51 ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរភ័យខ្លាច (ទំនុកតម្កើង 46:1-3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 52 សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 47) :1-9)

សេចក្តីអធិប្បាយ 53 ព្រះទ្រង់ជាព្រះរបស់យើងអស់កល្បជានិច្ច (ទំនុកតម្កើង 48:1-14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 54 សេចក្តីទុក្ខរបស់អ្នកដែលពឹងលើវត្ថុ តែមិនមានព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៤៩:៦-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 55 ស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ានៅថ្ងៃរងទុក្ខ (ទំនុកតម្កើង ៥០:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 56 សារៈសំខាន់របស់មនុស្ស (ទំនុកតម្កើង 51:10-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 57 កុំដកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចេញពីខ្ញុំ។ (ទំនុកដំកើង ៥០:១០-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 59 អ្នកណាដែលមិនមានអណ្តាតអាក្រក់ (ទំនុកតម្កើង 52:1-9)

សេចក្តីអធិប្បាយ 61 មនុស្សល្ងង់ [២] (ទំនុកដំកើង ៥៣:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 60 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សចំពោះព្រះ (ទំនុកតម្កើង 53:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 61 ហេតុផលដើម្បីសុំសេចក្តីសង្គ្រោះ (ទំនុកតម្កើង 54:1-7)

សេចក្តីបង្រៀន 62 ការបៀតបៀនដ៏ឈឺចាប់ (ទំនុកតម្កើង 55:4-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 63 ផែនការជ័យជំនះដែលដាវីឌត្រូវបានគេបៀតបៀន (ទំនុកតម្កើង 56:1-9)

សេចក្តីអធិប្បាយ 64 ចូរបញ្ចាក់បេះដូង។ (ទំនុកដំកើង ៥៧:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 65 ចំណងជើងប្លន់ដែលដាវីឌដាក់បណ្តាសា (ទំនុកតម្កើង 58:1-11)

សេចក្តីអធិប្បាយ 66 ការអង្វរដែលមនុស្សគ្មានទោសទាមទារឱ្យបានសេចក្តីសង្គ្រោះ (ទំនុកតម្កើង 59:1-7)

សេចក្តីអធិប្បាយ 67 អំពីការមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងការបរាជ័យ (ទំនុកតម្កើង ៦០:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 68 ស្រែកពីមនុស្សវេទនា (ទំនុកតម្កើង 61:1-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 69 មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាថ្មដារបស់ខ្ញុំ (ទំនុកតម្កើង 62:1-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 70 ការលះបង់របស់ដាវីឌ (ទំនុកតម្កើង 63:1-6)

សេចក្តីអធិប្បាយ 71 ខ្ជាំងសត្រូវ ពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកដំកើង ៦៤:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 72 ទស្សនៈរបស់ព្រះដែលដាវីឌមាន [២] (ទំនុកដំកើង ៦៥:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 73 វិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដើម្បីដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 66:1-20)

សេចក្តីអធិប្បាយ 74 សេចក្តីប្រាថ្នានៃអវិជ្ជា (ទំនុកតម្កើង ៦៧:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 75 ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលបន្ទុកក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ (ទំនុកតម្កើង ៦៨:១៩-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 76 អំពីការយល់ឃើញពីសត្រូវ (ទំនុកដំកើង ៦៩:១-៣៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 77 អាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿដែលពួកបរិសុទ្ធគួរយកនៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ (ទំនុកតម្កើង ៧០:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 78 នៃសេចក្តីប្រាថ្នាខាងផ្សាយដំណឹងល្អដែលពួកបរិសុទ្ធចាស់គួរទទួល (ទំនុកតម្កើង ៧១:១-២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 79 នយោបាយដ៏ឧត្តម (ទំនុកតម្កើង ៧២:១-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 80 នៃដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាលំបាក នៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៧៣:១-២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 81 ស្តានការណ៍នៃពួកបរិសុទ្ធក្នុងថ្ងៃងងឹត (ទំនុកតម្កើង ៧៤:៩-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 82 កុំយកចិត្តក្រអឺតក្រទម (ទំនុកតម្កើង ៧៥:៤-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 83 បុរសគួរឆ្ពុះបញ្ចាំងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ៧៩:៨-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 84 ចូរយើងប្រយ័ត្នអំពើបាប ដោយមើលប្រវត្តិនៃអំពើបាបរបស់អ៊ីស្រាអែល។ (ទំនុកដំកើង ៧៨:១-៧២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 85 លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពីរនៃការអធិស្ឋានដ៏មានប្រសិទ្ធភាព (ទំនុកដំកើង ១៤:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 86 ហ្វូងចៀមរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨0:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 87 ចូរយើងស្តាប់បង្គាប់ (ទំនុកតម្កើង ៨១:៨-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 88 នយោបាយសុចរិត (ទំនុកតម្កើង ៨២:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 89 នយោបាយនៃសាសនា (ទំនុកតម្កើង ៨២:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 90 ការអធិស្ឋានដើម្បីកុំនៅស្ងៀម (ទំនុកតម្កើង ៨៣:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 91 ចូរយើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីចូលក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨៤:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 92 ការទន្ទឹងរង់ចាំទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 84:1-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 93 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿទៅកាន់កន្លែងសឹករបស់ព្រះជាអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 84:10-12)

សេចក្តីអធិប្បាយ 94 ការទន្ទឹងរង់ចាំការមកដល់នៃថ្ងៃដ៏សុខសាន្តម្តងទៀត។ ទំនុកតម្កើង ៨៥:១-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 95 ស្រែកថ្វាយព្រះយេហូវ៉ាក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ទំនុកតម្កើង ៨៦:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 96 អំពីរឿងដែលសាសន៍ដទៃបានចូលទៅស្ថានសួគ៌។ (ទំនុកដំកើង ៨៧:១-៧)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 97 បន្តអធិស្ឋានដោយអស់ពីចិត្តក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ទំនុកដំកើង ៨៧:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 98 ជំនឿដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ាជារៀងរហូត (ទំនុកតម្កើង ៨៩:១-៥២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 99 “ ”

សេចក្តីអធិប្បាយ 100 បង្រៀនយើងពីរបៀបរាប់ថ្ងៃរបស់យើង។ (ទំនុកដំកើង ៩០:១-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 101 អំពីការមានអាយុយឺនយូរ (ទំនុកតម្កើង 91:16)

សេចក្តីអធិប្បាយ 102 លក្ខណៈបីយ៉ាងនៃពួកបរិសុទ្ធដែលការពារដោយព្រះ (ទំនុកតម្កើង 91:14-16)

សេចក្តីអធិប្បាយ 103 ផ្នែកនៃមនុស្សសុចរិត និងម្នាក់នៃមនុស្សអាក្រក់ (ទំនុកតម្កើង 92:1-5)

សេចក្តីអធិប្បាយ 104 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សសុចរិត (ទំនុកតម្កើង 94:1-23)

សេចក្តីអធិប្បាយ 105 កិច្ចការបីដែលអ្នកជឿ គួរតែយក។ (ទំនុកដំកើង ៩៥:១-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 106 ចូរលុតជង្គង់ចុះនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ៩៥:១-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 107 សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ៩៦:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 108 ព្រះដែលបញ្ចេញពន្លឺ (ទំនុកដំកើង ៩៧:១១- ១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 109 សរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង ៩៨:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 110 បុរសបីនាក់អធិស្ឋាន (ទំនុកតម្កើង ១៩៩:៦-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 111 ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើង (ទំនុកតម្កើង ១០០:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 112 រឿងដែលអ្នកគ្រប់គ្រងគួរ រក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (ទំនុក ១០១:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 113 សេចក្តីសង្ឃឹមនៃមនុស្សឯកោ (ទំនុកតម្កើង ១០២:១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 114 ចូរយើងរំឭក (ទំនុកតម្កើង ១០៣:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 115 នៃការសរសើរតម្កើងព្រះ (ទំនុកតម្កើង ១០៣:១-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 116 ជឿ ព្រះចេស្តានៃព្រះដែលផ្តាស់ទីក្នុងពិភពលោក (ទំនុកតម្កើង 104:1-35)

សេចក្តីអធិប្បាយ 117 ប្រជាជននៃព្រះដែលបានជ្រើសរើស (ទំនុកតម្កើង 105:1-45)

សេចក្តីអធិប្បាយ 118 ចូរយើងប្រុងប្រយ័ត្នដោយមើលអំពើបាបរបស់អ៊ីស្រាអែល (ទំនុកតម្កើង 106:1 ។ -៤៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 119 អំពីការប្រែចិត្ត (ទំនុកតម្កើង 107:6, 19, 28)

សេចក្តីអធិប្បាយ 120 អាកប្បកិរិយារបស់ពួកបរិសុទ្ធចំពោះសត្រូវ (ទំនុកតម្កើង 109:1-4)

សេចក្តីអធិប្បាយ 121 យុវជនដូចទឹកសន្សើមពេលព្រឹក (ទំនុកតម្កើង 110:1-3)

សេចក្តីអធិប្បាយ 122 រាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១១០:៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 123 ប្រាជ្ញាពិត (ទំនុកតម្កើង ១១១:១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 124 ពរជ័យពិតដែលមនុស្សថ្វាយបង្គំនឹងទទួលបាន (ទំនុកតម្កើង 112:1-10)

សេចក្តីអធិប្បាយ 125 សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១១៣:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 126 ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការផ្លាស់ប្តូរនៃធម្មជាតិ (ទំនុកតម្កើង ១១៤:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 127 ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១១៥:១-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 128 ចិត្តខ្ញុំនៅពេលព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ (ទំនុកតម្កើង ១១៦:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 129 ទុកជាព្រះអម្ចាស់ជាចំណែករបស់ខ្ញុំ (ទំនុកតម្កើង 118:6-9)

សេចក្តីអធិប្បាយ 130 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង 119:)

សេចក្តីអធិប្បាយ 131 បបួរមាត់មិនពិត និងការទាស់ទែងគ្នា (ទំនុកតម្កើង 120:1-7)

សេចក្តីអធិប្បាយ 132 ជំនួយរបស់ខ្ញុំចេញពីព្រះយេហូវ៉ា ដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី (ទំនុកតម្កើង ១២១:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 133 ស្វែងរកក្រុងយេរូសាឡឹម (ទំនុកតម្កើង ១២២:៦-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 134 អំពីការរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 123:1-4)

សេចក្តីអធិប្បាយ 135 អ្នកដែលក្រោកឈរឡើង នៅខាងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១២៤:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 136 អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង ១២៥:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 137 ច្រូតដូចអ្នកសាបព្រោះ (ទំនុកតម្កើង ១២៦:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 138 រកមើលតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ (ទំនុកតម្កើង 127:1-6)

សេចក្តីអធិប្បាយ 139 ពរជ័យនៃគ្រួសារ (ទំនុកតម្កើង 121:1-6)

សេចក្តីអធិប្បាយ 140 អ្នកដែលបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកតម្កើង 129:1-8)

សេចក្តីអធិប្បាយ 141 សេចក្តីសង្ឃឹមនៃមនុស្សមានបាបជារបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់។ (ទំនុកដំកើង ១៣០:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 142 លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពីរនៃការអធិស្ឋានដែលព្រះអាចឆ្លើយតប (ទំនុកតម្កើង 132:1-18)

សេចក្តីអធិប្បាយ 143 សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១៣៥:១-៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 144 ការអរព្រះគុណ (ទំនុកតម្កើង ១៣៦:១-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 145 ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង ១៣៦:១-២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 146 យំដើម្បីចងចាំក្រុងស៊ីយ៉ូន (ទំនុកតម្កើង ១៣៧:១-៩))

សេចក្តីអធិប្បាយ 147 អំពីហេតុផលដែលពួកបរិសុទ្ធគួរអរព្រះគុណ (ទំនុកតម្កើង ១៣៨:១-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 148 ព្រះដែលជៀសមិនរួច និងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ (ទំនុកតម្កើង 139:1-24)

សេចក្តីអធិប្បាយ 149 ការអធិស្ឋានដែលចង់រួចពីកណ្តាប់ដៃនៃមនុស្សអាក្រក់ (ទំនុកតម្កើង 140:1-13)

សេចក្តីអធិប្បាយ 150 ការព្យាបាល របស់ព្រះបាទដាវីឌក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ទំនុកតម្កើង ១៤១:១-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 151 អំពីស្ថានភាពរបស់ទ្រង់នៅចំពោះព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១៤៣:១-
១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 152 ការត្អូញត្អែរដើម្បីចង់បានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (ទំនុកដំកើង
១៤៣:១-១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 153 ជីវិតដើម្បីដឹងថាបុរសនោះជាអ្វី (ទំនុកតម្កើង 144:1-11)

សេចក្តីអធិប្បាយ 154 ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ (ទំនុកតម្កើង 145:18-21)

សេចក្តីអធិប្បាយ 155 ច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ាដោយអរព្រះគុណ (ទំនុកតម្កើង
១៤៧:៧-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 156 អត្ថន័យដែលប្រព្រឹត្ត។ ការសរសើរដល់សត្វទាំងអស់ (ទំនុកដំ
កើង ១៤៨:១-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 157 ការសរសើរ មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស (ទំនុកតម្កើង ១៤៩:១-
៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 158 ច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ អស់អ្នកដែលដកដង្ហើម (ទំនុក
តម្កើង ១៥០:១-៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 បុរសដែលមានពរ [1] (ទំនុកដំកើង 1:1-2)

1. ក្នុងការវាយតម្លៃការពិតនៃការប្រទានពរដល់មនុស្សនៅក្នុងពិភពលោកនិងអ្នកជឿគឺខុសគ្នាយ៉ាងសំខាន់។

ជនទាំងឡាយក្នុងលោកនេះពោលថា បុគ្គលមានទ្រព្យច្រើន រមែងមានព្រះជន្មយឺនយូរ ឬជាអ្នកចេះដឹង ឬជាអ្នកមានអំណាច រមែងមានពរ។ សរុបសេចក្តីមក មនុស្សក្នុងលោកនេះ គិតថា ពរក្នុងលោកនេះ ជារបស់មួយដ៏ប្រសើរបំផុត នោះហើយ ទើបការបានទ្រព្យវត្ថុនេះ ហៅថា ពរ។ ប៉ុន្តែតើវាសក្តិសមដែរឬទេដែលយើងមើលឃើញរបស់ខាងលើជាពរជ័យ? មានអ្នកវិះគន់ខ្លះនៅក្នុងនោះ។

1) ការយល់ឃើញនៃជីវិតដើម្បីឱ្យពួកគេថាជារបស់ល្អ គឺជាសេចក្តីមិនពិត និងទុក្ខ។ ម៉្យាងទៀត ជំនឿសាសនាបែបនោះ មិនមែនដើម្បីបម្រើព្រះជាអ្នកបង្កើតទេ តែបម្រើលោកីយ៍នេះ សព្វលោក ជីវិតបែបនេះគឺជាទុក្ខវេទនាតាមគោលការណ៍។

ពួកគេដែលមនុស្សលោកទាំងនេះមើលទៅបានបាត់ខ្លួន។ ជីវិតពីងគេល្ងង់ដូចបុរសសង់ផ្ទះលើខ្សាច់។ បុរសដែលសង់ឡើងដូច្នេះ គួរតែបរាជ័យជាងាច់ខាត។ ហើយវាក៏ដូចជាការពិតដែលបុរសនោះដេកលើកប៉ាល់ដែលខូចដោយសន្តិវិធី។ យើងមិនត្រូវការសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចការរស់នៅក្នុងពិភពលោករាប់ម៉ឺនឆ្នាំនោះទេ។ ចូរយើងចងចាំតាមខគម្ពីរ។ ទំ 39:5, 6 មានប្រសាសន៍ថា “មើលចុះ អ្នកបានធ្វើឱ្យអាយុរបស់ខ្ញុំអាចវាស់វែងបាន ហើយសារធាតុរបស់ខ្ញុំគឺដូចជាគ្មានអ្វីនៅចំពោះអ្នកឡើយ។ ហើយអ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែឥតប្រយោជន៍៖ មនុស្សគ្រប់រូបរស់នៅ។ ប្រាកដណាស់មនុស្សបានឆ្លងទៅដូចជារូបភាព៖ មែនហើយ ហើយគាត់បានកើតទុក្ខដោយឥតប្រយោជន៍។ គាត់បានស្តុកទុក ហើយគាត់

មិនដឹងថាអ្នកណានឹងប្រមូលរបស់ទាំងនេះទេ™។ Jm 4: 13-14 បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែតើអ្នកជានរណាដែលវិនិច្ឆ័យអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក? ឥឡូវនេះ អ្នកដែលនិយាយថា: ថ្ងៃនេះ ឬថ្ងៃស្អែក យើងនឹងចូលទៅក្នុងទីក្រុងបែបនោះ ហើយនៅទីនោះ យើងនឹងចំណាយពេលមួយឆ្នាំ ហើយនឹងធ្វើចរាចរណ៍ ហើយធ្វើឱ្យបានចំណេញ។ ចំណែកឯអ្នកមិនដឹងថានឹងមានអ្វីនៅថ្ងៃស្អែកនោះទេ។ សុភាសិត 27:1 ប៉ំកុំអួតខ្លួនសម្រាប់ថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថាថ្ងៃខាងមុខនឹងមានអ្វីមកដល់™។

2. ពរជ័យដែលអ្នកជឿពិតប្រាកដបានឃើញនៅក្នុងអត្ថបទគឺជាជីវិតដើម្បីចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ហើយរស់នៅក្នុងភាពល្អ។

1) ការចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ (ខ 1) យើងអាចរកឃើញការពិតពិតប្រាកដបំផុតនៅក្នុង pome នេះ។ នោះគឺជាមេរៀនដំណាក់កាលដើម្បីគេចពីអំពើបាប។ យើងមិនអាចមើលងាយតួអក្សរដែលរីកចម្រើនពីរឿងតូចទៅរឿងអស្ចារ្យនោះទេ។ យើងគួរតែគេចពីអំពើបាបជាដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែមានវិធីសាស្ត្រមួយចំនួន។ វិធីសាស្ត្រគឺមិនលះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបតិចតួចដើម្បីយកឈ្នះនូវអំពើបាបដ៏ធំ។ មានដូចតទៅ ទីមួយចាកចេញពីឧបាយកលរបស់មនុស្សអាក្រក់ ទី២ មិនក្រោកឈរលើមាគ៌ានៃមនុស្សមានបាប។

ទីបី ដោយមិនអង្គុយលើកៅអីរបស់មនុស្សក្រអឺតក្រទម។ ទីមួយគឺធំជាងទីពីរ; ទីបីគឺធំជាងទីពីរ។ ទី៣ ពិតជារឿងគេចផុតពីបាបកម្មធំពិតប្រាកដ។ (ភាពក្រអឺតក្រទម) នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ មិនត្រូវទៅដល់បាបកម្ម ដូចឧក្រិដ្ឋជនមុនដំបូងឡើយ គប្បីយកឈ្នះសេចក្តីស្អប់ និងលោភលន់ឱ្យបានល្អ។ មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំ ដូចជាការធិតក្បត់ជាមុនឡើយ គប្បីឈ្នះនូវតណ្ហាដោយចិត្តសប្បុរស។ នៅពេលដែលគាត់ព្រងើយ

កន្តើយនឹងអំពើបាបតូចតាចនោះ វាក្លាយជាប្រផ្នូលនៃអំពើបាបដ៏ធំ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលលះបង់អំពើបាបតិចតួចដោយធ្វើដោយឈ្លាសវៃ គឺជាបុរសដែលមានពរ។

(២) រីករាយនឹងច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ា (ខ២) ទំនុកតម្កើង ១៩:៧-១០ បាននិយាយថា ប៉ិ ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់É មាស និងត្បូងមានតម្លៃជាច្រើន ហើយផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងទឹកឃ្មុំទៅទៀត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺផ្អែមល្អែមចំពោះអ្នកខ្លះ ហើយបង្ហាញដល់គាត់ ហេតុអ្វីបានជាវាមិនធ្វើចំពោះអ្នកដ៏ទៃ? មិនមានហេតុផលនៅក្នុងផ្សេងទៀត។ យើងអាចនិយាយឧទាហរណ៍ទូទៅដូចខាងក្រោម។ (១) ដោយសារជំងឺមួយចំនួន។ ខ្ញុំបានកើតជំងឺគ្រុនក្តៅក្នុងវ័យកុមារភាពជំងឺនេះជាជំងឺអាក្រក់។ ពេលនោះ ម្តាយបានផ្តល់អាហារមានរសជាតិឆ្ងាញ់ដល់ខ្ញុំ ហើយអាហារបែបនេះផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវតែរសជាតិល្វីង។ ពិតជាអាហារខ្លួនឯង

ផ្អែម ប៉ុន្តែហេតុផលដែលធ្វើអោយខ្ញុំជូរចត់គឺដោយសារតែរាងកាយរបស់ខ្ញុំមិនស្ថិតក្រោមលំដាប់នៃជាតិពុលនៃមេរោគនេះទេ យោងទៅតាមរសជាតិរបស់ខ្ញុំគឺមិនធម្មតា។ ដូចជានៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ជីវិតគឺជាជំងឺខាងវិញ្ញាណជាក់លាក់មួយ ឬថ្នាំពុលនៃអំពើបាបធ្វើឱ្យរសជាតិផ្អែមនៃបទគម្ពីររបស់យើងក្លាយជាជូរចត់។ ថ្វីត្បិតតែបទគម្ពីរខ្លួនឯងតែងតែផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលអានគួរតែទុកជំងឺខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ ដើម្បីភ្លក់រសជាតិផ្អែម។ (២) ដោយសារគាត់មិនចង់បានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាអក្សរសិល្ប៍ដោយគ្មានជីវិតទេ។ នៅផ្នែខាងក្រោយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់គ្រប់គ្រងលើវាផ្ទាល់។ ប្រសិនបើព្រះ

បន្ទូលនៃព្រះគ្មានជីវិត នោះនឹងផ្តល់នូវរសជាតិដូចគ្នាដល់អ្នកខ្លះ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នៅក្នុងផ្នែខាងក្រោយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានតែមួយគត់ដែលគោរពតាមពាក្យអាចយកអត្ថសញ្ញាណនៃពាក្យ និងអាចភ្ជាក់វាបាន។ បើមិនចង់បានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ គ្មានមនុស្សណាអាចភ្ជាក់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរ [II] (ទំនុកដំកើង 1:1-6)

នៅទីនេះ ចូរយើងចាំថា “ព្រះពរ” គឺជាបុរស (איש)។ “មនុស្ស” ខ្សោយ ហើយមានបាប។ គាត់ត្រូវបានគេយកជំងឺនេះ។ ប៉ុន្តែទំនុកតម្កើងបាននិយាយថា បុរសនោះអាចទទួលបានពរជ័យ។ អត្ថបទរបស់យើងមិននិយាយថាអ្នកដែលកាន់អំណាចដ៏អស្ចារ្យនិងអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានប្រទានពរទេតែគ្រាន់តែ "បុរស" ត្រូវបានប្រទានពរ។ តើបុរសនោះជាអ្វី?

1. បុរសចាកចេញពីអំពើបាប។ (ខទី១) ដូចយើងឃើញបទគម្ពីរចែងថា អំពើបាបបំដេកនៅមាត់ទ្វារ™ (លោកុប្បត្តិ ៤:៧) វាមានន័យថា អំពើបាបដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តតែងតែមើលងាយគាត់ធ្វើបាប។ ហើយបទគម្ពីរបានចែងថា អំពើបាបគឺដូចជា “ក្រហមដូចក្រហមឆ្អៅ” (គឺ ១:១៨) ដែលមានន័យថាសម្លាប់ និង “កើតសេចក្តីស្លាប់” (Jm 1:15) ដែលមានន័យថាមាតានៃសេចក្តីស្លាប់ វាបាននិយាយថា ប៉ ចង្កៃនៃសេចក្តីស្លាប់ ™ (កូរិនថូសទី១ ១៥:៥៦) ដែលមានន័យថា ព្រួញនៃសេចក្តីស្លាប់។ បញ្ហាប្រព្រឹត្តអំពើបាបឬមិនកើតគឺការរស់ឬស្លាប់។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយធ្វេសប្រហែសឡើយ។ សុភាសិត 14:9 ចែងថា៖ ឯមនុស្សល្ងីល្ងើចំអកនឹងដង្វាយលោះបាប

ប៉ុន្តែមនុស្សទៀងត្រង់ចូលចិត្តទទួល™។ វាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការលេងជាមួយថ្នាំពុល។

2. ដើម្បីគាប់ព្រះហឫទ័យក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយរំពឹងគិត (២-៦) (សូមមើលទំនុក. ១៩:១០, ១១៩:១០៣) ហេតុអ្វីយើងគួរផ្គាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ? ១) ដោយសារយើងស្រឡាញ់ព្រះ។ ដ្បិតយើងមិនអាចមើលឃើញព្រះបានទេ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីរីករាយនឹងវា។ ដោយសារឪពុកជាទីស្រឡាញ់ត្រូវបានចាកចេញពីផ្ទះ កូ

នៗមិនឃើញគាត់ធ្វើសំបុត្ររបស់គាត់ដោយរីករាយឡើយ។ ព្រោះគេភ្លក់ឱពុកចេញពីសំបុត្រ តើមិនសប្បាយចិត្តទេ? 2) ដោយសារតែនៅពេលដែលពួកគេសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ទំពារអាហារ) វាក្លាយជាអាហារដ៏រីករាយ និងគ្រប់គ្រាន់នៃព្រលឹងរបស់យើង។ ដូចដែលយើងមើលឃើញ យេរេមា ៣១:១២ ចិត្តដែលមានខ្លឹមសារជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គឺដូចជា ឧស្សនដែលមានទឹក™។ ដូចស្មៅស្ងួតបានត្រេកអរនឹងភ្លៀងដ៏ផ្អែមក្នុងរដូវប្រាំងនោះ ចិត្តរបស់យើងទទួលបានសេចក្តីរីករាយដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ពេលយើងធ្វើដូច្នេះ យើងប្រៀបដូចជា ឧដើមឈើដែលដាំតាមដងទឹក™ ប៉ុន្តែមិនដូចជាចង្អូរស្ងួតនោះទេ។(៣, ៤)

កូនយកភាពគ្រប់គ្រាន់តែម្តាយច្រើនជាងនំ។ ដូចដែលបុរសនោះសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយទទួលបានរសជាតិផ្អែម (ឬដើម្បីក្លាយជាអាហារនៃព្រលឹង) ហើយបន្ទាប់មកគាត់គ្រប់គ្រាន់ដោយមានព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីបង្កើតខ្លួនគាត់។ ដោយសារយើងមានអារម្មណ៍ថាពេលនោះព្រះទទួលស្គាល់យើង។ (ខ.៦) ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលតែមិនបានសមាធិ (ទំពារក្អែក) ប្រៀបដូចជាជ្រូកមិនទំពារ។ ជ្រូកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនត្រូវបានប្រើសម្រាប់ការតង្វាយនោះទេ ហើយក៏មិនក្លាយជាអាហាររបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសដែរ។ (លេវី. ១១:៧, ៨) សព្វថ្ងៃនេះ បុរសដែលមិនរំពឹងគិតអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចជាជ្រូកមិនទំពាអាហារ ទីបំផុតត្រូវបំផ្លាញដោយការវិនិច្ឆ័យ។ ចិត្តរបស់អ្នកនោះស្ងួតដូចជាចង្រ្កាន ហើយគួរតែឆេះចេញទៅ។ មនុស្សបែបនេះមិនអាចគេចផុតពីភ្លើងនៃការវិនិច្ឆ័យនៅថ្ងៃអនាគតបានទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 3 ភាពឥតប្រយោជន៍ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (ទំនុកដំកើង ២:១-២)

1. ហេតុអ្វីបានជាការប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទគឺឥតប្រយោជន៍?

ខទី១បានមានប្រសាសន៍ថា បំហេតុអ្វីបានជាប្រជាជាតិទាំងឡាយខឹងសម្បារ ហើយប្រជាជនធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍? “។ ពាក្យនេះនិយាយអំពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃសកម្មភាពដែលផ្ទុយពីព្រះគ្រីស្ទ។ ហេតុផលឥតប្រយោជន៍ដើម្បីផ្ទុយនឹងព្រះគ្រីស្ទមានដូចខាងក្រោម។

1) វាជាការល្ងង់ក្នុងការប្រឆាំងនឹងគាត់ ពីព្រោះព្រះគ្រីស្ទមានទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សជាតិយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ ខទី ៣ បានមានប្រសាសន៍ថា បំ ចូរយើងបំបែកចំណងរបស់ពួកគេចេញ

ហើយបោះខ្សែពួរចេញពីយើង™។ តើមួយណារួមបញ្ចូលទាំងសាសន៍ទាំងអស់ទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងជិតស្និទ្ធ? ព្រះគ្រីស្ទទទួលយកទំនាក់ទំនងដោយការចុះកិច្ចសន្យាជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដើម្បីសង្គ្រោះសូម្បីតែគ្រប់ជាតិសាសន៍។ ហាក 2:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គ្រប់ទាំងសាសន៍នឹងចូលមក™។ នៅទីនេះត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់

ពាក្យ "កំណប់ទ្រព្យ" គឺ kemtad (חֶמְדָּה) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលត្រូវបានបកស្រាយដោយការប្រែចិត្តពីពួកអ្នកមិនជឿ ហើយនាំយកកំណប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ ប៉ុន្តែ ជាការត្រឹមត្រូវដែលពួកអ្នកមិនជឿមានឆន្ទៈស្វែងរកជំនួយពីព្រះគ្រីស្ទ។ Herman Bavink បាននិយាយថា “អត្ថបទនេះរួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃឆន្ទៈរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ ការគិតបែបនេះគឺជាព្រះគម្ពីរ។ ពួកអ្នកមិនជឿបានមើលទៅលើព្រះចេស្តានៃព្រះគ្រីស្ទ

ហើយរំពឹងថានឹងមានការបង្រៀនពីអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ព្រះគ្រីស្ទ) ក្នុងនាមជាមនុស្សមានទុក្ខលំបាក™។ (បំណងប្រាថ្នារបស់សាសន៍ដទៃទាំងអស់ត្រូវបានបិទជាប់ ប៉ុន្តែវាជាគម្ពីរទាំងស្រុង សាសន៍ដទៃសង្ឃឹមនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយកោះនានារង់ចាំការបង្រៀនរបស់អ្នកបម្រើទ្រង់ អេសាយ ៩ ៤២:៤, ៥១:៥, ៦០។ : 9 é Geref, Dog III, ទំព័រ 248) ។

ដូច្នេះ ពាក្យនេះចង្អុលទៅលើការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចជាទំនាយនេះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាកម្មវត្ថុដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍ប្រាថ្នាចង់បាន វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅដែលប្រឆាំងនឹងការនេះ។

ដូចបទគម្ពីរបានចែងថា ព្រះយេស៊ូ ១) ជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលបានប្រទានមកសម្រាប់មនុស្សលោកទាំងអស់ (យ៉ូហាន ៣:១៦) ២) គឺសម្រាប់ បំព្រះសង្គ្រោះ™ នៃពិភពលោកទាំងអស់ (យ៉ូហាន ៤:៤២) ៣) ជាពន្ធឹសម្រាប់ពិភពលោកទាំងអស់។ (យ៉ូហាន ៨:១២) ៤) គឺជា បំអាហារនៃជីវិតដែលបានប្រទានមកក្នុងលោកីយ៍ (យ៉ូហាន ៦:៣៣) ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់មានបន្ទូលថា បំអស់អ្នកណាដែលនឿយហត់ ហើយផ្ទុកធ្ងន់ ចូរមកឯខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសម្រាក™។ (Mt 11:28) ផ្ទុយពីអ្នកដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ តើវាត្រូវបានបង្កើតឡើងឬ? គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់អាចត្រូវបានស្តារឡើងវិញដោយព្រះគ្រិស្ត តើការពិតដែលផ្ទុយពីទ្រង់គឺល្ងង់ប៉ុនណា!

2) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះពិត ដែលនឹងយាងមកជាការសម្រេចនៃទំនាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ សៀវភៅទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានហៅសម្រាប់ការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចដែលជនជាតិយូដាបានបោះពុម្ពដោយសិក្សាគម្ពីរសញ្ញា

ចាស់ ការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទមានចំនួន 456 ដង។ (Pentateuch 75, the prophes 243, Literature books 138)។ ដូចគ្នានឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាសៀវភៅទំនាយនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុដ្បិតបើអ្នករាល់គ្នាជឿលោកម៉ូសេ អ្នកនឹងជឿខ្ញុំ។ ព្រោះគាត់បានសរសេរពីខ្ញុំ™។ (យ៉ូហាន ៥:៤៦) ក្នុងចំណោមទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាពិសេស ទំនុកដំកើង ២:៧-៩ គឺល្បីល្បាញ។ អត្ថន័យនៃវគ្គនេះគឺជាខ្លឹមសារដែលព្រះបានតែងតាំងព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស្ស៊ី ហើយទ្រង់នឹងយាងមកម្តងទៀតនៅពេលអនាគត ហើយបានតែងតាំងទ្រង់ជាចៅក្រមនៃប្រជាជាតិទាំងអស់។ នៅទីនេះ ខទី ៧ “ខ្ញុំនឹងប្រាប់ពីក្រឹត្យនេះ៖ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកខ្ញុំថា “អ្នកជាកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ។ ថ្ងៃនេះខ្ញុំបានបង្កើតអ្នកហើយ” ។ គឺជាខគម្ពីរដ៏ល្បីមួយដែលព្រះបានតែងតាំងព្រះយេស៊ូវជាមេស្ស៊ី ហើយបានទាយ។ ពាក្យនេះគឺ Bbani ataani haum elidtihaa (בְּנִי אַתָּה אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ) ជាភាសាហេព្រើរ។ ពាក្យនេះទាយថា ព្រះយេស៊ូជាមេស្ស៊ី ជាបុត្ររបស់ព្រះ។ ហេតុផលដែលបានដកស្រង់ឃ្លានេះនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ (កិច្ចការ 2: 35, 36) គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលការរស់ឡើងវិញគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីសម្រេចបាននូវព្រឹត្តិការណ៍មេស្ស៊ី។

នៅក្នុងខគម្ពីររបស់យើង ខទី ៨, ៩ ប៉ យើងនឹងធ្វើឱ្យប្រជាជាតិនានាទទួលមរតករបស់អ្នក ™ និង ប៉

ចូរបំបែកវាដោយដំបងដែក ហើយកាច់វាជាដុំៗ ដូចជាជាងស្មូន™។ គឺទាក់ទងនឹងរឿងនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ ដូចគ្នានឹងវគ្គខ្លីៗនៅខាងលើ (7-9) រួមមានការព្យាករណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទយាងមកជាលើកដំបូង និងការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រ

ង់។ ឥឡូវនេះសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកជាសមិទ្ធិផលនៃការព្យាករណ៍នៃការយាង
មកជាលើកដំបូងនោះការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអំពីការយាងមកលើកទីពីរគឺប្រាកដ។
នោះគឺ ការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសញ្ញានៃការយាងមកជាលើកទីពី
រ។ ដូចជាការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អំពីការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ការព្យាករណ៍នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏មិនអាច
ជួយបានក្រៅពីការសម្រេចបានដែរ។ ហេព្រើរ 9:28 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ ព្រះ
គ្រីស្ទបានត្រូវថ្វាយម្តងដើម្បីទទួលបាបមនុស្សជាច្រើន នោះនឹងលេចមកជាលើកទីពីរ មិន
មែនដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែដើម្បីសង្គ្រោះអស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់ដោយអន្ទះសា
វិញ”។

សាវកបានទទួលអារម្មណ៍នៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទជាបន្ទាន់ ហើយ
បានដឹងពីវា ។ យើងក៏គួរគិតអំពីការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរង់ចាំ
ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ដោយភាពតានតឹង។ មានយប់បន្តអស់រយៈពេលជា
ច្រើនខែនៅតំបន់ប៉ូលនៃប្រទេសន័រវេស។ នៅថ្ងៃទី១៨ ខែមករា ថ្ងៃរះដំបូង បុរសឡើង
លើភ្នំមើល។ បុរសទាំងឡាយ សូមក្រឡេកមើលតែអ្នកជិះលើព្រះអាទិត្យ។ ដូចជាយើង
គួរតែពេញចិត្តដោយការឃើញការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់គាត់ ដែលអាចហៅថាជា
សញ្ញានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់គាត់។

2. តើការឥតប្រយោជន៍បែបណាដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ?

1) ក្នុងពាក្យគម្ពីរ វាប្រៀបដូចជា ឯការទាត់នឹងពពែ។ “។

(កិច្ចការ 26:14) 2) ហើយវាគឺ “តើអ្នកណាជាអ្នកភូតកុហក តែអ្នកណាដែលបដិសេធថាព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទ? នេះហើយជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត ជាអ្នកដែលបដិសេធព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា™។ (យ៉ូហាន ១:២២) តើការកុហកបែបណា? ដ្បិតវាជាអំពើបាបដែលព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថាកុហក វាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺ ឯអ្នកណាដែលទទួលទីបន្ទាល់របស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងបោះត្រាចំពោះការនេះ ថាព្រះពិត™។ (យ៉ូហាន ៣:៣៣) ប៉ុន្តែការមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអំពើទុច្ចរិតដែលឯព្រះនិយាយកុហក™។ ទោះបីជាព្រះទទួលស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ហើយប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ឲ្យគាត់ក៏ដោយ បើបុរសនោះមិនអាចជឿលើទ្រង់ជាអ្នកសម្រុះសម្រួលបាន! ប្រសិនបើបុរសមិនជឿលើគាត់ គាត់នឹងបំផ្លាញសកម្មភាព។ ការពិតដែលថាប្រឆាំងនឹងអ្នកសម្របសម្រួលដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះទុកចិត្តគឺល្ងង់ដូចជាសកម្មភាពដែលព្យាយាមលើកជើងដោយចង្កឹះ។ យើងអ្នកជឿក៏គួរប្រយ័ត្នដែរ។ អ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានការសង្ស័យក្នុងផ្នែកខ្លះ គឺជាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំ ដោយគិតថាព្រះជាអ្នកកុហក។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 4 សេចក្តីជំនឿដើរឆ្លងកាត់ទុក្ខវេទនា (ទំនុកដំកើង ៣:១-៨)

តើអ្នកតែងទំនុកតម្កើងជួបទុក្ខវេទនាអ្វី? (1,2)

1) ភាពលំបាករបស់គាត់ត្រូវបានជួនដំណឹងដោយការមើលឃើញសត្រូវជាច្រើន។ គាត់ទូលថា៖ ឯបពិត្រព្រះអម្ចាស់អើយ តើខ្មាំងសត្រូវរបស់ទូលបង្គំមានប៉ុន្មាននាក់!™។ ពួកបរិសុទ្ធគឺជាមនុស្សល្អ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មានសត្រូវច្រើន? ព្រោះដូចជាពាក្យលោកុប្បត្តិ 3:15 មានហ្វូងមនុស្សជាច្រើនដែលមិនមែនជារបស់អារក្សនៅលើដី ហើយច្បាំងនឹងពួកបរិសុទ្ធ។ វាពិបាកណាស់ដែលថាមានតែបុរសទេដែលវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយថាសត្រូវរបស់ពួកគេមានអត្តន័យបែបនេះ។ បើអ្នកជឿមានបុរសជារបស់អារក្សជាសត្រូវរបស់ខ្លួននោះគាត់ច្បាស់ជាបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះគាត់អាចទទួលបានទំនុកចិត្តកាន់តែច្រើននៅពេលនោះ។ អ្នកជឿអាចជួបសត្រូវនៅព្រះវិហារ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនគួរបង្កើតសត្រូវដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នទេ។

2) ទុក្ខលំបាករបស់គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាដូចជាគាត់មិនទទួលយកជំនួយពីព្រះ។ សត្រូវរបស់គាត់បានចង្អុលទៅគាត់ ហើយនិយាយថា ឯ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់គាត់នៅក្នុងព្រះឡើយ ™ ។ វាជារឿងគួរឱ្យអាម៉ាស់។ ទោះបីជាអ្នកជឿត្រូវបានផ្ទុយពីពិភពលោកទាំងមូលក៏ដោយ ដោយសារគាត់បានទទួលតែជំនួយពីព្រះ គាត់មិនត្រូវការការថប់បារម្ភអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែដោយសារកវីម្នាក់នេះប្រកាន់យកស្ថានភាពមិនបានទទួលជំនួយពីព្រះ តើគាត់ទទួលរងទុក្ខលំបាកប៉ុណ្ណា? ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធក៏ជាទូទៅដែរដែលពួកបរិសុទ្ធក៏ឆ្លៀតពេលមិនមានជំនួយពីព្រះដែរ ជួនកាល។ ប៉ុន្តែពេលវេលាបែប

នេះក៏ត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ពួកបរិសុទ្ធពិតប្រាកដដែរ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៦៧, ៧១)

1. អាថ៌កំបាំងមិនត្រូវរង្គោះរង្គើក្នុងគ្រាលំបាក។ អាថ៌កំបាំងខ្លះចេញពីអត្ថបទរបស់យើង។

1) គាត់បានដឹងថាព្រះយេហូវ៉ាជានរណាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (ខ ៣)។ ដូចដែលយើងដឹងថាមានតែព្រះទេ ប្រាកដណាស់បញ្ហារបស់យើងត្រូវបានដោះស្រាយដោយវា។ ថ្ងៃនេះយើងនិយាយថាបញ្ហាកូរ៉េនឹងត្រូវដោះស្រាយដោយបញ្ហាពិភពលោក។ បើបញ្ហាពិភពលោកត្រូវដោះស្រាយ បញ្ហាកូរ៉េតូចមិនអាចចាត់ទុកជាបញ្ហាបានទេ។ ដូចជាបញ្ហាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងនឹងត្រូវដោះស្រាយដោយចំណេះដឹងនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ មុននឹងស្គាល់សេចក្តីជំនឿដើម្បីស្គាល់ព្រះ ដូចជាឯឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាខែលការពារអញ សិរីល្អរបស់ខ្ញុំ និងជាអ្នកលើកក្បាលខ្ញុំ™។ យើងគ្មានការព្រួយបារម្ភទេ ទោះបីផ្ទៃមេឃនិងផែនដីត្រូវរលំចុះ។

2) គាត់ជឿលើអំណាចនៃការអធិស្ឋាន (ខ ៤)។ អ្នកដែលជឿលើការពិតថា ពេលយើងអធិស្ឋានទៅព្រះគ្រប់យ៉ាងនឹងត្រូវដោះស្រាយមិនត្រូវការការថប់បារម្ភឡើយ។

3) ព្រោះលោកបានភ្ជក់នូវព្រះគុណក្នុងអតីតកាល លោកដឹងដូច្នេះក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នកាលលំបាក ហើយលោកទទួលបានសុវត្ថិភាព។ (ខ៧)

4) ព្រោះគាត់ដឹងថា សេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់ព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ គឺគាត់ទទួលបានសន្តិភាព។ (ខ ៨)

សេចក្តីអធិប្បាយទី 5 ទំនាក់ទំនងរវាងការអធិស្ឋាន និងជីវិតសុចរិត (ទំនុកតម្កើង ៥:១)

ប៉ុន្តែ ឱព្រះនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ទូលបង្គំអើយ ចូរឆ្លើយមកទូលបង្គំចុះ! អ្នកបានជួយខ្ញុំ ពេលខ្ញុំមានទុក្ខ។ ចូរមានចិត្តសប្បុរសចំពោះខ្ញុំ ហើយស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ!™។ ព្រះនៃសេចក្តីសុចរិត ធ្វើឲ្យសេចក្តីទុច្ចរិតវិលមកវិញជាដាច់ខាត។ មនុស្សសុចរិតឯកោ ដែលរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទុច្ចរិតអាចទទួលបានភាពក្លាហានដ៏អស្ចារ្យបំផុតសម្រាប់ ការអធិស្ឋាន។ ហេតុដូច្នេះហើយ លោក George Muller បាននិយាយថា “អ្នកត្រូវតែ ធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះដែលបានប្រទានមកខ្ញុំ ប៉ុន្តែមិនគួរខ្ជាចកលល្បិចរបស់មនុស្ស អាក្រក់មកធ្វើបាបអ្នកឡើយ។ ព្រះនឹងដោះស្រាយរាល់បញ្ហារបស់អ្នក™។ ប្រសិនបើការ ប្រព្រឹត្តរបស់យើងត្រឹមត្រូវ ទោះបីជាយើងទទួលបានព្រះគុណដ៏សម្បាត់របស់ព្រះក៏ដោយ យើងគួរតែអធិស្ឋាន។ ព្រះស្វែងរកការអធិស្ឋានចេញពីយើង។ II របាក្សត្រ 16:9 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះយេហូវ៉ារត់ទៅមកពាសពេញផែនដីទាំងមូល ដើម្បីជួយដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តមិនល្អចំពោះទ្រង់។ អ្នក

អ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្តដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។ សុភាសិត 15:8 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែយញ្ញបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ជាទីគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេ ហូវ៉ា ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សទៀងត្រង់គឺពេញចិត្តនឹងទ្រង់™។ គី 56:7 មានបន្ទូល ថា៖ ប៉ុន្តែយើងនឹងនាំអ្នកទាំងនេះទៅភ្នំបរិសុទ្ធរបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេមានអំណរក្នុងផ្ទះ អធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ តង្វាយដុតរបស់ពួកគេ និងយញ្ញបូជារបស់ពួកគេនឹងត្រូវទទួលនៅលើ អាសនៈរបស់ខ្ញុំ។ ដ្បិតផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងត្រូវហៅថាជាផ្ទះនៃការអធិស្ឋានសម្រាប់គ្រប់ជាតិ សាសន៍™។ I Sam 12:23 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំវិញ នោះនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំដែលខ្ញុំ

ត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះយេហូវ៉ា ដោយឈប់អធិស្ឋានឲ្យអ្នក ហើយខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកតាមផ្លូវល្អ និងត្រឹមត្រូវ™។ នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះដោយមិនឈប់ឈរ យើងទទួលបានចម្លើយពីទ្រង់។ អ្វីដែលយើងបានទទួលចម្លើយរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃណាស់។ វាមានតម្លៃជាងការទទួលបានពិភពលោកទាំងមូល។ ដូច្នេះ យើងគួរអធិស្ឋានដោយលះបង់ជីវិតរបស់យើងដោយមិនឈប់ឈរ ហើយបន្ទាប់មកគួរទទួលបានចម្លើយពីទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 អាកប្បកិរិយារបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលជួបរឿងអយុត្តិធម៌ (ទំនុកតម្កើង 4:1-3)

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើម្បីជួបនូវធម៌មិនទៀង មានការបន់ស្រន់ជារបៀបនៃឥរិយាបថរបស់ព្រះអង្គ។ ការអធិស្ឋានអាចដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ទំនុកតម្កើង 145:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះអម្ចាស់គង់នៅជិតអស់អ្នកដែលអង្វររកព្រះអង្គ គឺអស់អ្នកដែលអង្វររកព្រះអង្គដោយសេចក្តីពិត™។ ទំនុកតម្កើង 55:16 និយាយថា៖ ឯប៉ុន្តែខ្ញុំអំពាវនាវដល់ព្រះ នោះព្រះយេហូវ៉ានឹងសង្គ្រោះខ្ញុំ™។ ទំនុកតម្កើង 81:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកឡើងពីស្រុកអេស៊ីប។ ចូរបើកមាត់ឲ្យទូលាយ ហើយខ្ញុំនឹងបំពេញវា™។

លោក Luther បានចង្អុលទៅកាន់ការអធិស្ឋាន ហើយគាត់បាននិយាយថា leech ដើម្បីស្រូបយកជាតិពុលនៃព្រលឹង។ មានន័យថា ការអធិដ្ឋានអាចព្យាបាលជំងឺទាំងអស់ក្នុងចិត្តយើង។ លោក Bernard បាននិយាយថា ឯ ពេលខ្លះ ខ្ញុំបានមកដល់កន្លែងអង្គុយស្មើរតែខកចិត្តសម្រាប់ការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតខ្ញុំទទួលបានការធានានៃការទទួលបានជ័យជម្នះ និងការលើកលែងទោស™។ ស្តីជិនបាននិយាយថា ឯ ការអធិស្ឋានឈ្នះលើអំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្ស និងការជិះជាន់ដ៏ឃោរឃៅ ហើយក្រោកឡើងកាន់តែខ្លាំងឡើង ™ ។ ដូចដែលលោក Welshman ត្រូវបានសួរអំពីអាថ៌កំបាំងនៃការរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា “គ្មានអាថ៌កំបាំងទេ គឺទទួលដោយការអធិស្ឋានតែប៉ុណ្ណោះ”។

Andrew Bonar ត្រូវបានសួរអំពីអាថ៌កំបាំងនៃជីវិតគ្រីស្ទានអស់រយៈពេល 60 ឆ្នាំរបស់គាត់ គាត់ឆ្លើយថា "ខ្ញុំមិនបានធ្វើអីក្រៅពីទទួលទេ"។ អ្នកប្រាជ្ញទុរគត៌បាននិយាយដូចតទៅ។ នោះគឺ “ការអធិស្ឋានគឺជារឿងសំខាន់របស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំប្រហារជីវិតអ្នកដទៃដោយអំណាចនេះ។ ", Coleridge បាននិយាយថា "ការអធិស្ឋានគឺជាសមិទ្ធិផលដ៏អស្ចារ្យបំផុតក្នុងការប្រយុទ្ធនៅលើផែនដីរបស់ពួកគ្រីស្ទាន" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ជឿលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយរក្សាសុវត្ថិភាព។ (ទំនុកដំកើង ៤:៨)

ក្នុងខ្យល់ព្យុះ យើងត្រូវមានសន្តិភាពដោយជឿលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយដឹងការពិតថាទ្រង់គង់នៅជាមួយយើងជាមួយគ្នា។ ប្រសិនបើអធិរាជ Ceaser ឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រ ហើយប្រាប់អ្នកបើកសំពៅដ៏អាក្រក់ថា "សម្រាប់អ្នកដឹកជញ្ជូន Ceaser អ្នកមិនគួរខ្លាចវាទេ" ហេតុអ្វីបានជាយើងជាបុរសបម្រើព្រះយេហូវ៉ាចាំបាច់ខ្លាចវា? នៅពេលដែល Moody បានឆ្លងកាត់ទឹកជាមួយឧត្តមសេនីយ៍ Howard នៅឆ្នាំ 1892 នៅក្នុងកប៉ាល់ Superior ហើយបានជួបព្យុះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេស្ទើរតែបានស្លាប់។ បន្ទាប់មក Moody បានអាន Ps 91: ហើយបានយកសុវត្ថិភាព ហើយបានប្រជុំការអធិស្ឋាននៅលើក្តារនោះ ស្រាប់តែនៅពេលនោះ ព្យុះបានស្ងប់ចុះ។

ទុក្ករបុគ្គលម្នាក់ Marquis បានទទួលសំបុត្រនៃការប្រហារជីវិតរបស់គាត់ ហើយបានដេកលក់យ៉ាងស្កប់ស្កល់ ហើយត្រូវបានក្រោកឡើង ហើយត្រូវបានគេធ្វើទុក្ករកម្មដោយរីករាយ។ ក្នុងនាមជា Ridley ទុក្ករបុគ្គលជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ត្រូវបានស្នើសុំដោយបងប្រុសរបស់គាត់ក្នុងការមកលេងគាត់ ហើយដេកជាមួយខ្ញុំតែមួយយប់ប៉ុណ្ណោះ គាត់បានបដិសេធ ហើយនិយាយថា "យប់នេះខ្ញុំដេកដោយសន្តិភាព ហើយខ្ញុំនឹងធ្វើទុក្ករកម្ម" ។ បុរសម្នាក់ជាងស្ងួននៅ Bohemia ត្រូវបានគេធ្វើឃាតនៅកន្លែងឆេះ ហើយនិយាយថា “ខ្ញុំមានសេចក្តីអំណរខ្លាំងជាងសេចក្តីអំណរនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ទៅទៀត”។ ដោយសារគាត់បានដឹងថាព្រះគង់នៅជាមួយគាត់ក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។

នៅក្នុងលោកីយ៍នេះមានទុក្ខលំបាកជាច្រើន បុរសមិនត្រូវដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មមុនគេ រស់ដោយការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់រាប់ពាន់ដង រាប់ម៉ឺនដង។ យ៉ាងណាមិញ មនុស្ស

ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ត្រូវបានសោយទិវង្គតដោយសារតែការថប់បារម្ភ និង ការព្រួយបារម្ភរបស់គាត់ ម្ចាស់ក្សត្រីអង់គ្លេស Catherine Pal ក៏ត្រូវបានសោយទិវង្គត ដោយសារតែការថប់បារម្ភរបស់គាត់ដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 មនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងត្រូវដួលដោយកលល្បិច (ទំនុកតម្កើង ៥:១០)

ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម លោក Valence បានជិះទូករបស់គ្រិស្តបរិស័ទចំនួន 80 នាក់ ហើយបានសម្លាប់ពួកគេដោយភ្លើងឆេះនៅលើសមុទ្រ។ បន្ទាប់មកគាត់ផ្តាល់ត្រូវបានកុលសម្ព័ន្ធ Goths កម្ចាត់ ហើយត្រូវបានលាក់ខ្លួនក្នុងតង់មួយ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេដុតទាំងរស់ ហើយត្រូវបានស្លាប់។ ស្តេចមួយអង្គនៅប្រទេសបារាំងបានសុំវិធីធ្វើទុក្ខទោសអ្នកទោស ពេលនោះអ្នកបំរើម្នាក់ឆ្លើយថា គាត់ធ្វើប្រអប់តូចមួយ ហើយដាក់ចូលទៅក្នុងនោះ ដែលគាត់មិនអាចលើកជើងរបស់គាត់ចេញបានដូចដែលគាត់ដេកនៅក្នុងនោះ ហើយនៅពេលគាត់អង្គុយ។ មិនអាចលាតចង្កេះបានទេ ហើយស្តេចក៏ធ្វើដូច្នេះដោយផ្តាល់។

បន្ទាប់មក អ្នកដែលបង្កើតវាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបខ្លះ ហើយត្រូវជាប់គុកដំបូង ហើយបន្ទាប់មកមានបញ្ហាក្នុងវាអស់រយៈពេល ១៤ ឆ្នាំ។ ប្រទេសបារាំងបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីប្រកាសអក្សរសិល្ប៍បះបោរ។ បន្ទាប់មក ប្រទេសនេះបានកើតសង្គ្រាមស៊ីវិលចំនួន ១៣ ដងក្នុងរយៈពេល ៨ ឆ្នាំ។ Charles IX នៅប្រទេសបារាំងបានសម្លាប់ពួកប្រូតេស្តង់នៅឯពិធីបុណ្យ Bartholomew ដែលនៅពេលនោះពួកគេបានបាញ់អ្នកជឿឱ្យឆ្លងកាត់ដោយហែលទឹកនៅក្នុងទន្លេហើយសម្លាប់ពួកគេ។ នៅថ្ងៃទី 30 ឧសភា 1574 (បន្ទាប់ពីការសំលាប់ 21 ខែ) ឈាមបានចេញពីរាងកាយរបស់គាត់ដោយធម្មជាតិហើយបានស្លាប់ ហើយស្រែកថា "តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីខ្ញុំទៅការបំផ្លិចបំផ្លាញហើយខ្ញុំដឹងច្បាស់" ។ ទុក្ខព្រួយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង ទទួលទោសពីស្ថានសួគ៌។ (ទំនុកដំកើង ៧:១៥-១៦)

ដោយមិនមានគ្រោះថ្នាក់ធម្មជាតិ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបត្រូវទទួលទោសយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ លោក George Whale ដែលជាប្រធានការសែតសមហេតុផលនៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន បានប្រមាថព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅកៅអីអាស័យដ្ឋាន ហើយបានចំអកមើលងាយព្រះគ្រីស្ទ ហើយមើលងាយព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយក្រុមជំនុំបានសាទរនិងពេញចិត្ត។ បន្ទាប់មកគាត់បានស្លាប់ក្នុងរយៈពេល៥នាទីភ្លាមៗ ហើយក្លាយជាសាកសព។

អ្នកនិពន្ធរឿងប្រលោមលោកដែលបានទទួលពានរង្វាន់ផ្នែកប្រលោមលោកក្នុងនាមជាមនុស្សពូកែម្នាក់បានវាយប្រហារលើជំនឿគ្រិស្តសាសនា បាននិយាយពាក្យចំអកមើលងាយសាសនាគ្រីស្តនៅចំពោះមុខក្រុមជំនុំនៃទីក្រុង Kansas របស់អាមេរិក។ គាត់ផ្តាល់ក៏ត្រូវស្លាប់នៅកន្លែងនោះឆាប់ៗ។ ក្នុងនាមជាព្រះវិហារនៅទីក្រុង Newburgh ក្នុងទីក្រុង New York បានប្រតិបត្តិការរួបរួម។ ហ្វូងមនុស្សសើចចំអកសាក្រាម៉ង់បន្ទាប់ពីនោះបានលេងហ្គេមបន្ទាប់មកពួកគេបានផ្តល់នំប៉័ងដល់ឆ្កែ។ អ្នកដែលដឹកនាំវាត្រូវបានញ័រក្នុងរយៈពេលមួយសប្តាហ៍ ហើយបានស្លាប់ដោយគ្មានពាក្យអ្វីទាំងអស់ (ប្រធាននៃសាកលវិទ្យាល័យ New Jersey លោកបណ្ឌិត James Kanaban បានកត់សម្គាល់) អធិរាជរ៉ូម លោក Maximius បានរើសភ្នែកអ្នកជឿជាច្រើនពាន់នាក់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានផ្តន្ទាទោសដោយ ស្តានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកបានស្លាប់ ដោយសារជំងឺភ្នែក។ ក្នុងនាមអធិរាជរ៉ូម អូរ៉េលៀន បានចុះហត្ថលេខាលើឯកសារដើម្បីធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើ

គ្រិស្តសាសនា គាត់មិនបានសរសេរសំបុត្រសម្រាប់ដៃរបស់គាត់ត្រូវបានបត់ដូចសក្តីកម្ម
របស់លោក Greenhill ដែលជា

ស្ត្រីខ្លះបានចំអកឱ្យស្ត្រីនោះរស់នៅដោយគោរពព្រះបានពិការ ហើយបានស្លាប់បន្ទាប់ពី
ពីរថ្ងៃ។ ក្នុងនាមជាបុរសនោះ ការពិតដែលថា Nightingale បានចំអកមើលបទគម្ពីរ
នៅលើវេទិកា ហើយបន្ទាប់មកមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះ ហើយករបស់គាត់
ត្រូវបានបែកចេញត្រូវបានជូនដំណឹងទៅកាន់ពិភពលោកយ៉ាងទូលំទូលាយ។ (John
Fravel) Stephen Gardner ដើម្បីដុតពួកបរិសុទ្ធ ហើយសម្លាប់ពួកគេ ត្រូវបានគេដាក់
ទណ្ឌកម្មពីលើស្មានសួគ៌ ហើយបន្ទាប់មកអណ្តាតរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពណ៌
ខ្មៅ ហើយត្រូវបានស្លាប់ដោយការចេញពីអណ្តាតរបស់គាត់ ហើយព្យួរនៅលើវា ហើយ
ត្រូវបានស្លាប់នៅទីបំផុត។ ដូចដែល Joachim Neu Haus ដែលជាគ្រូរបស់
Bohemia នៅសតវត្សទី 16 បានបន្តដំណើរដើម្បីទទួលបានការអនុញ្ញាតពីអធិរាជដោយ
ការដឹកទំនិញគោចូលទៅក្នុងទីក្រុង Vienna ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលដែលគាត់បានឆ្លង
កាត់ទន្លេ Danuv ហើយគាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះសម្រាប់ស្លាន។ ដាច់ចេញរួចក៏លង់ទឹក
លង់ស្លាប់ ហើយត្រូវអ្នកនេសាទបញ្ជូនមកវិញ ប៉ុន្តែចុងក្រោយគាត់បានស្លាប់បាត់ទៅហើ
យ។ (ប្រវត្តិនៃលទ្ធិប្រូតេស្តង់ ដោយ វីលី លេខ ៣ ទំ ១៩៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 បង្កើតអំណាចដោយមាត់កុមារ និងទារក (ទំនុកដំកើង ៨:១-២)

1. ដូចដែលអត្ថបទបង្ហាញតើចំណងជើងមានន័យយ៉ាងណា?

ដោយសារតែកុមារមានការរើសអើងតិចតួច ពួកគេទទួលស្គាល់ព្រះនៃព្រះ និងឆន្ទៈដោយផ្ទាល់។ តាមពិតទៅ ពេលខ្លះយើងរកឃើញការពិត។ ព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនថា កុមារជាគំរូរបស់យើង ។ នៅពេលមួយ នៅតំបន់ Milan ក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលី ជាប៊ីស្សពនៃព្រះវិហារត្រូវបានតែងតាំង។ ប្រជាជនបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយមានការព្រួយបារម្ភដោយមិនបានរកឃើញបុរសនោះទេ ក្មេងម្នាក់បាននិយាយថា “គោះយើងតែងតាំង Ambrose ជាប៊ីស្សព!” បន្ទាប់មក ក្រុមជំនុំបានទទួលយកសំឡេងជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលពួកគេបានតែងតាំងគាត់ជាប៊ីស្សពរបស់ពួកគេ។ ក្រោយមកគាត់ត្រូវបានតែងតាំងជាប៊ីស្សពដ៏អស្ចារ្យ។

យើងគួរតែរៀនក្មេងៗ។ ពួកគេបង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះដោយសន្តប់ច្រើនជាងមនុស្សពេញវ័យ។ វាត្រូវបានបង្ហាញជាការពិតដូចខាងក្រោម។ 1) ពួកគេមានភាពរាបទាបដោយមិនមានស្មារតីខ្លួនឯង។ 2) ពួកគេចូលចិត្តធម្មជាតិច្រើនជាងមនុស្សពេញវ័យ។ វាកើតចេញពីស្មានភាពខ្លាំងដើម្បីខ្ចាចអំណាចរបស់ព្រះ។ ៣) ព្រោះគេគ្មានកំហុស គេប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សល្អពិតប្រាកដ ហើយធ្វើតាមគេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សពេញវ័យច្រណែននឹងបុរសល្អពិត ហើយស្អប់គេខ្លាំងណាស់។ ៤) ត្បិតពួកគេគ្មានការថប់បារម្ភ និងព្រួយបារម្ភស្មើរតែសម្រាប់

ពួកគេមានការពឹងផ្អែកច្រើន។ ប៉ុន្តែមនុស្សពេញវ័យមានពេលវេលា និងថាមពលច្រើនសម្រាប់ការថប់បារម្ភ និងការថែទាំរបស់ពួកគេ។

2. កុមារចង្អុលទៅពាក្យប្រៀបធៀបថាជាអ្នកជឿ។ ពាក្យប្រៀបធៀបបែបនេះត្រូវបានលោកយេស៊ូប្រើដែរ។ (មថ ១១:២៥-២៧) ចរិតរបស់កូនគឺជាចំណុចកណ្តាលដោយមិនមានការដឹងខ្លួនជាពិសេស។ ដោយសារពួកគេមានចិត្តរាបទាបក្នុងខ្លួនដោយមិនដឹងខ្លួននោះគេមានចិត្តអាស្រ័យ។ ពេលដែលលោកយេស៊ូមើលឃើញថាពួកអ្នកកាន់តាមបានឈ្លោះប្រកែកគ្នារហូតដល់ជីវិតដោយខ្លួនលោក នោះលោកបានមានប្រសាសន៍ថាពួកគេគួរធ្វើតាមគំរូរបស់ពួកគេ។ ពិតជាព្រះគុណនៃនគររបស់ព្រះត្រូវបានប្រទានដល់បុរសដើម្បីមានចិត្តក្មេងដោយមិនដឹងខ្លួនដោយសារពួកគេមានចិត្តរាបទាប។

ដោយមានភ្នែកទន់ភ្លន់ដូចសត្វព្រាប និងដោយការនិយាយយ៉ាងខ្លាំងដូចការពិតដែលខ្លួនបាននិយាយ បុរសដែលបានបណ្តេញចេញមុននឹងបាត់បង់គំនិត សាំង Bernard ជាពួកបរិសុទ្ធដែលមានគុណធម៌នៃការបន្ទាបខ្លួនជាពិសេស។ បុរសដែលថតស្ងួយប្រវត្តិរូបនោះបាននិយាយថា “ទោះបីជាគាត់អស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏គុណធម៌នៃភាពរាបទាបរបស់គាត់មិនបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ”។ គុណធម៌ដ៏រាបទាបរបស់ St. Malachy ដែលបានទៅសួរសុខទុក្ខលោក Bernard ពីប្រទេសអៀរឡង់ពីរលើក មិនបានត្រឡប់ទៅទីក្រុងកំណើតរបស់គាត់វិញទេ ហើយត្រូវបានចាកចេញនៅឯវត្ត Bernard ក៏អស្ចារ្យផងដែរ។ Bernard បានប្រាប់គាត់ដូចខាងក្រោមថា “កាលនៅមានជីវិត យើងខ្ញុំ

គិតថាគាត់ស្លាប់។ ពេលគាត់ស្លាប់ យើងគិតថាគាត់នៅរស់™។ លោក Saint Francis ក៏បន្ទាបខ្លួនដូចកូនក្មេង ហើយស្រឡាញ់ធម្មជាតិ គាត់ខ្ពាចការពិតដែលថាវិទ្យាសាស្ត្ររបស់គាត់អាចកាត់បន្ថយភាពរាបទាប។

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 អំពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ (ចំនុកដំកើង ៨:១-៤)

1. ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូលយ៉ាងស្រស់ស្អាត។ (ខ ១ ក)

ទោះជាមនុស្សនៅលើផែនដីជាមនុស្សទុច្ចរិតក៏ដោយ ក៏អ្វីៗទាំងអស់នៅតែប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ដែលព្រះបានបង្កើត និងសម្រេចនូវសេចក្តីល្អ។ ក្នុងន័យបែបនេះ អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយការពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះវាក្លាយជាសម្ភារៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ បើប្រើថាមពលទឹក វានឹងត្រូវអភិវឌ្ឍ យើងអាចមើលឃើញពន្លឺពេលយប់។ ស្អាតប៉ុណ្ណា! មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើត របស់ខ្លះបានឈានដល់មួយជំហានទៀត ដោយមិនបានកែច្នៃដោយដៃមនុស្សនោះ មានរបស់ដែលទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ជាឧទាហរណ៍ សេះទឹកនៅទ្វីបអាហ្វ្រិកបានស៊ីអាហារខ្លះពេញមួយថ្ងៃ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេមិនអាចរើចេញបាន ដោយសាររបស់ខ្លះត្រូវបានដាក់នៅចន្លោះធ្មេញរបស់ពួកគេ។ ពេលដែលសេះទឹកបើកមាត់យ៉ាងទូលាយ សត្វស្លាបតូចៗក៏ហើរទៅទីនោះ ហើយរើសអាហារដែលនៅសល់ក្នុងធ្មេញមកស៊ី។ ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសទាំងនោះបានរស់នៅរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដោយបានអ្វីដែលពួកគេជីកចេញពីផែនដីដោយរីករាយ។

2. ទ្រង់ដាក់សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើស្ថានសួគ៌។ (ខ ១ ខ)

រូបរាងនៅក្នុងពិភពនៃស្ថានសួគ៌គឺជាពិភពនៃផ្កាយ។ ដូចដែលបទគម្ពីរចែងថា ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ វាចង្អុលទៅការពិតដែលថាទ្រង់បានបង្កើតការចាប់ផ្តើម។ ពិភពផ្កាយគឺជាពិភពអាថ៌កំបាំងពិត ហើយពិភពលោកដែលយើងគួរសិក្សាវា។ សព្វថ្ងៃនេះ មនុស្សផ្តោត

លើការសិក្សាពិភពផ្កាយ។ លំដាប់នៃផ្កាយ និងអាថ៌កំបាំងរបស់វា គឺជ្រៅជាងពិភពនៃផែនដី។ គ្មានបុរសណាអាចដឹងពីដែនកំណត់របស់ពិភពលោកនោះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចសព្វថ្ងៃនេះ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្របានឡើងទៅកាន់ពិភពលំហដោយជិះកប៉ាល់ផ្កាយរណប។ មិនមានទម្ងន់នៃបញ្ហាទាំងអស់ទេហើយអណ្តែតលើអាកាស។ រចនាសម្ព័ន្ធនៃលំហគឺអាថ៌កំបាំងណាស់។ នៅថ្ងៃនោះដែលអរិយធម៌ពិភពលោកត្រូវបានអភិវឌ្ឍយ៉ាងខ្លាំង វាជាសណ្តាប់ធ្នាប់ធម្មជាតិក្នុងការស៊ើបអង្កេតពិភពលោកដ៏ទៃជាងពិភពលោករបស់យើង។ ជាលទ្ធផលនៃសង្គ្រាមបូជនីយកិច្ច ចំណេះដឹងនៅក្នុងភូមិសាស្ត្រនៃពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើង ជាលទ្ធផលនៃសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 គឺជាការអភិវឌ្ឍន៍នៃការសិក្សាលំហ។

យើងមិនទាន់ដឹងច្បាស់នៅឡើយទេថា តើមនុស្សជាតិសម្រេចបានគោលបំណងប៉ុន្មានក្នុងសកម្មភាពស៊ើបអង្កេតអវកាស។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងមានចំណុចគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ អ្នកនិពន្ធនៃបទគម្ពីរបាននិយាយរឿងខាងលើនៃសកលលោកក្នុងពេលតែមួយ ហើយថែមទាំងបាននិយាយអំពីសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ខាងលើយ៉ាងច្រើនផងដែរ។ ប្រសិនបើ “ផែនដីជារបស់ព្រះអម្ចាស់ និងភាពពេញលេញនៃផែនដី និងអស់អ្នកដែលរស់នៅក្នុងនោះ” (ទំនុកតម្កើង ២៤:១) គឺជាការរំកិលនៃសេចក្តីជំនឿ តើសេចក្តីជំនឿអស្ចារ្យប៉ុណ្ណាក្នុងការទទួលស្គាល់វត្ថុខាងលើស្ថានសួគ៌! យើងគួរ

គិតរឿងនៅពីលើមេឃ ហើយអាចជឿលើព្រះបាន។ តើអ្នកណាដែលបង្កើតពិភពស្ថានសួគ៌ឱ្យអស្ចារ្យយ៉ាងនេះទេ សង្គ្រោះខ្ញុំ! យើងជាអ្នកជឿគួរគិតបែបនេះដោយមិនឈប់។

វាគឺជាគោលការណ៍នៃគំនិតក្នុងបទគម្ពីរដើម្បីដឹកនាំយើង ។ ទំនុកតម្កើង 19:1 ចែងថា៖ ប៉ុផ្តែមេឃប្រកាសពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយផ្តែមេឃប្រកាសពីស្នាដៃរបស់ទ្រង់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ការអរព្រះគុណរបស់ព្រះបាទដាវីឌ និងការរីករាយរបស់ទ្រង់ (ទំនុកដំកើង ៩:១-៩)

ការអរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយសូមទ្រង់ជាទំនួលខុសត្រូវ និងឯកសិទ្ធិរបស់យើង។ បុរសបម្រើព្រះ សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងបម្រើទ្រង់ដោយរីករាយ។ ហើយព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់អ្នកដែលផ្តល់ដោយអំណរ។ តើមានវិធីអ្វីដើម្បីផ្គាប់ចិត្ត? វាគឺដើម្បីចូលរួមក្នុងការរីករាយរបស់ព្រះ។ (មថ ២៥:២១) តើអ្វីទៅជាការពេញចិត្តរបស់ព្រះ? សេចក្តីអំណរពីរយ៉ាងរបស់គាត់គឺ ១) អំណរដើម្បីស្វែងរកអ្នកបាត់បង់ (លូកា ១៥:៥-៧) នោះគឺការគាប់ចិត្តរបស់គាត់សម្រាប់អ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់មកវិញ។ (លូកា ១៥:២៤) និងទី២) គាត់រីករាយដោយការលះចោលអំពើបាបរបស់រាស្ត្ររបស់គាត់ និងដោយការព្យាបាលចិត្តពួកគេ។ (យេ. ៣៣:៩) ដូចបាននិយាយខាងលើ យើងគួរចូលរួមក្នុងការពេញចិត្តពីព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាជាការរីករាយខ្លាំងជាងដែលបានចូលរួមក្នុងបទពិសោធនៃព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ការពិតដែលដាវីឌបានលាតត្រដាងនៅទីនេះ គឺដូចជាការរីករាយនៃប្រភេទបែបនេះ។

1. គាត់បានរំលឹកព្រះគុណនៅក្នុងជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមរបស់គាត់ដោយទទួលបានជំនួយពីព្រះដ៏សុចរិត។ (3-6)

2. ទ្រង់ត្រេកអរដោយបានឃើញការពិតដ៏អស្ចារ្យនៃការជំនុំជំរះរបស់ពិភពលោកក្នុងអនាគតកាល និងការសង្គ្រោះនៃពួកបរិសុទ្ធ។ (៧-៩)

ដូចដែលយើងឃើញឃ្លានេះ ដាវីឌបាននិយាយរឿងជាច្រើនដោយឃើញព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។ 1) ការជំនុំជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះតែងតែត្រូវបាន

បន្ត (ភាពអស់កល្បជានិច្ច) 2) ព្រះមិនពន្យារពេលអាក្បកិរិយាសុចរិតហើយព្រងើយកន្តើយទេតែទ្រង់តែងតែរៀបចំវាហើយជួសជុលវា។ ៣) គ្មានអ្នកណាយកការជំពប់ដួលនៃការគ្រប់គ្រងដ៏សុចរិតរបស់គាត់ឡើយ។ ពាក្យ ឯបានតាំងបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់™ មានន័យទាំងបីខាងលើ។ ពាក្យ "បានបង្កើតឡើង" គឺ Konen (כּוּן) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថា ផ្តល់ឱ្យ និងធ្វើឱ្យវាពង្រឹក។ ការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវមានឥទ្ធិពលលើពិភពលោក និងមនុស្សទាំងអស់។

ដ្បិតដាវីឌបានភ្ជក់ដៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ គាត់បានដឹងថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមានឥទ្ធិពលលើមនុស្សលោកទាំងអស់ដោយយុត្តិធម៌។ សកម្មភាពរបស់ព្រះគឺពេញលេញ ហើយបង្ហាញពីលក្ខណៈរបស់ព្រះផ្ទាល់នៅក្នុងផ្នែកមួយផងដែរ។ យោងទៅតាមសកម្មភាពរបស់គាត់បង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈសរុបនៃសកម្មភាពរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 កិច្ចការរបស់ពួកបរិសុទ្ធចំពោះព្រះ (ទំនុកដំកើង ៩:១០-១២)

1. ចូរយើងជឿលើព្រះ។ (ខ១០)

ខទី 10 នៅក្នុងអត្ថបទចែងថា "អស់អ្នកដែលស្គាល់ឈ្មោះរបស់អ្នក បានដាក់សេចក្តីទុកចិត្តលើអ្នក" នៅពេលដែលយើងស្គាល់ព្រះកាន់តែច្រើន យើងអាចជឿលើព្រះកាន់តែច្រើន។ ដូចដែលយើងស្គាល់គាត់ថាជាអ្នកកាន់កាប់នៃប្រាជ្ញាដ៏មិនចេះរីងស្ងួតយើងជឿលើគាត់ក្នុងខាងលើដើម្បីមើលគាត់។ (យ៉ូប ៣៥:១៤) ហើយកាលដែលយើងស្គាល់ទ្រង់ជាព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព នោះយើងនឹងជឿលើព្រះបន្ទូលទ្រង់កាន់តែខ្លាំងឡើង (២របាក្សត្រ ២០:១២) កាលដែលយើងស្គាល់ទ្រង់ជាម្ចាស់នៃព្រះគុណដ៏គ្មានទីបញ្ចប់ ទោះបីជាទ្រង់ក៏ដោយ។ សម្លាប់យើង យើងនឹងជឿលើគាត់។ (យ៉ូប ១៣:១៥) ដោយសារមនុស្សល្ងង់មិនស្គាល់ព្រះ នោះគឺអាក្រក់បំផុត។ ដូចដែលចំណេះត្រូវបានគេប្រើដើម្បីស្គាល់ព្រះនោះគឺជាការដ៏ល្អបំផុត។ ផ្នែកបន្ទាប់នៃអត្ថបទរបស់យើង ខទី 10 ក៏បាននិយាយថា ប៉ ឱព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មិនបានបោះបង់អស់អ្នកដែលស្វែងរកទ្រង់ឡើយ™។ ពាក្យនេះជាពាក្យសម្រាលទុក្ខដែលចន ប៊ុនយ៉ាន ទទួលក្នុងទុក្ខ។ ពេលគាត់អានពាក្យនេះ ដឹងថាគាត់គិតដូចការពិតដែលវានិយាយទៅគាត់។ (ព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍។ ៦២ វគ្គ)

2. ចូរយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ (ខ ១១)

ខទី 11 បាននិយាយថា "ចូរច្រៀងសរសើរដល់ព្រះអម្ចាស់ ដែលគង់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូន!" ដូចដែលយើងយល់ពីព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ការសរសើរត្រូវតែលើកឡើងយ៉ាងប្រាកដ។ វាដូចជាដូចជានិទាឃរដូវមកដល់ បក្សីច្រៀងចម្រៀងមួយ។ ដូចដែលយើងស្គាល់

ព្រះនៅក្នុងចំណោះដឹងបទពិសោធន៍ វាមិនពិបាកទេក្នុងការពិបាកនៅចំពោះមុខយើង ដោយសារអំណាចរបស់ទ្រង់។

3. ចូរយើងស្រែកទៅកាន់ព្រះ។ (ខ១២)

ខទី 12 បាននិយាយថា "គាត់មិនភ្លេចការយំរបស់មនុស្សរងទុក្ខទេ" ។ សំឡេងទាបដើម្បីស្រែកដោយបន្ទាបខ្លួនថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយដែលវេទនាបំផុត មិនត្រូវកប់ដោយសំឡេងនៃយុត្តិធម៌ដូចផ្នូរណាន់ ហើយមិនត្រូវបន្ទឺសំឡេងដោយការស្រែកថ្កោលទោសឡើយ។ ដូចដែលលូសើរត្រូវបានហៅឱ្យចេញពីក្រុមប្រឹក្សាពពួក Worms សូមអានបទចម្រៀងរបស់ម៉ារៀ (ព្រះឱ្យប្រយ័ត្នអ្នកទាប) ក្នុងដំណឹងល្អរបស់លូកា (លូកា ២:៤៦-៥៥) ហើយទទួលបានភាពក្លាហានក្នុងវា។ ពាក្យថា “អ្នករងទុក្ខ” គឺជាអាន់អ៊ីម (עֲנִיִּים) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ បុរសដែលត្រូវបំបែកចេញ ពោលគឺនៅក្រោមការគៀបសង្កត់ គាត់បានទទួលការសោកល្បួងសម្រាប់ការពិតដោយបន្ទាបខ្លួន ហើយស្រែកទៅកាន់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ព្រះជាម្ចាស់ជួយអ្នកដែលត្រូវជិះជាន់ (ទំនុកដំកើង ១០:១២-១៨)

1. ជាពិសេសព្រះចូលទៅជិតអ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ ហើយមើលថែគាត់។

សុភាសិត 19:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសដល់អ្នកក្រ នោះគេឲ្យខ្ចីដល់ព្រះយេហូវ៉ាហើយគាត់នឹងសងគាត់សម្រាប់ទង្វើរបស់គាត់។ សុភាសិត 22:22, 23 បានមានប្រសាសន៍ថា “កុំប្លន់អ្នកក្រ ដោយសារគាត់ក្រ ឬវាយអ្នកដែលមានទុក្ខនៅមាត់ទ្វារឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងអង្វរករបុព្វហេតុរបស់គេ ហើយប្លន់អស់អ្នកដែលប្លន់ជីវិត។ “។ ព្រះបានថែរក្សាយ៉ូសែបដែលរងការគាបសង្កត់ដោយបញ្ហាអយុត្តិធម៌ ហើយបានលើកគាត់ឡើង ទ្រង់បានសង្គ្រោះដាវីឌដែលត្រូវស្វែងសង្កត់សង្កិន។ មានរឿងបែបនេះជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោក។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទាបដឹងការពិតដែលត្រូវលើកឡើង គាត់អាចទទួលយកស្ថានភាពទាបរបស់ខ្លួនដោយរីករាយ។ (យ៉ូហាន ១:៩-១០) កាលដែលលូសើរបានចាកចេញពីពិភពលោក ហើយនិយាយទៅកាន់កូនចៅរបស់គាត់ថា បំខ្ញុំមិនទុកទ្រព្យសម្បត្តិខ្លះឲ្យអ្នកទេ តែខ្ញុំឲ្យព្រះនៃទ្រព្យសម្បត្តិដល់អ្នក™។

2. អ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ត្រូវបានប្រទានពរដោយពឹងផ្អែកលើព្រះ។

សូម្បីតែអ្នកដែលគេជិះជាន់មិនជឿលើព្រះក៏មិនអាចទទួលពរបានដែរ។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ចំពោះអ្នក អ្នកដែលអស់សង្ឃឹមបានប្រព្រឹត្តខ្លួនឯង។ អ្នកបានជាអ្នកជួយជនគ្មានឪពុក™។ (ខ១៤ ខ) កាលដែលបុរសនៅតែម្នាក់ឯង គាត់មានចិត្តពឹងលើព្រះ។ ដូច្នេះអ្នកដែលឯកោគឺមានប្រយោជន៍ក្នុងចំណុច។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលឯកោផ្តល់ការអធិស្ឋានដោយបន្ទាបខ្លួន។ ខទី ១៧ មានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់បានឮសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សរងទុក្ខ អ្នកនឹងពង្រឹងបេះដូងរបស់ពួកគេ។ អ្នក

នឹងទំនោរត្រចៀករបស់អ្នក” វាចង្អុលទៅការអធិស្ឋានរបស់ “មនុស្សឯកោ”។ ពេលយើងនៅតែម្នាក់ឯង យើងគួរតែពឹងលើព្រះ។ ទោះជាយើងនិយាយថាពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសេចក្តីសន្យាដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ក៏ដោយ យើងមានការសង្ស័យ។ ប៉ុន្តែដូចជានៅក្នុងចំណុចលំបាកនៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលយើងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយខ្លួនយើង ហើយត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺន នោះយើងអាចក្លាយទៅជាពឹងផ្អែកលើការសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបៀតបៀន (ទំនុកតម្កើង 10:12-18)

អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនមិនអាចជួយបានក្រៅពីអធិស្ឋានទៅព្រះ។ វាគឺជាអាវុធដ៏ខ្លាំងបំផុត។ ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង មានធាតុជាច្រើនដែលការអធិស្ឋានរបស់យើងអាចថ្វាយដល់ព្រះ។

1. ការអធិស្ឋានដើម្បីត្រូវបានផ្តល់ជូននៅក្នុងការអត់ធ្មត់យូរនៅក្នុងទុក្ខព្រួយ។ (ខ១២)

ពាក្យថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរក្រោកឡើង! ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមលើកដៃឡើង។ កុំភ្លេចអ្នកដែលមានទុក្ខ។ ប៉ុ ផ្តល់យោបល់ថា ព្រះមិនបានមើលថែពួកបរិសុទ្ធអស់ជាយូរមកហើយ ដូចជាគាត់ដេក ហើយភ្លេចគាត់។ ការបន់ស្រន់នេះ បន់ស្រន់ដោយមិនមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្តក្នុងស្ថានភាពដ៏វេទនានេះ។ ទោះបីជាព្រះមិនធ្វេសប្រហែសដល់យើងទ្រង់មានរបស់ជាច្រើនដែលទ្រង់មិនបានសង្គ្រោះយ៉ាងឆាប់រហ័ស ប៉ុន្តែរង់ចាំយើង។ ដូច្នេះ យើងគួររៀនគុណធម៌ដើម្បីស៊ូទ្រាំនឹងព្រះឱ្យបានយូរ។

2. ការអធិស្ឋានដែលបានផ្តល់ដើម្បីកុំឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះអាចត្រូវបានគេមើលងាយ។ (ខ១៣)

ចំពោះមនុស្សអាក្រក់បានមើលងាយព្រះ អ្នកដែលអធិស្ឋាននេះមានអារម្មណ៍ខឹងនឹងវាការអធិស្ឋានរបស់យើងគួរតែត្រូវបានចាត់ទុកការអធិស្ឋានដ៏បរិសុទ្ធមិនត្រូវបានទាក់ទាញទៅនឹងបំណងប្រាថ្នាឯកជន។

2. ការអធិស្ឋានដែលធានា។ (ខ១៤)

គាត់បានធានាថាព្រះគួរតែរំដោះខ្លួនដោយរំឭកពីការពិតខាងប្រវត្តិសាស្ត្រនៅពេលអនាគត។ ការអធិស្ឋានដោយគ្មានការធានាត្រូវតែជាញត្តិដែលស្លាប់។

3. ការអធិស្ឋានស្អប់អំពើអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង។ (ខ ១៥)

ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ចូរបំបែកដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សអាក្រក់ចេញ។ ចូរហៅអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់មកគិតរហូតដល់រកមិនឃើញ™។ វាជាភស្តុតាងដែលបង្ហាញថាខ្លួនគាត់ស្អប់បានចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ ហើយគាត់ស្អប់អំពើអាក្រក់របស់អ្នកដទៃដូច្នេះ។ ការអធិស្ឋានដោយមិនមានភាពបរិសុទ្ធគឺដូចជាការសូត្រមន្តនៃសាសនាមិនពិតដែលអ្នកជឿគួរតែរស់នៅដោយបរិសុទ្ធនិងគួរតែអធិស្ឋានដោយបរិសុទ្ធ។

ការអធិស្ឋានដើម្បីស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ាជាស្តេចដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ខ ១៦)

ព្រោះទ្រង់ជាស្តេចដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដែលត្រូវពឹងលើខ្លួន ១) ទ្រង់ជ្រាបថា ការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់តែងតែសម្រេច។ ២) ហើយគាត់ក៏បានជឿដែរថា សាសនាចក្រទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ ទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់បានកើតឡើងក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នដើម្បីបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធក៏ដោយ។

4. ការអធិស្ឋានដើម្បីជឿថាព្រះស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សរាបទាប។ (១៧, ១៨)

វិសុទ្ធមួយអង្គបាននិយាយដូចតទៅ។ នោះគឺ ប៉ះបេះដូងទាបចុះ កាន់តែខ្ពស់ការអធិស្ឋានបានឡើង។ Jm 4: 6 បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែគាត់ផ្តល់ព្រះគុណកាន់តែច្រើន។ ហេតុនេះហើយបានជាវាចែងថា៖ ឯព្រះប្រឆាំងនឹងមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 សេចក្តីជំនឿដែលយើងគួរមានក្នុងសេចក្តីវេទនា (ទំនុកតម្កើង ១១:១-៧)

1. ជំនឿដើម្បីគេចចេញពីព្រះយេហូវ៉ា ហើយសម្រាកនៅក្នុងយើង។ (1,2)

ពាក្យថា “ខ្ញុំពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់! តើអ្នកអាចនិយាយទៅកាន់ព្រលឹងខ្ញុំដោយរបៀបណា?

ប៉ុ ច្ចរត់ទៅដូចជាសត្វស្លាបទៅភ្នំរបស់អ្នក ™ (ខទី 1) បង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាញ័រមិនពឹងលើព្រះឡើយ ។ នៅពេលដែល St. Catherbert ជួបនឹងព្យុះនៅលើសមុទ្រ នៅពេលដែលដៃគូរយំសោកចំពោះផ្លូវដែលស្មុះរបស់ពួកគេ គាត់ឆ្លើយថា "ខ្ញុំពេញចិត្តចំពោះផ្លូវទៅកាន់ឋានសួគ៌មិនត្រូវបានរារាំងទេ" ។ ទុក្ករបុគ្គលមួយរូបកាលពីដើមបានប្រាប់អ្នកដែលព្យាយាមសម្លាប់ថា “អ្នកដកជីវិតដែលខ្ញុំមិនអាចបន្តបាន (ជីវិតនៃរូបកាយ) ប៉ុន្តែអ្នកផ្តល់ជីវិតដែលខ្ញុំមិនអាចបាត់បង់បាន”។ អ្នកដែលរីករាយនឹងព្រះគឺគ្រាន់តែបែបនេះ។ យើងគួរតែយកជីវិតដើម្បីគេចចេញពីព្រះ ជាអ្នកជឿ ទោះបីយើងជឿលើព្រះក៏ដោយ យើងគិតថាមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលមិនទាន់រួចខ្លួន! តើយើងមិនទាន់បានរត់ចូលទៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយចាកចេញពីទ្រង់ទេឬអី?

ព្រោះហេតុផលគឺដោយសារយើងមិនបានជួបទុក្ខជាបន្ទាន់ដែលគួរយកចិត្តឱ្យរួចខ្លួន។ តើអ្នកណានឹងទទួលបានសេចក្តីជំនឿដ៏មានពរដើម្បីគេចខ្លួនចូលក្នុងព្រះអម្ចាស់? យើងគួរតែប្រាថ្នាចង់បានរឿងដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដូចស្ថានភាពដែលសេចក្តីស្លាប់ជិតមកដល់។ Moody បាននិយាយថា “អ្នកអាចនិយាយអំពីព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអ្នកចូលទៅក្នុងជ្រលងភ្នំ អ្នកនឹងនិយាយទៅកាន់ទ្រង់ បើយើងគ្មានចិត្តបន្ទាន់ ដូចជាវេទនាដែលប្រាថ្នាចង់

មានចិត្តបន្ទាន់បែបនេះ នោះក៏គ្មានចិត្តផ្សេងដែរ។ នោះគឺគាត់គួរតែដឹងថាការពិតការមិនរត់ចូលទៅក្នុងព្រះអម្ចាស់គឺជាស្ថានភាពដ៏អាក្រក់ជាងទុក្ខព្រួយដ៏ធំហើយត្រូវស្វែងរកវិធីដើម្បីគេចចេញពីស្ថានភាពដោយអស់ពីចិត្ត។ វិធីគឺដើម្បីប្រែចិត្តដោយគិតពីអំពើបាបដោយឈឺចាប់។ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាននិយាយថា ជំ អំពើបាបដែលមិនត្រូវប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះគឺដូចជាព្រឹត្តិបត្រដែលមិនត្រូវដកចេញ ™ ។

2. ជំនឿដែលជឿលើព្រះ ដើម្បីស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើង និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដើម្បីគ្រប់គ្រងលើបល្ល័ង្កនៃស្ថានសួគ៌ ហើយសម្រាក (3-7)

ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ ជំបើគ្រឹះត្រូវបំផ្លាញ តើមនុស្សសុចរិតអាចធ្វើអ្វី?™។ នោះគឺលោកបានមានប្រសាសន៍ថា ក្នុងលោកនេះជាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ដែលយើងទុកចិត្តលើលោកនេះ តើមនុស្សសុចរិតអាចរស់នៅដោយរបៀបណា? ចំលើយនៃបញ្ហានេះមានដូចតទៅ ១) ចំពោះព្រះដែលដាក់ក្នុងទីសក្ការៈ ក្នុងគ្រាមានទុក្ខនោះមនុស្សសុចរិតអាចអធិស្ឋានដោយការចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ ហើយអាចអធិស្ឋានបាន។ ការអធិស្ឋានគឺអស្ចារ្យណាស់។ នៅពេលដែលសង្គមអង់គ្លេសត្រូវបានពុករលួយ មនុស្សប្រាំមួយនាក់នៅក្នុងសាកលវិទ្យាល័យ Oxford បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងចលនានៃការអធិស្ឋាន មានមនុស្សបីនាក់ក្នុងចំណោមពួកគេ នោះគឺ J. Wesley, Ch. Wesley, Whitefield ។ ពួកគេបានក្លាយជាអ្នករស់ឡើងវិញនៅលើពិភពលោកបន្ទាប់ពីនោះ។ 2) សម្រាប់បល្ល័ង្ករបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅស្ថានបរមសុខ អំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការផ្តល់រង្វាន់ដល់សេចក្តីល្អ និងការដាក់ទោសដល់អាក្រក់គឺគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ។ ដូច្នេះ វាមានន័យថា ពួកបរិសុទ្ធអាចទទួលបានការលួងលោមដោយការជឿលើវត្តមាននេះ ហើយអាច

ប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត។ ការគ្រប់គ្រងដ៏សុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបំបែកចេញដោយមនុស្ស។ មានច្បាប់ពីរដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន មួយគឺច្បាប់ធម្មជាតិ និងជាច្បាប់សីលធម៌នៃការផ្តល់រង្វាន់ដល់ភាពល្អ និងការដាក់ទោសដល់អាក្រក់។ យើងមិនអាចមើលងាយច្បាប់ធម្មជាតិបានទេ។ នេះគឺជាគណិតវិទ្យា។ ឧទាហរណ៍ ខ្យល់មានអាសូត ៧៩% និងអុកស៊ីសែន ២១%។ ដោយសារល្បាយនៃខ្យល់មានភាពខុសគ្នា បុរសមិនអាចដកដង្ហើម និងមិនអាចរស់នៅបាន។ ហើយនៅពេលដែលបញ្ហាត្រូវបានបែងចែកវាក្លាយជាអាតូម។ អាតូមនេះមានអេឡិចត្រុងចំនួន 8 ដែលមានអេឡិចត្រុងចំនួន 8 ។ ដូចដែលពិភពធម្មជាតិគ្រប់គ្រងលើអ្វីដែលមិនអាចកែប្រែបាន។

ច្បាប់ ដូចថាពិភពសីលធម៌ក៏ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់នៃរង្វាន់ដល់សេចក្តីល្អ និងទោសដល់អាក្រក់ដោយមិនប្រែប្រួល។ បទគម្ពីរ (លោកុប្បត្តិ 12:3) បាននិយាយថា អ្នកដែលបៀតបៀនជនជាតិយូដានឹងត្រូវបណ្តាសា នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ជនជាតិយូដា អ្នកដែលបៀតបៀនពួកគេនឹងត្រូវទទួលទោស។ ក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី២ ជនជាតិអាឡឺម៉ង់ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញជនជាតិយូដាត្រូវបានបំផ្លាញ! ទីបំផុតគ្រាប់បែកបរមាណូត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រជនជាតិជ្វីហ្វ ដើម្បីធ្វើទុក្ខបុកម្នេញ។ ប្រជាជាតិនានាក្នុងការបៀតបៀនជនជាតិយូដា នឹងត្រូវបំផ្លាញដោយអាវុធថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 តើយើងនឹងជឿអ្វីនៅថ្ងៃដែលខ្ចូច យើងមិនអាចជឿបានឡើយ (ទំនុកដំកើង ១២:១-៨)។

1. រូបភាពនៃថ្ងៃដែលខ្ចូច។

រូបភាពនៃថ្ងៃដែលខ្ចូចគឺជា "មិនពិត" នៃសម័យកាលដូចជាពាក្យនៃអត្ថបទបង្ហាញយ៉ាងល្អ។

1) ថ្ងៃដែលត្រូវនិយាយកុហក។ ត្បិតវាជាវិធីដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបផ្សេងទៀត សម័យពុករលួយមានការមិនពិតច្រើន។ ការកុហកគឺជាវិធីសាស្ត្រដំបូងដែលអារក្សបានធ្វើឱ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ 3: 4, 5, Jn 8: 44) ហើយតែងតែជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ មនុស្សទាំងអស់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយនិយាយកុហកថាប្រព្រឹត្តអំពើល្អ។ ការដែលសម័យពុករលួយមានច្រើនមិនពិតបង្ហាញថាមានអំពើបាបច្រើនផ្សេងទៀត។ ហេតុអ្វីបានជាបុរសសម័យនេះកុហកច្រើនម្ល៉េះ? ដោយសារតែពួកគេព្យាយាមលាក់បាំងអំពើបាបរបស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ការកុហកគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃអំពើបាបផ្សេងទៀត ជាអ្នកការពារ និងជាអ្នកបង្កើតរបស់វា។ ដូច្នេះ ការកុហកមានចរិតលក្ខណៈនៃអំពើបាបទ្វេ និងបី។

២) ជាថ្ងៃដែលមានរឿងគួរឱ្យត្រេកអរច្រើន។ បុរសនោះនិយាយចំអកដាក់អ្នកណាម្នាក់ វាមិនមែននិយាយដោយចិត្តល្អព្រោះគាត់ស្រឡាញ់ពិតទេ តែគាត់ប្រើតែម្នាងទៀត។ នេះក៏ជារឿងមិនពិតដែរ។ អ្នកដែលចេះតែនិយាយលើកចុងក្រោយហើយបះបោរមានទំនាក់ទំនងមិនដាច់ពីគ្នា។ ទស្សនវិទូ Bion ត្រូវបានគេសួរថា "តើសត្វណាដែលធ្វើបាបមនុស្សភាគច្រើន?" ទ្រង់ឆ្លើយជាពាក្យប្រៀបធៀបថា “ក្នុងចំណោមសត្វលោកជាស្តេច

សង្កត់សង្កិន ហើយក្នុងចំណោមសត្វដែលបានបង្កឹកគឺជាមនុស្សដែលចេះសរសើរ"។ មានន័យថាសម្រាប់បុរសដែលចេះនិយាយ គឺជាសត្វដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលគាត់ធ្វើបាបអ្នកដទៃភាគច្រើនបំផុត។ សម័យល្អមានកិច្ចការរក្សាសេចក្តីសុចរិត។ ក្នុងនាមជាស្ត្រីម្នាក់ដើម្បីធ្វើឃាតម្ចាស់ក្សត្រី Elisabeth ត្រូវបានចាប់ខ្លួន នាងត្រូវបានដោះលែងដោយការស្នើសុំរបស់នាងដោយមិនសម្លាប់នាង។ ក្រោយមក នាងបានក្លាយជាស្ត្រីដែលស្មោះត្រង់បំផុតចំពោះមហាក្សត្រី។ (Ironside, In The heavenlies) ប៉ុន្តែសម័យអាក្រក់យកការបះបោរ។ សត្វជាក់លាក់មួយមិនបះបោរ។

នៅពេលដែលទឹកជំនន់របស់ណូអេបានកើតឡើង ណូអេបានដោះលែងសត្វក្រៀលចេញពីទូក ដើម្បីដឹងពីស្ថានភាពនៃទឹកដែលថយចុះ។ បន្ទាប់មក វាបានហោះទៅទីនោះ ប៉ុន្តែមិនត្រលប់មកវិញទេ ក្រោយមក ណូអេបានដោះលែងព្រាបជាលើកទីពីរ វាបានត្រឡប់ទៅទូកវិញ ព្រោះរកមិនឃើញកន្លែងដែលវាអង្គុយ។ ពេលលោកណូអេលែងលលកជាលើកទីពីរ វាក៏ចេញទៅដាក់ស្លឹកដើមអូលីវនៅមាត់វាវិញ។ វាជាសកម្មភាពដើម្បីសងគុណណូអេដល់គាត់។ (សូមមើលលោកុប្បត្តិ ៨:៦-១២)

3) មនុស្សនៅថ្ងៃពុករលួយនិយាយថា "ដោយអណ្តាតរបស់យើងយើងនឹងឈ្នះ" ។ (ខ ៤) ។ នោះគឺពួកគេអះអាងថានឹងយកឈ្នះសត្រូវរបស់ខ្លួនដោយការកុហក។ នេះគឺជាគំនិតមិនពិត។ ពួកគេថាគេធ្វើសិប្បកម្មដោយមាត់ដោយគ្មានការប្រហារជីវិត។ ប៉ុន្តែការទទួលបានជ័យជម្នះមិនមែនជាជ័យជម្នះពិតទេ។ ជ័យជំនះពិតគឺកើតឡើងដោយពាក្យស្មោះត្រង់ និងទង្វើស្មោះត្រង់។ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវកនៃចំនួនតូច 12 នាក់បាន

យកឈ្នះលើអំណាចនៃការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មនៃចក្រភពរ៉ូមក៏បានយកឈ្នះលើវប្បធម៌ដ៏អស្ចារ្យរបស់ក្រិកផងដែរ។

ហើយមនុស្សសម័យពុករលួយនិយាយថា បបូរមាត់យើងជារបស់យើង។ (ខ៤) ដោយសារបុរសនោះមិនដឹងថាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ចេញពីព្រះទេ ប៉ុន្តែពួកគេអះអាងថាវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ នោះគឺជាការកុហកយ៉ាងខ្លាំង។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ពួកគេបាននិយាយម្តងទៀតថា ជំ បបូរមាត់របស់យើងនៅជាមួយយើង ™ (ខទី ៤) ។ នេះគឺជាមនុស្សធម៌។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា យើងមិនគួរនិយាយអ្វីដែលយើងចង់បានឡើយ គឺមានតែយើងត្រូវអនុវត្តគោលបំណងដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថា៖ ជំខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ មនុស្សនឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះរាល់ពាក្យសម្តីដែលគេនិយាយដោយមិនខ្វល់ខ្វាយ™ នៅក្នុង ម៉ាថាយ ១២:៣៦។

2. នៅថ្ងៃមិនពិតនេះ តើយើងត្រូវជឿលើអ្វី? (៥-៧) យើងគួរតែជឿលើតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង។ យើងមិនគួរភ្លេចការពិតដែលថាយើងគួរតែជឿលើតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះនៅសម័យដែលខូចជាងនេះទេ។ ដោយសារតែពេលវេលាបែបនេះមានការល្បួងធ្ងន់ធ្ងរ។ យើងគួរចងចាំពាក្យនៃ ខទី ៦។

នោះគឺថា៖ ជំព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាគឺជាពាក្យបរិសុទ្ធ ដូចជាប្រាក់ដែលបានចម្រាញ់ក្នុងឡនៅលើដី ដែលបានបន្សុទ្ធ៧ដង™។ ពាក្យទាំងអស់នៃព្រះគម្ពីរគឺពិត។ សីលទាំងអស់ដែលពាក្យនេះបង្រៀនមិនត្រឹមតែត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ គ្រប់ពាក្យដែលបង្រៀនគោលការណ៍សាសនា និងច្បាប់ក៏ត្រូវដែរ។ ហើយសម្រាប់ពាក្យវិជ្ជាជីវៈដែលវិទ្យាសាស្ត្រ

បង្រៀនមិនមែនជាគោលបំណងនៃបទគម្ពីរទេ ប៉ុន្តែដោយសារពាក្យនេះទាក់ទងនឹងវិទ្យាសាស្ត្រ វានិយាយថាការពិត។ ដូចដែលយើងលើកយកឧទាហរណ៍មួយចំនួន ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរបានចែងថា ជំងឺតជីវិតនៃសាច់ឈាមគឺនៅក្នុងឈាម ហើយខ្ញុំបានឱ្យវាសម្រាប់អ្នកនៅលើអាសនៈដើម្បីធ្វើដង្វាយធួនសម្រាប់ព្រលឹងអ្នក ត្បិតវាជាឈាមដែលធ្វើដង្វាយធួនដោយ ជីវិត។" (លេវីវិន័យ ១៧:១១)

នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដឹងដូច្នេះ។ ហើយទំនុកតម្កើង 8:8 បង្ហាញពាក្យថា ""បុព្វបុរសនៃមហាសមុទ្រ លោក Matthew Maury បានសម្រេចចិត្តបន្ទាប់ពីគាត់បានមើលពាក្យនេះហើយបាននៅលើសមុទ្រអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ហើយបានសិក្សាផ្លូវយុត្តិធម៌។ ជាលទ្ធផលដែលគាត់បានសិក្សានិងបោះពុម្ព កប៉ាល់កំពុងរត់នៅលើផ្លូវដែលគាត់បានរកឃើញ។ យើងធានានូវព្រះបន្ទូលនៃហេព្រើរ ១១:៣ ជំនឿដោយសេចក្តីជំនឿ យើងយល់ថាសកលលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដើម្បីកុំឱ្យអ្វីដែលមើលឃើញមិនមែនកើតចេញពីអ្វីដែលមើលឃើញនោះទេ។ "ជាថ្មីម្តងទៀត ទោះបីជាយើងឃើញអ្វីដែលអ្នកវិទ្យាសាស្ត្របានរកឃើញក៏ដោយ។ ចំពោះលទ្ធផលដែលអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រសិក្សាពិភពលោកសព្វថ្ងៃយើងមកដល់សម័យបរមាណូ។ ធាតុលម្អិតបំផុតនៃអាតូមគឺអាតូម; ម្តងទៀត អាតូមមានអេឡិចត្រុង។ ហើយម្តងទៀតពួកគេស្វែងរកចូលទៅក្នុងវា ហើយនិយាយថាផ្នែខាងក្រោយនៃអេឡិចត្រុងមានរលក។ ហើយផ្នែខាងក្រោយនៃអេឡិចត្រុងមានការងារមើលមិនឃើញដែលច្បាប់ធម្មជាតិមិនអាចពន្យល់បាន ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ H. លទ្ធផលដែលអ្នកវិទ្យាសាស្ត្របានសិក្សា និងបញ្ចូលទៅក្នុងការ

ព្យាបាលថាជាការពិតដែលថាអាណាចក្រដែលគ្មានអត្ថិភាពទាំងអស់ត្រូវបានចាត់ទុកថា
ជាប្រភពនៃអត្ថិភាពទាំងអស់។

វាជារឿងធម្មជាតិដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺបរិសុទ្ធដូច្នេះ ហើយបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាព
ដោយស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាវាមិនបង្ហាញប្រសិទ្ធភាព? មូលហេតុដែលវាណាត
ត្រដាងដូច្នេះ គឺដោយសារបុរសនោះមិនបានទទួលពិតប្រាកដ។ ថ្វីត្បិតតែពាក្យពិតក៏
ដោយ ក៏លទ្ធផលរបស់វាខុសគ្នាទៅតាមអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកទទួល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្នកមិនជឿ (ទំនុកតម្កើង 14:1)

ទំនុកតម្កើងនេះចេញពីទំនុកទី ៥៣៖ ម្តងទៀត។ ប៉ុលបានដកស្រង់សំណាកនេះនៅក្នុងសៀវភៅរ៉ូម ជំពូកទី ៣ ហើយបានបង្ហាញពីភាពទុច្ចរិតទាំងស្រុងរបស់មនុស្សជាតិ។ អាទេវនិយម គឺជាមនុស្សល្ងង់ (នុបុល = ណាបាល់) ។ ប្រាជ្ញាពិតគឺស្គាល់ព្រះ។ ទោះមនុស្សល្ងង់មិនស្គាល់អ្នកដទៃស្គាល់តែព្រះក៏ក្លាយទៅជាអ្នកធំ។ ថ្វីត្បិតតែដឹងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមលោកក៏ដោយ បើមិនដឹង ក៏មិនទាន់ដល់ប្រាជ្ញាពិតដែរ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីថា ក្នុងលោកនេះ មនុស្សមាន ៣ ប្រភេទ។ បុគ្គលដែលជឿព្រះដោយស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ម្នាក់ទៀតជាមនុស្សថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ ដោយស្គាល់ព្រះខុស ហើយក៏ជាអ្នកពោលថា ព្រះមិនមានដែរ។ គម្ពីរចែងថា អ្នកដែលស្គាល់ព្រះដោយខុស ហើយបម្រើដោយខុស គឺជាមនុស្សល្ងង់។ (រ៉ូម ១:២១) អ្នកដែលនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់មិនចេញគឺមនុស្សល្ងង់។ (ទំនុកដំកើង ១៤:១) ហេតុអ្វីជាការល្ងង់ខ្លៅដែលនិយាយថាព្រះមិនមែនជាព្រះ? មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម។

ទោះបីជាវិវរណៈធម្មជាតិ (វិវរណៈទូទៅ) ជូនដំណឹងដល់ព្រះ ពីព្រោះគាត់មិនជឿលើទ្រង់។ អ្វីៗដែលមានពីធម្មជាតិត្រូវបានលាតត្រដាងឱ្យឃើញពីសិរីល្អនៃព្រះយ៉ាងពេញលេញ គឺជាអ្វីដែលទីបន្ទាល់នៃបទគម្ពីរ។ (ទំនុកតម្កើង ៨ :) ប្រសិនបើយើងឃើញប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យមួយ ហើយបដិសេធថានាងមានការពិតថាជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យ តើគាត់មិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ទេឬ? ថ្វីត្បិតតែបុរសនោះទទួលស្គាល់ថាខ្លួនជាសត្វ តែនិយាយថាអ្នកបង្កើតខ្លួនឯងមិនមានទេ តែគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយថាមនុស្សល្ងង់។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សមិនជឿលើព្រះ នោះខ្លួនឯងជាមនុស្សល្ងង់និងអាក្រក់យ៉ាងនេះ។

1. វាល្ងង់ណាស់ដែលសាសនាមិនបរិសុទ្ធមើលងាយតម្រូវការនៃព្រលឹងហើយបដិសេធ។ Augustine បាននិយាយថា “បេះដូងរបស់មនុស្សមិនអាចសម្រាកបានទេ មុនពេលគាត់ស្វែងរកការសម្រាកពីព្រះ។ ប្រសិនបើអ្នកណាស្រេកឃ្លាន តែបដិសេធអាហារដោយគ្មានហេតុផល អ្នកនោះត្រូវហៅថាជាមនុស្សល្ងង់។ បុរសដែលគ្មានជំនួយពីព្រះតែងតែមានអារម្មណ៍ថាមិនគ្រប់គ្រាន់ ហើយគាត់ក៏ត្រូវបានគេបំផ្លាញដោយទំនោរទៅជាជំងឺ។ ទស្សនវិជ្ជាមួយ Nietzsche បានបដិសេធព្រះ ហើយមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រិស្តសាសនា និងសីលធម៌របស់នាង។ ហើយគាត់បានព្យាយាមអនុវត្តគំនិតនៃ "ការរស់រានមានជីវិតនៃសមបំផុត" ដោយដាវីននៅក្នុងជីវិតសង្គម។ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់បានក្លាយជាមនុស្សវិកលចរិត ហើយត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងជោគវាសនាដ៏វេទនា។ ព្រោះវាសម្រាប់គាត់បន្តការទាមទារដ៏ល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ អ្នកមិនជឿព្រះបែបនេះជាមនុស្សល្ងង់ដែលយកជញ្ជាំងជាទ្វារ។ រ៉ុលទែរមានការសង្ស័យមួយជីវិតរបស់គាត់ក៏វេទនាខ្លាំងដែរ។ គាត់បាននិយាយពីជីវិតរបស់គាត់ថា “ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានកើតក្នុងលោកនេះ” នោះជាការត្រឹមត្រូវ។ មុនពេលដែលបុរសទទួលយកព្រះ ហើយមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងសេចក្តីប្រាថ្នានៃព្រលឹងគាត់ គាត់មិនអាចទទួលបានសុភមង្គលពិត និងភាពគ្រប់គ្រាន់ពិតនោះទេ។ សាវ័កប៉ុលដែលជាប់ឃុំឃាំងនៅគុករ៉ូមបាននិយាយថា ជំ ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច។ ខ្ញុំនឹងនិយាយម្តងទៀតថា ចូរអរសប្បាយ™។ (ភី. ៤:៤) អំណរពិតគឺការជឿលើព្រះ។

2. ល្ងង់ដែលមិនស្គាល់ចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងនោះគឺចិត្តខាងវិញ្ញាណ។

ចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដំណើរការដូចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ត្រូវបានប្រកាសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការ។ នេះជាអ្វីដែលបុរសដែលជឿលើ

ព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណនឹងបានទទួល។ នៅពេលយើងទទួលបានចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ យើងធានាចំពោះព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 មនុស្សល្ងង់ (១) (ទំនុកដំកើង ១៤:១-៧)

1. គាត់និយាយថាគ្មានព្រះនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (ខ ១)

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែលនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់មិនល្ងង់? ទោះបីជាទីបន្ទាល់ដើម្បីស្គាល់ព្រះនៅក្នុងធម្មជាតិគឺជាក់ស្តែងខ្លាំងណាស់, ដោយសារតែគាត់មិនស្គាល់គាត់គាត់គឺជាមនុស្សល្ងង់។ ដោយសារអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអត្ថន័យវាជាទីបន្ទាល់អំពីការមានរបស់ព្រះ។ Bacon ដែលជាអ្នកនាំមុខនៃវិទ្យាសាស្ត្របាននិយាយថា "Cosmos នេះមានច្បាប់នៃលំដាប់។ ដូច្នេះហើយមានម្ចាស់ធ្វើដីកានិងច្បាប់យ៉ាងប្រាកដ។ យើងមិនអាចជឿលើពាក្យថា cosmos នេះមិនមានម្ចាស់ទេ។ បន្ទាប់មកហេតុផលដែលមិនស្គាល់ទ្រឹស្តីនេះហើយក្លាយជាមនុស្សល្ងង់រស់នៅប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) ។ Moody បាននិយាយថា “ខ្ញុំបានរត់ជាមួយនឹងស្រមោលរបស់គាត់កាលពីក្មេង។ ពេលដែលខ្ញុំរត់ ស្រមោលក៏រត់មកពីមុខខ្ញុំ ទើបខ្ញុំខកចិត្តបន្ទាប់ពីខ្ញុំរត់ទៅរកព្រះអាទិត្យ នោះស្រមោលក៏ឈរតាមក្រោយ ប៉ុន្តែខ្ញុំក្រោកឈរពីមុខវា™។ ដូចមនុស្សនោះមិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ជាពន្លឺ តែដើរតាមសេចក្តីងងឹត ដោយបែរខ្នងដាក់ព្រះ នោះនឹងល្ងង់ដែលពោលថាមិនមែនជាព្រះ។

2. គាត់ដើរលើផ្លូវខុសទាំងអស់។ (1-3)

អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ រស់នៅឆ្ពោះទៅរកលោកិយ ប្រតិបត្តិដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងអស់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងកខ្វក់។ ខគម្ពីរទាំងនេះចង្អុលប្រាប់ពីរបៀបដែលមនុស្សម្នាក់ចាកចេញពីព្រះចូលទៅក្នុងអំពើបាបយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ទីមួយ គាត់ពុករលួយហើយជាលទ្ធផល គាត់ប្រតិបត្តិសកម្មភាពដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើម។ ចំពោះការពិតនេះត្រូវបាន

និយាយនៅក្នុងខទី 3 នោះគឺថានៅពេលដំបូងគាត់បានទំនោរទៅម្ខាងទៀតដោយចាកចេញពីការពិតហើយបន្ទាប់ទៀតគាត់បានកខ្វក់ដោយអំពើបាបជាច្រើន។ ពេលដែលបដិវត្តន៍បារាំង មនុស្សអាក្រក់បានទាមទារសាសនា Atheism ក្រោយមកពួកគេបានបង្កើតស្រីពេស្យាជាព្រះនៅឯជម្រក Notre Dame ហើយថ្វាយបង្គំនាងដោយល្ងង់ខ្លៅ។ ដូចជាមនុស្សដែលចាកចេញពីព្រះ គាត់កាន់តែខ្សោយទៅជាងងឹត។ William Feather បាននិយាយថា “កាលនៅក្មេងដើរតាមផ្លូវ គាត់បានលុយ ៥ ដុល្លារ។ ជាលទ្ធផលគាត់ទទួលបានប៊ូតុងចំនួន 29516 និងម្ជុលចំនួន 54172 និងលុយកាក់ចំនួន 12 ក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ហើយចង្កេះរបស់គាត់ត្រូវបានកោង ហើយចរិតរបស់គាត់គឺក្រិន™។

3. មនុស្សល្ងីល្ងើ (អ្នកមិនជឿ) ភ័យខ្លាច ហើយពួកគេនឹងជួបថ្ងៃបរាជ័យ។ (៥-៧) ពាក្យថា ប៉ំនៅទីនោះ ពួកគេ ប៉ំនៅក្នុងឃ្លា ប៉ំនៅទីនោះ™ គឺសាំ (שָׁם) ជាភាសាហេព្រើរដែលមានអត្ថន័យនៃពេលវេលា។ វិធីសាស្ត្រនៃពាក្យនេះ Sham ចេញមកយ៉ូប 23:7, 35:13, Ps 66:6, Hos 2:17 និង Zeb 1:14 ផងដែរ។ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃគ្រាដែលព្រះកំណត់អត្តសញ្ញាណមនុស្សសុចរិត។ ទោះបីជាអំពើអាក្រក់កើតឡើងក្នុងពេលតែមួយដោយអំណាចអ្នកណាក៏អាចត្រូវគេជិះជាន់ក៏ដោយ ពិតជាគាត់មានពេលវេលាដែលត្រូវបំផ្លាញ។ ប៉ុន្តែពួកគេវាយប្រហារដោយមិនបានមើលឃើញពេលវេលាដែលត្រូវបានបំផ្លាញរបស់ពួកគេ។ សុភាសិត 11:31 ចែងថា៖ ប៉ប្រសិនបើមនុស្សសុចរិតត្រូវបានសងវិញនៅលើផែនដី តើមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សមានបាបច្រើនជាងនេះទៅទៀត! “។ យើងដឹងច្បាស់ថាលោក Luther ស្ទើរតែបានស្លាប់ដោយសារគម្រោងរបស់សត្រូវ។ សម្តេចប៉ាប Leo X បានដុតបំផ្លាញរាល់ការសរសេររបស់ Luther ហើយបានយកទំនុកចិត្ត

ដោយសហការជាមួយអំណាចរបស់ Charles V. Leo X បានឈឺភ្លាមៗ ហើយបានស្លាប់ដោយមិនបានទទួលសាក្រាម៉ង់។ ប៉ុន្តែចលនាកំណែទម្រង់របស់លូសើរបានរីកចម្រើនកាន់តែប្រសើរ។ គាត់ស្ទើរតែមិនបានទៅជួប Frederik ដែលបានជួយគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានជឿលើព្រះតែមួយគត់ ហើយបានដឹកនាំកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនៃកិច្ចការសាសនា។ ទោះបីជាចលនាកំណែទម្រង់សាសនារបស់គាត់បានទទួលអរិភាពច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែត្រូវបានជោគជ័យបន្តិចម្តងៗ។

នៅក្រុមប្រឹក្សា Oxberg ដែលជាសត្រូវនៃកំណែទម្រង់សាសនា អធិរាជ Charles V ត្រូវបានបង្ហាញ។ ពួកអភិជនអាល្លឺម៉ង់ និងអ្នកគាំទ្រសាសនាទាំងអស់ត្រូវបានបង្រួបបង្រួមដោយជំនឿដែលបានកែទម្រង់។ បន្ទាប់មក Charles V ដែលជាសត្រូវនៃកំណែទម្រង់ត្រូវបានចុះពីកៅអីរបស់គាត់ ហើយបានអង្វរដល់មេដឹកនាំបាតុករថា ពួកគេមិនគួរជូនដំណឹងពីការសារភាពនៃជំនឿអ្នកតវ៉ា ដែលជាការសារភាពសាសនា Oxberg ឆ្ងាយនោះទេ។ ដូចដែលចលនានៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះមានឥទ្ធិពលនៅពេលនោះ។ (បន្ទាប់ពី 9 ឆ្នាំនៃក្រុមប្រឹក្សាពពួក Worm) ទោះបីជាលោក Luther បានទទួលការប្រឆាំងច្រើនក៏ដោយ គាត់មិនខ្លាចវាទេ ប៉ុន្តែនិយាយតែការពិត ហើយបានយកឈ្នះដូច្នេះ។ សុភាសិត 20:22 ចែងថា៖ ឯកុំនិយាយថា អញនឹងសងអំពើអាក្រក់នោះឡើយ”។ ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នា™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 សេចក្តីរីករាយនៅខាងស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 16:11)

ប៉ផ្នែកខាងស្តាំនៃព្រះអម្ចាស់™ ចង្អុលទៅស្ថានសួគ៌។ ហេតុផលដែលវារីករាយគឺដោយសារវាគ្មានសាតាំង ចរិតអាក្រក់របស់ខ្ញុំ និងផលិតផលរបស់វាទេ។ ហើយដោយសារវាពោរពេញដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

1. ពិភពលោកដែលសាតាំងធ្វើសកម្មគឺរងទុក្ខ។ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌គ្មានសាតាំងទេ។ ទុក្ខកើតចេញពីអំពើបាប ហើយប្រភពនៃអំពើបាបគឺសាតាំង។ អំពើបាបរបស់សាតាំងមិនត្រូវបានលើកលែងទោសទេ។ ដ្បិតបុរសនោះត្រូវសាតាំងល្បួងក្នុងចិត្ត គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីចាកចេញពីព្រះ ហើយអំណរក៏បាត់ទៅ។ សាតាំងធ្វើទុក្ខដល់បុរស (លូកា ១៣:១៦, ២កូរិនថូស ១២:៧) បញ្ឆោតបុរសនោះ (យ៉ូហាន ៨:៤៤) ហើយវាស្វែងរកឱកាសដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សនោះ។ សាតាំងគឺជាអ្នកដែលបំបែកវាងព្រះនិងមនុស្ស ហើយវាបានបង្កើតអេវ៉ាបំបែកបញ្ញត្តិ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤) ហើយវាជំរុញឱ្យដាវីឌបះបោរព្រះ។ (១របាក្សត្រ ២១:១-៣)។ ដូចជាសាតាំងធ្វើឱ្យបុរសនោះប្រហារជីវិតឱ្យមានទោស។ ដូចជាសាតាំងជាបុព្វហេតុនៃទុក្ខលំបាកទាំងអស់។ ប៉ុន្តែមានកន្លែងដែលសាតាំងមិនមាន។ នោះគឺជានគររបស់ព្រះ។

បន្ទាប់មក នគរនៃព្រះមានសេចក្តីអំណរដោយសារខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ដើម្បីរំខានសេចក្តីរីករាយក៏បានផ្លាស់ប្តូរ ហើយក៏បានក្លាយជាមនុស្សថ្មីទាំងស្រុង។ អ្នកដែល “ខ្ញុំ” មិនតែងតែមានសន្តិភាពសម្រាប់ការបម្រើខ្លួនខ្ញុំ ហើយក៏គ្មានសេចក្តីរីករាយដែរ។ ខ្ញុំខ្លួនឯងជាអ្នកជិះជាន់ មិនសមហេតុផល និងជាជនផ្តាច់ការ។ ថ្វីត្បិតតែខ្លួនខ្ញុំជាស្តេចក៏ដោយ ខ្ញុំចង់ទទួលការកម្សាន្តរបស់ស្តេច ហើយចង់ទទួលបានការកម្សាន្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ព្រះជាម្ចាស់ក៏គួរតែជា

អ្នកបម្រើខ្លួនឯងដែរ។ ប៉ុន្តែតើនគររបស់ព្រះជាខ្ញុំបែបនេះគួរតែត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរ គាត់គួរតែក្លាយជាព្រះតែមួយគត់។

2. រាជាណាចក្ររបស់ព្រះគឺរីករាយចំពោះការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ ហើយភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺនៅក្នុងនោះ។

យើងដឹងថាតើព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈរបស់ព្រះមានភាពរីករាយប៉ុណ្ណាក្នុងពិភពលោកនេះយ៉ាងល្អ។ ដ្បិតយើងមានកំណត់ត្រានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាគម្ពីរ។ អ្នកដែលចង់បានព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបាននិយាយយ៉ាងជ្រាលជ្រៅថា៖ ប៉ែគេចង់បានច្រើនជាងមាស សូម្បីតែមាសសុទ្ធក៏ច្រើនដែរ។ ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងតំណក់ទឹកឃ្មុំ™។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១០)

ចន ប៊ុនយ៉ាន បាននិយាយថា សម្រាប់ការអានបទគម្ពីរ សេចក្តីអំណរត្រូវបានពោពេញក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយគាត់មានអារម្មណ៍រីករាយក្នុងការរស់នៅក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះ។ ហេនរី អាលីន ត្រូវបានបំពេញដោយសេចក្តីអំណរក្នុងការអាន ទំនុកតម្កើង ៣៨: ឃ អូ ប៊ីន ទទួលបានសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យក្នុងការអាន អេភេសូរ ៣:២០-២១។ យើងមានសេចក្តីរីករាយខ្លាំងណាស់។ បន្ទាប់មកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងមានគឺជាផ្នែកមួយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីស្នាក់នៅស្ថានសួគ៌។ (១កូរិនថូស ១៣:១២) ដូច្នេះ អំណរនៅស្ថានសួគ៌ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ នឹងក្លាយជាអ្វីដែលអស្ចារ្យបំផុតដោយមិនអាចនិយាយបានឡើយ។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា ប៉ែប្រសិនបើខ្ញុំជ្រើសរើសកៅអីដែលខ្ញុំអាចរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចដោយមិនចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ នោះខ្ញុំគួរតែជ្រើសរើសកន្លែងសម្រាប់អធិប្បាយ។ ព្រោះកន្លែងអង្គុយគឺជាប្រភេទនៃនគររបស់ព្រះ។ “នេះជាពាក្យច្បាស់ណាស់ដែលថាពេលវេលាដែលត្រូវចាប់អារម្មណ៍គឺថាតើវាសប្បាយ

ចិត្តប៉ុណ្ណា។ ដ្បិតព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាកន្លែងដែលបានបំពេញដោយព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធ តើវាមានអំណរខ្លាំងប៉ុណ្ណា!

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ចូរយើងយកខ្លឹមសារសម្រាប់ទទួលចំណែកក្នុងលោក (ទំនុកតម្កើង ១៧:១៤-១៥)

1. ពិភពលោកនេះគឺជាពេលវេលានិងដូចជាអ័ព្ទ។

យ៉ាកុប 4:14 ចែងថា៖ ប៉ុអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថាថ្ងៃស្អែកនឹងនាំមកនូវអ្វីឡើយ។ តើជីវិតរបស់អ្នកជាអ្វី? សម្រាប់អ្នកគឺជាអ័ព្ទដែលលេចឡើងមួយរយៈពេលបន្តិចបន្ទាប់មកបាត់។ “។ ពិភពលោកនេះគឺជាអ្នកស្លាប់។ Metchinicoff ដែលអះអាងថាដើម្បីស្វែងរកវិធីសាស្ត្រនៃជីវិតដ៏វែងនោះបានស្លាប់នៅអាយុ 71 ឆ្នាំ។ បុគ្គលដែលលួមនឹងចំណែកក្នុងលោកនេះ ប្រៀបដូចជាសត្វមិនស្គាល់សេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួន។

2. ពិភពលោកនេះមានតែរបស់ដែលរងទុក្ខ។

Ecc 2:2 បាននិយាយថា “ខ្ញុំនិយាយពីការសើច “វាឆ្កួត” ហើយដោយរីករាយ “តើវាមានប្រយោជន៍អ្វី?” ពួកអ្នកមិនជឿក៏និយាយថា ពិភពលោកនេះមានទុក្ខ។ Sophocles និយាយថា "គ្មានកំណើតណាមួយជាលើកដំបូងនៅក្នុងពិភពលោកទេ" ។ សូក្រាតបានចាត់ទុកពិភពលោកនេះថាជាមនុស្សរងទុក្ខ ហើយនិយាយថា "ការស្លាប់គឺជាសុភមង្គលដំបូង" ។ Puninus បាននិយាយថា "ការស្លាប់យ៉ាងឆាប់រហ័សគឺជាក្មេងជំទង់បំផុត។ អ្នកមិនជឿក៏ដឹងថាពិភពលោកនេះរងទុក្ខ។

3. អ្នកជឿមិនចង់ទទួលចំណែកក្នុងលោកនេះទេ។

ព្រោះគាត់មើលទៅពិភពលោកខាងមុខ គាត់ចង់លះបង់ដើម្បីភាពសុចរិតក្នុងលោកនេះ។ (ខ ១៥) ភីលីព ៣:២០ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុ ប៉ុន្តែភាពជាពលរដ្ឋរបស់យើងគឺនៅស្ថានសួគ៌ ហើយពីនោះមក យើងកំពុងរង់ចាំព្រះអង្គសង្គ្រោះ គឺព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រី

ស្ម™, កូល ៣:២ មានប្រសាសន៍ថា ជំ ចូរគិតទៅលើអ្វីដែលនៅស្ថានលើ មិនមែនទេ។ នៅលើ

វត្ថុដែលមាននៅលើផែនដី។ 1 កូរិនថូស 7:29-31 និយាយថា “នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់មានន័យថា បងប្អូនអើយ ពេលវេលាកំណត់បានខ្លីណាស់។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ចូរឲ្យអស់អ្នកដែលមានប្រពន្ធទៅដូចជាគ្មានអ្នកណា ៣០ ហើយអ្នកដែលកាន់ទុក្ខដូចជាមិនកាន់ទុក្ខ ហើយអ្នកដែលត្រេកអរដូចជាមិនត្រេកអរ ហើយអ្នកដែលទិញចំនិញដូចជាគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិ ៣១ អ្នកដែលដោះស្រាយជាមួយពិភពលោកដូចជាពួកគេមិនមានការដោះស្រាយជាមួយវា។ ចំពោះទម្រង់បច្ចុប្បន្ននៃលោកិយនេះកំពុងរលត់ទៅ។ “។ កិច្ចការដែលអ្នកជឿរបស់យើងគួរប្រតិបត្តិក្នុងលោកីយ៍នេះ មិនមែនថាគាត់គួរទទួលបានអ្វីមួយ ហើយគួរតែរីករាយនោះទេ ប៉ុន្តែការលះបង់ដើម្បីសេចក្តីសុចរិត និងផ្ទុយពីភាពទុច្ចរិត។ ស្តេចស៊ុយអែតមួយអង្គ ព្រះនាម Kustapo Apopus បានបោះបង់ចោលនូវសិរីរុងរឿងនៃព្រះបរមរាជវាំង ហើយបានបោះសាកសពចូលទៅក្នុងសង្គ្រាមនៃពេលវេលាដើម្បីសេរីភាពនៃការតវ៉ា។ ដូចគាត់ដែរ។

ស្លាប់ក្នុងសមរភូមិ ភ្នែករបស់គាត់ភ្លឺ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានស្លាប់ហើយ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានស្លាប់ដោយរីករាយ ព្រោះខ្ញុំឃើញថាសត្រូវដែលពិបាកនឹងកាន់កាប់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះនៅថ្ងៃនេះÉ”។

នៅពេលដែលគាត់បានមកដល់ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ជាលើកដំបូង ហើយបានអធិស្ឋានជាមួយកងទ័ពរបស់គាត់ជាមួយគ្នា ហើយបានចាប់ផ្តើមធ្វើសង្គ្រាមផងដែរ។ គាត់ត្រូវបាន

ចាកចេញនៅអាយុ 38 ឆ្នាំ។ អ្នកជឿគ្មានចំណែកណាមួយក្នុងលោកនេះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើការសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយត្រឹមត្រូវ និងការប្ជា។

ពេលខ្លះយើងគិតថាយើងគួរទុកចំណែកមួយក្នុងពិភពលោកទុកជាសមិទ្ធផលមួយក្នុងការធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយវាក៏ជាការគិតខុសដែរ។ អ្នកជឿគួរមើលហើយមិនគួរជឿ។ ក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកជឿគឺមានតែព្រះ។ ទោះបីជាអ្នកជឿចង់បានការជម្រុញដ៏ល្អដើម្បីធ្វើការព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏គាត់អាចនឹងត្រូវស្លាប់ដោយមិនបានទទួលវាដោយផ្ទាល់។ ទោះបីជាកិច្ចការនោះមិនត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុងក៏ដោយ ក៏ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលស្គាល់ថា វាត្រូវបានសម្រេចដោយអត្តន័យ។ ទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានបញ្ចប់បញ្ហោទាំងស្រុងហើយបានស្លាប់ក៏ដោយវាប្រាកដថាគាត់បានស្លាប់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។

ដូច្នេះ កិច្ចការដ៏សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានប្រតិបត្តិសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់សុទ្ធសាធ ទោះបីវាត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងដំណាក់កាលណាក៏ដោយ (ការងារមិនទាន់បញ្ចប់ក្នុងលោកិយនេះទាំងស្រុងឬក៏អត់) គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ សិស្សរបស់ Calvin ប្រាំនាក់ត្រូវបានរៀននៅទីក្រុងហ្សឺណែវដោយ Calvin ហើយពួកគេបានត្រឡប់ទៅប្រទេសបារាំង ហើយបន្ទាប់មកក្រុមហ៊ុនមួយដឹងពីហេតុផលនៃការកែទម្រង់។ បន្ទាប់មកក្រុមហ៊ុនបានរាយការណ៍ថា បុរសទាំង៥នាក់នោះនៅប្រទេសបារាំង ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួន។ ឈ្មោះរបស់ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ malshalalba, pitel ekribein, Charles Rabol, Peter Nebihere, Benard Sekin ។ ពួកគេបានទទួលទោសប្រហារជីវិតនៅឆ្នាំ 1553 មុនពេលគាត់ទទួលទោសប្រហារជីវិត Calvin បានផ្ញើសំបុត្រទៅពួកគេថា "ខ្ញុំចង់

ឱ្យព្រះទទួលយកសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់តាមរយៈភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នក ហើយខ្ញុំអធិស្ឋានសុំឱ្យវិញ្ញាណរបស់អ្នកបានថ្វាយដល់គាត់ ហើយអ្នកនឹងបោះចោល។ អ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយពិភពលោកនេះដោយមិនចង់បានដោយគិតពីមកុដនៃនគរនៃព្រះ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់មនុស្សឱ្យទទួលការប្រៀនប្រដៅនូវអំណាចនោះ រឹតតែខ្លាំងជាងនេះទៅទៀត បុគ្គលដែលរងទុក្ខដោយសារកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់? អ្នកដែលនៅក្នុងអ្នកគឺខ្លាំងជាងអ្នកក្នុងលោក។ “សិស្សទាំងប្រាំនាក់នេះត្រូវបានកាត់ទោសប្រហារជីវិតនៅថ្ងៃទី 16 ឧសភា ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានស្លាប់ដោយចិត្តរីករាយ។ ពួកគេដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមកថា ប៉ិបងប្អូនអើយ ចូរក្លាហានឡើង™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 អាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះសត្រូវដ៏ខ្លាំង (ទំនុកដំកើង ១៨:១៧-២៧)

ទំនុកតម្កើង ១៨៖ គឺជាទំនុកតម្កើងដែលដាវីឌបានធ្វើដោយគិតចង់យកឈ្នះសត្រូវ។ នេះបង្រៀនទ្រឹស្តីដើម្បីទាក់ទងទៅកាន់ពិភពខាងវិញ្ញាណទាំងអស់។ នៅក្នុងអ្នកជឿរបស់យើង អារក្សគឺជាសត្រូវ ហើយមនុស្សអាក្រក់ដែលពាក់ព័ន្ធនឹងអារក្សគឺជាសត្រូវរបស់ពួកគេ។ នៅពេលដែលយើងយកឈ្នះអារក្ស ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ យើងអាចយកឈ្នះលើអ្នកដែលពាក់ព័ន្ធរបស់វា។ ចុះតើអ្វីទៅជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីយកឈ្នះសត្រូវដ៏ខ្លាំង? វាគឺជាការជឿជំនួយរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាគឺជាការពិតដែលថា ទោះបីជាបុរសជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមិនជឿលើទ្រង់យ៉ាងប្រាកដ។ ទោះបីជាមានបុរសម្នាក់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ គាត់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយមិនច្បាស់លាស់ និងបន្តិចបន្តួច ហើយអ្នកផ្សេងទៀតចូលរួមនៅក្នុងក្រុមអ្នកជឿ ព្រោះវាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថាជារឿងល្អ។ វាជាបញ្ហាមួយដែលថាអ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបបែបនេះ តើទ្រង់នឹងក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សឬទេ?

1. ព្រះជួយមនុស្សឱ្យមានភាពសុចរិត។ (ខ២០)

យើងគួរតែព្យួរជីវិតរបស់យើងលើសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ជំនឿដែលមិនចងក ជីវិតយើងមិនមែនជាជំនឿទេ។ យើងក៏ជឿលើអាហារដែរ។ បើយើងគ្មានអាហារ យើងដឹងថាយើងអាចស្លាប់បាន យើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្វែងរកអាហារ។ ប្រសិនបើយើងមិនគិតពីភាពចាំបាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទដូច្នេះ ហើយយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះវាមិនទាន់ជាសេចក្តីជំនឿពិត ឬជាជំនឿមិនច្បាស់លាស់នៅឡើយ។ យើងមិនគួរយកសេចក្តីជំនឿមកព្យួរបញ្ហាជីវិតដោយមិនប្រាកដប្រជាដូច្នេះឡើយ។ នៅពេលយើងលះបង់ខ្លួនយើងក្នុង

ជីវិត ហើយខិតទៅជិតសេចក្តីជំនឿដែលយើងអាចផ្តាស់ទី នោះយើងមានវិធីសាស្ត្រ។ វាគឺជាការមានការយល់ដឹងថាយើងមិនអាចយកឈ្នះសត្រូវដ៏ខ្លាំងក្លាជាអារក្សដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំប៉ុន្តែដោយព្រះគ្រិស្តដើម្បីឱ្យខ្លាំងជាងអារក្ស។ លើកលែងតែព្រះគ្រីស្ទដែលខ្ញុំគួរដឹងថាខ្ញុំអាចក្លាយជាអាហាររបស់អារក្ស យើងអាចលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទជាមួយនឹងជីវិតរបស់យើង។ អារក្សគឺខ្លាំងជាងយើង។ អេភេសូរ 6:12 បានមានប្រសាសន៍ថា ដ៏ពិតយើងមិនច្បាំងនឹងសាច់ឈាមទេ គឺទាស់នឹងពួកអ្នកគ្រប់គ្រងប្រឆាំងនឹងអ្នកមានអំណាច ប្រឆាំងនឹងអំណាចណោហាធាតុលើភាពងងឹតបច្ចុប្បន្ននេះ ប្រឆាំងនឹងកម្លាំងខាងវិញ្ញាណនៃអំពើអាក្រក់នៅស្ថានសួគ៌។ អេផេស៊ូ 6:11 មានបន្ទូលថា ដ៏ ចូរពាក់គ្រឿងសឹករបស់ព្រះទាំងមូល ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចតទល់នឹងផែនការរបស់អារក្ស។ “។ ការពាក់គ្រឿងសឹកពេញលេញនេះមានន័យថាពាក់លើព្រះគ្រីស្ទ។ ការដឹងថាមនុស្សត្រូវដឹងថាខ្មាំងសត្រូវខ្លាំងជាងខ្លួនឈរនៅចំពោះមុខខ្លួនឯង (ទំនុកតម្កើង ១៨:១៧) មិនអាស្រ័យលើឫទ្ធានុភាពរបស់ខ្លួនសូម្បីតែតិចតួចឡើយ គឺពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

2. ព្រះជួយមនុស្សម្នាក់ឱ្យមានដៃស្អាត។ (ខ២០)

ដៃដែលបានសម្អាតមានន័យថាជាជីវិតពិត ដើម្បីរក្សាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយដើរឆ្ពោះទៅរក។ ក្នុងនាមជាអ្នកដែលត្រូវជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះគឺខ្ចីក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏វាមិនបានប្រទានពរដល់ខ្លួនគាត់ដែរ ហើយវាក៏មិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃដែរ។ ឫទ្ធានុភាពនៃព្រះបើកសម្តែងដល់អ្នកដែលមានដៃស្អាត ដែលធ្វើអ្វីដែលគួរធ្វើ ហើយអ្នកដែលមិនគួរធ្វើអ្វីដែលខ្លួនមិនគួរ។ ព្រោះព្រះបានបើកសម្តែងនូវមហាអំណាច ដែលផ្តល់រង្វាន់ដល់មនុស្សល្អ និងទោស

មនុស្សអាក្រក់។ ទ្រង់ប្រទានពរដល់អ្នកដែលត្រូវសម្អាតដៃយ៉ាងប្រាកដ។ ប៊ីស្សព Salisbury ដែលត្រូវបានហៅឱ្យរកកំណប់ទ្រព្យរបស់យើងបានត្រូវបានសង្គ្រោះ ដោយសារគាត់បានចូលទៅក្នុងផ្លូវនិរទេសទៅទីក្រុងឡុងដ៍ដោយខុស។ បើគាត់ចូលទៅផ្លូវត្រូវ គាត់ស្មើរតែត្រូវខ្ចាំងសត្រូវដេញតាម។ ការដែលគាត់បានសង្គ្រោះបានមកពីជំនួយរបស់ព្រះ។ ពួកបរិសុទ្ធមួយអង្គត្រូវបានរត់គេចពីការបៀតបៀនរបស់ខ្ចាំងសត្រូវ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានលាក់ខ្លួននៅក្នុងធើងទទេដ៏ធំ មានសត្វពីងពាងមួយមកទីនោះ ហើយបានបង្កើតខ្សែក្រាស់នៅលើវា ដែលគាត់អាចជៀសវាងពីការមើលឃើញរបស់សត្រូវរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 វិវរណៈទ្វេជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿ (ទំនុកដំកើង ១៩:១-៩)

បុរសឡើងលើច្រាំងថ្មខ្ពស់ត្រូវយកដៃនិងកន្លែងសម្រាប់ឡើងលើជញ្ជាំង ហើយបើគ្មានវាទេ គេមិនអាចគិតចង់ឡើងលើនោះបានឡើយ។ អ្នកដែលចូលទៅស្ថានសួគ៌ក៏គួរប្រកាន់យកលក្ខណៈនៃគ្រឹះដែរ ពោលគឺដូចដៃកាន់ និងកន្លែងត្រូវបោះជំហាន។ នៅក្នុងសាសនាគ្រឹស្ត លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿ វិវរណៈទ្វេដែលព្រះប្រទានឱ្យ នោះគឺជាវិវរណៈធម្មជាតិ និងវិវរណៈពិសេស។ បើគ្មានវិវរណៈទាំងពីរនេះទេ បុរសនោះមិនអាចជឿលើព្រះបានទេ។ ជាពិសេសបើគ្មានវិវរណៈពិសេស នោះយើងមិនអាចមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីជឿលើព្រះ និងរាជាណាចក្ររបស់ទ្រង់បានឡើយ។ ចូរយើងគិតពីវិវរណៈពីរយ៉ាង (វិវរណៈធម្មជាតិ និងវិវរណៈពិសេស) ដូចទំនុកតម្កើងទាំងនេះបង្ហាញ។

1. វិវរណៈធម្មជាតិ (1-6)

វិវរណៈធម្មជាតិគឺជាបាតុភូតធម្មជាតិ។ យើងយល់ពីអត្ថិភាពនៃព្រះដោយមើលឃើញបាតុភូតនៃ cosmos ។ ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទនោះ វានិយាយថា “ស្ថានសួគ៌” (ខទី 1) “ផែនដី” (ខទី 4) និង “ថ្ងៃ” “យប់” (ខទី 2) ពួកគេបញ្ជាក់ថា អ្វីទៅជាវិវរណៈធម្មជាតិ។ ដូច ខ ១-៦ ណាត្រង់ តើបាតុភូតធម្មជាតិកើតឡើងអ្វីខ្លះ? វាគឺ ំ ផ្ទៃមេឃ ប្រកាសពីសិរីល្អនៃព្រះ ™ (ខទី 1) ំ បង្ហាញពីចំណេះដឹង ំ ដើម្បីស្គាល់ព្រះ (ខទី 2) ។ តើគេអាចប្រព្រឹត្តបែបនេះដោយរបៀបណា? យើងគិតខ្លះ's musically followings.

2) ភាពស្រស់ស្អាតនៃផ្ទៃមេឃ។

មានភាពស្រស់ស្អាតជាច្រើនប្រភេទ។ អ្នកខ្លះធ្វើឱ្យអ្នកឃើញវាគោរពប្រណិប័តន៍លោកីយ៍ ហើយមួយទៀតធ្វើឱ្យគាត់កើតឡើងនូវសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម។ ប៉ុន្តែ

មួយទៀត ធ្វើឱ្យអ្នកដែលឃើញវាមានបំណងប្រាថ្នាខាងសាសនា និងចិត្តសីលធម៌ ដើម្បីស្វែងរកភាពអស់កល្បជានិច្ច។ សម្រស់ដ៏បរិសុទ្ធបែបនេះអាចជាសម្រស់លំហអាកាស។ ពិតណាស់ មានសម្រស់បែបនេះនៅលើផែនដី។ ប៉ុន្តែព្រះបានដាក់សម្រស់នេះនៅលើទីខ្ពស់ ហើយធ្វើឱ្យអ្នកណាម្នាក់ដកហូតវា ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សប្រុសៗមើលទៅជានិច្ច។ តើអ្វីទៅជាសម្រស់ដ៏បរិសុទ្ធដែលលំហមេឃណាតត្រដាង?

សម្រស់ដ៏បរិសុទ្ធរបស់តារាក្នុងរាត្រីងងឹតត្រូវបានណាតត្រដាង។ សម្រស់ត្រូវបានគេបែងចែកជាប្លងយ៉ាងសំខាន់គឺ សម្រស់ភ្លឺ សម្រស់ពណ៌ សម្រស់រៀបចំ និងសម្រស់ធរណីមាត្រ សម្រស់កីឡា។ សម្រស់ដ៏ភ្លឺចែងចាំង រួមមានពន្លឺព្រលប់ និងពន្លឺចែងចាំង ហើយបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈចម្រុះ។ ហើយភាពស្រស់ស្អាតនៃពណ៌រួមមានពន្លឺពណ៌ស ឬពន្លឺក្រហម ឬពន្លឺពណ៌ត្នោត ឬពន្លឺពណ៌ក្រហម ដែលពន្លឺទាំងអស់នេះកើតឡើងក្នុងបេះដូងដ៏ផ្តែផ្តុំបំផុតនៅក្នុងសុដន់របស់យើង។ ហើយដូចដែលយើងនិយាយថាសម្រស់ធរណីមាត្រព្រោះផ្កាយខ្លះត្រូវបានគេរៀបចំនៅលើបន្ទាត់មួយ ហើយផ្កាយមួយទៀតត្រូវបានគេរៀបចំជារចនាប័ទ្មរង្វង់ ហើយផ្កាយផ្សេងទៀតជាត្រីកោណនិង

តួលេខផ្សេងទៀតដែលកើតឡើងបេះដូងដ៏អស្ចារ្យ។ ហើយជាចុងក្រោយ យើងនិយាយថា សម្រស់កីឡា តារាទាំងនេះ មិនមែនស្ថិតនៅតែមួយកន្លែងទេ គឺផ្លាស់ទីដោយមិនឈប់ឈរ ហើយធ្វើចលនាឈាមរត់ ដែលបាតុភូតនេះ បង្ហាញពីសម្រស់ដ៏មហិមា ដែលអំណាចនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដែលគ្រប់គ្រងក្រុមតារាជាច្រើន និងគ្រប់គ្រង។ លើពួកគេបង្ហាញ។

ភាពស្រស់ស្អាតទាំងអស់ខាងលើនេះ បានកើតឡើងចំពោះយើងនូវបេះដូងសាសនា និងបេះដូងសីលធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ នៅក្នុងសំយោគនិងដោយផ្នែក។

3) ពេលវេលាគ្មានដែនកំណត់ដ៏ធំនៃរូបកាយសេឡេស្ទាល និងសកម្មភាព។

បុរសតែងតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយបរិស្ថាន។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងបរិយាកាសចង្អៀត វាងាយស្រួលដែលយើងមានចិត្តចង្អៀត នៅពេលដែលយើងស្នាក់នៅក្នុងបរិយាកាសដ៏ធំទូលាយ វាងាយស្រួលដែលយើងមានចិត្តទូលាយ។ ជាដំបូងសូមក្រឡេកមើលប្រព័ន្ធព្រះអាទិត្យ។ ព្រះអាទិត្យគឺជាម៉ាស់ដ៏អស្ចារ្យដែលមានចំនួន 1.3 និងលានដងនៃសាកលលោក ហើយប្រសិនបើយើងជិះលើរថភ្លើងពិសេស ហើយរត់ឆ្ពោះទៅរកព្រះអាទិត្យ ដូចដែលយើងទៅដល់វាបន្ទាប់ពី 350 ឆ្នាំ។ ហើយភពដ៏អស្ចារ្យ និងភពតូចៗ (Mercury Venus Exponents Mars Jupiter Saturn Venus Hytune Pluto ។ល។) កំពុងវិលជុំវិញ។ មុននឹងតួលេខនេះ តើយើងអាចបន្ទាបខ្លួនដោយការពង្រីកចិត្តគាត់ និងយល់ពីរឿងតូចរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកដែលឃើញរូបរាងរង្វង់នៃរូបកាយសេឡេស្ទាល អាចដឹងពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ និងជាអ្នកស្វែងរកភាពអស្ចារ្យនៃ

ព្រះពង្រីកចិត្តរបស់គាត់ ហើយគាត់នៅតែបន្ទាបខ្លួនដើម្បីដឹងរឿងតូចរបស់គាត់។ ហើយគាត់ជឿលើព្រះដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្កើតសេឡេស្ទាល។

បន្ទាប់មក អ្វីដែលអស្ចារ្យនោះគឺថា cosmos ក្លាយជាមានតែពិភពសេឡេស្ទាលប៉ុណ្ណោះ។ ពិភពសេឡេស្ទាលគឺជាផ្នែកតូចមួយនៃ cosmos ។ យើងអាចមើលឃើញផ្នែមេឃពណ៌សហៅថា Milky Way នៅរដូវក្តៅ។ វាដូចជាភាសាក្រិចបុរាណ គេហៅវត្ថុដែលស្តេចស្ថានសួគ៌ជាផ្លូវដើរចូលទៅក្នុងវាំងនៃស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែក្នុងការរកឃើញជាក់

លាក់នាពេលថ្មីៗនេះ គេបានហៅភពដ៏អស្ចារ្យឱ្យស្រដៀងនឹងទំហំព្រះអាទិត្យ។ ដូច្នេះ វាត្រូវតែជាក្រុមនៃភពដ៏អស្ចារ្យផ្សេងទៀត។ អញ្ចឹងតើ cosmos មានទំហំប៉ុនណា? ពិភពនៃកាឡាក់ស៊ីនេះ មិនត្រូវបានបញ្ចប់ដោយសកលលោកទេ។ លើកលែងតែរាងកាយសេឡេស្ទាលត្រូវបានផ្តាស់ទីដោយគន្លងថេរក្នុងចន្លោះទទេ។ ផ្កាយដុះកន្ទុយបានជូនដំណឹងថាមានសកម្មភាពមិនទៀងទាត់ក្នុងពេលតែមួយដោយអ្នកប្រាជ្ញ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះវាត្រូវបានគេរកឃើញថាមានចលនាទៀងទាត់។

ផ្កាយដុះកន្ទុយត្រូវបានជូនដំណឹងថាត្រូវបានសៀគ្វីជាទម្រង់ប៉ារ៉ាបូល។ ផ្កាយដុះកន្ទុយ Halle ត្រូវបានខិតជិតដល់ពិភពលោកជាវដ្តនៃ 70 ឆ្នាំ។ លើកក្រោយវានឹងត្រូវបានខិតជិតដល់ពិភពលោកនៅឆ្នាំ ១៩៨៦ គ.ស.។

ដូចដែលយើងឃើញវិវរណៈធម្មជាតិដ៏អស្ចារ្យដូចចែងខាងលើ នោះយើងស្គាល់ព្រះ។ ការពិតដែលថារាងកាយសេឡេស្ទាលជាច្រើនវិលជុំវិញដោយច្បាប់ធម្មតានៅលើគន្លងថេរ មិនមែនជាបាតុភូតគ្រោះថ្នាក់ទេ។ វាត្រូវបានគេគិតថាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មតែមួយគត់។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះស្តីបន្ទោសយ៉ូបថា៖ ឯតើអ្នកអាចចងច្រវាក់នៃពួកផ្កាយឬក៏បាត់ខ្សែនៃអ័រវីនដែរឬទេ? តើអ្នកអាចដឹកនាំ Mazzaroth ក្នុងរដូវកាលរបស់ពួកគេបានទេ ឬអ្នកអាចណែនាំខ្លាឃ្មុំជាមួយកូនរបស់វា? តើអ្នកដឹងពីពិធីបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ទេ? តើអ្នកអាចបង្កើតការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេនៅលើផែនដីបានទេ? (យ៉ូប ៣៨:៣១-៣៣)។

4) លក្ខណៈសកលនៃវិវរណៈធម្មជាតិ។

ពេលយើងបើកភ្នែកមើល តើកន្លែងណាដែលជាធម្មជាតិមិនមាន? អ្វីដែលយើងមើលឃើញ អ្វីដែលយើងប៉ះពាល់ទៅទៀត ជីវិតរបស់យើង ខ្លួនយើងផ្ទាល់ជារបស់ធម្មជាតិ។ វិវរណៈធម្មជាតិដើម្បីផ្តែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះចេស្តានៃព្រះត្រូវបានឡោមព័ទ្ធយើងជារឿងបែបនោះ ហើយបានត្រួតត្រាយើង។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមបុរសទាំងនោះ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនមានចំណាប់អារម្មណ៍ចំពោះវិវរណៈនោះទេ។ ទោះបីបុរសនោះប៉ះវត្ថុមានតម្លៃច្រើនយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏គាត់ពិចារណាយ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ហើយមិនបើកភ្នែកមើលមិនឃើញ។ ថ្វីត្បិតតែទឹកមានតម្លៃយ៉ាងនេះក៏ដោយ បុរសនោះភ្លេចនូវចរិតដ៏មានតម្លៃ ហើយមិនបើកភ្នែកមើលឡើយ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Emerson បាននិយាយថា “ប្រសិនបើផ្កាយត្រូវបានបង្ហាញក្នុងរយៈពេលត្រឹមតែ 1000 ឆ្នាំ នោះមនុស្សគ្រប់រូបជឿលើមាគ៌ារបស់ព្រះ ហើយចងចាំពួកគេ ហើយប្រកាសពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានផ្ទេរពីមួយជំនាន់ទៅមួយជំនាន់។

2. វិវរណៈពិសេស (7-9) វិវរណៈធម្មជាតិបង្ហាញអំពីព្រះចេស្តានៃព្រះ ប៉ុន្តែមិនបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់ព្រះទេ។ ដូច្នេះ យើងទាមទារវិវរណៈពិសេស ដើម្បីបន្ថែមវិវរណៈធម្មជាតិ។ វិវរណៈពិសេសនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរនេះបង្រៀនយើងឱ្យស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ វិវរណៈពិសេសនេះត្រូវបានហៅតាមឈ្មោះមួយចំនួន (“ច្បាប់” “ទីបន្ទាល់” “ការបង្រៀន” ព្រះបញ្ញត្តិ” និង “វិធីដើម្បីខ្ពាច” ល) លក្ខណៈពិសេសមានដូចខាងក្រោម។

1) វាពេញលេញហើយធ្វើឱ្យព្រលឹងបានស្តារឡើងវិញ។

ពេត្រុស 1:23-25 និយាយថា “ចាប់តាំងពីអ្នកបានកើតជាថ្មី មិនមែនមកពីគ្រាប់ពូជដែល

អាចរលួយបានទេ ប៉ុន្តែជារបស់ដែលមិនអាចរលួយបាន តាមរយៈព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះជន្មរស់ និងស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះ។ “គ្រប់ទាំងសាច់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រលំ តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅជារៀងរហូត™។ ហើយពាក្យនេះជាដំណឹងល្អដែលបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នក™។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបើប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ មានលក្ខណៈពិសេសគឺការឆ្លងផុតពេលវេលា និងលំហ។ ដ្បិតវាមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលត្រូវបានហៅឲ្យគ្រប់លក្ខណ៍។

វាត្រូវបានណាតត្រដាងជាការបញ្ជេញមតិជាប្រវត្តិសាស្ត្រ តាមប្រភេទនៃលិខិត និងគោលគំនិត ប៉ុន្តែតាមពិតវាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃជីវិត ដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការឆ្លងកាត់ពេលវេលា និងលំហ។

នៅពេលយើងប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរ យើងមិនគួរគិតថាយើងអាចដឹងវាដោយបញ្ញាទាំងស្រុងនោះទេ។ ទោះបីជាយើងកាន់បទគម្ពីរដោយដៃរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែតាមពិតយើងគួរតែកាន់ដោយបទគម្ពីរ ហើយទោះបីជាយើងអានបទគម្ពីរក៏ដោយ ប៉ុន្តែតាមពិតយើងខ្លួនឯងគួរតែត្រូវបានអានដោយបទគម្ពីរ។ បន្ទាប់មកព្រលឹងរបស់យើងត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ ថ្វីត្បិតតែ Augustine ជាយុវជនដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ ក៏នៅថ្ងៃមួយគាត់បានស្តាប់ពាក្យស្ថានសួគ៌ ឯបើកសៀវភៅ™ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បានឃើញព្រះបន្ទូល រ៉ូម ១៣:១៤ គាត់បានកើតជាថ្មី។

2) ធ្វើឱ្យមនុស្សល្ងីល្ងើមានប្រាជ្ញា។ បើយើងសង់ផ្ទះនៅលើវាលខ្សាច់ ខ្យល់ព្យុះភ្លៀងមកខ្លាំង ផ្ទះនោះនឹងត្រូវវិនាស។ ដូចជាការរស់នៅដោយធ្វើតាមមេរៀនមិនពិតគឺឥតប្រយោជន៍។ ពេលយើងសង់ផ្ទះនៅលើថ្ម គ្រឹះរឹងមាំ ផ្ទះនឹងស្ថិតនៅជានិរន្តរ៍។ ដូចនេះដែរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប្រាកដជាប្រាកដ ហើយនឹងសម្រេចតាមការសន្យារបស់វាជាក់ជាមិនខាន។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាពាក្យគឺជាគ្រឹះនៃជីវិតរបស់យើង។ អ្នកដែលរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញ។ តើអ្នកណាអាចក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញបាន? បុរសនោះជាមនុស្សល្ងង់។ នោះគឺដូចជាមនុស្សល្ងង់ដូចមនុស្សលោកីយ៍មើលមកគាត់ គាត់ជាមនុស្សដែលត្រូវជឿលើព្រះ ហើយក៏ត្រូវស្តាប់តាមដែរ។

ពាក្យ “សាមញ្ញ” ក្នុងអត្ថបទ (ខ៧) គឺជាពាក្យពេទី (ភេធី) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថា “អ្នកដែលត្រូវបើក” មានតែអ្នកណាដែលបើកចិត្តដូចទារក ហើយទទួលបានប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចអនុវត្តពិភពលោកនៃព្រះបាន។ . ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ំនៅពេលនោះលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ំខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះវរបិតាជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីដែលលោកបានលាក់របស់ទាំងនេះពីអ្នកប្រាជ្ញនិងការយល់ដឹងនិងបើកសម្តែងដល់កូនតូច™។ (ម៉ាថាយ ១១:២៥)

3) ធ្វើឱ្យចិត្តទទួលបានសេចក្តីរីករាយដោយស្មោះត្រង់។ បុរសមិនស្គាល់បុរសនោះច្បាស់ទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សមិនបានជាសះស្បើយពីជំងឺនៃព្រលឹងមនុស្សឡើយ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងវាត្រឹមត្រូវ ហើយបង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូចពាក្យរបស់គាត់ត្រឹមត្រូវ (ស្មោះត្រង់) ហេព្រើរ ៤:១២, ១៣ ចែងថា “ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺរស់នៅ ហើយសកម្ម មុតជាងដាវមុខពីរណាក៏ដោយ ទម្លុះដល់ការបែងចែកព្រលឹង និង

វិញ្ញាណ នៃសន្តាក់ និង ខួរឆ្អឹង និងការយល់ឃើញនូវគំនិត និងបំណងនៃចិត្ត។ ហើយគ្មានសត្វណាលាក់កំបាំងពីភ្នែករបស់វាឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងអស់នៅអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែករបស់វា ដែលយើងត្រូវចាត់ទុក™។ ដូចដែលយើងឃើញនៅក្នុងទំនុកតម្កើងទាំងនេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញផ្លែតាមលំដាប់លំដោយ។ ទីមួយ វាចូលទៅកាន់ព្រលឹងរបស់មនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅព្រះវិញ (ខទី ៧ ក) ទីពីរ វាធ្វើឲ្យមនុស្សរស់នៅដោយប្រាជ្ញា។ (ខ ៧ ខ) ទីបី វាផ្តល់ឱ្យគាត់នូវសុភមង្គល (ភាពរីករាយ)។ បុរសដែលកើតឡើងវិញមិនទទួលបានសេចក្តីអំណរពិតពីការខុសនោះទេ។ ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺត្រឹមត្រូវ នោះវាចាក់ទម្លុះព្រលឹង ហើយបំបែកវា ហើយប្រោសវា ហើយធ្វើឲ្យគាត់មានអំណរ។

4) វាបរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើឱ្យភ្នែកភ្លឺ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺបរិសុទ្ធ ហើយបន្ទាប់មកវាដូចជាប្រាក់ដែលត្រូវបានផាកពិន័យនៅក្នុងឈើឆ្កាងដី។ (ទំនុក. ១២:៦) ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូលធ្វើឲ្យភ្នែកនៃចិត្តយើងភ្លឺ ហើយធ្វើឲ្យយើងមើលទៅព្រះ។

5) វាស្អាតដើម្បីមកដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច។

ដូចបានពោលមកខាងលើ អ្នកបើកភ្នែកឡើងគួរខ្លាចក្រអឺតក្រទម។ គាត់គួរតែខ្លាចព្រះ។ អ្នកដែលមានចំណេះដឹង មានគ្រោះថ្នាក់នឹងមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះ គាត់គួររៀនកោតខ្លាចព្រះពីការបើកភ្នែក។ ការកោតខ្លាចព្រះបានសម្រេចនូវភាពបរិសុទ្ធពិត។ ដោយសារការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាកាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្សដែលវាទ្រទ្រង់ជារៀងរហូត។

6) ប្រាកដជាសុចរិតគ្រប់យ៉ាង។ ពាក្យ ជំនឿសិក្ខាបទ™ មានន័យថា ជំការវិនិច្ឆ័យ™ ពាក្យ ជំប្រាកដ™ មានន័យថា ជំជាការពិត™ មេរៀនដែលព្រះប្រទានឲ្យយើង គឺជាពាក្យដែលយើងគួររៀបចំខ្លួនដើម្បីដើរឆ្ពងកាត់រួចហើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ពីងលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ (ទំនុកតម្កើង 20:7)

អ៊ីសៃ 2:22 ចែងថា ឯឈប់គិតដល់មនុស្សដែលមានដង្ហើមចូលតាមរន្ធច្រមុះចុះ តើគាត់គិតអំពីអ្វី?™។ ប៉ុន្តែបុរសមិនជឿលើព្រះដែលគួរជឿជាដាច់ខាត ប៉ុន្តែមនុស្សដើម្បីមានអំណាចក្នុងលោក ពោលគឺបុរសជាច្រើនពឹងផ្អែកលើបុរសដូចធូលីដី។ វាជារឿងឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្សឯង។ ទោះបីជាយើងមិនជឿលើគ្រប់ការទាំងអស់ យើងគួរតែជឿលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានពង្រឹង ហើយដូចជាថ្មដា ដូច្នេះ ចូរយើងជឿលើព្រះតែមួយគត់។

ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានកម្លាំងខ្លាំង មិនរង្គោះរង្គើឡើយ។ រាល់គំនិតចង់ប៉ះនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខ្លួនឯងគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ ពេលយើងវាយកែងជើង តើមានអ្វីកើតឡើង? ហើយបើថ្មប៉ះនឹងស៊ុត តើនឹងមានអ្វីកើតឡើង? ទោះជាពួកអ្នកវិវត្តន៍ត្រូវរងការវាយប្រហារដោយសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរក៏ដោយ ទីបំផុតពួកគេបានបង្ហាញពាក្យនៃលោកុប្បត្តិជំពូកទី ១ ឯតាមប្រភេទរបស់ពួកគេ™ កាន់តែត្រឹមត្រូវ។ ពាក្យថា “តាមប្រភេទរបស់ពួកគេ” ចេញមកដប់ដងចេញពីលោកុប្បត្តិជំពូកទី១។ ឆាល ដាវីន ដែលជាអ្នកវិវត្តន៍មួយរូបក៏បានក្រឡេកមើលពិភពធម្មជាតិ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថា វាមិនមែនជាអំណាចដោយគ្មានគោលបំណងនោះទេ។ (ខ្ញុំមិនអាចស្តប់ស្តល់ក្នុងការមើលសាកលលោកដ៏អស្ចារ្យនេះ និងជាពិសេសធម្មជាតិរបស់មនុស្ស និងដើម្បីសន្និដ្ឋានថាអ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺមកពីកម្លាំងដ៏អាក្រក់នោះទេ។) ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា “ខ្ញុំមិនអាចគិត

ថាពិភពលោកនេះគឺជាលទ្ធផលនៃគ្រោះថ្នាក់នោះទេ”។ ទីបំផុតនេះគឺជាអត្ថឃាតនៃការវិវត្តន៍។

2. ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាប ហើយលើកតម្កើងសេចក្តីសុចរិត ចូរយើងជឿលើព្រះតែមួយគត់។ ទំនុកតម្កើង 127:1 មានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់ផ្ទះនោះធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍។ លុះត្រាតែព្រះយេហូវ៉ាចាំយាមក្រុងនោះ អ្នកយាមនៅតែភ្ញាក់ដោយឥតប្រយោជន៍™។ ជាតិដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងចំពោះព្រះទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញចោលអស់ហើយ ជាតិហ្គីលនៃប្រទេសហាបានលួចកាន់កាប់របស់ប្រជាជន ហើយត្រូវបានបំផ្លាញចោល ជួកុងជាតិសាងត្រូវបានបំផ្លាញសម្រាប់ឧកញ៉ាដែលប្រតិបត្តិសកម្មភាពដែលគាត់ចាក់ប្រេងលើ សសរស្តាន់ដាក់ភ្លើងនៅពីក្រោម រួចទ្រង់បានធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបឡើងទៅ។ ហើយប្រទេស Jin ក៏ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការត្រួតត្រាសង្កត់សង្កិន ភាគខាងលិច Jin ត្រូវបានបំផ្លាញសម្រាប់ប្រជាជនខ្ជិល ជាតិ Myung ត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រណីតភាពរបស់ Hyun Jong និងការប្រមាថរបស់គាត់។ ជាតិសុងត្រូវបានបំផ្លាញដោយ ឆេកយុង ក្បត់ជាតិ វ៉ុន ជាតិត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារការឈ្លានពាន និងសាសនាអាក្រក់ ណាតម៉ា ជាតិមឿងត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារការជិះជាន់របស់ឥន្ទ្រ ហើយប្រទេសអុងក៏ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសង្គ្រាមស៊ីវិល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ប្រជាជាតិណាក៏នឹងក្លាយទៅជាការតាំងទីលំនៅរបស់ព្រះនាពេលអនាគត។ ដូចជាប្រទេសអេស៊ីបត្រូវបានទុកជាប្រជាជាតិទន់ខ្សោយដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (អេសេក ២៩:១៤,១៥)។

នោះគឺបានក្លាយជាប្រជាជាតិដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់បាប៊ីឡូន ពែរ្ស រ៉ូម សារ៉ាស៊ីន និងតួកគី ឥឡូវបានក្លាយទៅជាដូចដែលព្រះបានមានបន្ទូលថា បាប៊ីឡូននឹងត្រូវបំផ្លាញទាំងស្រុង វាបានក្លាយជាប្រជាជាតិទន់ខ្សោយដោយផ្តាល់។ នោះគឺដូចដែល Is 13:19, 20 បាននិយាយថា “ហើយបាប៊ីឡូន សិរីល្អនៃនគរ ភាពរុងរឿង និង ភាពរុងរឿងរបស់ពួកខាល់ដេ នឹងដូចជាក្រុងសូដុំម និងកូម៉ូរ៉ា នៅពេលដែលព្រះបានផ្តួលរំលំពួកគេ។ វានឹងមិនដែលមានមនុស្សរស់នៅឡើយ។

ឬរស់នៅគ្រប់ជំនាន់។ គ្មានជនជាតិអារ៉ាប់ណាសង់តង់របស់គាត់នៅទីនោះទេ។

គ្មានអ្នកគង្វាលណានឹងធ្វើឲ្យហ្វូងចៀមដេកនៅទីនោះឡើយ™។

វីរជនម្នាក់ ណាប៉ូឡេអុង ក៏ត្រូវបានចុះចាញ់ជាមួយឧត្តមសេនីយ៍ Belltran ចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ គាត់និយាយថា៖ ប៉ុខ្ញុំស្គាល់មនុស្សទាំងនោះ ប៉ុន្តែលោកយេស៊ូមិនមែនជាមនុស្សទេ។ ព្រះគ្រីស្ទទាំងអស់ធ្វើឱ្យខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើល។ គាត់និងមនុស្សក្នុងលោកនេះមិនអាចប្រៀបធៀបគ្នាបានទេ ពេលខ្ញុំចូលទៅជិតគាត់ អ្វីៗទាំងអស់របស់គាត់ស្ថិតនៅលើខ្ញុំ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 អំពីការយកឈ្នះសត្រូវ (ទំនុកដំកើង ២១:៨-១៣)

1. យើងគួរតែយល់ច្បាស់ថាសត្រូវជានរណា។ (ខ ៨)

គ្មានអ្នកណារស់ដោយគ្មានសត្រូវឡើយ។ ប្រាជ្ញាដែលអ្នកជឿរបស់យើងត្រូវការគឺការដឹងថានរណាជាសត្រូវពិតរបស់យើង។ បើយើងស្គាល់មិត្តជាសត្រូវរបស់យើង ហើយវាយគាត់ជាសត្រូវរបស់យើង យើងមិនគួរធ្វើវាទេ។ សត្រូវរបស់យើងគឺមានតែមួយគត់ដែលក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ ដោយសារយើងជាមិត្តពិតរបស់ព្រះ សត្រូវណាមួយអាចកើតឡើងដោយសារការពិតនេះ (ការពិតដើម្បីក្លាយជាមិត្តរបស់ព្រះ)។ ដូចយើងឃើញខគម្ពីរ ១é៧ យើងឃើញមូលហេតុដែលស្តេចទទួលការស្អប់ខ្ពើងសត្រូវ។ គាត់បានត្រូវសង្គ្រោះដោយព្រះយេហូវ៉ា (ខ ១) ទទួលបានការសម្រេចតាមបំណងប្រាថ្នា (ខ ៣) ទទួលសិរីល្អនិងជីវិត (៣-៥) ហើយគាត់បានទទួលពរដ៏អស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនរង្គោះរង្គើឡើយ។ គឺដូច្នេះ សត្រូវបានកើតឡើង។ (8-12) បុរសរបស់ព្រះ អេបិលគឺជាការ៉ឺន។ ការ៉ឺនគឺជាសត្រូវរបស់អេបិលសម្រាប់ជីវិតដែលគោរពព្រះរបស់គាត់ និកាយដូមីនីកែននៅក្នុងព្រះវិហារមជ្ឈិមសម័យបានក្លាយជាសត្រូវរបស់គាត់សម្រាប់ជ័យជម្នះដ៏ត្រឹមត្រូវដោយដំណឹងល្អរបស់ វីកលីហ្វ ដែលជាមនុស្សសុចរិត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលលោក John Knox ក៏បានអះអាងពីដំណឹងល្អត្រឹមត្រូវ ហើយបានយកឈ្នះវា ហើយបានចូលទៅជិត មនុស្សជាច្រើននៅកណ្តាលនៃព្រះមហាក្សត្រិយានី Mary បានផ្ទុយពីគាត់។

2. កាលដែលសត្រូវកើតឡើង ព្រោះយើងជាមិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងមិនចាំបាច់ខ្លាចខ្ពើងសត្រូវបែបនេះទេ។ (៩-១២)

ដ្បិតខ្មាំងសត្រូវនេះជាសត្រូវរបស់ព្រះ មុននឹងខ្ញុំច្បាំងនឹងទ្រង់ នោះព្រះទ្រង់ច្បាំងជាមុនសិន។ អត្ថបទ 9-12 បង្ហាញពីតួរលេខ របៀបដែលព្រះបំផ្លាញសត្រូវរបស់គាត់។ ហេតុនេះ អ្នកដែលធ្វើឲ្យយើងយកឈ្នះសត្រូវរបស់យើងបាន គឺព្រះជាម្ចាស់ យើងត្រូវនៅដោយសុខសាន្ត ដោយការប្រតិបត្តិតាមរឿងមួយ។ នោះគឺសម្រាប់បុរសខាងសាច់ឈាមតែងតែមិនអាចយល់ពីបុរសខាងវិញ្ញាណ (អ្នកទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) យើងមិនគួរចាត់ទុកការយល់ខុសរបស់ពួកគេជាបញ្ហានោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដើរជាមួយគាត់តែប៉ុណ្ណោះ។ ដំណឹងល្អមិនត្រូវការជំនួយពីសាច់ឈាម ហើយមិនខ្ជាចភាពផ្ទុយគ្នាខាងសាច់ឈាមនោះទេ។ បងប្អូនរបស់ព្រះយេស៊ូក៏យល់ខុសអំពីកិច្ចបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូដែរ។ (យ៉ូហាន ៧: ១-៩) ដូចជាការយល់ដឹងដែលពិភពលោកនេះតែងតែមាន។ ដូច្នេះ អ្នកជឿស៊ូទ្រាំក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ ហើយគ្រាន់តែប្រតិបត្តិដោយដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ គាត់មិនរង្គោះរង្គើដើម្បីចាប់យកឱកាសល្អទាំងអស់។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់មានគ្រប់គ្រាន់ដោយការនៅដោយសន្តិភាពដើម្បីស្វែងរកឱកាសរបស់ព្រះ និងដោយដើរជាមួយនឹងព្រះដោយសម្ងាត់។ តាមលំដាប់លំដោយ យើងមិនគួរកែមើលពិភពលោកនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសម្ងាត់យើងគួរយករបស់នោះ។

ជីវិតដើម្បីសង្គ្រោះសេចក្តីល្អនៅចំពោះព្រះ។ ជីវិតដើម្បីមើលមុខមនុស្សលោកីយ៍ ឬការខំប្រឹងចាប់ការងារលោកិយ មិនអាចយកឈ្នះលោកិយបានឡើយ។ យើងគួរតែអនុញ្ញាតនូវអ្វីដែលពិភពលោកគួរប្រតិបត្តិ ប៉ុន្តែខ្ញុំគួរដើរតាមផ្លូវរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះព្រះ។ នោះគឺខ្ញុំគួរតែដើរជាមួយព្រះដោយសម្ងាត់។ យើងមិនចាំបាច់ភ័យខ្លាចចំពោះរឿងដែលពិភពលោកប្រាប់ខ្ញុំនោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ (ទំនុកដំកើង ២៣:១-៦)

1. បុរសប្រៀបដូចជាចៀម ហើយព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាអ្នកគង្វាល។

ចៀមមិនអាចដើរតាមផ្លូវដោយគ្មានអ្នកគង្វាលទេ។ កាលបុរសនោះដើរដោយសកម្មភាពរបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯងគួរតែត្រូវគេទម្លាក់ចោលផ្លូវវិនាស។ យេរេមា 17:9 ចែងថា៖ ប៉ែគាត់ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំដោយទឹក

ឫសវាចេញតាមអូរ ហើយមិនភ័យខ្លាចពេលត្រូវកំដៅឡើយ ព្រោះស្លឹកវានៅតែបៃតង ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយនៅឆ្នាំរាំងស្ងួតឡើយ ព្រោះវាមិនឈប់បង្កើតផលឡើយ™។ ដូច្នេះ កាលដែលបុរសជឿលើប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន គាត់មិនអាចមើលឃើញអ្វីដែលសំខាន់បំផុតឡើយ។ នោះគឺគាត់មិនអាចមើលឃើញពិភពលោកខាងមុខទេ។ ទស្សនវិទូម្នាក់ឈ្មោះ Voltaire មិនបានឃើញវាពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយពួកគេនៅពេលដែលគាត់បានស្លាប់ គាត់បានឃើញ ហើយបាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងចូលទៅក្នុងនរក" ។ ក្នុងនាមជាស្តេតអ្នកមិនជឿសាសនាបានទទួលមរណភាព គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំមិនបានដឹងការពិតថាព្រះមានទេ ក៏ដូចជាការពិតនៃឋាននរក និងអត្ថិភាព។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ខ្ញុំដឹងការពិតថាមានព្រះ ហើយនរកក៏មានដែរ™។

បុរសមិនត្រឹមតែងងឹតចំពោះពិភពលោកខាងមុខប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងពិភពលោកនេះដែរ។ សង្គ្រាមកើតឡើងពីសម័យដើម គឺកើតឡើងដោយអវិជ្ជារបស់បុរសជាទីបំផុត ។

1. ការដកថយគឺជាសោកនាដកម្មដែលមិនអាចនិយាយបានដែលមានតែកូរ៉ែប៉ុណ្ណោះដែលដឹង។ យោងតាមពាក្យធានារបស់មេទ័ព MacArthur ប្រសិនបើយើងមិនដកថយនៅពេលនោះ ហើយវាយលុកចូលប្រទេសចិន ឫសគល់នៃបញ្ហាអាចនឹងត្រូវបានដកចេញទាំង

ស្រុង។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកនយោបាយមានភាពងងឹត ទីបំផុតមេទ័ព MacArthur ត្រូវបានបណ្តេញចេញ ហើយស្ថានភាពនេះនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នបានកើតឡើង។ នៅពេលដែលបុរសនោះប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ទីបំផុតគាត់មិនអាចជួយខ្លួនឯងបាន ក្រៅពីទម្លាក់ចុះទៅក្នុងនរក។ បុរសដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងនរក គឺជាមនុស្សដើរដោយខ្លួនឯងតាមផ្លូវ។ ដូច្នេះ កិច្ចការ 1:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដើម្បីទទួលតំណែងក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយនិងការជាសាវ័កដែលយូដាសបានបែរចេញទៅកន្លែងរបស់ខ្លួន™។ ហេតុអ្វីបានជាគេហៅកន្លែងដែលយូដាទៅជាកន្លែងរបស់គាត់? ព្រោះវាជាលទ្ធផលដែលគាត់ដើរក្នុងភាពងងឹតដោយឆន្ទៈរបស់គាត់។ ហេតុនេះ បុរសគួរមានមេដឹកនាំដែលខ្លួនគួរធ្វើតាម ពោលគឺអ្នកគង្វាល។ ហេព្រើរ ១៣:២០ បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះយេស៊ូជាដ៏អ្នកគង្វាលដ៏ធំរបស់យើង™។

3. នៅពេលដែលគាត់ដើរតាមគង្វាល គាត់នឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។

1) ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ត្បិតមនុស្សងងឹតងងុលមិនដឹងថាមានព្រលឹង។ ម្យ៉ាងទៀត បុរសនោះមិនដឹងថាគាត់ជានរណាទេ។ អត្ថិភាពបានពោលថា បុរសនោះត្រូវគេបណ្តេញចេញទៅក្នុងលោក។ បុរសនោះបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ តែងតែជាមនុស្សទុទិដ្ឋិនិយម។ ក្នុងចំនោមពួកគេ អ្នកខ្លះយល់ស្របនឹងទស្សនវិទូនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដោយ Martin Buber គាត់បាននិយាយថា បុរសនោះស្វែងរកអ្នកណាដែលគាត់មានទំនាក់ទំនងនឹងអ្នកដទៃ នេះគឺជាទស្សនៈរបស់មនុស្សដែលច្រឡំវាចេញពីភាពគ្រប់គ្រាន់របស់មនុស្ស។ ហើយអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រព្យាយាមស្គាល់បុរសនោះតាមរយៈការស្រាវជ្រាវគោលបំណង។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ "ខ្ញុំ" ប្រធានបទរបស់មនុស្សមិនមែនជាបញ្ហាទេប៉ុន្តែព្រលឹង។

គាត់មិនមែនជាវត្ថុដែលត្រូវបានសិក្សាដោយវិធីសាស្ត្រវិទ្យាសាស្ត្រទេ។ ដូច្នេះបុរសដើម្បីទាមទារវិទ្យាសាស្ត្របាននិយាយជាចុងក្រោយថាព្រលឹងមិនមានទេ។ ខ្លួនឯង កម្មវត្ថុរបស់បុរសមិនមែនជាទាសកររនៃបទពិសោធន៍ក្នុងពេលវេលានោះទេ។ វិទ្យាសាស្ត្រនៅចំកណ្តាលនៃបទពិសោធន៍ និងការពិសោធន៍មិនអាចព្យាបាលព្រលឹងឱ្យឆ្លងផុតបញ្ហានោះទេ។

ទ្រង់ដឹកនាំផ្លូវសុចរិត។ គ្រប់បាតុភូតនៃបទពិសោធន៍ខ្លួនឯងមិនអាចបង្កើតដោយខ្លួនឯងបានទេ។ ដោយសារបុរសនោះធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាមនុស្សដាច់ខាតដើម្បីស្គាល់គាត់ ទីបំផុតគាត់មិនអាចស្គាល់ខ្លួនគាត់បានទេ។ បញ្ហារបស់បុរសមិនអាចឆ្លើយតបដោយបុរសខ្លួនឯងបានទេ។ នៅពេលដែលបុរសនោះប្រែចិត្តពីអំពើបាបដែលធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាដាច់ខាត ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ នោះគាត់ស្គាល់ខ្លួនឯង។

ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ គាត់យល់អំពីអត្ថិភាពនៃព្រលឹងរបស់គាត់ ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ទំនុកតម្កើង 17:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមើលមុខអ្នកដោយសុចរិត។
ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងស្កប់ចិត្តនឹងរូបរាងរបស់អ្នក។ យ៉ូបបាននិយាយថា “ដ្បិតខ្ញុំដឹងថាព្រះប្រោសលោះរបស់ខ្ញុំមានព្រះជន្មគង់នៅ ហើយនៅទីបំផុត ទ្រង់នឹងឈរនៅលើផែនដី។ ហើយបន្ទាប់ពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញយ៉ាងនេះហើយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ ដែលខ្ញុំនឹងឃើញដោយខ្លួនខ្ញុំ ហើយភ្នែករបស់ខ្ញុំនឹងមើល មិនមែនជាអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ។ បេះដូងខ្ញុំដួលសន្លប់!™ (យ៉ូប ១៩:២៥-២៧)

1) ទ្រង់ដឹកនាំផ្លូវសុចរិត។ អ្វីដែលបុរសនោះសប្បាយចិត្តបំផុត គឺមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយដើរទៅរកផ្លូវដែលមានពរ។ ហេតុនេះ ដោយសារទំនុកតម្កើង 1:1 បានមានប្រសាសន៍ថា “អ្នកណាដែលមិនដើរតាមដំបូន្មានរបស់មនុស្សអាក្រក់ ក៏មានសុភមង្គល ហើយក៏មិនឈរនៅក្នុងមាគ៌ារបស់មនុស្សមានបាប ហើយក៏មិនអង្គុយនៅកន្លែងដែលមនុស្សចំអកដែរ”។ សុភាសិត 14:32 មានប្រសាសន៍ថា មនុស្សសុចរិតមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងការស្លាប់របស់ខ្លួន សេចក្តីសុចរិតមានតម្លៃប៉ុណ្ណា! សេចក្តីសុចរិតបំបាត់ទុក្ខនៃសេចក្តីស្លាប់។

2) គាត់ផ្តល់ការលួងលោមនៅលើជ្រលងភ្នំនៃសេចក្តីស្លាប់។

ព្រះមិនត្រូវបោះបង់ចោលអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើទ្រង់ជាដាច់ខាត។ Beza ដែលជាសិស្សរបស់ Calvin ត្រូវបានជួយដោយព្រះអម្ចាស់ឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នៃការស្លាប់ ទោះបីជាគាត់ត្រូវបានជួបគ្រោះថ្នាក់នៃការស្លាប់សម្រាប់ទុក្ខវេទនាចំនួន 600 ដងក៏ដោយក៏គាត់បានជួបប្រទះជំនួយពីព្រះនៅពេលនោះ។

3) គាត់ចាក់ប្រេងចេញពីមុខសត្រូវ។

ព្រះកាន់កាប់ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ។ ជួនកាលពួកបរិសុទ្ធក៏បានជួបប្រជុំគ្នាជាយូរយារណាស់មកហើយ ដែលវាមានគោលបំណងបង្ហាត់បង្រៀនពួកបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែនៅពេលផ្សេងទៀត គាត់ដាក់ទោសសត្រូវ។ នៅគ.ស ១៥៥៨ ដូចដែលខ្ញុំនិយាយការពិតដ៏សំខាន់ចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅប្រទេសអង់គ្លេស វាមានដូចខាងក្រោម។ Morgan ដើម្បីថ្កោលទោសប៊ីស្សព Farrar ដោយមិនច្បាស់លាស់ត្រូវបានចាប់ផ្តើមក្អួត ហើយទីបំផុតបានស្លាប់ ហើយ Leyson បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចគ្នាបាននាំយក

គោក្របីរបស់ទុក្ករបុគ្គលនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានបរិភោគ និងស្រែកជាបន្តបន្ទាប់ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេទាំងអស់គ្នាបានស្លាប់។ លោកបណ្ឌិត Dunning ដើម្បីចាប់ខ្លួនពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននាក់ ហើយដើម្បីសម្លាប់ពួកគេត្រូវបានគេអង្គុយនៅលើកៅអី ហើយបានស្លាប់ភ្លាមៗ ហើយ Berry ដើម្បីធ្វើបាបដូចគ្នាបានដើរតាមផ្លូវ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានគេរអិលដួល ហើយបានស្លាប់នៅលើវា។ ប៊ីស្សព ថនតុន ក៏បានចាប់ខ្លួនពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននាក់ ហើយសម្លាប់ពួកគេក្លាយជាមនុស្សខ្វិនភ្លាមៗ។ អ្នកស្នងតំណែងរបស់ប៊ីស្សព ថនតុន ត្រូវបានទម្លាក់ពីលើជណ្តើរ ហើយបន្ទាប់មកបានស្លាប់ដោយការបាក់ករបស់គាត់។ លោកបណ្ឌិត Jeffrey ក៏បានសម្លាប់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើននាក់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្លាប់ភ្លាមៗ។

4) ការចូលទៅក្នុងនគរអស់កល្បជានិច្ច។

គ្មានពាក្យណាដែលថារាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាបំដំណាក់របស់ព្រះយេហូវ៉ា™ឡើយ។ ព្រោះ ១) ព្រះគង់នៅទីនោះ ២) គ្មានកន្លែងគួរឱ្យស្រឡាញ់ដូចផ្ទះនោះទេ។ ទោះបីជាការបញ្ចេញមតិជាច្រើននៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានលាតត្រដាងក៏ដោយ ក៏ពាក្យដែលបង្ហាញដោយពាក្យ បំផ្ទះ™ ជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។

ការបង្ហាញនៃស្ថានសួគ៌មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើឱ្យសាមញ្ញ។ ព្រោះជាការពិបាកដែលបុរសដឹងថាខ្លួននៅក្នុងលោក។ តើទារកក្នុងផ្ទៃអាចដឹងពីពិភពខាងក្រៅដោយរបៀបណា? មានកូនពិការភ្នែកម្នាក់កើតមក មួយថ្ងៃបន្ទាប់ពីគាត់បើកភ្នែកមើលមេឃ និងផែនដី គាត់និយាយថា "ម៉ាក់ ហេតុអ្វីអ្នកមិនប្រាប់ពិភពលោកដ៏ស្រស់ស្អាតនេះមកខ្ញុំ?" ម្តាយរបស់គាត់បានឆ្លើយថា៖ បំព្រោះកូនមិនអាចយល់បាន ទោះបីជាខ្ញុំពន្យល់អ្នកក៏ដោយ™។

នៅក្នុងពិភពលោកយើងចូលចិត្តមនុស្សចម្លែកមិនអាចមើលឃើញស្ថានសួគ៌ដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែដោយសារយើងមានចំណេះដឹងខ្លះ យើងប្រាថ្នាចង់បានវាដូចផ្ទះរបស់ខ្ញុំ។ ពួកបរិសុទ្ធដឹងពីរសជាតិនៃស្ថានសួគ៌ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ថ្ងៃមួយ មានព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលគាត់ដឹកហ្វូងចៀមនៅក្នុងកប៉ាល់ពីប្រទេសស្កុតឡេនទៅកាន់ប្រទេសអូស្ត្រាលី ហើយបន្ទាប់មកមានស្មៅជាច្រើនសម្រាប់ចិញ្ចឹមពួកគេ។ បន្ទាប់មកថ្ងៃមួយ មុនពេលកប៉ាល់មិនទៅដល់ប្រទេសអូស្ត្រាលី ក្នុងអ័ព្ទក្រាស់ ហ្វូងចៀមមិនបានស៊ីស្មៅស្អុតទេ។ មួយសន្ទុះក្រោយមក បន្ទាប់ពីអ័ព្ទត្រូវបានបាត់ អូស្ត្រាលីក៏លេចចេញ ហើយស្មៅបៃតងក៏ត្រូវបានបង្ហាញ។ ចំពោះសត្វចៀមបានធុំក្លិនវាលស្មៅរួចហើយ ពួកគេបដិសេធមិនបរិភោគស្មៅស្អុត។ ម្នាលអាវុសោ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតគួរធុំក្លិនជើងដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះក្នុងលោក។ ដ្បិតគាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយកាន់តាមវា នោះទ្រង់មានន័យថា ឯសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងមកតាមខ្ញុំយ៉ាងពិតប្រាកដ™។ គាត់ជាមនុស្សដែលត្រូវពឹងលើព្រះអម្ចាស់ ហើយស្រឡាញ់គាត់លើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកិយ។ មួយ។

ការពឹងផ្អែកលើអ្នកដទៃទៀត លើកលែងតែព្រះ ហើយស្រឡាញ់គឺ ឯអ្នកណាដែលសន្សំទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនឯង ហើយមិនមានចំពោះព្រះ™។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូល។ (លូក ១២:២១) រាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនមែនជាកន្លែងដែលយើងគួរចូលទៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិនោះទេ គឺមានតែព្រះមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវមានទ្រព្យសម្បត្តិដល់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 ជំនឿរបស់ដាវីឌ (ទំនុកដំកើង ២៣:១-៦)

1. ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកគង្វាលរបស់ខ្ញុំ

ត្រង់នេះ ពាក្យ ប៉ំខ្ញុំ™ ចង្អុលទៅការពិត ដើម្បីមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនរវាងព្រះ និងដាវីឌ។ ទោះបីព្រះជាអ្នកល្អនិងរុងរឿងក៏ដោយ ព្រោះខ្ញុំនិងព្រះមិនមានការប្រកបដោយខ្លួនឯងទេ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយថាគាត់ជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំបានទេ។ ដូច្នេះ តើការប្រកបនេះអាចផ្តល់ឱ្យយើងដោយអ្វី? វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់។ ទេវកថាដែលមិនសមហេតុផលអះអាងថាជឿលើព្រះតាមរយៈការនិមិត្តដោយអះអាងអត្ថន័យពិតចំពោះព្រះដោយខុស។ Mary Teresa បានអះអាងថាបានឃើញការពិតដែលថាម្តាយដ៏បរិសុទ្ធមាននៅក្នុងពិភពពិតនិងពិភពស្ថានសួគ៌។ លោក George Fox បានទាមទាររដ្ឋនេះ មុនពេលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តដោយបទពិសោធន៍ដោយគាត់។ យើងមិនបញ្ជាក់ថាករណីនេះកើតចេញពីវិវរណៈនៃព្រះដ៏បរិសុទ្ធនោះទេ។ ដោយសារតែស្ថានភាពនៃចិត្តវិទ្យារបស់មនុស្សក៏អាចដំណើរការមុខងារបញ្ជាដ៏ចម្លែកបែបនេះដែរ។ ស្ថានភាពផ្លូវចិត្តបែបនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសុបិនរបស់មនុស្សច្រើន។ ខណៈខ្លះឃើញសភាពការណ៍ចោរចូលក្នុងផ្ទះស្រែកឆោឡោថា ពិតជាមានចោរចូលមកក្នុងផ្ទះហើយស្រាប់តែមានហេតុការណ៍រត់គេចខ្លួនពិតជាបានកើតឡើង ។ ដូចដែលនរណាម្នាក់បានដឹងរួចហើយថាថ្ងៃនៃការចេញផ្សាយជាតិ 8.15 វាត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ បន្ទាប់មក ពេលដែលគាត់បានបោះពុម្ពថ្ងៃនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ

2. ខ្ញុំមិនខ្ជីទេ។

ពាក្យថា មិនខ្ជី មានន័យថា ភាពគ្រប់គ្រាន់។ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលអ្នកជឿទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់?

1) ព្រោះគាត់មិនស្វែងរកក្រៅពីចំណែកដែលគាត់ចង់បាន។ ទំនុកតម្កើង 131:1 មានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនខ្ពស់ពេកទេ។ ខ្ញុំមិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងរបស់ដែលអស្ចារ្យពេក ហើយអស្ចារ្យពេកសម្រាប់ខ្ញុំនោះទេ™។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ដូច្នេះ កុំខ្វល់ខ្វាយអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃគឺជាបញ្ហារបស់វា។ (ម៉ាថាយ ៦:៣៤) ។ Moody បាននិយាយថា “ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមិនមែនមកពីទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនរបស់អ្នកទេ ប៉ុន្តែបានមកពីបំណងតូចមួយរបស់អ្នក”។ (សូមឱ្យទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមាន មិនមែននៅក្នុងទំហំធំនៃទ្រព្យរបស់អ្នកទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពតិចតួចនៃការចង់បានរបស់អ្នក។) ពាក្យរបស់ Moody ដែលបានដកស្រង់ខាងលើមានន័យថា បុរសមិនមានបំណងប្រាថ្នាចង់លើសចំណែករបស់គាត់ទេ គាត់អាចជា ភាពគ្រប់គ្រាន់។ "គាត់មានបំណងប្រាថ្នាតូច" មានន័យថាភាពសាមញ្ញនៃបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្ស មានន័យថាបុរសមិនគួរចង់បានអ្នកដទៃច្រើនពេកទេ លើកលែងតែព្រះ។ នៅពេលដែលយើងស្វែងរកតែព្រះជាម្ចាស់ ហើយទទួលយកទ្រង់ នោះយើងមានភាពគ្រប់គ្រាន់ច្រើនជាងការរីករាយ និងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីមានអ្វីៗទាំងអស់។ ប៉ុន្តែបើយើងបាត់បង់ព្រះ យើងនឹងបាត់បង់ព្រះ និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។ លើសពីនេះទៅទៀត I

ចាញ់ខ្លួនឯងដែរ។ មនុស្សមិនស្គាល់ព្រះក៏ក្លាយទៅជាវេទនា ដែលខ្លួនឯងនៅក្នុងទីវេទនា។ ម្យ៉ាងទៀតអ្នកដែលបាត់ព្រះក៏មិនដឹងថាខ្លួននៅទីណាដែរ។ ពេលយើងរស់នៅដោយគ្រប់គ្រាន់ យើងគួរដឹងថាត្រូវសម្រាកក្នុងព្រះ។

2) ព្រោះអ្នកជឿចេះរស់នៅគ្រប់គ្រាន់។

សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ជំ ខ្ញុំដឹងពីរបៀបដែលត្រូវបន្ទាបខ្លួន ហើយខ្ញុំដឹងពីរបៀបដើម្បីបរិបូរណ៍។ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ខ្ញុំបានរៀនអាថ៌កំបាំងនៃការប្រឈមមុខនឹងភាពបរិបូរណ៍ និងភាពអត់ឃ្លាន ភាពបរិបូរណ៍ និងតម្រូវការ។ (ភីលីព ៤:១២) ប៉ុលនិងស៊ីឡាសបានសរសើរក្នុងគុក ហើយអធិដ្ឋាន។ យើងគួរតែក្លាយជាមនុស្សគ្រប់គ្រាន់ ដូចជាអ្នកដេកនៅក្នុងទ្រូងរបស់ព្រះ។ បុរសដែលកំពុងដេកលក់មិនមានភាពក្រីក្រ និងទ្រព្យសម្បត្តិខុសគ្នានោះទេ។ ព្រះប្រទានការគេងដល់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់។ (ទំនុកដំកើង ១២៧:២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 ពរជ័យដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលនៅពេលអនាគត (ទំនុកដំកើង 23:6)

ដាវីឌបានបញ្ជាក់ពីពរជ័យដែលគាត់នឹងទទួលនៅពេលអនាគតរបស់គាត់នៅចុងបញ្ចប់នៃទំនុកតម្កើង 23: យើងគួរដឹងពីពរជ័យរបស់យើងនៅអនាគត ហើយគួរធានាចំពោះវា ។ យ៉ូហាន 5:13 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះទៅអ្នករាល់គ្នាដែលជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថា អ្នករាល់គ្នាមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™។ ដាវីឌបានធានាថានឹងទទួលបានពរជ័យពីព្រះជារៀងរហូតនៅពេលអនាគត។ តើអ្វីជាអាថ៌កំបាំងដែលដាវីឌមានការធានាបែបនេះ? វាគឺជាបទពិសោធន៍ដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់។ គាត់បានសរសេរស្តានភាពនៃជីវិតជំនឿរបស់គាត់បច្ចុប្បន្ន ។ បច្ចុប្បន្នដោះស្រាយអនាគត។ តើជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់ដាវីឌជាអ្វី?

1. គាត់មានជីវិតដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍នៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ។

គាត់បាននិយាយថាព្រះយេហូវ៉ាបំផ្ងើឲ្យខ្ញុំដេកនៅក្នុងវាលស្មៅ។

គាត់នាំខ្ញុំទៅក្បែរទឹក™។ ពាក្យនេះជាពាក្យប្រៀបធៀប វាមានន័យថា គាត់ត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយនឹងត្រូវបានសម្រាក។ ស្មៅពណ៌បៃតងផ្តល់អាហារដល់ចៀម ហើយទឹកដែលនៅស្ងៀមផ្តល់ទឹកផឹក ហើយធ្វើឲ្យពួកវាពេញចិត្ត។ ដូចអ្នកជឿទទួលបានអាហារខាងវិញ្ញាណ ហើយសម្រាកតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណ។ ច្រាកដណាស់ ដាវីឌបានដឹងថា ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជា

អាហារនៃព្រលឹង ហើយទទួលបានជីវិតដែលគាប់ចិត្តដោយវា។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា “គេចង់បានច្រើនជាងមាស សូម្បីតែមាសល្អច្រើនណាស់ ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងតំណក់ទឹកឃ្មុំ™។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១០) លើសពីនេះទៀត គាត់យកព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ប្រាកដថាគាត់បានយកបទពិសោធន៍ដើម្បីទទួលបានការសម្រាលទុក្ខពីព្រះវិញ្ញាណតែមួយគត់ និងចំណាប់អារម្មណ៍របស់គាត់។ អ្នកដែលទទួលយកជីវិតខាងវិញ្ញាណបែបនោះ ពោលគឺអ្នកដែលមានជីវិតទាក់ទងជាមួយព្រះ ធានាថានៅថ្ងៃអនាគតផងដែរ នឹងទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះជាបន្តបន្ទាប់។

2. ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។

វាមានន័យថាដើម្បីរស់ឡើងវិញព្រលឹងដែលស្លាប់សម្រាប់អំពើបាប។ តើអ្វីជាសញ្ញានៃព្រលឹងដែលបានស្តារឡើងវិញ? វាគឺជាការមានការប្រែចិត្ត ហើយបដិសេធខ្លួនឯង ហើយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកយកចិត្តស្មោះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ នេះគឺមិនអាចសម្រេចបាននិងមិនត្រូវបានគេអនុវត្តទោះបីជាគាត់បានសម្រេចចិត្ត។

3. គាត់ត្រូវបាននាំទៅ "ផ្លូវសុចរិត" សម្រាប់ព្រះនាមនៃព្រះ។

ផ្លូវសុចរិតគឺរបៀបរស់នៅ និងផ្លូវពិត។ មនុស្សអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ហើយក៏ប្រកាសឱ្យប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតដែរ។ វាជាសញ្ញាសម្គាល់ដើម្បីស្គាល់សេចក្តីសុចរិតជាផ្លូវពិត។ ពួកគេប្រើងារសុចរិត ទោះបីជាពួកគេលួចវាក៏ដោយ។ ដាវីឌត្រូវបានព្រះដឹកនាំទៅក្នុងមាគ៌ាដ៏សុចរិត ហើយទ្រង់ក៏ដើរតាមផ្លូវនេះ។ ដូច្នេះ ប្រាកដណាស់ថា ព្រះនឹងធ្វើឱ្យដាវីឌបរាជ័យ។ ពាក្យថា “ព្រះយេស៊ូវមិនដែលបរាជ័យ” គឺជាបាវចនានៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ពិភពលោកនេះមានយុត្តិធម៌សង្គម យុត្តិធម៌

នយោបាយ និងយុត្តិធម៌សីលធម៌។ ភាពសុចរិតបែបនេះក៏មានតម្លៃដែរ។ វាអាចយល់បានដោយតែអ្នកជឿដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយអាចរស់នៅដោយផ្ទាល់។ វាមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេ ដែលនាំទៅរកផ្លូវដ៏កម្រ ចង្អៀត និងអាថ៌កំបាំង ដែលភ្នែករបស់មនុស្សលោកមើលមិនឃើញ។ នេះគឺជាការសម្រេចបានដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះអនាគតដើរដល់ផ្លូវនេះមានសុភមង្គល។

4. ទោះបីគាត់ដើរក្នុងជ្រលងភ្នំនៃសេចក្តីស្លាប់ ក៏គាត់មិនខ្លាចគ្រោះថ្នាក់ដែរ។

ដោយសារព្រះបាទដាវីឌបានយកបទពិសោធន៍មកសង្គ្រោះដោយការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់នៅគ្រាដ៏គ្រោះថ្នាក់ នោះទ្រង់មិនមានការភ័យខ្លាចក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។ គាត់មានបទពិសោធដើម្បីសម្លាប់មេទ័ពកូលីយ៉ាតដោយដុំថ្មនៅវ័យក្មេង ហើយបន្ទាប់មកបានយកឈ្នះ។ វាក៏ជាការងារដែលគាត់ទទួលបានភាពក្លាហានពីព្រះតាមរយៈបទពិសោធន៍ដើម្បីយកឈ្នះខ្លាឃ្មុំ និងតោ។ ជាការពិតណាស់ គាត់ជឿលើជំនួយរបស់ព្រះច្រើនជាងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់។ នៅពេលដែលគាត់បាននិរទេសខ្លួននៅក្នុងតំបន់នៃប៉ាឡេស្ទីនបន្ទាប់មកប៉ាឡេស្ទីនបានវាយប្រហារអ៊ីស្រាអែលគាត់ចង់ចូលទៅក្នុងយោធា។ (I Sam 29 :) ដោយសារតែគាត់បានជួបប្រទះនូវពរជ័យពីព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្រើន ដូច្នេះគាត់មិនខ្លាចឡើយ ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ក្នុងពេលដ៏គ្រោះថ្នាក់។ ដាវីឌបានពិសោធន៍នូវការការពាររបស់ព្រះជាច្រើន ដូចជាការពិតដែលអ្នកគង្វាលការពារចៀមដោយឈើច្រត់។ វាដូចជាមុនសត្រូវដ៏អាក្រក់ ពួកគេបានទទួលការកម្សាន្តពីព្រះ។

ការឱ្យរង្វាន់ហើយចាក់លើក្បាលគឺជាការកម្សាន្តដ៏វិសេស។ ទំនុកតម្កើង 27:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ដ្បិតឪពុកម្តាយខ្ញុំបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ានឹងនាំខ្ញុំចូល

ទៅ™។ ទោះបីជាយើងប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីជំនឿក្នុងការដើរក្នុងជ្រលងភ្នំដ៏ងងឹតនៃសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរព្យាយាមគេចចេញពីតែទុក្ខលំបាកនោះទេ។ ប្រសិនបើយើងយកតែសេចក្តីជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់ចេញពីភាពមិនអនុគ្រោះ ហើយយើងទទួលបានព្រះគុណដែលភ្ជាក់ពីព្រះ ហើយក៏អាចយកឈ្នះលើទុក្ខវេទនាផងដែរ។ ព្រះយេស៊ូវបានសន្យានឹងយើងថា ជំ ហើយមើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកជានិច្ច ដរាបដល់ទីបំផុតនៃយុគសម័យ ™ ។ (Mt 28:20) ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ គួរតែទទួលបានពរជារៀងរហូតនៅក្នុងអនាគតរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 អ្នកដែលអាចបម្រើព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ២៤:១-១០)

ទំនុកតម្កើងនេះចែងអំពីគុណវុឌ្ឍិដើម្បីទទួលការប្រកបជាមួយនឹងព្រះ។

1. ក្នុងនាមជាបុរសដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមកចូលរួមជាមួយព្រះ គាត់អាចធ្វើបាន។ (1,2)

ព្រះមិនរើសអើងមនុស្សជាតិទេ។ អ្នកដែលបម្រើព្រះជាដំបូងគួរតែដឹងថាព្រះជានរណា។ ជាការពិតណាស់ ក្នុងនាមជាអ្នកណាដែលស្គាល់ព្រះ គាត់គួរតែជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលព្រះបានចាត់។ (យ៉ូហាន ១៤:៣, ៦)

1) ព្រះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។ (ខ២ក) មនុស្សគ្រប់រូបដែលព្រះបង្កើតឡើងអាចបម្រើព្រះបាន។ គាត់រស់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ គាត់អាចរំកិលជើងចង្កៀងដែលគាត់ជូននៅកន្លែងមួយទៅកន្លែងផ្សេងទៀត។ ទ្រង់បានបង្វែរដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃចេញពីស្រុកយូដា។

2) គាត់គឺជាអ្នកមានគ្មានទីបញ្ចប់។ (១, ២) អ្នកណាសុំជំនួយ គាត់អាចទទួលបានច្រើន។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “តើម្ចាស់ឃ្លាំងដំណាំធំមួយមានបញ្ហាយ៉ាងណាក្នុងការផ្តល់គ្រាប់ស្រមោចតូចមួយ។ អ្នកជឿ! អ្នកប្រៀបដូចជាស្រមោចដែលក្រោកឈរនៅមុខទ្វារឃ្លាំង™។

2. បុគ្គលិកលក្ខណៈដើម្បីអាចបម្រើព្រះ។ (ខ៣)

1) ដៃរបស់គាត់ត្រូវបានសម្អាត។ មានន័យថាទង្វើរបស់គាត់ស្អាត។ នោះគឺវាធ្វើតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ (១) ពេលដែលគាត់បានសម្អាតដៃ គាត់អាចទទួលបានអំណាចបន្តិចម្តងៗ (យ៉ូប ១៧:៩) (២) ពេលគាត់សម្អាតដៃ គាត់អាចទទួលរង្វាន់។ (២សាំ. ២២:២១)

2) បេះដូងរបស់គាត់បានបរិសុទ្ធ។ (១) ចិត្តបរិសុទ្ធគឺស្រឡាញ់តែព្រះ។ បើចិត្តមនុស្ស ស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃជាងព្រះ (២) ចិត្តបរិសុទ្ធអាចឃើញព្រះ។ (ម៉ាថាយ ៥:៨)

១) ទ្រង់មិនតាំងពាក្យសច្ចាមិនពិត។ (ខ៤) មានន័យថា ជាទូទៅគាត់មិននិយាយកុហកទេ (២) គាត់មិនធ្វើការសម្រេចចិត្តឥតប្រយោជន៍នៅចំពោះព្រះទេ ប៉ុន្តែគាត់ប្រតិបត្តិវា។ អ្នកដែលបម្រើព្រះមានបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿដែលព្រះអាចទទួលយកបាន។

3) ការបន្សុតនៃបី - ឯកភាព។ ពាក្យបីខាងលើមានន័យថា ភាពបរិសុទ្ធនៃសាមគ្គីភាពទាំងបី គឺដៃ បេះដូង និងមាត់។ វត្ថុទាំងបីនេះមិនអាចបំបែកពីគ្នាបានទេ។ ដោយសារបេះដូងកខ្វក់ ដៃ (អំពើ) និងមាត់មិនអាចសម្អាតបានទេ។ នៅពេលដែលអ្វីៗទាំងនេះត្រូវបានបន្សុតជាមួយគ្នា ការបន្សុតពិតត្រូវបានបង្កើតឡើង។

3. យើងគួរតែទទួលយកព្រះដោយស្មោះ។

ខទី 7 លាតត្រដាងពាក្យថា "ឱច្រកទ្វារ!" ពីរដង។ ដោយសារយើងមិនទទួលយកព្រះដោយស្មោះ មានន័យថាយើងមិនមែនជាព្រះជាស្តេចដ៏រុងរឿង។ Hudson Taylor បាននិយាយថាការមិនទទួលយកព្រះជាស្តេចរបស់យើងគឺមិនដើម្បីបម្រើព្រះ។

“Tem-ples ព្រះនឹងតាំងជំហររបស់ទ្រង់

តើមនុស្សអាចសាងសង់ដោយរបៀបណា?

ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី គឺជាការបង្កើតរបស់ទ្រង់

ទាំងអស់ in-fin-i-ty វិសាលភាពរបស់គាត់។

4. ព្រះអង្គដែលបល្ល័ង្កជាឋានសួគ៌

អ្នកណាដែលជើងជាដី

តើផ្ទះមួយអាចផ្តល់ឱ្យទ្រង់បានទេ?

ថ្ម និងថ្មមានតម្លៃ?

5. ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលពីរឬបីទៅ - ជួប

ជួប និយាយថា ព្រះយេស៊ូវ ក្នុងព្រះនាមទ្រង់

ទីនោះជាទីអាស្រ័យនៅនៃការអង្វររបស់ទ្រង់

នៅទីនោះ ព្រះវិហារ ទ្រង់នឹងទាមទារ។

6. នៅលើថ្មដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង

ទ្រង់ជាថ្មកូរ-នីរ-ថ្មនៅតែឯង

អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើលោកយេស៊ូ

ឈរ, ថ្មរស់នៅប្រាសាទព្រះវិហារនេះ។

7. His foun-da-tion chang-es nev-er ។

បងប្រុស បងស្រី បង្កើតវា

ដូច្នេះ ដើម្បីឈរនៅក្នុងទ្រង់ជារៀងរហូត

ប្រាសាទពិតដែលទ្រង់សព្វព្រះទ័យ!

ក- (ក្នុងទំនុកតម្កើង)

សេចក្តីអធិប្បាយ 30 ធាតុពីរនៃសេចក្តីជំនឿ (ទំនុកតម្កើង 25:1-2)

ជំនឿមិនត្រូវបានបញ្ឈប់ដោយការជឿលើហេតុផលពិត និងទ្រឹស្តីពិតនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវពឹងលើខ្លួនគាត់ដើម្បីរស់នៅលើព្រះ។ ពិតណាស់ ជំនឿគឺការជឿលើហេតុផលពិត។ ដោយយើងមិនយកជំនឿមកជាហេតុផលពិត នោះយើងគួរតែត្រូវគេទម្លាក់ទៅក្នុងអបិយជំនឿ។ ព្រះបានប្រទានឱ្យយើងនូវហេតុផលពិត (សេចក្តីពិត) ដើម្បីយើងអាចចូលទៅក្នុងហេតុផលពិត ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ (បទគម្ពីរ)។ យើងស្គាល់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយស្វែងរកទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ អ្នកដែលស្វែងរកព្រះបានត្រឹមត្រូវបានជួបគាត់ ហើយពឹងផ្អែកលើគាត់។ ឥឡូវនេះ យើងគិតពីធាតុពីរនៃសេចក្តីជំនឿដែលជឿលើព្រះ។

1. ព្រលឹងមើលទៅព្រះអម្ចាស់។ (ខ១)

ត្រង់នេះ ព្រលឹងមិនមែនជាអាកប្បកិរិយាខាងក្រៅរបស់យើងទេ បុគ្គលិកលក្ខណៈខាងក្នុង នោះគឺមនុស្សខាងក្នុង។ ពាក្យថា ឯឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទូលបង្គំមើលព្រលឹងទូលបង្គំ ឯ មានន័យថា ទូលបង្គំលើកព្រលឹងឡើងចំពោះទ្រង់™។ យើងអាចលើករឿងផ្សេងបាន ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់ដែលយើងលើកព្រលឹងឡើង។ ទោះជាមនុស្សទាំងអស់នៃពិភពលោកប្រមូលបានអំណាចទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏គេមិនអាចលើកព្រលឹងនៃព្រលឹងតែមួយបានដែរ។ ព្រលឹងមនុស្សទាំងអស់ដែលខូចដោយអំពើបាបជាប់នឹងដីដូចជាគ្មានអ្វីសោះ ដើម្បីកុំឱ្យរើទៅខាងក្រៅ ទោះបីជាវាងាយស្រួលដែលបុរសធ្វើពុតជាជឿលើព្រះក៏ដោយ ក៏ពិបាកដែលមនុស្សខាងក្នុងសម្លឹងមើលព្រះ។ ព្រោះមនុស្សខាងក្នុងមិនឈានទៅរកព្រះដូចជាត្រូវគេសង្កត់សង្កិនដោយវត្ថុធ្ងន់មួយចំនួន។ យើងគួរតែដឹងថាអ្វីដែលធ្ងន់នេះហើយគួរតែទុកវាចោល។ វាគ្រាន់តែជាអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ

អ្វីផ្សេងទៀត។ អំពើបាបគឺធ្ងន់សម្រាប់ព្រលឹង ហើយវាត្រូវបានជាប់គាំង។ ហេព្រើរ 12:1 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ដូច្នេះហើយ ដោយសារយើងត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយពពកនៃសាក្សីដ៏ធំដូច្នេះ ចូរយើងទុកវាល់ទម្ងន់ ហើយអំពើបាបដែលនៅជាប់នឹងគ្នា ហើយត្រូវឱ្យយើងរត់ដោយអំណត់ចំពោះការប្រណាំងដែលបានកំណត់នៅមុខយើង™។ . អំពើបាបសង្កត់សង្កិនព្រលឹងមនុស្សដូចជាគ្មានអ្វីសោះ។ ដូច្នេះ អ្នកមិនជឿគិតខុសថាខ្លួនគ្មានព្រលឹង។ ប៉ុន្តែ កាលដែលបុរសនោះប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ព្រលឹងគាត់ក៏រស់នៅក្នុងខ្លួនគាត់។ បន្ទាប់មកគាត់យល់ថាព្រលឹងរបស់គាត់នៅរស់។ គាត់ក៏ខ្លាចទុក្ខវេទនានៃពិភពលោកដែរ។ បន្ទាប់មកគាត់មានអារម្មណ៍រីករាយនៃជីវិតដោយស្មោះ។ បន្ទាប់មក គាត់បានជួបប្រទះនឹងជីវិតដែលគាត់ត្រូវបានឱបនៅក្នុងសុដន់របស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក គាត់បានភ្ជាក់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយដឹងថា កម្មវត្ថុរបស់មនុស្សមិនមែនជារូបកាយទេ តែជាព្រលឹង។ បន្ទាប់មកព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានលើកឆ្ពោះទៅរកព្រះដោយទទួលយកសេរីភាព។ បន្ទាប់មក គាត់ច្រៀងទំនុកតម្កើងថា ប៉ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ព្រលឹងខ្ញុំបានរួចពីបាបបានរំដោះ ពិភពលោកនេះជាឋានសួគ៌សម្រាប់ខ្ញុំ ។ ហើយប៉ជួរភ្នំនៅកណ្តាលផែនដី និងសេចក្តីវេទនារបស់វាគឺស្ថានសួគ៌ដែលលោកយេស៊ូបានដឹងនៅទីនេះ™។

2. គាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។ (ខ២)

ទោះបីជាយើងជឿលើព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ យើងមានជីវិតច្រើនណាស់ ដែលមិនមានជីវិតលម្អិតដើម្បីពឹងផ្អែកលើទ្រង់។ វាជាការអាណិតមួយ។ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវពឹងលើព្រះអម្ចាស់ ដូចតទៅ។

1) យើងគួរធ្វើឱ្យចិត្តយើងបរិសុទ្ធ។ ជីវិតអាស្រ័យចេញពីចិត្ត។ ចិត្តមានអំពើបាប វាមិនអាចក្លាយទៅជាដូច្នោះទេ។ បេះដូងដែលមានជីវិតខាងវិញ្ញាណត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន 15:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នករាល់គ្នាបានស្អាតស្អំហើយដោយសារពាក្យដែលខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ។ ទំនុកតម្កើង 119:9 មានប្រសាសន៍ថា “តើយុវជនម្នាក់អាចរក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួនបានដោយរបៀបណា?
ដោយរក្សាវាតាមពាក្យរបស់អ្នក។ “។ យើងមិនគួរគិតថាពាក្យនៃបទគម្ពីរជាពាក្យរបស់មនុស្សឡើយ។ ព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (១) យើងគួរដឹងថាបទគម្ពីរមានព្រះបន្ទូលនៃសិទ្ធិអំណាច ដើម្បីមានសក្ខីកម្មខ្លួនឯង។ នោះគឺ នេះគឺជាសេចក្តីពិតតែមួយគត់ដែលពិបាកក្នុងការផ្តល់ទីបន្ទាល់ដោយអ្នកដទៃលើកលែងតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ។ 2) បទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមករកយើងដោយរចនាប័ទ្ម "សរសេរ" ។ វា ១) យើងទទួលបានសេចក្តីជំនឿដោយពឹងផ្អែកលើព្រះក្នុងការរងទុក្ខ។ យើងមិនស្វែងរកការរងទុក្ខទេ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរបានចែងថា សេចក្តីទុក្ខជាប្រយោជន៍ដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯវាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ “។ នៅពេលដែល Moody បានធ្វើទស្សនកិច្ចទៅកាន់ប្រទេសអង់គ្លេសសម្រាប់ការដឹកនាំការរស់ឡើងវិញ គាត់បានទៅសួរសុខទុក្ខពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងតំបន់ Dundee ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនបានក្រោកឈរឡើងអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំសម្រាប់ឆ្អឹងខ្នងរបស់គាត់បានកើតឡើងដោយជំងឺ។ Moody បាននិយាយថានឹងភ្ជាក់រសជាតិនគររបស់ព្រះនៅបន្ទប់កុហករបស់គាត់។ គាត់បានឃើញសិរីល្អបែបនេះសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធរបស់គាត់គឺអស្ចារ្យ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 ទស្សន:របស់ព្រះដែលដាវីឌមាន [1] (ទំនុកដំកើង ២៥:1-21)

យើងអាចដឹងពីទស្សន:របស់លោកចំពោះព្រះនៅក្នុងទំនុកតម្កើងរបស់ដាវីឌ។

1. ព្រះមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា។

ខទី ៦ បាននិយាយថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ចូរនឹកចាំដល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់!

ព្រោះពួកគេមានតាំងពីបុរាណមក™។ សូមមើល ហូស ៦:៦ ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថាព្រះស្រឡាញ់យើងប៉ុណ្ណា។ ដូច្នេះហើយ ដំណឹងល្អនៃសាសនាគ្រីស្ត គឺជាការបង្ហាញនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីពិតនៃការសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សមានបាប។ នៅប្រទេសស្កុតឡែន មានបុរសម្នាក់បានទៅសួរសុខទុក្ខគ្រូគង្វាល MacCheyne ហើយសួរគាត់ថា ប៉ំ នៅពេលខ្ញុំគិតពីអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំគ្មានសង្ឃឹម តើខ្ញុំអាចទទួលព្រះគុណបានទេ? បន្ទាប់មក គ្រូគង្វាល McCheyne បានឆ្លើយតបថា “ព្រះយេស៊ូវបានយាងមករកបុរសដូចអ្នក” ។ នៅពេលយើងអានប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គ្រិស្តបរិស័ទ ក្នុងចំណោមមនុស្សមានជំនឿដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់ យើងដឹងថាមនុស្សមានបាបដ៏ធំបំផុតត្រូវបានប្រទានដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ Augustine គឺជាបុរសដែលមានប្រពន្ធច្រុង។ Torrey ជាបុរសធ្វើអត្តឃាត។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា Foxwell គឺជាបុរសលេងប៉ាហី; Wesley គឺជាបុរសដែលធ្វើតាមលទ្ធិខាងវិញ្ញាណ។

ប៉ុន្តែយើងមានការពិតដ៏គួរឱ្យខ្លាចដែលយើងគួរចងចាំ។ វាជាការពិតដែលថា ទោះបីបុរសនោះស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក៏ដោយ ក៏គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើនជាងដោយមិនមានការភ័យខ្លាច និងមិនប្រែចិត្ត។ មនុស្សបែបនេះគឺជាមនុស្សអាក្រក់ដែលប្រើ

ខុសនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដ៏ឃ្យូរអង្វែងសម្រាប់ការប្រែចិត្តពីបុរសនោះ។ ទំនុកតម្កើង 18:26 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកបានបង្ហាញខ្លួនឯងដោយភាពបរិសុទ្ធ ដោយការបរិសុទ្ធ។ ហើយជាមួយនឹងមនុស្សឆោតល្ងង់ អ្នកធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកហាក់ដូចជាអសុរោះ™ ។ មនុស្សអាក្រក់បែបនេះមិនបានទទួលពរជ័យដែលប្រទានដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ។

2. ព្រះគឺល្អនិងស្មោះត្រង់។ (ខ ៨)

ខទី ៨ បាននិយាយថា “ផ្សែងហុយចេញពីរន្ធច្រមុះ ហើយឆេះចេញពីមាត់គាត់។ ធ្យូងដែលឆេះចេញពីគាត់™។ បំសេចក្តីមេត្តា និងសេចក្តីស្រឡាញ់™ ដែលពោលខាងលើ គឺជាចរិតដែលទាក់ទងនឹងការលើកលែងទោស ត្រង់នេះ ពាក្យថា បំល្អ និងទៀងត្រង់™ គឺជាចរិតរបស់ព្រះ ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សដែលត្រូវបានដោះលែងដោយវិជ្ជមាន។ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែលះបង់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់នៅតែព្រងើយកន្តើយចំពោះពួកគេដោយផ្ទាល់ ទ្រង់បានប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អដោយវិជ្ជមាន។ នោះគឺទ្រង់បានញែកពួកគេជាបរិសុទ្ធ។ វាគឺថាគាត់ប្រតិបត្តិដោយចរិតស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ព្រោះគាត់ត្រឹមត្រូវ គាត់ដឹកនាំមនុស្សមានបាបរបស់យើងអាចរស់នៅបានត្រឹមត្រូវ។ ខទី ៨ បានចែងថា បំហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់បង្រៀនមនុស្សមានបាបតាមផ្លូវ™។ ហើយ ខទី 5 បាននិយាយថា “សូមនាំទូលបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ ហើយបង្រៀនទូលបង្គំផង ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ សម្រាប់អ្នកខ្ញុំរង់ចាំពេញមួយថ្ងៃ។ ហើយខទី 12 ក៏បាននិយាយថា៖ បំតើអ្នកណាដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា? គាត់នឹងណែនាំគាត់តាមរបៀបដែលគាត់គួរជ្រើសរើស™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលជួបនឹងរឿងអយុត្តិធម៌ (ទំនុកដំកើង ២៦:១-៤)

ទំនុកនេះត្រូវបានសរសេរដោយដាវីឌដែលប្រព្រឹត្តដោយអយុត្តិធម៌។ គាត់មិនបានស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យរបស់បុរសនោះទេ គឺគ្រាន់តែអំពាវនាវដល់ព្រះដោយជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះ។

1. គាត់មិនបានផ្លាស់ប្តូរភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ដោយការមានជំនឿជាប់លាប់នោះទេ។ (១, ២)

គាត់បាននិយាយថា៖ បំផ្លិចព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមធ្វើទោសទូលបង្គំផង ដ្បិតទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តដោយចិត្តស្មោះត្រង់

ហើយខ្ញុំបានទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ាដោយឥតរវើរវាយឡើយ™។ នេះមានន័យថាការចូលទៅជិតព្រះដោយល្អិតល្អន់ដោយមិនបំភ្លៃ និងញ័រ។ វាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការជឿលើព្រះជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបានដោយអយុត្តិធម៌។ ពេលគាត់ជួបរឿងអយុត្តិធម៌ គាត់ក៏ដោះស្រាយវាដោយជំនឿ។ វាងាយស្រួលនៅពេលដែលបុរសត្រូវបានជួបដោយការផ្លាស់ប្តូរអយុត្តិធម៌ គាត់ស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យរបស់បុរសនោះ។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញពឹងផ្អែកលើព្រះដោយស្ងប់ស្ងាត់ ហើយស្វែងរកការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 109:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លិចជាថ្នូរនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដើម្បីអធិស្ឋាន™។ ដូចអ្វីដែលបានពោលខាងលើ ពួកបរិសុទ្ធអាស្រ័យតែលើព្រះដោយជឿលើព្រះ ហើយមិនចង់ស្វែងរកដោយវិធីមិនស្មោះត្រង់។ នៅថ្ងៃនៃការបៀតបៀនរបស់ជនជាតិរ៉ូម ក្នុងនាមជាឪកុនម្នាក់បានអំពាវនាវឱ្យធីម៉ូថេត្រូវបានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយសត្រូវ ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួន ទោះបីជាគាត់បានរៀបការមុនប្រហែល

មួយខែក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ជ្រើសរើសវិធីមិនជឿដែលសត្រូវបានស្នើនោះ គាត់អាចត្រូវបានដោះលែង។ ប៉ុន្តែគាត់បានរក្សាជំនឿស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយត្រូវបានធ្វើឃាតជាមួយប្រពន្ធគាត់។ នេះគឺជាគំរូដ៏ល្អមួយដោយមិនមានការរង្គោះរង្គើ ដោយរក្សាជំនឿជាប់លាប់។

2. គាត់មិនទៅផ្លូវឥតប្រយោជន៍និងសិប្បកម្ម។ (3,4)

ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ ឯបពិត្រព្រះអម្ចាស់!

ហើយខ្ញុំបានទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ាដោយឥតរវើរវាយ។ “។ ការពិតដែលមិនមានសិប្បកម្ម គឺជាលក្ខណៈនៃពួកបរិសុទ្ធពិត។ ព្រះយេស៊ូទតមើលណាថាណែលដែលចូលមកជិតព្រះយេស៊ូផ្ទាល់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯព្រះយេស៊ូបានឃើញណាថាណែលមកឯគាត់ ហើយមានព្រះបន្ទូលអំពីគាត់ថា៖ ឯមើលចុះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលពិតជាគ្មានការបោកបញ្ឆោតទេ! (យ៉ូហាន ១:៤៧) សិប្បកម្មគឺផ្ទុយគ្នាបំផុតក្នុងគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកជឿ។ បុរសល្ងង់មានសង្ឃឹមប្រែចិត្ត។ ប៉ុន្តែបុរសសិប្បករនោះមិនណាត្រដាងចំពោះមុខការពិតទេ តែណាត្រដាងខ្លួនដោយបិទបាំងខ្លួនក្នុងមួយផ្នត់។ បុរសបែបនេះអាចធ្វើអ្វីមួយបានយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែគាត់មិនប្រតិបត្តិវាដោយស្មោះត្រង់ទេ។ គាត់ជាមនុស្សដូចណោក Cho Cho កាលពីដើម។ ឆោម ឆ្ង ជាអ្នកបម្រើគ្រប់គ្រងពិភពលោកដ៏មានអំណាច

ហើយគាត់ជាវីរបុរសសិប្បកម្មដែលធ្វើឱ្យពិភពលោកច្របូកច្របល់។ យើងគួរតែដឹងថាព្រះវិហារមានវីរបុរសសិប្បកម្មបែបនេះ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះពួកគេ។ ថ្វីត្បិតតែបុគ្គលនេះត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយគ្រិស្តអូស្សូដក់ ហើយធ្វើសកម្មភាពច្រើន ហើយធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងក្លាក៏ដោយ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់មិនបរិសុទ្ធ ហើយធ្វើ

ឱ្យមានការបោកប្រាស់ដោយមិនរើសអើងមនសិការ និងធ្វើសិប្បកម្មបោកប្រាស់ជាច្រើន។ សិប្បកម្មនិយាយដោយមិនឈប់។ ដោយសារគាត់និយាយពាក្យប្រឌិតដោយមិនស្មាក់ស្មើរ។ ទំនុកតម្កើង 55:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯសុន្ទរកថារបស់គាត់បានរលូនដូចជាប៊ឺ ប៉ុន្តែសង្គ្រាមនៅក្នុងចិត្តគាត់។ ពាក្យសម្តីរបស់គាត់ទន់ជាងប្រេង ប៉ុន្តែគេទាញដាវមក™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 33 សេចក្តីទុកចិត្តមិនដឹងភ័យខ្លាច (ទំនុកដំកើង ២៧:១-១៤)

1. ការពឹងផ្អែករបស់ដាវីឌ

ដាវីឌជាមនុស្សដែលទុកចិត្តលើព្រះ។ ការដែលគាត់ពឹងលើព្រះ ហើយយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានបង្ហាញថាគាត់មិនបានសម្លាប់សូលដើម្បីព្យាយាមសម្លាប់គាត់ឲ្យបានល្អ។ ទោះបីសូលព្យាយាមសម្លាប់សូលជាច្រើនដងក៏ដោយ ដាវីឌបានរត់គេចរាល់ដង ប៉ុន្តែមិនបានទប់ទល់នឹងគាត់ឡើយ។ ទោះបីជាគាត់បានជួបនូវឱកាសជាច្រើនក្នុងការសម្លាប់សូលក៏ដោយ គាត់មិនបានធ្វើបាបសូលទេ មូលហេតុដែលគាត់បានសង្គ្រោះសូល សត្រូវរបស់គាត់ជាមូលហេតុដែលសូលត្រូវបានរើសតាំងដោយព្រះ។ ដាវីឌខ្លាចតែព្រះ ហើយបម្រើគាត់មិនបានធ្វើបាបសូលទេ ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានរើសតាំងដោយព្រះ។ ដូចនេះដែរ គាត់កោតខ្លាចព្រះ ហើយបម្រើគាត់ ហើយទុកចិត្តលើគាត់ មិនមានការភ័យខ្លាចអ្វីផ្សេងទៀតឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ច្រៀងថា៖ ប៉ះតើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្នកណា? “។ ទោះបីជាមានការភ័យខ្លាចច្រើនជាតួអង្គដើមក៏ដោយ ពេលខ្លះវាបានកើតឡើងដោយការមិនជឿ។ អ្នកជឿមិនភ័យខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ អ្នកមិនជឿក៏ខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ដែរ ។

2. ឆន្ទៈតែមួយរបស់ព្រះបាទដាវីឌ។ (ខ ៤)

ខទី 4 បាននិយាយថា: ប៉ះខ្ញុំបានសុំរឿងមួយពីព្រះអម្ចាស់
នោះខ្ញុំនឹងស្វែងរក៖” យើងត្រូវផ្តោតលើការពិតដែលថាបំណងប្រាថ្នារបស់ដាវីឌគឺមួយប៉ុន្តែមិនមែនពីរទេ។ យ៉ូហាន 1:6-8 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យអ្នកនោះទូលសូមដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយគ្មានការសង្ស័យឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ ប្រៀបបាននឹងរលកសមុទ្រដែលបក់បោកដោយខ្យល់។ ដ្បិតអ្នកនោះមិននឹកស្មានថាអ្នកនោះនឹងទទួលអ្វី

ពីព្រះយេហូវ៉ាឡើយ។ គាត់ជាមនុស្សមានចិត្តពីរ មិនស្ថិតស្ថេរក្នុងគ្រប់ផ្លូវរបស់គាត់™។ ម្នាលអារ៉ុសោទាំងឡាយ ក្នុងលោកដូចជាយើងមិនផ្តោតតែលើវត្ថុមួយ យើងគ្មានសមិទ្ធិផលយ៉ាងណានឹងរឿងឋានសួគ៌។ តើអ្វីទៅជាបំណងប្រាថ្នារបស់ដាវីឌ? គឺថា៖ ឯខ្ញុំអាចស្នាក់នៅក្នុងព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ាអស់មួយជីវិត ដើម្បីក្រឡេកមើលសម្រស់នៃព្រះយេហូវ៉ា ហើយសួរនាំនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ទ្រង់™។ (ខ៤) នៅទីនេះ “ពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ” Kol yeme kayai (כֹּל־יְמֵי חַיַּי) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលវាមានន័យថាពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ” តាមព្យញ្ជន:។ ដូច្នេះ បំណងប្រាថ្នាមួយរបស់ព្រះបាទដាវីឌ គឺចង់បានភាពស្រស់ស្អាតរបស់ព្រះក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះពេញមួយជីវិត។ ដាវីឌស្វែងរកការសប្បាយពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ដោយចេញពីព្រះតែមួយ។ ដូច្នេះ គាត់មិនចំណាយពេលសូម្បីតែមួយវិនាទីដើម្បីបំពេញការងារផ្សេងទៀតដើម្បីស្វែងរកភាពរីករាយនេះ។ ទោះបីជាការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាជំនឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែការផ្តោតអារម្មណ៍លើការរីករាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់គឺជាផ្នែកនៃការរីកលូតលាស់នៃសេចក្តីជំនឿយ៉ាងពិតប្រាកដ។

តើអ្វីជាមូលហេតុដែលដាវីឌពេញចិត្តព្រះ? យើងអាចដឹងថាវាគឺជា “ដ្បិតគាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្នុងជំរករបស់គាត់” នៅថ្ងៃមានបញ្ហា។ គាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្រោមគម្របតង់របស់គាត់។ គាត់នឹងលើកខ្ញុំឲ្យខ្ពស់លើថ្ម™។ (ខ៥) ឯដ្បិតឪពុកនិងម្តាយរបស់ខ្ញុំបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ានឹងនាំខ្ញុំចូលទៅ។ (ខ១០)។ នៅទីនេះ ចូរយើងគិតពីពាក្យថា ឯរក្សាការសម្ងាត់™ សកម្មភាពដែលព្រះការពារពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយសម្ងាត់។ ពេលខ្លះ ព្រះអម្ចាស់ហាក់ដូចជាបោះបង់ចោលពួកបរិសុទ្ធ ហើយមិនបានថែរក្សាពួកគេឡើយ ។ ប៉ុន្តែឯព្រះយេហូវ៉ាការពារពួកគេដូចជាផ្តៅប៉ោមនៃភ្នែក™។ ថ្ងៃ

ដែលគេសរសើរនឹងមកដល់។ សកម្មភាពនៃការការពាររបស់ព្រះមិនអាចវាស់វែងបាន ដោយចំណេះដឹងរបស់មនុស្សទេ ពួកបរិសុទ្ធគ្រាន់តែជឿលើព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ហើយ មើលមកទ្រង់ ហើយមិនគួរខកចិត្តឡើយ។

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 34 ការអធិស្ឋានដោយស្មោះ (ទំនុកដំកើង ២៩:១-១៤)

"យំ" នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថាការអធិស្ឋានដោយស្មោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពាក្យនេះក៏ចែងថា “បើអ្នកនៅស្ងៀមចំពោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំក្លាយដូចជាអ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ”។ បង្ហាញពីចរិតដែលងប់ងល់ក្នុងការអធិស្ឋានពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ ហើយខទី 2 បង្ហាញម្តងទៀត ឃ្លា “ការអង្វររបស់ខ្ញុំ” និង “យំ” ជាដើម។ បុរសដែលត្រូវអធិស្ឋានដែលបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ គឺជាមនុស្សដែលធ្វើការអធិស្ឋានដោយស្មោះ។

1. អ្នកអធិស្ឋាន ហេសេគា (ស្តេចទី ២ ២០:៣-៥)

គាត់បានអធិស្ឋានទៅជញ្ជាំង។ Fro វាមានន័យថាកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដ៏ទៃ និងអាកប្បកិរិយាដើម្បីលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះតែព្រះ គ្រាន់តែជាការអធិស្ឋានដ៏ងប់ងល់ប៉ុណ្ណោះ។ ហើយហេសេគាបានអធិស្ឋានដោយទួញសោក។ បើគាត់មិនមានចិត្តស្មោះទេ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីស្រែកយំ។ ដោយសារតែចិត្តរបស់យើងក្រៀមក្រំពេក យើងមិនមានអារម្មណ៍ថប់បារម្ភដែលយើងគួរមានអារម្មណ៍នៅចំពោះព្រះឡើយ។ នេះជាការអធិស្ឋានរបស់យើងដោយមិនស្មោះត្រង់។

2. ការអធិស្ឋានរបស់ហាណា (ស្តេចទី 1 1:9-12)

ហាន់ណា ជាមនុស្សល្បីម្នាក់សម្រាប់ការអធិស្ឋានរបស់នាងគឺស្មោះត្រង់។ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលការអធិស្ឋានរបស់នាងមានចិត្តស្មោះត្រង់? ការអធិស្ឋានដោយស្មោះគឺជាការមួយដែលពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងការល្បួងដ៏លំបាកនិងទុក្ខវេទនាប្រតិបត្តិ។ ហាណាត្រូវបានគេទម្លាក់ចុះដោយទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។ ដោយសារនាងជាភរិយាម្នាក់ក្នុងចំណោមភរិយាពីរនាក់របស់អែលកាណា តើនាងអាចយកសេចក្តីសុខក្នុងចិត្តដោយរបៀបណា?

Penninah ក្នុងភរិយាពីរនាក់ក្នុងគ្រួសារនេះ Penninah បានមើលងាយ Hannah មិនឱ្យមានកូនដោយវេទនាព្រោះនាងមានកូន។ (១:៦) ហាណាត្រូវបានមើលងាយដោយ Penninah ហើយមានបញ្ហាឈឺចាប់ក្នុងចិត្តក្នុងគ្រួសាររបស់នាង ហើយនាងក៏ទទួលរងនូវរឿងបែបនេះ សូម្បីតែព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ (1:7) នាងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសង្ឃឹមណាមួយនៅលើផែនដីនេះទេ។ មូលហេតុដែលអ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើង ២៨៖ យកការអធិស្ឋានដោយស្មោះ ក៏ចេញមកនូវទុក្ខបន្ទាន់។ (ខ ១ ខ)។ ដូច្នេះ ការរងទុក្ខដែលអ្នកជឿបានជួប និងទុក្ខលំបាករបស់គាត់មានផ្នែកខ្លះនៃផលប្រយោជន៍។ ដោយសារតែវាការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់។ ដោយសារអ្នកជឿមានការធ្វេសប្រហែសក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ហើយខ្សោយ នោះវាខ្លាចថាព្រលឹងរបស់គាត់នឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងដំណោកនៃសេចក្តីស្លាប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 35 ច្រៀងថ្វាយសិរីល្អ និងព្រះចេស្តាដល់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ២៩:១-១១)

ទំនុកតម្កើង ជំពូកទី ២៩ គឺជាពាក្យដែលដាស់តឿនមនុស្សឲ្យត្រូវលើកឡើងដោយពួកគេ ហើយមិនស្គាល់ព្រះ។ នោះគឺវាមានន័យថា បុរសដែលកាន់អំណាចមិនគួរក្រអឺតក្រទមឡើយ ហើយពួកគេគួរថ្វាយសិរីល្អ និងអំណាចដល់ព្រះអម្ចាស់។

1. សិរីល្អ និងអំណាចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់។

រ៉ូម 11:36 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដ្បិតអ្នកណាបានឲ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានសង? ១ កូរិនថូស 4:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដ្បិតអ្នកណាឃើញអ្វីប្លែកពីក្នុងខ្លួន? តើអ្នកមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមិនបានទទួល? ប្រសិនបើអ្នកបានទទួលហើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតដូចជាមិនបានទទួល?™។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងតែងតែទទួលពីព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងត្រូវលើកតម្កើងព្រះតែមួយ។ បើយើងមិនធ្វើដូច្នោះទេ ថ្ងៃមួយនឹងមានពេលមួយមកលើយើង នោះជាថ្ងៃដែលយើងគួរផ្តល់ការងារទាំងអស់ពេញមួយជីវិតរបស់យើង ហើយត្រូវរាប់បញ្ចូលវា។ ហេព្រើរ 9:27 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ដូចដែលបានកំណត់ឲ្យមនុស្សស្លាប់ម្តង ហើយក្រោយពីការជំនុំជម្រះនឹងមកដល់™ ហេតុនេះហើយបានជាយើងគួរដឹងថា យើងតែងតែទទួលពីព្រះ ហើយយើងគួរថ្វាយសិរីល្អដល់គាត់ដោយចិត្តស្មោះ។ វាគឺជាជីវិតដើម្បីគេចផុតពីការស្តីបន្ទោសនៅពេលជំនុំជម្រះថ្ងៃចុងក្រោយ។

2. កាលដែលគាត់មិនលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ នោះគាត់ទទួលព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់ជានិមិត្តរូបដូចផ្គរលាន់។ សំឡេងផ្គរលាន់ជានិមិត្តរូបនៃសំឡេងដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ សំឡេងផ្គរលាន់គឺជាវិវរណៈធម្មជាតិដើម្បីបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យនៃការវិនិច្ឆ័យដ៏អ

ស្ថារ្យ។ បាតុភូតធម្មជាតិទាំងអស់បង្រៀនពីព្រះចេស្តានៃព្រះ និងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាស្គាល់វិវរណៈដ៏អាថ៌កំបាំងនេះទេ។ ព្រោះមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែវិវរណៈធម្មជាតិមានខ្លឹមសារគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ វាគឺជាការពិតដែលថាវាមានសណ្តាប់ធ្នាប់ និងសុខដុមរមនាដ៏អស្ចារ្យ។ ប្រសិនបើបាតុភូតនៃសណ្តាប់ធ្នាប់ និងភាពសុខដុមរមនានេះ វត្ថុធំៗទាំងអស់ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ហើយត្រូវបានបង្ហាញដោយរោងកុន នោះមនុស្សល្ងង់ក៏នឹងត្រូវគិតថាអ្នកបង្កើតកាន់តែគួរអោយចាប់អារម្មណ៍។ សំឡេងផ្គរលាន់ក្នុងបាតុភូតធម្មជាតិប្រាកដជាមានមេរៀនដើម្បីបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យនៃការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះដូចដែលយើងឃើញ។

ប្រវត្តិសាស្ត្រ មនុស្សល្ងង់ត្រូវបានឱនចុះដោយការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលមួយនៅពេលដែលសំឡេងផ្គរលាន់បានកើតឡើង។ សម្រាប់អធិរាជរ៉ូម៉ាំង Augustus ខ្លាចសំឡេងផ្គរលាន់ ហើយលាក់ខ្លួននៅកន្លែងស្ងាត់។ Caligula ដែលគំរាមកំហែងដល់ព្រះ Jupiter បានធ្វើឱ្យមានការភ្ញាក់ផ្អើលជាមួយនឹងផ្គរលាន់ដោយគ្របក្បាលរបស់គាត់ ហើយលាក់ខ្លួននៅក្រោមគ្រែ។ ហោរាដែលមិនជឿព្រះ Horace បោះចោលទស្សវាភាពមិនជឿព្រះ ព្រោះខ្លាចផ្គរលាន់។ ប៉ុន្តែមានតែពួកបរិសុទ្ធទេដែលអាចដឹងពីសិរីល្អនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះយ៉ាងប្រាកដ ហេតុដូច្នេះហើយ ទំនុកតម្កើង ខទី ៩ នេះបាននិយាយថា “ព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យសត្វក្តាន់បង្កើតកូន ហើយកាត់ព្រៃចោល ហើយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ទាំងអស់ស្រែកថា “សិរីល្អ” ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន មានតែការយល់ដឹងពីអត្ថន័យនៃវិវរណៈធម្មជាតិនៃព្រះ ច្បាស់ជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 36 នៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ៣០:៤-៥)

គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានពាក្យជាច្រើន “ព្រះគុណ”។ ទោះបីជាព្រះជាព្រះនៃយុត្តិធម៌ក៏ដោយ យើងអាចស្គាល់ព្រះនៃព្រះគុណបានយ៉ាងល្អ។

1. ទ្រង់នឹកចាំពីសេចក្តីមេត្តាក្នុងសកម្មភាពនៃសេចក្តីសុចរិត។

ទោះបីជាមនុស្សជាតិគួរត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបនៅពេលនេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់បានស៊ូទ្រាំរហូតមកដល់ពេលនេះ គឺជាព្រះគុណដែលព្រះអម្ចាស់ទទួលយកសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ដោយអំពើបាបរបស់មនុស្ស ជំងឺនេះបានចូលមកក្នុងលោក ហើយសេចក្តីស្លាប់កើតឡើងក្នុងលោកនេះ កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាតិមិនត្រូវបានបំផ្លាញក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ ប៉ុន្តែមានឱកាសនៃការប្រែចិត្ត។ យើងគួរតែថាវាជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ ការដែលបុរសរងទុក្ខដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ គាត់មិនដឹងថាការរំកិលនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចេញពីចរិតលក្ខណៈនៃអំពើបាបរបស់គាត់ឡើយ។ ប្រសិនបើគាត់យល់តែអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់យល់ពីសេចក្តីមេត្តាករុណានៅក្នុងកិច្ចការដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។ បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការឈឺចាប់ ចង់ទទួលរងនូវការប្រៀនប្រដៅច្រើនជាង។

យោងតាមកំណត់ត្រារបស់លោក Thomas Cantaprratanus នៅពេលដែលបុរសវ័យក្មេងម្នាក់ត្រូវបានផ្តោលទោសចំពោះបញ្ហាដៃគរបស់គាត់ ហើយមានអារម្មណ៍ថាមានភ្លើងជ្រៅ គាត់មិនគ្រប់គ្រាន់ទេ បន្ទាប់មកគាត់បានស្នើសុំទៅចៅក្រមថា សាកសពរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានកាត់ជាដុំៗ។ កាលដែលយើងមានការទួញសោកពីអំពើបាបរបស់យើង

យើងយល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះផងដែរ ព្រោះយើងបានផ្គាប់ចិត្តការប្រៀនប្រដៅដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដោយផ្អែមល្ហែម

2. ព្រះគុណដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់យើងក្នុងលោកគឺអស្ចារ្យណាស់; វាគ្រាន់តែជាការចាប់ផ្តើមនៃព្រះគុណគ្មានដែនកំណត់។

នៅពេលដែលយើងទទួលបានព្រះគុណខ្លះ យើងត្រូវការបន្តែមទៀតដើម្បីធ្វើតាមនៅពេលក្រោយ។ ព្រោះព្រះអង្គបានប្រទានព្រះគុណនៃការកើតឡើងវិញក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល ហើយយឺតពេលព្រះអង្គនឹងប្រទាននូវភាពបរិសុទ្ធពេញលេញ។ ការដែលទ្រង់ផ្តល់ការលួងលោមនិងការធានានៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់យើងគឺជាព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងបានទទួលមរណភាពហើយ ទ្រង់ក៏ផ្តល់ព្រះគុណដល់យើងថែមទៀត។ យើងគួរតែស្គាល់ព្រះគុណនៃអនាគតកាន់តែច្រើន យើងនឹងទទួល និងពេញចិត្តវា។ រ៉ូម 12:12 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុច្ចរអរសប្បាយក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម ច្ចរអត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីវេទនា ច្ចរអធិស្ឋានឲ្យជាប់ជានិច្ច™។ រ៉ូម 8:18 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុដ្បិតខ្ញុំចាត់ទុកថាការរងទុក្ខនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មិនសមនឹងការប្រៀបធៀបនឹងសិរីល្អដែលនឹងត្រូវបង្ហាញដល់យើងឡើយ™។ បន្ទាប់ពី Calvin បានអានខគម្ពីរនេះម្តងហើយម្តងទៀតនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្លាប់។

3. យើងទទួលបានព្រះគុណដែលយើងមិនអាចយល់បាន។

យើងមានសេចក្តីសង្គ្រោះជាច្រើនពីជំងឺរបស់យើងពេញមួយជីវិតរបស់យើង។ ប៉ុន្តែយើងក្រៀមក្រំ ដោយសារយើងមិនយល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងមានជំនួយជាច្រើនដោយព្រះដោយមិនបានបង្កើតពួកគេ។

២- ទុក្ខ និងទុក្ខទាំងឡាយ ដែលពួកបរិសុទ្ធមាន។ ត្រូវបានប្រទានពរ។

ទុក្ខ និងទុក្ខ ផ្តល់ប្រយោជន៍ខ្លះដូចតទៅ។ 1) ពួកគេបានសម្លាប់សេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យចិត្តរបស់យើងដាក់លើវត្ថុលោកិយឥតប្រយោជន៍ ហើយបន្ទាប់មកវាធ្វើឱ្យយើងប្រាថ្នាចង់បានស្ថានសួគ៌។ ២) យើងគួរគិតថាពេលវេលានៃទុក្ខវេទនាបែបនេះគឺជារយៈពេលដើម្បីរៀបចំពរជ័យកាន់តែច្រើនដែលយើងគួរទទួលបាននាពេលអនាគត។ សម្រាប់ពេលវេលាដែលត្រូវរង់ចាំគឺការប្រសូតនូវពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដែលពិតជាយើងនឹងទទួលនៅពេលអនាគត យើងគួរស៊ូទ្រាំនឹងការរង់ចាំពេលវេលាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ (គឺ ៣០:១៨) ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ផ្ទើរយៈពេលនៃការស៊ូទ្រាំនិង រង់ចាំដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយវាយប្រហារយ៉ាងលឿន ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានបរាជ័យ។ បុរសល្ងង់ម្នាក់រើសផ្លែឈើមុនពេលទុំ។ វាខុសហើយ។ ដល់ពេលដែលផ្លែទុំល្អពេលគាត់រើសវាមកហូប តើមានប្រយោជន៍ដល់គាត់ប៉ុណ្ណា!

សេចក្តីអធិប្បាយ 37 សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌ (ទំនុកដំកើង ៣១:១-២៤)

1. ជំនឿដើម្បីគេចចេញពីព្រះអម្ចាស់ (1-4)

ហេតុផលដើម្បីគេចចេញពីព្រះអម្ចាស់គឺដោយសារតែការពិតដែលថាមានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលមានសេចក្តីសង្គ្រោះហើយនៅពេលដែលគាត់ចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់គាត់មានសេចក្តីវិនាសមានការថប់បារម្ភការសោកសៅទុក្ខវេទនានិងអំពើបាបជាដើម។ (ហេព្រើរ ៦: ១៨)

2. ជំនឿដែលត្រូវធ្វើ (៥, ៦)

ដាវីឌបានប្រគល់ព្រលឹងរបស់គាត់ (ខ្លួនគាត់) ទៅព្រះអម្ចាស់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់។ (ខ៥) កាលដែលយើងទទួលដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ បើយើងមិនប្រគល់វាជូនលោកទេ តើដំណោះស្រាយនឹងកើតឡើងយ៉ាងដូចម្តេច? បញ្ហាទាំងអស់របស់យើងគឺអាស្រ័យលើខ្លួនយើង។ ចំពោះបញ្ហារបស់យើងគឺជារឿងសំខាន់ក្នុងចំណោមបញ្ហាទាំងអស់ យើងគួរតែតាំងខ្លួនយើងចំពោះព្រះជាម្ចាស់ជាចម្បងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងចាត់ចែងរាល់បញ្ហារបស់យើង។ (Mt 11:28, Ps 68:19)

3. ជំនឿដើម្បីចងចាំព្រះគុណពីអតីតកាល។ (៧, ៨)

ដោយសារយើងមានការភ្លេចភ្លាំង ទើបយើងភ្លេចរឿងសំខាន់បានល្អ។ ជាពិសេស យើងភ្លេចព្រះគុណរបស់ព្រះដើម្បីទទួលនៅអតីតកាលបានយ៉ាងល្អ។ ហេតុផលបំភ្លេចព្រះគុណមានដូចតទៅ។ ១) ចំពោះការបះបោរដោយគ្មានការអរព្រះគុណ ២) ការបាត់បង់

ការធ្វើឱ្យសកម្មភាពនៃជំនឿ។ សេចក្តីជំនឿដំណើរការយ៉ាងមានឥទ្ធិពល នៅពេលយើងមានចំណាប់អារម្មណ៍ពីព្រះគុណដែលបានទទួល។

4. ជំនឿដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ដោយទទួលការបៀតបៀននិងការរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង។ (៩-១៤)

ដាវីឌត្រូវបានគេបៀតបៀន និងមានបញ្ហារហូតដល់គាត់ធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពទន់ខ្សោយ។ កាលណាបុរសកាន់ទុក្ខជាបន្តបន្ទាប់ វាងាយនឹងមានការខកចិត្តនិងខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ បំព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំទុកចិត្តលើព្រះអង្គ! ខ្ញុំនិយាយថា "អ្នកគឺជាព្រះរបស់ខ្ញុំ" ។

5. សេចក្តីជំនឿដែលពឹងផ្អែកលើ និងការអធិស្ឋាន។ (15-18)

ដាវីឌបានដឹងថា ជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលស្ថិតនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចនោះ គាត់ជឿលើការពិតថា អ្វីៗទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។

ប៉ុន្តែគាត់មិនបានក្លាយជាអ្នកស្លាប់ទេ។ គាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធដើម្បីអធិស្ឋាន។ ជំនឿជឿលើព្រះដែលមានព្រះជន្មរស់មានការទុកចិត្ត ហើយក៏ជាការអធិស្ឋានដោយស្មោះដែរ។

6. ជំនឿដើម្បីមើលព្រះគុណនៃអនាគត។ (19-24)

ដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា ពួកបរិសុទ្ធបានដំឡើងព្រះគុណដ៏បរិបូរ។ (១៩, ២០) គាត់បានគិតថាព្រះគុណដ៏មានពរដែលគាត់គួរទទួលនៅពេលអនាគត ជាភស្តុតាងជាក់លាក់។ (២១, ២២) ហើយដោយគិតពីអនាគតដ៏អស្ចារ្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធ គាត់បាននិយាយថាស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថាត្រូវរឹងមាំ ហើយក្លាហាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 38 ចូរអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងឱកាសបានជួបព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៣២:៦)

តើឱកាសបានជួបព្រះអម្ចាស់នៅពេលណា? វាត្រូវបានហៅអស់មួយថ្ងៃមុនការជំនុំជម្រះដ៏ធំនឹងមកដល់។ ប៉ុន្តែគេនិយាយថាជាគ្រានៃទុក្ខលំបាកជាពិសេស។ ទុក្ខលំបាកធ្វើឱ្យបុរសនោះមានឱកាសភ្ញាក់ខាងវិញ្ញាណ។ យ៉ាកុប 5:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើមាននរណាម្នាក់រងទុក្ខឬ? អនុញ្ញាតឱ្យគាត់អធិស្ឋាន។ មានអ្នកណាសប្បាយចិត្តទេ? សូមឱ្យគាត់ច្រៀងសរសើរ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ យើងឃើញមនុស្សជាច្រើនទៅជួបព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការអធិស្ឋានក្នុងគ្រារងទុក្ខនៅក្នុងនោះ។

1. ការអធិស្ឋានរបស់ដានីយ៉ែល (ដាន 6:1-23, 9:3-19)

គាត់បានអធិស្ឋាន ទោះបីគាត់បានដឹងថា ពេលគាត់អធិស្ឋាន គាត់ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួន ហើយត្រូវបានគេបោះចូលក្នុងរូងសិង្ហ។ ដូចនេះដែរ ព្រោះគាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំង គាត់បានយកឈ្នះសត្រូវរបស់គាត់។ មុនពេលចូលទៅក្នុងរូងសត្វតោ គាត់បានអធិស្ឋានខ្លាំងជាងសត្វតោទៅទៀត។ ពេលយើងអធិស្ឋានដោយយកឈ្នះការជំពប់ដួលដ៏ខ្លាំង យើងអាចទទួលបានប្រសិទ្ធភាពខ្លាំង។

2. ការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូណាស (យ៉ូន 2:2-9)

ទោះជាយ៉ូណាសបានរត់ពោះត្រីក៏ដោយ ក៏គាត់បានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំការអធិស្ឋានដ៏មានអានុភាពដើម្បីយកឈ្នះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់បានយកសេចក្តីជំនឿថា ទោះបីជាគាត់ត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីមុខព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ។ គាត់បានទៅមើលព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ ៤) ជួនកាលព្រះយេហូវ៉ាត្រជាក់ដូចជាទ្រង់បណ្តេញយើងចេ

ញ។ (សូមមើល ម៉ាថាយ ១៥:២៦)។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក យើងគួរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់កាន់តែច្រើន ហើយគួរតែអធិស្ឋាន។ មូលហេតុដែលយ៉ូណាសអធិស្ឋានក្នុងគ្រោងទុក្ខ មិនមែនជាឧបទ្ទវហេតុនៃទុក្ខវេទនាដែលគាត់បានទទួលនោះទេ ប៉ុន្តែបានកើតចេញពីគំនិតរបស់គាត់ដែលថាគាត់បានអធិស្ឋានដើម្បីចូលទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយលទ្ធិសាសនាដើម្បីជឿលើអធិបតេយ្យភាពពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (២:៣) គាត់មិនមានសាសនាបែបនោះពីមុនមកទេ។ គាត់ដឹងថាគាត់អាចរត់ទៅ Tarshish ។ ប៉ុន្តែ នៅពេលគាត់យកទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងទៅក្នុងសមុទ្រ គាត់បានប្រែចិត្ត ហើយដឹងថា រលកសមុទ្រក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ ដូច្នេះគាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ហើយបានទទួលចម្លើយពីព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 39 ពួកបរិសុទ្ធគួរសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 33:1-3)

ទំនុកតម្កើង ព្រមទាំងពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរបង្រៀនថា អ្នកជឿគួរសរសើរ។

1. ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតសរសើរតថាគត។

ចំពោះពួកបរិសុទ្ធទទួលយកព្រះ ជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរ ពួកគេសរសើរទ្រង់។ ទោះជាអ្នកមិនជឿព្រះបានត្អូញត្អែរ និងស្តីបន្ទោស ប៉ុន្តែគ្មានការសរសើរ។ លទ្ធិពុទ្ធសាសនា និងសាសនាស្វយ័តដទៃទៀត ធ្វើឲ្យកំដៅខ្លួនក្លាយជាទាសកររបស់ទស្សនវិជ្ជា មិនមែនល្អគ្មានការសរសើរពិត។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគ្រិស្តសាសនិកយកជីវិតថ្មីដោយសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះប្រទាន នោះគេអាចសរសើរបាន។ ដូច្នេះ កាឡាទី 5:22 បាននិយាយថា ù ប៉ុន្តែផលនៃព្រះវិញ្ញាណ É អំណរ ™ ហើយ Jm 5:13 បាននិយាយថា ù តើមានអ្នកណារីករាយទេ? សូមឱ្យគាត់ច្រៀងសរសើរ។ ដូច្នេះពួកបរិសុទ្ធអាចសរសើរនៅគ្រប់ទិដ្ឋភាព។ ពួកគេបានសរសើរដោយក្តីសង្ឃឹមនៅកន្លែងដែលមានបញ្ហា។ (គឺ ២៦:១៩)។ នៅពេលដែលលោក Charles Wesley ត្រូវបានលិចកប៉ាល់ គាត់បានឃើញថា សត្វតន្ត្រីដែលដេញតាមបានចូលមកក្នុងខ្លួនគាត់ គាត់បានច្រៀងចំរៀងមួយថា “ខណៈពេលដែលទឹកកាន់តែខិតជិត ខណៈពេលដែលខ្យល់ព្យុះនៅតែខ្ពស់”។ ពួកបរិសុទ្ធសរសើរដំកើងនៅគ្រាដែលពួកគេបានសង្គ្រោះ។

(និក្ខមនំ ១៥:១-១៨) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកបរិសុទ្ធអាចទ្រទ្រង់សេចក្តីអំណាររបស់ទ្រង់ដោយការសរសើរចំពោះសេចក្តីរីករាយដែលត្រូវការចំពោះពួកបរិសុទ្ធ កាលដែលទ្រង់ចិញ្ចឹមបីបាច់វា វាតែងតែទ្រទ្រង់ចិត្តសន្តិភាពចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មិនមានចិត្តរីករាយបែបនេះទេ ចិត្តក៏ងងឹតទៅវិញទៅហើយ តាមអ្នកនេះក៏ត្អូញត្អែរទៅបុរស

នោះ ហើយសូម្បីតែការភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះព្រះក៏កើតឡើងដែរ។ ដូច្នេះ ចិត្តដែលមិនសប្បាយចិត្តគឺជាគ្រោះថ្នាក់។

2. គម្ពីរចែងថា សត្វទាំងអស់សរសើរដល់ព្រះ ជាងនេះទៅទៀត ពួកបរិសុទ្ធដែលដឹងអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ គួរសរសើរ។

វាបាននិយាយថាភ្នំសរសើរ (អេ 55:12) ជ្រលងភ្នំសរសើរ (ទំនុកតម្កើង 65:13) និងដើមឈើសរសើរ (1 របាក្សត្រ 16: 33) ។ យើងគួរតែដឹងថា ពាក្យសរសើរពិភពធម្មជាតិគឺជាការពិតតាមអក្សរសាស្ត្រ។ ព្រោះរូបនៃពិភពធម្មជាតិបង្ហាញពីស្នាដៃដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់។ វប្បធម៌ចេញពីដៃមនុស្សមិនបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចពិភពធម្មជាតិ។ ពិភពធម្មជាតិបង្ហាញពីស្នាដៃដែលព្រះបានធ្វើដោយផ្ទាល់រហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដែលវាជាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ពេលយើងសួរទៅ esthete អំពីសម្រស់ គាត់នឹងចង្អុលបង្ហាញពីសម្រស់ធម្មជាតិ។

3. ទំនុកតម្កើងមានឥទ្ធិពលលើមនុស្សជាច្រើន ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។

នៅពេលដែល Augustine ចូលមកក្នុងតំបន់ Milan ពួកគេបានស្តាប់ការសរសើររបស់ព្រះវិហារ ហើយត្រូវបានស្រែកដោយអំណរដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ បេហ្សា បានទទួលការលួងលោមចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដោយបានស្តាប់បទចម្រៀង Ps 91 បន្ទាប់មកគាត់តែងតែចងចាំនូវសម្លេងសរសើរ។

4. ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សរសើរគួរសរសើរ ស្តាប់ដោយចិត្តស្មោះ។

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា ជំ ចូរច្រៀងបទថ្មីមួយដល់គាត់។ លេងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់លើខ្សែ ជាមួយនឹងការស្រែកខ្លាំងៗ “. យើងគួរតែប្រយ័ត្នពាក្យថា "លេងយ៉ាងប៉ិនប្រសប់"

នៅទីនេះ។ បទដែលគួរឱ្យស្អប់ ស្តាប់ជាការរំខានដល់ការកម្សាន្ត។ នៅឆ្នាំ 1742 លោក John Wesley បានផ្តល់ច្បាប់ចំនួន 5 ដើម្បីសរសើរនៅក្នុងព្រះវិហារដូចខាងក្រោម។ ១) ក្រុមជំនុំទាំងអស់គួរសរសើរ។ 2) ពួកគេគួរសរសើរខ្លាំង។ ៣) គេគួរសរសើរដោយបន្ទាបខ្លួន ដោយត្រូវគ្នានឹងសំឡេងរបស់អ្នកដទៃ ហើយមិនគួរបញ្ចេញសំឡេងខ្លួនឯងខ្លាំងពេក។ ៤) គាត់គួរសរសើរដោយត្រូវនឹងពេលវេលានិងការរាយដំ។ ៥) អ្វីដែលសំខាន់ជាងចំណុចខាងលើគួរសរសើរខាងវិញ្ញាណ។ ពោលគឺអ្នកសរសើរគួរក្រឡេកមើលព្រះដោយភ្នែកនៃចិត្ត ហើយគិតអំពីអត្ថន័យនៃទំនុកនោះ ហើយគួរថ្វាយចិត្តដោយទំនុកនោះ ។ (Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់ការបម្រើគ្រីស្ទាន)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤០ ព្រះប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកីយ៍មនុស្ស (ទំនុកតម្កើង ៣៣:១០-២២)

ខ្ញាញ់ដែលព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ គឺជាអ្វីដែលបទគម្ពីរទាំងអស់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀន។ មថ ១០:២៩-៣០ មានប្រសាសន៍ថា ឯចាបពីរក្បាលលក់អស់មួយកាក់មែនឬ? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនឹងធ្លាក់ដល់ដីដាច់ពីព្រះវរបិតារបស់អ្នកឡើយ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែសក់ក្បាលរបស់អ្នកក៏ត្រូវរាប់ដែរ™។

1. ព្រះបានបំបែកផែនការនៃប្រជាជាតិទាំងអស់។ (ខ១០)

គ្រប់ជាតិសាសន៍នឹងមើលងាយព្រះ ហើយរស់ឡើងវិញដោយចិត្តរឹងរូស ប៉ុន្តែព្រះសើចចំអកឱ្យពួកគេ។ (ទំនុកដំកើង ២:១-៤) គឺ ៤០:១៥ បានចែងថា៖ ឯមើលចុះ ប្រជាជាតិនានាប្រៀបដូចជាដំណក់ទឹកមួយ ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាជាធូលីនៅលើជញ្ជីង។ មើលចុះ គាត់យកដីឆ្នេរដូចជាធូលីដី™។ យោងទៅ Is 40:12-17 ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រជាជាតិទាំងអស់ ប្រជាជាតិលើពិភពលោកទាំងនេះត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារពួកគេមានឥទ្ធិពលបំផុត។ បន្ទាប់ពីពួកគេក្លាយជាអ្នកមាន ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ? ដោយសារពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ខណៈពួកគេមានអំណាច ហើយប្រឆាំងនឹងព្រះ។ វាមិនពិបាកទេដែលព្រះបំផ្លាញជាតិខ្លាំង។

2. មនុស្សគោរពព្រះទទួលការការពារពីព្រះយេហូវ៉ា និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់។ (១១-១៩)

មូលហេតុដែលមនុស្សគោរពព្រះទទួលបានព្រះគុណដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ គឺដោយសារព្រះចាត់ទុកពួកគេជាពិសេស។ ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះដល់ប្រជាជាតិដែលមិនជឿត្រូវបាន

រៀបចំសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស។ ពេលយើងឃើញអត្ថបទរបស់យើង ព្រះយេហូវ៉ាបានមើលទៅមនុស្សទាំងអស់ (ខ ១៣) វាមានន័យថាទ្រង់គ្រប់គ្រងលើមនុស្សទាំងអស់នៅលើផែនដី។ យើងពិបាកយល់ការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើពួកគេដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែការពិតគឺប្រាកដ។ ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយក្នុងន័យថា ប្រយោគនៃសៀវភៅដែលមានចំណងជើងថា ឯការផ្តល់™ មានន័យវែងណាស់។ ពេលជាក់លាក់មួយ វាពិបាកណាស់ដែលយើងយល់ពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិ។ ប៉ុន្តែក្រោយពេលឆ្លងកាត់អស់រយៈពេលយូរគួរតែលាតត្រដាង។ ប្រសិនបើ Jon Bunyan មិនជាប់គុក សូម្បីតែពាក់កណ្តាលនៃការងារល្អរបស់គាត់ក៏ប្រហែលជាមិនបានសម្រេចដែរ។ អ្នកណាដែលស្គាល់ភាពគ្រប់គ្រង និងវត្តមានរបស់ព្រះ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីជឿលើអ្វីដែលព្រះគ្រប់គ្រង និងគ្រប់គ្រងលើវត្ថុទាំងនោះ។ នៅថ្ងៃដែលព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវករបស់ទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អ វាមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេដែលក្រុងរ៉ូមបានគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិជាច្រើន ហើយបានធ្វើចរាចរណ៍ដ៏រីកចម្រើន។

វប្បធម៌ និងចរាចរណ៍ដែលបានអភិវឌ្ឍបានផ្តល់ជំនួយក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិនីមួយៗ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដើម្បីភាពងាយស្រួលនៃចលនានៃដំណឹងល្អ វាច្បាស់ណាស់ថា ប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យមួយ ទីក្រុងរ៉ូមបានកើតឡើងរួចហើយនៅក្នុងសម័យសហសម័យ។ វាជាលទ្ធផលនៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 41 ការដាស់តឿនដែលអ្នកដែលត្រូវកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាគួរទទួល និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់វា (ទំនុកដំកើង ៣៤:៨-១៧)

ដាវីឌបានសម្តែងដោយពាក្យជាច្រើនរបស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ឬគាត់បាននិយាយថាមនុស្សសុចរិត (១៥, ១៧, ១៩, ២១) ឬអ្នកដែលធ្វើឲ្យខូចចិត្ត (ខ ១៨) និងឬអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ២២) ដាវីឌបង្ហាញការដាស់តឿននិងសេចក្តីសង្ឃឹមជាច្រើនដល់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។

1. គាត់បាននិយាយថាដើម្បីភ្លក់នូវភាពល្អរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ ៨)

ភាពល្អរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានចង្អុលបង្ហាញព្រះគុណទាំងអស់ដែលទ្រង់ប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ បុគ្គលមិនបានភ្លក់ក្នុងលោក ក៏មិនបានភ្លក់នូវសិរីនៃលោកខាងមុខដែរ។ (អារម្មណ៍)

2. គាត់បាននិយាយថា អ្នកដែលរត់ចូលទៅក្នុងព្រះយេហូវ៉ាបានពរហើយ។

(ខ៨) ពួកបរិសុទ្ធបានរត់ទៅរកព្រះយេហូវ៉ាដោយសារសេចក្តីវេទនាក្នុងលោកីយ៍នេះ ហើយចំពោះអំពើបាបដែលគាត់បានរត់ចូលក្នុងព្រះយេហូវ៉ា។ បុរសជាសត្វមិនសង្គ្រោះខ្លួនឲ្យរួចផុតពីទុក្ខលំបាកឡើយ។ គាត់ក៏មិនអាចរួចពីបាបដែរ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកនេះពេលគាត់រត់ទៅរកព្រះយេហូវ៉ា គាត់អាចបានសង្គ្រោះ។ មានតែការពិតដែលយើងបាននិយាយថាព្រះយេហូវ៉ាពិត ហើយទទួលស្គាល់គាត់ដោយបញ្ញា មិនអាចជាជំនឿបានទេ ប៉ុន្តែដើម្បីគេចចេញពីទ្រង់ ហើយចូលទៅក្នុងទ្រង់គឺជាជំនឿ។

3. គាត់បាននិយាយថាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាមិនចង់បានខ្លីទេ។ (៩, ១០)

ព្រះយេហូវ៉ាមិនធ្វើឱ្យអ្នកដែលកោតខ្លាចគាត់ឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ផ្តល់របស់ល្អទាំងអស់ដល់គាត់។

គាត់បាននិយាយថាគាត់អាចត្រូវបានបង្រៀនអំពីការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ (១១-១៤) បុរសនោះមិនអាចយល់ឃើញផ្លូវត្រូវមុននឹងរៀន ហើយមិនអាចចូលទៅក្នុងផ្លូវនោះបានឡើយ។ ឪពុកម្តាយធ្វើឱ្យអត្តិភាពនៃកូនរបស់ពួកគេអាចធ្វើទៅបាន ហើយគ្រូធ្វើឱ្យកូនៗរបស់អ្នកដទៃសប្បាយចិត្ត។ ដាវីឌបានបង្កើតសុភមង្គលនេះដល់អ្នកដទៃតាមទស្សនៈរបស់គ្រូ។ គាត់បានបង្រៀនថា ពួកគេគួរតែបន្តនិយាយ និងធ្វើការ។ ជាពិសេសលោកបានដាស់តឿនក្នុងជីវិតដើម្បីឱ្យបានសុខសាន្ត។ បុរសមិនអាចសប្បាយចិត្តដោយខ្លួនឯងបានទេ ហើយនៅពេលដែលគាត់មានទំនាក់ទំនងសន្តិភាពជាមួយអ្នកដទៃ គាត់ក៏រីករាយនឹងជីវិត ជីវិតដ៏វែង និងសុភមង្គល។

4. ព្រះទតមើលមនុស្សសុចរិត ដែលជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ១៦)

ព្រះអង្គទតឃើញមនុស្សសុចរិត ដ្បិតព្រះអង្គស្រឡាញ់មនុស្សសុចរិត។ ព្រះអង្គសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ តាមរយៈមនុស្សសុចរិត។ ព្រះធ្វើការជាមួយនឹងការសុចរិតរួមគ្នា។

5. ព្រះស្តាប់ការអធិស្ឋានដើម្បីកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ (១៥, ១៧, ១៨)

នៅពេលដែលគាត់បាននិយាយអំពីការអធិស្ឋាននៃការអធិស្ឋាននោះគាត់បានប្រើពាក្យ "យំ" ។ ធម្មជាតិ។ មូលហេតុដែលព្រះស្តាប់ការអធិដ្ឋាន គឺដោយសារអ្នកអធិស្ឋានជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ មូលហេតុដែលមាតាបិតាស្តាប់សំឡេងទារកឱ្យផឹកទឹកដោះ

ស្រែកយំហើយទៅរកកូនយ៉ាងរហ័សនោះ មិនមែនដើម្បីមានពាក្យពេចន៍ និងបទភ្លេងដ៏ពីរោះក្នុងការយំនោះទេ គឺសម្រាប់តែកូនគេប៉ុណ្ណោះ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 42 គុណធម៌ទាំងបួនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ៣៦:៥-៦)

1. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ លាតសន្ធឹងដល់ស្ថានសួគ៌” ដែលមានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់គឺគ្មានទីបញ្ចប់។ នោះគឺនៅពេលដែលមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត គាត់នៅតែបន្តផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ហើយគាត់ក៏បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍ថែមទៀត។ ដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានចាក់បូសទៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ១៣៦៖ លាតត្រដាងពាក្យថា ប៉ុសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត™ ២៦ ដងម្តងហើយម្តងទៀត។ បើអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ បុរសនោះ សត្វតែងមានចិត្តអាក្រក់ ហើយគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីត្រេកអរ។ “សេចក្តីស្រឡាញ់” គឺជាចរិតរបស់ព្រះ។ ដ្បិតព្រះគឺគ្មានដែនកំណត់ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក៏គ្មានកំណត់ដែរ។ អ្នកដែលមិនដឹងថាព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ គឺប្រៀបដូចជាអ្នកដែលទទួលបានទេពកោសល្យមួយ ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនអាចទទួលបានប្រយោជន៍ក្នុងជីវិតជំនឿរបស់គាត់ឡើយ។ ប្រសិនបើគាត់ស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់ស្ទើរតែនឹងចូលទៅក្នុងផ្លូវដ៏មានពរ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ប្រហែលជាប្រែចិត្តដោយក្លាហាន ហើយបន្តនៅលើសេចក្តីពិតយ៉ាងក្លាហាន។

2. ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកចំពោះពពក" ។ នៅទីនេះ ពាក្យនេះធ្វើឱ្យយើងគិតថាគាត់ជាចរិតនៃភាពស្មោះត្រង់គ្មានទីបញ្ចប់។ ១) ដ្បិតព្រះបាន

បង្កើតផ្ទៃមេឃ ទ្រង់ធំជាងផ្ទៃមេឃ។ ដូច្នេះ ភាពស្មោះត្រង់ក្នុងចរិតរបស់គាត់ក៏ស្ថិតនៅអស់កល្បដូចគាត់ដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ២) ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា “មានផ្ទៃមេឃ” នោះផ្ទៃមេឃក៏មាន។ ពេលនោះ ផ្ទៃមេឃជាលទ្ធផលនៃពាក្យរបស់គាត់ ហើយគ្រីស្ទាល់បានសម្រេចដោយរបស់គាត់។

ពាក្យ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលឃើញវត្ថុដ៏អស្ចារ្យដូចផ្ទៃមេឃ គួរទទួលនូវសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះដែលធំជាងផ្ទៃមេឃ។

3. សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "សេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកគឺដូចជាភ្នំនៃព្រះ" ។ “ភ្នំនៃព្រះ” មានន័យថាភ្នំធំដូចជាភ្នំ Horeb។ ភ្នំក៏មិនរង្គើដែរ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះក៏មិនរង្គើដូចភ្នំធំដែរ។ ទោះបីជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ខ្ពស់ជាងស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនទម្លាយសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ ហើយទ្រង់សម្រេចសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ ដូច្នេះអ្នកកាន់របស់ត្រូវមិនត្រូវការញ៉ែរឡើយ។ ទោះបីជាពិភពលោកទាំងអស់ងងឹតក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលកាន់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះថែរក្សាគាត់នៅទីបំផុត។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ១១:៣-៥ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ៃបើគ្រឹះត្រូវបំផ្លាញ តើមនុស្សសុចរិតអាចធ្វើអ្វី? ព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ បល្ល័ង្ករបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅស្ថានសួគ៌។

ភ្នែករបស់គាត់មើល ត្របកភ្នែករបស់គាត់សាកល្បងកូនមនុស្ស។ ព្រះយេហូវ៉ាល្បងលមនុស្សសុចរិត តែព្រលឹងទ្រង់ស្អប់មនុស្សអាក្រក់ និងអ្នកដែលស្រឡាញ់អំពើឃោរឃៅ™ ។

ដូច្នេះ មនុស្សសុចរិតតែងតែមានអារម្មណ៍សុវត្ថិភាព។ សុភាសិត 28:1 ចែងថា៖ បំ
មនុស្សអាក្រក់រត់ទៅរកគ្មានអ្នកណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតមានចិត្តក្លាហានដូចជា
សិង្ហ។ សុភាសិត 10:30 ចែងថា៖ បំមនុស្សសុចរិតនឹងមិនត្រូវដកចេញឡើយ តែមនុស្ស
អាក្រក់នឹងមិននៅក្នុងស្រុកឡើយ™។ សុភាសិត 12:3 ចែងថា៖ បំគ្មានអ្នកណាត្រូវបាន
បង្កើតឡើងដោយអំពើអាក្រក់ឡើយ ប៉ុន្តែឫសនៃមនុស្សសុចរិតនឹងមិនរើឡើយ។
សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ បំមនុស្សអាក្រក់ត្រូវផ្តួលរំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន
ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួន™។

4. ការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នកគឺដូចជាជម្រៅដ៏ធំ។ “។ នៅទី
នេះ “ការវិនិច្ឆ័យរបស់អ្នក” បាននិយាយថា ការផ្តល់អំណោយដែលព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្ត
ចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ព្រោះវាពិបាកយល់ពីការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះអម្ចាស់ វាជ្រៅដូចជា
បំសមុទ្រ™។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាអាថ៌កំបាំងដែលមិនអាចវាស់វែងបាន។
អ្នកជឿស្មោះត្រង់ក៏ជួបទុក្ខវេទនាមិនចេះចប់ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? ដូចយើងដឹងខ្លះ
ហើយ យើងមិនជឿទេ តែក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះ មុនពេលជួបទុក្ខលំបាក 1) យើងគួរប្រើ
ជំនឿ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ 2) យើងគួរតែស្វែងយល់ពីអំពើបាបដែលលាក់កំបាំងរបស់
ខ្ញុំ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ បំតើអ្នកណាអាចមើលឃើញកំហុសរបស់ខ្លួន? សូម
ប្រកាសថាខ្ញុំគ្មានទោសពីកំហុសលាក់កំបាំង™។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១២) ៣) ទុក្ខវេទនា
ដែលនាំឲ្យយល់ខុសកើតឡើងចំពោះអ្នកជឿ។ ជាជាងគាត់គួរតែមានអារម្មណ៍សុវត្ថិភា

ព។ ដោយសារតែគាត់មានគ្រោះថ្នាក់តិចតួចនៃភាពក្រអឺតក្រទមនៅពេលនោះ។ ថ្វីត្បិតតែកប៉ាល់មានគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងទឹកទាប ប៉ុន្តែវាត្រូវការសុវត្ថិភាពនៅក្នុងទឹកជ្រៅ ព្រោះវាមិនមានថ្មប៉ប្រះទឹកទេ។ ដោយសារអ្នកជឿត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទុក្ខវេទនាយ៉ាងជ្រៅ គាត់អាចរត់បានតែលើផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿជាបន្តបន្ទាប់។ 4) នៅកន្លែងដែលមានទុក្ខវេទនាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅពួកបរិសុទ្ធទទួលបានកំណប់។ គ្រាន់តែដូចជាទឹកជ្រៅដែលមានកំណប់ទ្រព្យ នោះពួកបរិសុទ្ធដើម្បីជួបទុក្ខលំបាកយ៉ាងជ្រៅ គាត់ទទួលបានកំណប់ខាងវិញ្ញាណជាច្រើននៅទីនោះ។

ឬទោះបីជានៅពេលនោះគាត់ហាក់ដូចជាមិនបានចំណេញច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែថ្ងៃចុងក្រោយគាត់ទទួលបានការចំណេញ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធសូមសេចក្តីទុក្ខលំបាក។ ៥) ទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងដូចទឹកផ្តល់របស់ច្រើនដល់មនុស្ស។ ដូចជាអ័ព្ទនិងពពកចេញពីសមុទ្រក្លាយជាភ្លៀងហើយធ្វើឱ្យមានសំណើមនៅលើដីនោះទុក្ខវេទនាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅផ្តល់ផលប្រយោជន៍ច្រើនដល់បុរស។

សេចក្តីអធិប្បាយ 43 ទឹកទន្លេនៃសេចក្តីរីករាយ (ទំនុកតម្កើង ៣៦:៥-៦)

ក្នុងចំណោមអត្ថបទនេះ ជាពិសេសខ្ញុំអធិប្បាយតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃខទី ៨។ ពាក្យថា “ទន្លេនៃសេចក្តីរីករាយរបស់អ្នក” គឺអាដានីម (עֲדָנִים) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថាសេចក្តីរីករាយ។ ពាក្យដែលឃ្លានេះបង្រៀនមានន័យថា អ្នកជឿមានសេចក្តីសប្បាយច្រើនដូចទឹកទន្លេ។ ក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែលយើងចាត់ទុកខគម្ពីរនេះជាអត្ថបទរបស់យើង ដូចដែលអត្ថបទផ្សេងទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរចែងថាជាអត្ថបទនោះ យើងនឹងសំដៅទៅលើខ្លឹមសារដែលអ្នកជឿពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

ប៉ុនគរស្តានសួគ៌អាចប្រៀបបាននឹងស្តេចដែលបានធ្វើពិធីជប់លៀងសម្រាប់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់™ (មថ ២២:២) ប៉ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំត្រេកអរជាងកាលដែលមានស្រូវ និងស្រាច្រើនទៅទៀត។ “(ទំនុកតម្កើង ៤:៧) ឱមនុស្សសុចរិតអើយ ចូរអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ ហើយអរសប្បាយចុះ! “(ទំនុកតម្កើង ៣២:១១) “បន្ទាប់មក ទូលបង្គំនឹងទៅអាសនៈរបស់ព្រះ ជាសេចក្តីអំណរដ៏ក្រៃលែងរបស់ទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំនឹងសរសើរទ្រង់ដោយភ្លេងពិណពាទ្យ ឱព្រះនៃទូលបង្គំ។ ប៉(ទំនុកតម្កើង ៤៣:៤) ប៉បណ្តាជនបានចូលរួមវាយប្រហារពួកគេ ហើយពួកចៅក្រមបានហែកសម្លៀកបំពាក់ចេញ ហើយបញ្ជាឲ្យវាយពួកគេដោយដំបង™ (កិច្ចការ ១៦:២២) ប៉ខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ។ នៅក្នុងតួលេខនៃការនិយាយ។ ពេលវេលាមកដល់ហើយ ដែលខ្ញុំនឹងមិននិយាយជាមួយអ្នករាល់គ្នាជាពាក្យសំដីទៀតទេ ប៉ុន្តែនឹងប្រាប់អ្នកយ៉ាងច្បាស់អំពីព្រះវរបិតា។ (យ៉ូហាន ១៦:២៥) ប៉ខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នកបាន

សេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានឈ្នះពិភពលោកហើយ” (យ៉ូហាន ១៦:៣៣) ។

ព្រះអម្ចាស់បានសម្រេចកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រទានសុភមង្គលពិត និងការរីករាយដោយស្មោះដល់យើង ។ វាប្រៀបដូចជាការប្រគល់ពិធីជប់លៀងឲ្យយើង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿពិតទាំងអស់អាចទទួលបានភាពរីករាយជារៀងរហូត និងសន្តិភាពដោយសារជំនឿ។

Fanny Crosby បានក្លាយជាស្ត្រីពិការភ្នែកក្នុងរយៈពេលតែប្រាំមួយសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីកំណើតរបស់នាង នាងជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយរីករាយជានិច្ច ហើយបានសរសេរទំនុកតម្កើង 6000 ខាងលើ។ គាត់និពន្ធបទចម្រៀង's musically followings. “អូ ខ្ញុំជាព្រលឹងដ៏រីករាយ ទោះបីជាខ្ញុំមិនអាចមើលឃើញក៏ដោយ ខ្ញុំបានតាំងចិត្តថាខ្ញុំនឹងបានពេញចិត្តក្នុងពិភពលោកនេះ។ តើខ្ញុំរីករាយនឹងពរជ័យប៉ុន្មានដែលអ្នកដទៃមិនមាន។ យំហើយដកដង្ហើមព្រោះខ្ញុំពិការភ្នែក ខ្ញុំមិនអាចនិងមិនបាន។

Augustine បាននិយាយថា "សម្រាប់អ្នកបានបង្កើតយើងសម្រាប់អ្នកមុនពេលព្រលឹងរបស់យើងមិនសម្រាកយើងមិនអាចទទួលបានសន្តិភាពទេ" ។ Rutherford បានសរសេរសំបុត្រចំនួន 220 ច្បាប់សម្រាប់រយៈពេល 1 Ô ឆ្នាំនៅក្នុងគុក ហើយបានផ្ញើវាទៅអ្នកជឿគ្រូគង្វាលរបស់គាត់ ដែលនេះគឺជាឃ្លានៃសំបុត្រដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ “ខ្ញុំអាចសរសេរសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ប្រសិនបើខ្ញុំមានក្រដាសធំទូលាយ ដូចជាមេឃ និងផែនដី

ហើយទឹកខ្មៅច្រើនដូចទឹកសមុទ្រ™ គាត់ចង្អុលទៅគុក ហើយអំពាវនាវរកវាំងនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុល្លែងគឺផ្អែម ពន្លឺ ចាំង ហើយក្លាយជាការសម្រាលទុក្ខ™។ គាត់ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា “ទោះបីខ្ញុំហែលទឹកក្នុងសមុទ្រជ្រៅក៏ដោយ ព្រះគ្រីស្ទពាល់ចង្ការរបស់ខ្ញុំ ហើយមិនធ្វើឲ្យដង្ហើមខ្ញុំឈប់ឡើយ។ ប្អូនប្រុសជាទីស្រឡាញ់ ទូលបង្គំសរសើរព្រះនាមដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ការបាត់បង់របស់ខ្ញុំជាផលប្រយោជន៍របស់ខ្ញុំ គុករបស់ខ្ញុំជាវិមានរបស់ខ្ញុំ ទុក្ខសោកគឺជាសេចក្តីរីករាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំដើរកាត់ឋាននរកដើម្បីទទួលបានពិធីជប់លៀងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយខ្ញុំនឹងឆ្លងកាត់អារក្សដ៏ច្រើន™។

ពាក្យជាច្រើនថា ប៉ អំណរ ™ មានមកនៅក្នុងបទគម្ពីរដែលមាន ប៉ អំពីការជំនុំជំរះ ពីព្រោះអ្នកគ្រប់គ្រងនៃលោកីយ៍នេះត្រូវបានជំនុំជម្រះ™ (ទំនុកតម្កើង ១៦:១១) ប៉អំណរដែលមិនអាចនិយាយបាន™ (១ពេត្រុស ១:៨) ប៉ សេចក្តីអំណរដ៏អស់កល្បជានិច្ច” (អេសាយ ៣៥:១០)។

តើសេចក្តីអំណាររបស់អ្នកជឿបានកើតឡើងនៅឯណា? 1) អំណារកើតចេញពីការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ចុះចូល។ ជំនឿមានន័យថាប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ជូនព្រះគ្រីស្ទ។ ជាពិសេសអ្នកជឿជឿថាសូម្បីតែបញ្ហានៃការស្លាប់ត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះគ្រីស្ទ។ វាដឹងថាខ្ញុំបានស្លាប់នៅក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មុនពេលស្លាប់ត្រូវដោះស្រាយ បុរសតែងមានការថប់បារម្ភ។ សេចក្តីអំណារពិតមិនត្រូវបានគេរីករាយដោយវីរបុរស និងបុរសល្បីនោះទេ ប៉ុន្តែដូចជាអ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយស្មោះ។ 2) សេច

ក្តីអំណរនៃអ្នកជឿគឺកើតឡើងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានផ្ទៃដោយព្រះគ្រីស្ទ។
នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសណ្ឋិតនៅក្នុងយើង សេចក្តីអំណរចេញពីទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 គុណធម៌បីយ៉ាង ដែលអ្នកជឿគួរប្រកាន់យកក្នុងលោកិយ។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:៧)

ដាវីឌដាស់តឿនគុណធម៌បីយ៉ាងក្នុងការនៅក្នុងពិភពអាក្រក់។

1. គុណធម៌នៃភាពស្ងៀមស្ងាត់

Maxim បាននិយាយថា "ការនិយាយគឺជាប្រាក់ ភាពស្ងៀមស្ងាត់គឺជាមាស" ។ ទោះបីជាវាមិនមែនជាការអនុញ្ញាតក៏ដោយ វាគឺជាប្រាជ្ញាដែលត្រូវបានយល់ចេញពីព្រះគុណធម្មតាដែលព្រះប្រទាន។ យើងអាចប្រតិបត្តិរឿងល្អជាងការនិយាយនៅស្ងៀម។ ព្រះអម្ចាស់ក៏បានប្រព្រឹត្តអំពើល្អជាច្រើនដោយស្ងាត់ស្ងៀម។ ១) គាត់នៅស្ងៀមចំពោះការរិះគន់របស់មនុស្សមានពុត (យ៉ូហាន ៨:៦) ២) នៅស្ងៀមចំពោះសាក្សីក្លែងក្លាយ។ រិះគន់ចំពោះការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់គាត់ (លូកា ២៣:៩) ៤) គាត់នៅស្ងៀមចំពោះអ្នកដែលស្បថសំណ្ចរដោយពិបាកចិត្តដោយមិនសម្រេចចិត្ត។ (មកវា 19:9)

ពួកបរិសុទ្ធក៏ប្រព្រឹត្តក្នុងករណីជាច្រើនដោយគុណធម៌នៃភាពស្ងៀមស្ងាត់ដល់មារ។ ការព្យាបាលបែបនេះគឺជាអាកប្បកិរិយានៃជំនឿដើម្បីមើលតែព្រះដោយគិតអំពីការពិតដែលថាយើងមិនអាចរំពឹងបានតែមនុស្សនោះទេ។ ១) ដោយសារបុរសមានរឿងអយុត្តិធម៌ហើយការពារគាត់ប្រហែលជាមិនសុចរិត។ ក្នុងចិត្តគាត់មិនមានភាពមិនគ្រប់គ្រាន់ខ្លះដែលគាត់អាចមានរឿងអយុត្តិធម៌? ឬមួយគាត់មានអំពើបាបលាក់កំបាំងដែលអ្នកដទៃមិនដឹង? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសនោះមានការខ្វល់ខ្វាយនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលទោះការពារខ្លួនក៏លើកខ្លួនឡើង។ ២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដោយសារបុរសមានពាក្យអយុត្តិធម៌ខ្លះ ហើយនិយាយពាក្យខ្លះ ហ៊ុំព័ទ្ធដោយក្តីបារម្ភកាន់តែខ្លាំង ដោយសារពាក្យនេះ

ចេញមកក្រៅ។ ៣) វាមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារគាត់និយាយជ្រុលងាយ។ ការនិយាយហួសហេតុគឺជាការកុហក។ ៤) នៅពេលដែលខ្ញុំតវ៉ាខ្លួនឯង គាត់មិនបានទទួលការការពារពីព្រះទេ។ ដូច្នេះ អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ ប៉ិច្ចរនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាចុះ™។

2. ការរង់ចាំដោយការស៊ូទ្រាំ

អ្នកជឿមិនគួរវាយប្រហារដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាដែលគាត់មិនអាចប្រតិបត្តិដោយអំណាចរបស់មនុស្សសម្រាប់ខ្លួនគាត់នោះទេ។ ព្រោះពេលដែលព្រះត្រឡប់មកវិញ កិច្ចការខុសឆ្គងនឹងមកដល់។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “យើងមានតម្លៃក្នុងការរង់ចាំព្រះ។ ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់ពេលវេលាពិតប្រាកដដែលព្រះធ្វើឱ្យយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍។ គាត់មិនមកទាន់ពេលវេលាពិតប្រាកដ ហើយមិនមកទាន់ពេលទេ™។

3. មិនគួរអនុលោមតាមបុគ្គលដើម្បីសម្រេចនូវឧបាទានក្ខន្ធក្នុងសេចក្តីចម្រើនឡើយ។

1) បេះដូងដែលត្អូញត្អែរគឺមានគ្រោះថ្នាក់រួចទៅហើយ។ រឿង "ត្អូញត្អែរ" មិនមែនជារឿងធម្មតានៅក្នុងស្ថានភាពនៃបេះដូងរបស់គាត់នោះទេប៉ុន្តែប្រភេទនៃរោគសញ្ញាឆ្លុត។ ដូចជាគាត់បាត់បង់គុណធម៌នៃសុវត្ថិភាព និងភាពស្ងប់ស្ងាត់។ អាស្រ័យហេតុនេះ សភាពនៃចិត្តបែបនេះ ប្រព្រឹត្តតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ៨)

2) ទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់បានចម្រើនដល់វត្តក្នុងលោក ក៏ព្រោះតែសេចក្តីចម្រើនកើតឡើងដោយវិធីនៃអំពើបាបក៏បាត់ទៅវិញទៅមក។ ទំនុកតម្កើងនេះនិយាយអំពីរឿងជាច្រើនអំពីការពិតដែលប្រភេទនៃសិរីល្អត្រូវបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ (9, 10, 20, 28, 35, 38) 1) ស្ថានសួគ៌ជាភូមិកំណើតរបស់យើង ពិភពលោកនេះគឺជាកន្លែង

បរទេសរបស់យើង 2) ការចាកចេញពីពិភពលោកនេះគឺដើម្បីចូលទៅក្នុងជីវិតពិត ពិភពលោកនេះដូចជាផ្នូរ។ . ៣) ព្រោះការចាកចេញពីខ្លួនយើងទាំងស្រុង គឺជាការដោះលែងទាំងស្រុង រូបកាយប្រៀបដូចជាគុក។ (កាល់វិន) ដើម្បីភាពចម្រុងចម្រើនក្នុងលោកនេះមិនមែនជាពរដ៏ប្រពៃបែបនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រហែលជាមិនចូលរួមក្នុងទីកន្លែងនេះទេ។ កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលនៃពិភពលោកនេះទេ។ សម្រាប់ពិភពលោកនេះតូច ស្តង់ដាររបស់គាត់មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់វាទេ។ គាត់ដឹកនាំពិភពលោកនៅកណ្តាលពិភពលោក។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនចាំបាច់ត្អូញត្អែរថា មនុស្សពាលមានសេចក្តីចម្រើន ហើយមិនត្រូវវិនាសឡើយ។

3) ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធមានពរតិចតួចនៅក្នុងពិភពលោកនេះក៏ដោយក៏គាត់មិនចាំបាច់ទទួលយកការត្អូញត្អែរនិងការស្តីបន្ទោសនោះទេ។ ពរជ័យដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលមានសុវត្ថិភាពក្នុងលោកនេះ។ ព្រោះវាមកដល់ពួកគេជាពរជ័យរបស់ព្រះ។ (៩, ១១, ១៦, ១៧, ១៨é២៦, ៣៤, ៣៧)

4) ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបៀតបៀនដោយមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយគាត់មិនចាំបាច់ត្អូញត្អែរនិងបន្ទោសទេ។ ដោយសារតែជាពិសេសព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកលើគាត់។ ទំនុកតម្កើងនេះនិយាយអំពីរឿងជាច្រើនដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលការបៀតបៀនដោយមនុស្សអាក្រក់។ (១២-១៥, ៣២) ក្នុងនាមជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានគេបៀតបៀនដែរ គាត់គួរចាំថា ការរងទុក្ខបែបនេះមិនមែនជាការបរាជ័យទេ។ គាត់មិនចាំបាច់ត្អូញត្អែរទេ។ គាត់គួរតែដឹងតែការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានបៀតបៀនដោយមនុស្សអាក្រក់; គាត់ចូលមកជិតព្រះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ Calvin បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ ក្នុងការបៀតបៀន

5) កាលដែលគាត់បានបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន វាមានន័យថា ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់នឹងត្រូវបានកាន់កាប់ក្នុងនគរព្រះ។ 2) នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីជាតិដើម មានន័យថាគាត់មានទំនាក់ទំនងកាន់តែស៊ីជម្រៅជាមួយគាត់ 3) នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានរងទុក្ខដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អាក្រក់ វាមានន័យថាការរត់គេចចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ៤) នៅពេលដែលគាត់រងទុក្ខច្រើន មានន័យថា គាត់ទទួលបានសិរីរុងរឿងច្រើននៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ 5) នៅពេលដែលគាត់បានស្លាប់ វាមានន័យថាបានចូលទៅក្នុងសិរីរុងរឿងដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះព្យាបាលយ៉ាងជិតស្និទ្ធទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានបៀតបៀនកាន់តែច្រើន ហើយកាន់គាត់។ ដូច្នេះ កាលពួកបរិសុទ្ធត្រូវរងទុក្ខខ្លះ គាត់គួរតែទទួលបានពរជ័យច្រើនជាងមុនទៅទៀត។ ទំនុកតម្កើងនេះមានពាក្យជាច្រើនអំពីការពិតដែលព្រះកាន់កាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេបៀតបៀនជាពិសេស។ (៩, ១៧, ២៤, ២៨, ៣២, ៣៣, ៣៩) ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវគេបៀតបៀនមិនគួរត្អូញត្អែរឡើយ ជាជាងគួរផ្តាប់ចិត្ត ហើយយកចិត្តក្លាហាន។

គ្រូគង្វាល Ki Sun Lee នៃប្រទេសកូរ៉េរបស់យើងបានតវ៉ាចំពោះការថ្វាយបង្គំចំពោះរូបព្រះរបស់ជប៉ុន ហើយគាត់ត្រូវបានរងទុក្ខនៅក្នុងពន្ធនាគារយ:ពេល 5-6 ឆ្នាំ។ ពេលគាត់ជាប់គុក ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានសួរដោយព្រះរាជអាជ្ញា គាត់បាននិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកជឿលើគាត់ដូចដែលព្រះចៅអធិរាជបានបញ្ជាមិនឱ្យជឿលើព្រះយេស៊ូវតើអ្នកនឹងធ្វើដូចម្តេច? ពេលនោះ Rev. Lee ឆ្លើយថា "ដូចស្តេចមានបន្ទូលថាកុំជឿ ព្រោះគាត់ជឿលើគាត់ គាត់ត្រូវតែស្លាប់ជាមិនខាន! ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់បានស្លាប់ដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវ វាជារឿងធម្មតាទេដែលត្រូវស្លាប់ដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវ™។ ពេល

នោះព្រះរាជអាជ្ញាខឹងហើយនិយាយថា “អ្នកឯង! ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់អ្នកគួរតែធ្ងន់ធ្ងរ។ បន្ទាប់មក Rev. Lee បាននិយាយថា “នៅពេលដែលអ្នកផ្តល់ដំណោះស្រាយ សូមប្រគល់ការប្រហារជីវិតមកខ្ញុំ™។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថា Rev. Lee រីករាយជានិច្ចនៅក្នុងពន្ធនាគាររយៈពេល 5-6 ឆ្នាំហើយបានស៊ូទ្រាំនឹងការកាត់ក្តី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 ការរងទុក្ខ និងពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកតម្កើង ៣៨:១-២២)

យើងមានការគិតថាយើងស្រឡាញ់រដ្ឋថាយើងមិនមានទុក្ខលំបាក។ បើជាការល្អដែលពិភពបាបគ្មានការរងទុក្ខនោះ ព្រះប្រហែលជាមិនដាក់ទុក្ខក្នុងលោកនេះទេ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីទុក្ខជាប្រយោជន៍ដល់យើង។ វាស្ថិតនៅក្នុងពិភពលោកដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។

1. ការរងទុក្ខជាប្រភពនៃការលួងលោម និងសេចក្តីរីករាយ។

២ កូរិនថូស 1:4 មានបន្ទូលថា៖ ជំអ្នកណាដែលសម្រាលទុក្ខយើងរាល់គ្នាក្នុងទុក្ខវេទនាទាំងស្រុង ដើម្បីឲ្យយើងអាចសម្រាលទុក្ខអ្នកដែលមានទុក្ខលំបាកណាមួយ ដោយការសម្រាលទុក្ខដោយព្រះយេហូវ៉ា ជំ កូរិនថូស ទី 2 1:5 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតយើងបានរួមចំណែកជាបរិបូរក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ យើងក៏រួមចំណែកក្នុងការសម្រាលទុក្ខជាបរិបូរដែរ។ “។ ដូចយើងឃើញបទគម្ពីរ មនុស្សសុចរិតនិងល្អក៏ទទួលរងទុក្ខច្រើនដែរ។ ប៉ុន្តែទីបញ្ចប់នៃទុក្ខនោះគឺសេចក្តីសុខ និងសេចក្តីរីករាយ។ សេចក្តីរីករាយក្នុងលោកនេះ រមែងរំកិលទៅដោយទិដ្ឋភាពខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែសន្តិភាពពិតនិងសេចក្តីអំណរពិតចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ព្រះគម្ពីរចែងថា វាគឺជាសេចក្តីអំណរដែលមិនអាចនិយាយបាន ។ (ពេ.

ប៉ុលនិងស៊ីឡាសបានសរសើរតម្កើងព្រះនៅក្នុងគុកដោយមានសេចក្តីសុខសាន្ត និងសេចក្តីអំណរមកលើពួកគេ។ ទំនុកតម្កើង ២៣:៤, ៥ មានប្រសាសន៍ថា ជំទោះបីខ្ញុំដើរកាត់ជ្រលងភ្នំនៃស្រមោលសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ដែរ ដ្បិតអ្នកនៅជា

មួយនឹងខ្ញុំ។ ដំបងរបស់អ្នក និងដំបងរបស់អ្នក ពួកគេលួងលោមខ្ញុំ។ អ្នករៀបចំតុនៅមុខខ្ញុំ នៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ។ អ្នកលាបក្បាលខ្ញុំដោយប្រេង។ ពែងរបស់ខ្ញុំហៀរ។ “។

2. ការរងទុក្ខ គឺជាសាលាដើម្បីចិញ្ចឹមបីបាច់មេត្តា។

II Cur 1:6 មានប្រសាសន៍ថា ។ ប្រសិនបើយើងមានទុក្ខលំបាក នោះគឺសម្រាប់ការសម្រាលទុក្ខ និងការសង្គ្រោះរបស់អ្នក ។ ហើយប្រសិនបើយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខ នោះគឺសម្រាប់ការលួងលោមរបស់អ្នក ដែលអ្នកមានពេលអ្នកស៊ូទ្រាំនឹងការរងទុក្ខដូចគ្នាដែលយើងរងទុក្ខដោយអត់ធ្មត់™។ ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិការដ៏ធំដោយមនុស្សរងទុក្ខ។ អ្នកបម្រើដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់របស់ព្រះបានទទួលយកបទពិសោធន៍នៃការរងទុក្ខ។ សាវ័កទាំងអស់ត្រូវបានគេបៀតបៀន និងធ្វើទុក្ករកម្ម ជាអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យក្នុងសាសនាចក្រសម័យដើមអស់ 300 ឆ្នាំ, Policap, Ignatius, យុត្តិធម៌, Cyprian ជាដើម គឺជាបុរសនៃការរងទុក្ខ នៅក្នុងមជ្ឈិមសម័យ ពួកបរិសុទ្ធដែលមានបន្ទាត់នៃសេចក្តីជំនឿត្រឹមត្រូវគឺជាបុរសនៃ ការរងទុក្ខ, នៅក្នុងថ្ងៃនៃការកែទម្រង់, Luther, Calvin, Farrel ។ Beza, John Knox ជាដើម គឺជាមនុស្សរងទុក្ខ។ ម៉ែមានសេចក្តីទុក្ខ ទើបអាចអាណិតដល់អ្នកដទៃ ហើយអាចធ្វើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះបាន។

ខ្ញុំណែនាំផ្តែទទឹមដ៏មានតម្លៃមួយក្នុងអត្ថន័យនៃការគិតអាណិតជាគុណធម៌ដ៏មានតម្លៃនៅទីនេះ។ វាមានដូចខាងក្រោម "យើងវិនិច្ឆ័យមួយទៀតយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ វាជាសកម្មភាពមិនអើពើ មិនយល់ពីអំណាចណាក់កំបាំងក្នុងជីវិត។ វាជាសកម្មភាពដើម្បីយល់ខុសប្រភពជ្រៅ។ វាជាសកម្មភាពដែលមិនឃើញគ្រាប់ធញ្ញជាតិល្អណាក់ក្នុងអំពើអាក្រក់ដែលមើល

ឃើញ។ បើយើងយល់ពីអ្នកដទៃទៀត យើងស្ទើរតែស្រឡាញ់អ្នកម្នាងទៀត™។ សេចក្តីមេត្តានេះត្រូវបានប្រទានដល់យើងនៅពេលយើងទទួលបានសេចក្តីទុក្ខ”។

3. ទុក្ខជាប្រភពនៃក្តីសង្ឃឹម។

II Cor 1:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទ្រង់បានរំដោះយើងឲ្យរួចពីគ្រោះមហន្តរាយយ៉ាងនេះ ហើយទ្រង់នឹងរំដោះយើងរាល់គ្នា។ យើងបានដាក់សង្ឃឹមលើគាត់ថា គាត់នឹងរំដោះយើងម្តងទៀត។ “។ យើងភ្ជាក់រសជាតិកិច្ចការរបស់ព្រះតាមរយៈការរងទុក្ខ។ ស្របតាមនោះ យើងមើលទៅលើភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នេះគឺខុសគ្នានឹងបុរសនៃពិភពលោកជាអ្នកជឿគ្រិស្ត។ ពិភពលោកនេះគ្មានសង្ឃឹមគ្រប់ពេលទេ។ លោក Bernard Shaw ដែលជាអ្នកអក្សរសាស្ត្រដ៏ល្បីល្បាញលើពិភពលោក បានសារភាពថា ជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលស្ងួត ហើយគ្មានសង្ឃឹមអ្វីទាំងអស់ ហើយបាននិយាយថា “ជីវិតរបស់ខ្ញុំមានសោកនាដកម្មពីរ។

មួយគឺការខកចិត្តដែលមិនបានសម្រេចបំណងក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ និងមួយទៀតគឺការខកចិត្តដូចដែលការប្រាថ្នាក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវបានសម្រេច។ សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំមិនទាន់បានសម្រេច ខ្ញុំមានការអាក់អន់ស្រពន់ចិត្ត មិនបានសម្រេច ប៉ុន្តែដូចបំណងក្នុងចិត្តបានសំរេច នោះខ្ញុំក៏មានការខកចិត្ត ព្រោះលទ្ធផលដែលក្លាយជាយ៉ាងនោះក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ដែរ។ (មានសោកនាដកម្មពីរនៅក្នុងជីវិត។ មួយគឺមិនមែនដើម្បីទទួលបានបំណងប្រាថ្នារបស់អ្នក: មួយផ្សេងទៀតគឺដើម្បីទទួលបានវា។) ប៉ុន្តែអ្នកជឿបានជួបប្រទះព្រះគុណនៃជំនួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈការរងទុក្ខនេះគាត់មិនខ្ជាចការរងទុក្ខនាពេលអនាគតនិងឥឡូវនេះ។ ថាគាត់អាចឆ្លងកាត់វាបាន ហើយបន្ទាប់មកគាត់ធានាដោយក្តីសង្ឃឹម។ អ្នកជឿក៏

មិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ដែរ។ ព្រោះពេលដែលសេចក្តីស្លាប់មកដល់ គាត់នឹងទទួលព្រះគុណដើម្បីដើរកាត់វា។ ព្រះមិនបានប្រទានព្រះគុណដើម្បីដើរកាត់វានៅពេលដំបូង។ ឪពុករបស់ស្តីជិនបានអធិប្បាយពីព្រះគុណ ហើយបាននិយាយព្រះគុណជាច្រើន ហើយបាននិយាយចុងក្រោយថា “អ្នកមានព្រះគុណដែលអ្នកមិនចង់បាន។ វាគឺជាព្រះគុណនៃការស្លាប់។ ព្រះមិនបានប្រទានព្រះគុណដែលយើងអាចត្រូវស្លាប់មុនពេលនៃសេចក្តីស្លាប់មកលើយើងនោះទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលមានពេលស្លាប់ មិនស្អប់ការស្លាប់របស់គាត់ជាទូទៅឡើយ™។ ទុក្ខគឺជាគ្រូឱ្យសិក្សាមេរៀនថាយើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អ។ ដូចយើងដែរ។ ជួបនឹងទុក្ខដែលត្រូវស្លាប់រួចហើយ យើងអាចនឹងស្លាប់បានដោយសុខព្រោះសេចក្តីស្លាប់មកដល់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 ភាពទន់ខ្សោយរបស់មនុស្ស (ទំនុកដំកើង ៣៩:១-១៣)

ដាវីឌបានអធិស្ឋានដើម្បីឲ្យគាត់ដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់គាត់។ (ខ ៤) អ្នកដែលដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់ខ្លួន អាចប្រតិបត្តិការងារបានត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនដឹងខ្លួនគាត់វាយអួតដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយគាត់ប្រព្រឹត្តរឿងដោយបញ្ឆោតខ្លួន។ សម្រាប់មនុស្សប្រុសគឺខ្សោយណាស់ដឹងថាជាសុភមង្គលដ៏ប្លែក។

1. ជីវិតរបស់មនុស្សមិនយូរប៉ុន្មានទេ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "មើលចុះ អ្នកបានធ្វើឱ្យថ្ងៃរបស់ខ្ញុំមានទទឹងដៃពីរបី" វាចង្អុលបង្ហាញថាការរស់នៅរបស់យើងមិនយូរប៉ុន្មានទេ។ អំពីការពិតដែលថាជីវិតរបស់យើងមិនយូរទេ ផ្នែកផ្សេងទៀតនៅក្នុងបទគម្ពីរក៏ចែងថា ម៉ាច។ ទំនុកតម្កើង 90:5 ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ទ្រង់បានបោសគេចេញ ដូចជាទឹកជំនន់។ ពួកគេប្រៀបដូចជាសុបិន ដូចជាស្មៅដែលកើតជាថ្មីនៅពេលព្រឹក។™ ពាក្យបែបនេះបង្ហាញថាមនុស្សនោះជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ ហើយទោះបីជាវានៅមួយភ្លែតក៏ដោយ ក៏វានឹងបាត់ទៅវិញឆាប់ៗនេះដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញតែងនឹកចាំការស្លាប់មុនគេ។ Ecc 7:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចិត្តរបស់អ្នកប្រាជ្ញគឺនៅក្នុងផ្ទះនៃការកាន់ទុក្ខ ប៉ុន្តែចិត្តនៃមនុស្សល្ងីល្ងើគឺនៅក្នុងផ្ទះនៃការរីករាយ™ ។ នៅក្នុងពិធីឡើងគ្រងរាជ្យរបស់អធិរាជរ៉ូម៉ាំង Constantine វាជាការពិតដែលវាត្រូវបានប្រហារជីវិតដើម្បីថ្វាយផ្នូរជាអំណោយ។ វាមានន័យថាគាត់គួរចងចាំថ្ងៃស្លាប់របស់គាត់ ហើយគួរតែបន្ទាបខ្លួន។

2. បុរសតែងតែជាមនុស្សទន់ខ្សោយមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវស្លាប់។

ខទី ៥ ខក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ជំ ហើយជីវិតរបស់ខ្ញុំគឺដូចជាគ្មានអ្វីនៅចំពោះមុខអ្នកឡើយ ™ ។ បុរសមិនអាចនិយាយថាត្រូវពង្រឹងខ្លួនឯងបានទេ។ ដូច្នេះ ពេត្រុស 1:24 មានប្រសាសន៍ថា ជំដ្បិតមនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ និងសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រលំ” គឺ 2:22 ចែងក្នុងន័យថា ជីវិតរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានពង្រឹងថា “ឈប់គិតពីមនុស្សក្នុងរន្ធច្រមុះ តើគាត់គិតយ៉ាងម៉េច?” ទំនុកតម្កើង ៦២៖ ៩ និយាយថា៖ ជំអ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិទាប គ្រាន់តែជាដង្ហើមប៉ុណ្ណោះ។ ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់; នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ ដូច្នេះ មនុស្សមិនអាចគិតថាខ្លួនឯងត្រូវបានពង្រឹងដោយខ្លួនឯងឡើយ។ បុរសនេះអាចស្លាប់ដោយសារបញ្ហាតូចតាច។ បុរសតែងមានចំណុចខ្សោយដែលត្រូវស្លាប់គ្រប់ពេល។ ហេតុផលផងដែរដែលថាព្រះមិនជូនដំណឹងដល់ថ្ងៃនៃការស្លាប់របស់យើងដោយធ្វើឱ្យយើងរក្សាទុកនៅលើវានៅក្នុងចិត្តរបស់យើងថាយើងអាចស្លាប់នៅពេលណាមួយហើយធ្វើឱ្យយើងរក្សានៅលើជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយស្មោះត្រង់និងឧស្សាហ៍ព្យាយាម។

3. បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សនិងសកម្មភាពរបស់គាត់គឺឥតប្រយោជន៍។

ខទី ៦ របស់យើងបាននិយាយថា ជំ ប្រាកដជាមានមនុស្សដើរទៅដូចជាស្រមោល! ប្រាកដណាស់សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេនៅក្នុងភាពចលាចល; មនុស្សប្រមូលទ្រព្យមិនដឹងថាអ្នកណានឹងប្រមូល!™។ ពិតណាស់ បុរសនោះរវល់តែប្រព្រឹត្តអំពើឥតប្រយោជន៍។ ទោះបីជាបុរសនោះធ្វើសកម្មភាពពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ធ្វើនៅក្រៅព្រះ នោះជារឿងល្ងង់ខ្លៅ និងឥតប្រយោជន៍។ ទោះបីជាគាត់រស់នៅបានយូរក៏

ដោយ ជីវិតបែបនេះគឺល្ងង់ និងឥតប្រយោជន៍ ហើយវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គាត់ទេ។ ដូច្នេះនៅសម័យបុរាណ Themistocles រស់នៅបាន 107 ឆ្នាំហើយបាននិយាយនៅលើគ្រែចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ខ្ញុំរស់នៅដោយភាពរីករាយឥឡូវនេះប៉ុន្តែខ្ញុំបានស្លាប់ហើយ!" ដូចថាសកម្មភាពរបស់មនុស្សឥតប្រយោជន៍ ហើយមិនសប្បាយចិត្ត។ ទោះបីជាពួកគេកាន់អំណាចយ៉ាងនេះក្តី ទោះបីជាគាត់ក្លាយជាអ្នកមានក៏ដោយ។ យោងទៅតាមអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រនៅសម័យបុរាណ នៅពេលដែលពួកគេបានពិនិត្យមើលមនុស្ស 22 នាក់ដែលជាបុរសដែលសប្បាយរីករាយបំផុតចេញពីទីក្រុងរ៉ូម និងប្រទេសផ្សេងទៀត ក្នុងចំណោមពួកគេ 21 នាក់ពិតជាសប្បាយរីករាយនៅក្នុងស្ថានភាពផ្ទៃក្នុងរបស់ពួកគេ ក្នុងចំណោមពួកគេ មនុស្សម្នាក់សប្បាយចិត្តជាង ប៉ុន្តែគាត់ក៏មានផងដែរ។ មិនសប្បាយចិត្តជាង Agulaus Sophidius ដែលជាអ្នកគង្វាល Arcadian ក្រីក្រ។ (Val Max, VII) បុរសភាគច្រើនប្រតិបត្តិលើបញ្ហា។ ពួកគេបានទំនោរអំណាចរបស់ពួកគេទៅក្នុងបញ្ហាពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ។ ពួកគេលះបង់ជីវិតរបស់ពួកគេសម្រាប់បញ្ហារបស់ពួកគេ។ បើគេស្រឡាញ់រឿងនេះជាងព្រះ នោះគេអាចក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើនៃរឿងនោះ។ តាមគេនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយបញ្ហា។ គេមិនដឹងថារឿងដែលគេដំឡើងនោះជារបស់អ្នកណាទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 47 សូមរីករាយនឹងការប្រតិបត្តិតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ៤០:៦-៨)

ដូចដែលដាវីឌបានយល់ដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ខទី 6) គាត់និយាយក្នុងន័យថា ការគោរពតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ គឺប្រសើរជាងការថ្វាយទាំងអស់។

1. ឆន្ទៈរបស់ព្រះគឺល្អណាស់ចំពោះយើង។

យើងដឹងថាឆន្ទៈរបស់យើងគឺជាផលប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែវាខុស។ ពេលយើងសម្រេចតាមឆន្ទៈរបស់យើង វាគ្រោះថ្នាក់។ ព្រោះវាងងឹតហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាប។ ស្ត្រីបរិសុទ្ធម្នាក់មិនបានបន់ស្រន់នូវចំណងជើងនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា ប៉ំ ព្រះហឫទ័យទ្រង់បានសម្រេចនៅផែនដី ដូចនៅស្ថានសួគ៌ ™ ។ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ំដោយការសម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឬកូនខ្ញុំត្រូវស្លាប់ តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី? ប៉ុន្តែវាជាពាក្យដែលគាត់បាននិយាយសម្រាប់គាត់មិនបានដឹងថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាបរិសុទ្ធដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ហេតុនេះហើយបានជាស្ត្រីបរិសុទ្ធមួយរូបបានអធិស្ឋានថា៖ ប៉ំលោកម្ចាស់យើងខ្ញុំខ្ជាចការពិតថាបំណងប្រាថ្នារបស់យើងនឹងត្រូវបានសម្រេច។ ប្រាប់ឆន្ទៈរបស់អ្នកមកយើង™។

2. បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជារបស់ដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តោត។

ឆន្ទៈរបស់ព្រះមិនមែនជាមនុស្សនិយមទេ ដែលជាចំណុចកណ្តាលរបស់វាមិនមែនដើម្បីផ្គាប់ចិត្តមនុស្សនោះទេ។ វាមានគោលបំណងធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្ត។ ដូច្នេះ ឆន្ទៈរបស់គាត់គឺអស្ចារ្យ និងខ្ពស់។ គឺ 55:8, 9 បាននិយាយថា “ដ្បិតគំនិតរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាគំនិតរបស់អ្នក ហើយក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អ្នកដែរ” នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រោះផ្ទៃ

មេឃខ្ពស់ជាងផែនដី ផ្លូវរបស់ខ្ញុំក៏ខ្ពស់ជាងផ្លូវរបស់អ្នក ហើយគំនិតខ្ញុំក៏លើសពីគំនិតរបស់អ្នកដែរ™។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះហឫទ័យទ្រង់គឺដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ វាជាធម្មជាតិដែលព្រះទទួលបានសិរីល្អសម្រាប់ទ្រង់ជាស្តេចនៃស្តេច។ ដូច្នេះ ទោះបីជានៅក្នុងរឿងមួយយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង ប្រសិនបើវាគឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះជាយើង

គួរតែធ្វើវា។ បើប្រៀបធៀប ព្រះជាម្ចាស់ជាមេគ្រប់គ្រងយើង យើងគួរដើរតាមបញ្ជារបស់ទ្រង់។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា "យោធាគួរតែទៅកន្លែងដែលគាត់មិនស្រឡាញ់" ។

3. ប្រភេទនៃឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

ឆន្ទៈរបស់ព្រះមានពីរប្រភេទ ដែលមួយជាឆន្ទៈនៃការផ្គត់ផ្គង់ និងមួយទៀតជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ១) ពិបាកណាស់ដែលយើងជាបុរសដឹងពីឆន្ទៈរបស់អ្នករាល់គ្នារួចហើយ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវជឿនៅទីបំផុតនឹងនាំមកនូវសេចក្តីល្អដោយការរួបរួមគ្រប់របស់ទាំងអស់ ទោះបីយើងមានរបស់ណាក៏ដោយ។ (រ៉ូម ៨:២៨) ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធគួរបកស្រាយរឿងពិបាកដើម្បីដឹងដោយចិត្តល្អ ហើយគួរស៊ូទ្រាំដោយរីករាយ។ កាលដែលពួកបរិសុទ្ធស៊ូទ្រាំដូច្នេះក្រោយមក ពរជ័យមកលើពួកគេ។ បណ្ឌិត James Gray ជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៃបទគម្ពីរបានតាំងលំនៅដើម្បីជិះកប៉ាល់ទៅប្រទេសអង់គ្លេស។ ប៉ុន្តែគាត់បានកើតជំងឺដោយចៃដន្យ ហើយគាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងកប៉ាល់នោះបានទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បានដឹងថាកប៉ាល់នោះត្រូវបានបំផ្លាញតាមរយៈការសែត។ ទោះបីជាយើងមិនស្គាល់ព្រះហឫទ័យនៃព្រះក៏ដោយ យើងគួរជឿថា ដោយសារអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានរួបរួម ហើយសេចក្តីល្អនឹង

ត្រូវបានសម្រេច។ ២) ព្រោះព្រះបន្ទូលជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលយើងអាចដឹងបានថាសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា! បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញពីឆន្ទៈដ៏អាថ៌កំបាំងរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ យើងប្រៀបដូចជាមនុស្សទទួលចង្កៀងនៅពេលយប់។ ដូច្នេះ យើងគួរគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដោយចិត្តរីករាយ។ ដូចដែលអ្នកជឿប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរដោយធ្វេសប្រហែស នោះគឺជាការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ កម្រិតនៃការស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ (ដើម្បីគោរពប្រតិបត្តិ) គឺគ្រាន់តែជាកម្រិតនៃការស្រឡាញ់ព្រះ។

4. ការគោរពប្រតិបត្តិគួរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយចិត្តរីករាយ បេះដូងស្រលាញ់ ចិត្តរីករាយ និងបេះដូងលះបង់។

សូម្បីតែបុរសក៏មិនចង់ឱ្យអ្នកបម្រើមិនស្តាប់បង្គាប់ដែរ តើព្រះចង់បានយ៉ាងណា? ហេតុនេះហើយបានជាដាវីឌបាននិយាយនៅក្នុងទំនុកតម្កើង 40:7 ឯបន្ទាប់មកខ្ញុំបាននិយាយថា : មើល! ខ្ញុំបានមកហើយ! នៅក្នុងសៀវភៅនោះមានសរសេរអំពីខ្ញុំ៖” ដែលមានន័យថាលោកបានរៀបចំដោយចិត្តរីករាយដើម្បីគោរពតាមអ្វីក៏ដោយ។ ការគោរពប្រតិបត្តិគួរត្រូវបានអនុវត្តដោយការមានចិត្តលះបង់ដោយរីករាយ។ កូនស្រីរបស់ឧត្តមសេនីយ Boo ទទួលបានជោគជ័យក្នុងកិច្ចបម្រើគ្រិស្តសាសនិកដោយដើរតាមឪពុករបស់គាត់។ ពេលគាត់ឈឺ មិត្តម្នាក់បានមកលេងគាត់ ហើយទួញសោកថា ឯ ជំងឺនេះធ្វើឱ្យការជំពប់ដួលចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ™ ។ រួចគាត់ឆ្លើយថា៖ ឯការធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺមានតម្លៃជាង ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃជាងដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់™។ ដូចជាអ្នកបម្រើពិតរបស់ព្រះអម្ចាស់បានគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្ត

ផ្អែមល្ហែម។ ពួកគេបានស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាក និងការឈឺចាប់ដែលមិនអាចយល់បានដោយ
ដួងចិត្តដ៏ផ្អែមល្ហែមក្នុងអត្ថន័យដើម្បីគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកនិពន្ធ
ដ៏អស្ចារ្យនៃទំនុកតម្កើង Benjamin Schmolke បានក្លាយជាប្រធានបទក្តៅ ហើយ
បន្ទាប់មកកូនប្រុសរបស់គាត់បានស្លាប់ ក្រោយមកគាត់បានពិការ ហើយក្លាយជាបុរស
ពិការភ្នែក។ ប៉ុន្តែ គាត់បានស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាកដោយអំណរ ហើយបានសរសេរទំនុក
តម្កើងដូចជាការធ្វើតាម។

ព្រះយេស៊ូវរបស់ខ្ញុំដូចដែលអ្នកចង់បាន!

សូមទ្រង់ជារបស់ខ្ញុំ!

នៅក្នុងដៃនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នក។

ខ្ញុំនឹងលាលែងពីតំណែង។

តាមរយៈភាពសោកសៅ ឬតាមរយៈភាពរីករាយ

ធ្វើខ្ញុំជារបស់អ្នក

ហើយជួយខ្ញុំនៅតែនិយាយថា

ឱព្រះអម្ចាស់អើយ!

ព្រះយេស៊ូវរបស់ខ្ញុំដូចដែលអ្នកចង់បាន!

ទោះឃើញទឹកភ្នែកហូរច្រើន

កុំឱ្យផ្កាយនៃក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំ

មានភាពស្រអាប់ឬបាត់;

តាំងពីអ្នកនៅលើផែនដីបានយំ

ហើយសោកសៅតែម្នាក់ឯង

បើខ្ញុំត្រូវយំជាមួយទ្រង់

ឱព្រះអម្ចាស់អើយ!

ព្រះយេស៊ូវរបស់ខ្ញុំដូចដែលអ្នកចង់បាន!

អ្វីៗនឹងល្អសម្រាប់ខ្ញុំ។

ឈុតអនាគតផ្លាស់ប្តូរនីមួយៗ

ទូលបង្គំរីករាយនឹងជឿលើទ្រង់។

ត្រង់ទៅកន្លែងសម្រាករបស់អ្នកនៅខាងលើ

ខ្ញុំធ្វើដំណើរដោយស្ងប់ស្ងាត់

ហើយច្រៀងក្នុងជីវិតឬស្ពាប់

ព្រះអម្ចាស់អើយ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គបានសម្រេច

សេចក្តីអធិប្បាយទី 48 ទំនុកចិត្តរបស់ដាវីឌចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះជាទីបំផុត (ទំនុកដំកើង ៤១:១-៥)

ដាវីឌបានទទួលទុក្ខលំបាកដែលមិនអាចនិយាយបានសម្រាប់សត្រូវរបស់គាត់។ (៥-៩) ប៉ុន្តែគាត់មិនភ្ញាក់ផ្អើលទេ ហើយគាត់ក៏មិនបានសុំជំនួយពីបុរសនោះដែរ ហើយគាត់ក៏មិនបានចុះចាញ់សត្រូវរបស់គាត់ដែរ។ គាត់គ្រាន់តែអធិស្ឋានដល់ព្រះដែលមើលមិនឃើញ ហើយស្វែងរកតែជំនួយរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ វាគឺជាអំណាចដ៏ក្លាហានដើម្បីចេញពីសេចក្តីជំនឿ។ ភាពក្លាហាន និងការអត់ធ្មត់របស់គាត់បានកើតចេញពីការជឿលើសេចក្តីសង្គ្រោះចុងក្រោយរបស់ព្រះ។ សេចក្តីជំនឿរបស់ដាវីឌក្នុងការជឿលើចរិតលក្ខណៈចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបង្ហាញនៅខទី 12។ វានិយាយថា "ប៉ុន្តែទ្រង់បានគាំទ្រទូលបង្គំដោយព្រោះសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទូលបង្គំ ហើយបានតាំងទូលបង្គំនៅចំពោះមុខទ្រង់ជារៀងរហូត។ ជំ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី 12 វាបង្ហាញពីលក្ខណៈចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។

យើងនឹងដកស្រង់វគ្គជាច្រើនរបស់ L. Boettner ដើម្បីដឹងពីលក្ខណៈចុងក្រោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប្រសិនបើព្រះដឹងថាមនុស្សជាបុរសដើម្បីរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអនុវត្តប្រសិទ្ធភាពនៃការប្រោសលោះដល់ពួកគេយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ទីបំផុតពួកគេត្រូវបានរក្សាទុកឯកតា I នៅទីបញ្ចប់។ តាមប្រវត្តិសាស្ត្រគោលលទ្ធិនេះត្រូវបានអះអាងដោយពួក Calvinists ប៉ុន្តែតាមពិតជនជាតិអាមេនីជាច្រើនបានបដិសេធ។ ពេលដែលអ្នកដែលក្លាយជាអ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទដ៏ពិតប្រាកដ គាត់មានគោលការណ៍នៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច នោះគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅ

ក្នុងគាត់។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសណ្ឋិតក្នុងទ្រង់ ពួកគេត្រូវបានធានារួចហើយនូវការ ញែកជាបរិសុទ្ធ។ ជាការពិតណាស់ ពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបានបង្ខឹកដោយ ការល្បួងយ៉ាងខ្លាំងនោះទេ។ គេនៅមិនទាន់ឃើញតួលេខនៃអនាគតរបស់ពួកគេនៅឡើយ ទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេដឹងថាការងារបានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងគាត់

ត្រូវបានបញ្ចប់ជាដាច់ខាត, ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ការប្រយុទ្ធនៅក្នុងពួកគេគឺជានិមិត្តរូប នៃជីវិតនិងការសន្យានៃការទទួលជ័យជម្នះ.

1. សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺជាដីកានៃ សេចក្តីសង្គ្រោះចុងក្រោយរបស់ពួកគេ។

សេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺមិនប្រែប្រួលដូចជាអត្ថិភាពនៃព្រះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនត្រូវបាន ដាក់ក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការទាក់ទាញរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ នោះគឺវាមិនត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យដោយចំណុចល្អរបស់អ្នកទទួល។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ មិនមែនថាយើងបាន ស្រឡាញ់ព្រះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឱ្យធ្វើជាការ លោះបាបរបស់យើង™។ (១យ៉ូន. ៤:១០) ប៉ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ ទ្រង់ចំពោះយើង ក្នុងកាលដែលយើងនៅជាមនុស្សមានបាប នោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ជំនួសយើង™។ (រ៉ូម ៥:៨)

ដំណើរការសរុបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានគ្រោងទុក និងដឹកនាំដោយព្រះ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានកើតឡើងនៅដើមដំបូង និងការបន្តដោយកុសលរបស់យើងទេ។ ដូច្នេះ យើងដើម្បីក្លាយជាអ្នកជឿមិនត្រូវបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចឡើយ។ នៅពេលដែល ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សមានបាប នោះព្រះទ្រង់ជ្រាបថា

មនុស្សមានបាបគឺជាអ្នកបំផ្លាញទាំងស្រុង ហើយជាអ្នកបំបែកភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ។ ដូច្នេះហើយ បន្ទាប់ពីគាត់បានសន្ទនាគ្នា ទោះបីគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលមិនស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏មិនមែនជាហេតុផលដែលព្រះជាម្ចាស់លះបង់ព្រះគុណដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ដែរ។

2. អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទនៅតែស្ថិតក្នុងស្ថានភាពនៃសង្គ្រាមនៅក្នុងពិភពលោក។ គាត់អាចត្រូវបានធ្លាក់ចុះជាបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មានបទពិសោធន៍នៃការផ្លាស់ប្តូរផ្នែកក្នុងដោយការបង្កើតឡើងវិញដំបូងរបស់គាត់ គាត់នឹងត្រូវត្រលប់ទៅព្រះវិហារវិញភ្លាមៗ ហើយគាត់គួរតែត្រូវបានសង្គ្រោះ។ នៅពេលគាត់ត្រឡប់ទៅរកគំនិតដើមវិញ គាត់គ្មានមន្ទិលចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់ ហើយសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយនឹងស្វែងរកការអភ័យទោសពីព្រះជាម្ចាស់។ ពិតណាស់អំពើពុករលួយរបស់គាត់ធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ខ្លួនគាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ និងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែវាជាបណ្តោះអាសន្ន។

3. ភស្តុតាងព្រះគម្ពីរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះចុងក្រោយមានច្រើនក្រៃលែង។ ឯតើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់ពួកអ្នករើសតាំងរបស់ព្រះ? វាគឺជាព្រះដែលរាប់ជាសុចរិត។ តើអ្នកណាត្រូវផ្តោលទោស? ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលបានសុគត è លើសពីនោះដែលត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ è ដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលពិតជាកំពុងអង្វរជំនួសយើង។ តើអ្នកណានឹងបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើទុក្ខវេទនា ឬទុក្ខព្រួយ ឬការបៀតបៀន ទុរ្ភិក្ស ឬអាក្រាត ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬដាវ? ដូចមានចែងទុកមកថា “ដោយយល់ដល់អ្នក យើងត្រូវគេសម្លាប់ពេញមួយថ្ងៃ។

យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាចៀមដែលត្រូវគេសម្លាប់™។ ទេ ក្នុងរឿងទាំងអស់នេះ យើងច្រើនជាងអ្នកឈ្នះតាមរយៈព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើង។ ត្បិតខ្ញុំដឹងច្បាស់ថា ទាំងសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត ទេវតា ឬអ្នកគ្រប់គ្រង ឬវត្ថុបច្ចុប្បន្ន ឬវត្ថុដែលនឹងមកដល់ ឬអំណាច ឬកម្ពស់ ឬជម្រៅ ឬអ្វីផ្សេងទៀតនៅក្នុងការបង្កើតទាំងអស់នឹងមិនអាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង™។ (រ៉ូម ៨:៣៣-៣៩)

ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿ អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™ (យ៉ូហាន ៦:៤៧)។ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់អ្នកដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះអង្គមិនចូលមកក្នុងការវិនិច្ឆ័យទោសទេ គឺបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរស់។ (យ៉ូហាន ៥:២៤) ប៉ុន្តែខ្ញុំជាអាហារដែលមានជីវិតចុះមកពីស្ថានសួគ៌។ បើអ្នកណាបរិភោគនំប៉ុងនេះ អ្នកនោះនឹងមានជីវិតជារៀងរហូត។ ហើយនំប៉ុងដែលខ្ញុំនឹងឲ្យសម្រាប់ជីវិតលោកីយ៍ គឺជាសាច់របស់ខ្ញុំ™។ ខ្ញុំជាអាហារដែលមានជីវិតចុះមកពីស្ថានសួគ៌។ បើអ្នកណាបរិភោគនំប៉ុងនេះ អ្នកនោះនឹងមានជីវិតជារៀងរហូត។ ហើយនំប៉ុងដែលខ្ញុំនឹងឲ្យសម្រាប់ជីវិតលោកីយ៍នេះគឺជាសាច់របស់ខ្ញុំ™។ (យ៉ូហាន ៦:៥១) ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលផឹកទឹកដែលខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះ នឹងមិនស្រេកទៀតឡើយ ទឹកដែលខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះ នឹងក្លាយជាប្រភពទឹកដែលហូរដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™។ (យ. ជ (ភីលីព ១:៦) ប៉ុន្តែហើយនេះជាទីបន្ទាល់ថា ព្រះបានប្រទានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់យើង ហើយជីវិតនេះគឺនៅក្នុងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់។ “។ (១យ៉ូន. ៥:១១) ប៉ុន្តែខ្ញុំសរសេរសេចក្តីទាំងនេះទៅអ្នករាល់គ្នាដែលជឿលើព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រានៃ

ព្រះ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថាអ្នកមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច™។ (១យ៉ូន. ៥:១៣) ប៉ុ
ន្តែដោយតង្វាយតែមួយ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យគ្រប់ទាំងអស់អ្នកដែលបានត្រូវញែកជាបរិសុទ្ធ។
(ហេព្រើរ ១០:១៤) ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះខ្ញុំពីគ្រប់អំពើអាក្រក់ ហើយនាំខ្ញុំទៅកាន់នគរ
ស្ថានសួគ៌ដោយសុវត្ថិភាព។

សម្រាប់គាត់គឺជាសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត។ អាម៉ែន ប៉ុ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:១៨) ប៉ុចំពោះ
អស់អ្នកដែលទ្រង់បានដឹងជាមុន ទ្រង់ក៏បានកំណត់ទុកជាមុនថា ឲ្យត្រូវនឹងរូបអង្គនៃព្រះ
រាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់អាចក្លាយជាកូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូនជាច្រើន។ (រ៉ូម
៨:២៩) ប៉ុខ្ញុំឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយគេនឹងមិនវិនាសឡើយ ហើយគ្មានអ្នកណាឆក់
យកគេពីដៃខ្ញុំឡើយ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលបានប្រទានពួកគេមកខ្ញុំ គឺធំជាងមនុស្សទាំង
អស់ ហើយគ្មាននរណាអាចឆក់យកពួកគេចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាបានឡើយ។
(យ៉ូហាន ១០:២៨, ២៩)

អ្នកជឿពិតមិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យតែក្នុងជំនួយបច្ចុប្បន្នទេ ហើយនៅពេលអនាគតគាត់នឹង
ត្រូវបានផ្តល់ជំនួយបន្ថែមទៀតជារៀងរហូត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 រង់ចាំព្រះអម្ចាស់ តែកុំធ្វើឱ្យខកចិត្ត (ទំនុកដំកើង ៤២:១-៥)

1. រង់ចាំព្រះអម្ចាស់។ (1-4)

ទំនុកតម្កើង 84:10 ចែងថា៖ ឯសម្រាប់ថ្ងៃមួយក្នុងតុលាការរបស់អ្នកគឺប្រសើរជាងមួយពាន់កន្លែងផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំចង់ធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ជាជាងស្នាក់នៅក្នុងត្រសាលនៃអំពើទុច្ចរិត™។ នេះគឺស្រដៀងនឹងពាក្យនៃទំនុកតម្កើង ៤២:១។ មូលហេតុដែលដាវីឌប្រាថ្នាចង់បានព្រះដូច្នេះ គឺការរស់នៅជាមួយនឹងព្រះជាអំណរដ៏ឫងឫង។ តើភាពរីករាយនេះអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា? វាគឺជាការរីករាយនៃស្ថានសួគ៌។ កន្លែងដែលព្រះជាម្ចាស់គង់មានរសជាតិនៃស្ថានសួគ៌។ មូលហេតុដែលដាវីឌប្រាថ្នាចង់បានព្រះយ៉ាងនេះ គឺដោយសារតែកាលពីអតីតកាល គាត់បានទទួលព្រះគុណពីព្រះជាច្រើន ប៉ុន្តែក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ មនុស្សក្នុងពិភពលោកបានចំអកគាត់ថា ឯតើព្រះរបស់អ្នកនៅឯណា?™។ បន្ទាប់មកគាត់បាននឹកឃើញពេលវេលានៃព្រះគុណនៅក្នុងអតីតកាលរបស់គាត់ហើយ បន្ទាប់មកចង់បានព្រះគុណ។ ការទន្ទឹងរង់ចាំព្រះគុណ ធ្វើឱ្យពួកគេបានទទួលព្រះគុណផងដែរ។ មថ ៥:៦ បានមានបន្ទូលថា “មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលស្រេកឃ្លានសេចក្តីសុចរិត ដ្បិតគេនឹងបានឆ្អែត”។ បុរសដែលទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ គឺបុរសប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណដោយស្មោះត្រង់។ យ៉ូបបានប្រាថ្នាចង់បានព្រះ ហើយនិយាយថា ៖ ឯទោះជាគាត់សម្លាប់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសង្ឃឹមលើគាត់។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងប្រកែកចំពោះមុខគាត់™។ (យ៉ូប ១៣:១៥)។ កាលយ៉ាកុបបានអធិស្ឋាននៅជិតមាត់ទន្លេយ៉ាបបុក ទោះបីរ៉ឺងត្រគាករបស់គាត់ត្រូវបានបាក់ចេញក៏ដោយ គាត់បាននិយាយថា៖ ឯអ្នកទាំងនេះជាកូនរបស់ឪសុន៖ ហែមដាន អេសបានន អ៊ីតរ៉ាន និងឆេរ៉ាន™។ (លោកុប្បត្តិ ៣៦:២៦)។

ទោះបីជាអ្នកជឿបាត់បង់ក៏ដោយ គាត់បានទទួលយកព្រះគុណ ខណៈពេលដែលគាត់ចង់បានវាដោយស្មោះត្រង់ គាត់អាចទទួលបានព្រះគុណថ្មី។ ដោយសារតែរដ្ឋបាត់បង់ព្រះគុណ ក្លាយជាគោលបំណងដើម្បីចូលទៅក្នុងព្រះគុណប្រសើរជាង។

ហេតុផលដែលត្រូវលះបង់នូវព្រះគុណក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ១) គឺដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកបរិសុទ្ធស្គាល់ព្រះគុណដ៏វិសេស ២) គឺដើម្បីធ្វើឱ្យឈានដល់ឈានឈាន។

2. ចូរយើងកុំខកចិត្ត។

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿខកចិត្ត? ១) តើគាត់ធុញទ្រាន់នឹងទុក្ខលំបាក និងបញ្ហាលំបាកក្នុងលោកនេះទេ? ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមានសេចក្តីទុក្ខលំបាកជាច្រើនក្នុងលោក ក៏លេចមករហូតដល់ចាកចេញពីលោកនេះ។ នៅក្នុងការប្រៀបធៀប រលកដ៏អាក្រក់ចូលទៅក្នុងកប៉ាល់ដើម្បីធ្វើដំណើរ ហើយវាយប្រហារមកលើវា ហើយរលកដ៏ធំមកលើវាគឺជាពេលវេលាដែលហត់នឿយ ជាពេលវេលាដែលខកចិត្ត? បន្ទាប់មក អ្នកជឿរបស់យើងមានអារម្មណ៍ថាពួកគេមិនអាចធ្វើដោយអំណាចរបស់ពួកគេ ហើយសូមផ្តៀតឱកាសពឹងផ្អែកលើព្រះ

ប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ថ្វាយទ្រង់។ ពេលនោះ វាមិនមែនជាពេលវេលាដើម្បីកាត់ចោលក្តីសង្ឃឹមទេ ប៉ុន្តែជាពេលវេលាដើម្បីទទួលបានក្តីសង្ឃឹម។ ទោះបីជា Milton ជាបុរសពិការភ្នែកនៅអាយុ 44 ឆ្នាំក៏ដោយ គាត់បានសរសេរសៀវភៅ ឋានសួគ៌បានបាត់បង់ ហើយឋានសួគ៌បានមកវិញ។ ២) តើយើងនឹងទទួលការខកចិត្តដោយការបរាជ័យរបស់យើងទេ? វាងាយស្រួលដែលអ្នកជឿមានការខកចិត្តចំពោះការបរាជ័យ និងអំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែវាជាកំហុស។ អាប្រាហាំ លីនខុន មានជំនឿចំនួនប្លន់ដងដែលគាត់បាន

ក្លាយជាប្រធានាធិបតីនៅអាមេរិក ដូចដែលយើងឃើញរឿងប្រៀបប្រដូចអំពីកូនប្រុសខ្ជះខ្ជាយ (លូកា ជំពូកទី 15) ការពិតដែលថាកូនប្រុសខ្ជះខ្ជាយដែលប្រែចិត្តបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ច្រើនជាងកូនប្រុសទីមួយត្រូវបានបង្ហាញ។ មុនពេលដែល Augustine ប្រែចិត្តបានរស់នៅជាមួយប្រពន្ធចុងរបស់គាត់ ហើយជាយុវជនដែលវង្វេងស្មារតី ហើយជាអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរដ៏អស្ចារ្យ Torray បានព្យាយាមធ្វើអត្តឃាតមុនពេលគាត់ជឿ។ នៅពេលដែលបុរសជួបរឿងគ្រោះថ្នាក់ ពួកគេត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយភាពភ័យរន្ធត់។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងគិតដោយការពិត វត្ថុដែលយើងគួរខ្លាចគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មកយើងខ្លាចអ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះ។ អារម្មណ៍ធ្វើឱ្យយើងភ្ញោចដោយភាពភ័យរន្ធត់គ្មានន័យ។ នៅពេលដែលយើងចាកចេញពីពិភពលោកនេះនូវពាក្យមួយឃ្លាដែលយើងត្រូវទុកទៅកាន់មនុស្សក្រោយៗទៀតថា “មនុស្សប្រុសដែលបោកបញ្ឆោតអ្នកច្រើនជាងនេះ មិនមែនជាអ្នកដទៃទេ តែវាគ្រាន់តែជាអារម្មណ៍របស់អ្នកប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកមិនគួរពឹងផ្អែកលើវាទេ។ ខ្ញុំបានទទួលយកការភ័យខ្លាចរាប់ម៉ឺនដោយគ្មានន័យពេញមួយជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ទោះខ្ញុំនៅមានជីវិតក៏ដោយ វាជាទុក្ខដែលត្រូវចាកចេញដោយរស់នៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 50 កុំឲ្យខកចិត្ត (ទំនុកដំកើង ៤៣:៥)

ទោះបីបុរសនោះជាមនុស្សដែលមានឆន្ទៈខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់ងាយនឹងបុកដូចធុងដីឥដ្ឋ។ សម្រាប់បុរសខ្សោយ ប៉ុន្តែបរិស្ថានរឹងមាំ វាងាយស្រួលដែលបុរសមានទុទិដ្ឋិនិយម។ ប្រសិនបើបរិយាកាសដ៏រឹងមាំដែលហ៊ុំព័ទ្ធយើងគឺជាជោគវាសនាគ្មានន័យ និងគ្មានន័យ វានឹងក្លាយទៅជាដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បរិយាកាសរបស់យើងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ យើងមិនចាំបាច់មានការមិនសប្បាយចិត្តនៅក្នុងវានោះទេ។

1. កុំឱ្យយើងខកចិត្តនៅពេលងងឹតនិងគ្រោះថ្នាក់។

ពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់ដ៏ខ្មៅងងឹត នាំមកនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ និងសុភមង្គលដល់អ្នកដែលបានទទួលវាដោយត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីយើងមានទុក្ខលំបាកយ៉ាងក្រៃលែងក្នុងការមើលអនាគតដោយភាពច្របូកច្របល់ក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងរស់នៅដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ពន្លឺដ៏ភ្លឺច្បាស់នឹងភ្លឺឡើងនៅពេលអនាគត។ កប៉ាល់តូចមួយបានអណ្តែតលើផ្ទៃទឹកដ៏ធំដែលព្យុះដ៏គ្រោះថ្នាក់បានកើតឡើងនោះ គ្មានកម្លាំងអាចយកឈ្នះលើសមុទ្របានទេ។ ប៉ុន្តែវានៅតែបន្តរុករកនៅលើសមុទ្រដ៏អាក្រក់ដោយស្វែងយល់ពីទិសដៅអាស្រ័យលើត្រីវិស័យ និងដោយរចនាសម្ព័ន្ធនៃប្រព័ន្ធកប៉ាល់ និងការជំរុញថាមពលរបស់ម៉ាស៊ីនរុញដើម្បីជួសជុលថាមពលអណ្តែត។ រឿងតូចតាចឆ្លងកាត់សមុទ្រដ៏អាក្រក់ គឺជាលទ្ធផលនៃការអនុវត្តច្បាប់ដ៏ល្អសវែ។ ដូចនេះដែរ ទោះបីបុរសនោះតូចក៏ដោយ បើគាត់មានឧបករណ៍ល្អ វាអាចឆ្លងផុតរលកដ៏ខ្លាំងរបស់ពិភពលោកយ៉ាងពេញលេញ។ តើអ្វីទៅជាឧបករណ៍ដ៏ល្អសវែ? វាគ្រាន់តែជាជំនឿដែលពឹងផ្អែកលើព្រះ។

ទុក្ខវេទនាគឺធំណាស់ ហើយមនុស្សក៏តូចដែរ ដែលមានជំនឿឈ្នះលោកីយ៍។ ដូចយើងមានតែជំនឿ ទុក្ខលំបាកជាឱកាសនៃការជោគជ័យ។ សួរទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងអតីតកាល។ តើពាក្យនេះត្រូវឬអត់? សួរទៅអ័ប្រាហាំ ឱកាសនៃការជោគជ័យរបស់គាត់ គាត់អាចនឹងឆ្លើយថា គាត់នៅទីតាំងមិនច្បាស់លាស់ថា គាត់គួរយកកាំបិតទៅថ្វាយអ៊ីសាកជាតង្វាយដុត។ សួរនាងរស់ ហើយបន្ទាប់មកនាងអាចឆ្លើយថា ជោគជ័យរបស់នាងបានមកដោយយកចំណុចមិនច្បាស់លាស់ដើម្បីរើសស្រូវនៅលើវាលផ្សេងទៀត ដើម្បីបម្រើម្តាយក្មេក ហើយសួរទៅយ៉ូប ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងបង្រៀនការពិតដើម្បីទទួល។ ចម្លើយរបស់ព្រះនៅក្នុងព្យុះដ៏ខ្លាំងបំផុត។ (យ៉ូប ៣៨:១) ចូរសួរយ៉ូសែប។ ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងបង្រៀនថាអាថ៌កំបាំងនៃភាពជោគជ័យនៃការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានគេបំពុលនៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីបដោយអយុត្តិធម៌។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរនិយាយថាពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់ដ៏ងងឹតគួរតែជាពេលវេលានៃការបរាជ័យរបស់យើងយ៉ាងប្រាកដនោះទេ។ បន្ទាប់មកការខកចិត្តគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់។ បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងគួរប្រតិបត្តិគឺត្រូវជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយយើងគួរត្រូវបានដឹកនាំដោយទ្រង់។ ឬណា ធ្វើបទចម្រៀង's musically followings. “ខ្ញុំនឹងជ្រើសរើសចំណែករបស់ខ្ញុំដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាខ្ញុំអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចធ្វើវាបាន។ ព្រះអើយ! អ្នក
ជ្រើសរើសវាសម្រាប់ខ្ញុំ!” ត្រង់ចំណុចនេះ ចូរយើងចងចាំនូវទំនុកតម្កើងដូចតទៅ។

2. គ្រប់វិធីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំដឹកនាំខ្ញុំ;
តើខ្ញុំត្រូវស្តាំឬឆ្វេង?
តើខ្ញុំអាចនឹងសង្ស័យលើសេចក្តីមេត្តារបស់ទ្រង់ទេ?

តើជីវិតរបស់អ្នកណាជាអ្នកណែនាំខ្ញុំ?

សន្តិភាពឋានសួគ៌, ឪវីន - អ៊ីស - បន្ទាយ,

នៅទីនេះដោយសេចក្តីជំនឿលើទ្រង់ដើម្បីស្នាក់នៅ;

ព្រោះខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី

ព្រះយេស៊ូធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងបានយ៉ាងល្អ។

ព្រោះខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វី

ព្រះយេស៊ូធ្វើអ្វីៗទាំងអស់បានល្អ។

3. គ្រប់វិធីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំដឹកនាំខ្ញុំ;

រីករាយរាល់ផ្លូវដែលខ្ញុំដើរ។

ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវព្រះគុណសម្រាប់ tri-al រៀងរាល់,

ចិញ្ចឹមខ្ញុំជាមួយនំប៉័ងរស់;

ទោះបីជាជំហានរបស់ខ្ញុំអាចនឹងបរាជ័យក៏ដោយ

ហើយព្រលឹងខ្ញុំស្រេកទឹក

ឈាតចេញពីថ្ម មកមុនខ្ញុំ

មែនហើយ រមូរផ្កាវីកដែលខ្ញុំឃើញ។

ឈាតចេញពីថ្ម មកមុនខ្ញុំ

ឱរមូរផ្កាវីកដែលខ្ញុំឃើញ។

4. គ្រប់វិធីដែលព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំដឹកនាំខ្ញុំ;

អូ ភាពពេញលេញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់!

ការសម្រាកដ៏ល្អឥតខ្ចោះសម្រាប់ខ្ញុំគឺការសន្យា
នៅក្នុងផ្ទះឪពុករបស់ខ្ញុំ a-bove;
នៅពេលដែលវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ - វាស្លៀកពាក់, im-mor-tal,
ស្លាបហោះហើររបស់ខ្លួនទៅកាន់អាណាចក្រនៃថ្ងៃ,
នេះជាបទចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ ដែលជាបទចម្រៀងចុងក្រោយ
ព្រះយេស៊ូបានដឹកនាំខ្ញុំគ្រប់ផ្លូវ។
នេះជាបទចម្រៀងរបស់ខ្ញុំ ដែលជាបទចម្រៀងចុងក្រោយ
ព្រះយេស៊ូវបានដឹកនាំខ្ញុំគ្រប់ផ្លូវ។ ក-បុរស។
កុំធ្វើឱ្យយើងខកចិត្តចំពោះអ្នកមិនមានជោគជ័យយ៉ាងឆាប់រហ័សក្នុងការងាររបស់អ្នក។ សម្រាប់អាជីវកម្មរបស់យើងគឺនៅចំកណ្តាលនៃព្រះអម្ចាស់, ទីបំផុតផ្លែផ្កាគួរតែមកដល់។ ប្រសិនបើអាជីវកម្មរបស់យើងគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ យើងគួរតែស៊ូទ្រាំដោយដឹងថាយើងគួរតែទទួលបានជោគជ័យជាប្រាកដ។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ប្រទានពរដល់អាជីវកម្មនៅកណ្តាលព្រះអម្ចាស់។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ អ្នកដែលទទួលការខកចិត្តគឺត្រូវជឿលើព្រះផ្សេងទៀតជាងព្រះអម្ចាស់។ បើគាត់ជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហេតុអ្វីបានជាគាត់មានការខកចិត្ត? នៅពេលដែល Moody បានប្រកាសដំណឹងល្អ នៅពេលដែលគាត់ទទួលបានពេលវេលាខកចិត្ត។ មូលហេតុដែលគាត់ខកចិត្តគឺដោយសារកំណត់ត្រានៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់គឺមិនល្អ ហើយផ្លែរបស់វាមានតិចតួច . បន្ទាប់មកគាត់បានអានព្រឹត្តិការណ៍ដែលថា ទោះបីជាលោកណូអេបានស្រែកយំអស់រយៈពេល 120 ឆ្នាំក៏ដោយ គាត់មិនមានមនុស្សដែលប្រែចិត្តទេ គាត់បានទទួលការលួងលោម ហើយបានលះបង់ខ្លួន

ឯងដើម្បីធ្វើម្តងទៀត គាត់អាចទទួលបានភាពជោគជ័យ។ កាឡាទី 6:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុកុំឲ្យយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់រដូវកាល យើងនឹងច្រូតកាត់ បើយើងមិនចុះចាញ់™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 51 ភាពជាស្តេចនៃព្រះគ្រីស្ទ (ទំនុកតម្កើង 45:1-5)

យើងអាចរកឃើញការពិតដែលថា ព្រះគ្រីស្ទក្លាយជាទ្រង់ជាស្តេចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ជាពិសេសពាក្យ អ៊ីស ៩:៦, ៧ គឺសំខាន់ណាស់។ ទំនុកតម្កើង ៤៥៖ ក៏កំណត់ឋាន: ជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ខទី ៦, ៧ នៃទំនុកតម្កើងនេះបញ្ជាក់អំពីការគ្រងរាជ្យរបស់ទ្រង់ដោយផ្ទាល់។ នៅពេលដែលយើងអានពាក្យនេះ លក្ខណៈនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញជាបីយ៉ាង។

1. ធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ខទី ៦ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ បល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច។

ដំបងរាជ្យនៃរាជាណាចក្ររបស់អ្នកគឺជាដំបងនៃភាពទៀងត្រង់។ “។ ពាក្យនេះចង្អុលប្រាប់អំពីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានខ្លឹមសារនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់។ ធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺប្រាកដថាដូចជាការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។

1) ទ្រង់បរិសុទ្ធឥតមានបាប។ (យ៉ូហាន ៨:៤៦, ១៩:៦, កូរិនថូសទី២ ៥:២១, ហេប ៧:២៦ ទី១ ២:២២)

2) ព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (មកា 1:1 8:58, 17:5, 24)

3) ព្រះយេស៊ូវជាជីវិត (យ៉ូហាន ១:៤,៥, ២៦, ១១:២៥, ១៤:៦)

4) ព្រះយេស៊ូវមិនផ្លាស់ប្តូរជានិច្ច។ (ហេព្រើរ ១:១១, ១២, ១៣, ១៣:៨)

5) ព្រះយេស៊ូជាមនុស្សគ្រប់រូប។ (គឺ 9:6, Mt 11:27, 28:18 Lk 7:14 Jn 5:28, 29, 11:43, 44, Eph 1:22, Heb 1:3 Rev 1:8)

6) ព្រះយេស៊ូគឺជាមនុស្សគ្រប់រូប។ (មថ ៩:៤ យន ២:២៤ ៦:៦៤, ១៦:១៩ អេភ. ១: ២៣)

7) ព្រះយេស៊ូគង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង (មថ ១៨:២០, ២៨:២០, យន ១:១ ១៨, អេភ. ១: ២៣)

8) ព្រះយេស៊ូវបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។ (យ៉ូហាន 1:3, 10, I Corn 8:6 Col 1:16, 17, Heb 1:3, 10)

9) ព្រះយេស៊ូវមានអំណាចនៃការលើកលែងទោស។ (មថ ២៦:២៨, ម៉ាកុស ២:៥-១២, លូកា ២៤:៤៧, យន ១:២៩, កិច្ចការ ១០:៤៣, កូល ១:១៤, យ៉ូហាន ១:៧)

10) ព្រះយេស៊ូប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់ជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ (មថ ១:២១, ១១: ២៨, យន ៣:១៦, ៦:២៨-៤០, ១០:៩, ២៧, ២៨, ១១:២៦, ១២:៤៤ , 45, 14:6 17:3 20:31 Act 16:31 រ៉ូម 10:9, 13)

11) ព្រះយេស៊ូវបានទទួលការអធិស្ឋាននិងការថ្វាយបង្គំ។ (គឺ 45:22, កិច្ចការ 17:5, Mt 14:33, 15:25, 28:17, Lk 24:51, 52, Jn 5:23, 9:38, 14:13, 16:23, 24, 20:28 កិច្ចការ 7:59, Phil 2:10, 11, Heb 1:6, Rev 5:12, 13)

12) ព្រះយេស៊ូវិនិច្ឆ័យមនុស្សទាំងអស់។ (ម៉ាថាយ ៧:២១-២៣, ២៥:៣១-៤៦ យន ៥: ២២-២៩, កិច្ចការ ១០:៤២ II កូរិនថូស ៥:១០)

យើងមានភស្តុតាងជាច្រើនដែលថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះ។ ជាពិសេសសក្ខីភាពរបស់សត្រូវ ចំពោះរឿងនេះមានទិដ្ឋភាពដែលយើងអាចចាប់អារម្មណ៍។ មូលហេតុដែលសក្ខីកម្មរបស់សត្រូវមានឥទ្ធិពលក្នុងន័យមួយ គឺដោយសារសត្រូវមិននិយាយពាក្យមានប្រយោជន៍ចំពោះវត្ថុរបស់ខ្លួន។ អារក្ស ជាសត្រូវនៃសេចក្តីពិត ក៏ផ្តល់សក្ខីកម្មថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ។ (ម៉ា ថ. ៨:២៩) យើងមិនចង់ឲ្យអារក្សជាអ្នកផ្តែងទីបន្ទាល់អំពីការពិតពេកទេ។ ប៉ុន្តែយើងចង់សិក្សាពីសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា បុរសនោះដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាអង្គតែមួយ ហើយខ្លាចគាត់ ហើយជំពប់ដួល (Jm 2:19) ហើយគាត់បាននិយាយដោយផ្ទាល់ដោយដឹងការពិតថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះ។ បុរសនោះស្គាល់ព្រះយេស៊ូវជាព្រះ ហើយខ្លាចទ្រង់ ហើយចាកចេញទៅ។ ដូចជាអ្នកជឿនៅស្រុកចិន Cho Chiming បានបន់ស្រន់ឲ្យក្មេងស្រីដែលមានអារក្សអស់រយៈពេល ៨ ឆ្នាំ ៩ ឆ្នាំ
ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ អារក្សត្រូវបានចាកចេញ។ ហើយនៅ Fouchow ក្នុងប្រទេសចិន ស្ត្រីម្នាក់ត្រូវបានអារក្សចូលទៅក្នុងអ្នកដែលអ្នកជឿបានអធិស្ឋានឲ្យនាង។ ស្ត្រីនោះមិនបានស្តាប់តាមការពិតដែលថា ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះឡើយ។ ពេលនោះ ស្ត្រីនោះនិយាយថា ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះ។ ក្រោយមក អារក្សត្រូវបានចាកចេញពីនាង។ ព្រឹត្តិការណ៍មួយបានកើតឡើងនៅប្រទេសអាឡឺម៉ង់ សម្រាប់ស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ Gottlieben Dittus ដើម្បីមានអារក្សចំនួន 1067 ក្បាល Bulumhardt ដែលជាការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យបានអធិស្ឋានក្នុងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ។ ស្ត្រីដែលមានអារក្សបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងព្រះនាមព្រះយេស៊ូវសម្រាប់មនុស្សដ៏អាក្រក់នោះទេ™។ (Nevius, Demon Possession ទំ 114) យើងមិនគិតថា អារក្សជាអ្នកដែលផ្តែងទីបន្ទាល់អំពីដំណឹងល្អនោះ

ទេ។ អារក្សគឺជាសត្រូវនៃដំណឹងល្អ។ សម្រាប់បុរសម្នាក់នោះមិនអាចទ្រាំទ្រចំពោះការពិតបានទេ អ្នកនោះមានរឿងត្រូវសារភាពការពិតដោយផ្ទាល់ វាទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍របស់យើង។ លើសពីនេះទៀត យើងទទួលបានការពិតថា ព្រះយេស៊ូវជាព្រះដោយសក្ខីភាពនៃព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរពិតប្រាកដ ហើយជឿលើវា។ បើវាជាទីបន្ទាល់ដ៏ខ្ពស់ដូចស្ថានសួគ៌ លើកលែងតែទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀតគួរទាបដូចផែនដី។

2. ភាពអស់កល្បនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ទំនុកតម្កើង ៤៥:៦ ផ្តែងទីបន្ទាល់អំពីការពិតនេះ។ ការគ្រប់គ្រងនៃពិភពលោកនេះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ និងបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់ ប៉ុន្តែប្រជាជាតិរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនគួរត្រូវវិនាសជារៀងរហូតឡើយ។ ជំនឿរបស់យើងមានវត្ថុជាវត្ថុដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ នគរដ៏មានពរដ៏អស់កល្បជាអ្វីដែលយើងគួរប្រាថ្នាចង់បាន។ ទោះបីយើងលះបង់អ្វីៗផ្សេងទៀតក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរភ្លេចតែនគរដែរ។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបានអធិស្ឋានថា ំ ព្រះអម្ចាស់ដាក់ភ្នែករបស់ខ្ញុំនៅលើសំបុត្រនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយដើរលើផែនដី!

3. ភាពសុចរិតនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

ទីបន្ទាល់អត្ថបទរបស់យើងក៏ជាការពិតនេះដែរ។ ខទី ៦ ពាក្យ ំ ជាដំបងនៃសេចក្តីទៀងត្រង់ ™ មានន័យថាការគ្រប់គ្រងដ៏សុចរិត។ ទោះបីជាពិភពលោកនេះទាមទារយុត្តិធម៌ក៏ដោយ មុននឹងគ្រប់គ្រង ភាពសុចរិតពិតតែងតែមាន

មិនអាចជួយបានក្រៅពីការថប់បារម្ភ។ ប្រជាជាតិដែលសេចក្តីសុចរិតស្ថិតស្ថេរ គឺមានតែរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះ។ (ពេត្រុសទី២ ៣:១៣) ដោយសារសេចក្តី

សុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាពល្អឥតខ្ចោះ នោះគ្មានសេចក្តីសុចរិតណាល្អជាងឬក៏ដោយ។ ដូច្នេះ រាជាណាចក្ររបស់លោកមិនដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ សេចក្តីសុខក្នុងលោកនេះ ប្រាកដជាទុក្ខ។ ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម ព្រះអង្គម្ចាស់ Augustus ហាក់បីដូចជាមនុស្សរីករាយ ដែលតាមពិត ទ្រង់ជាបុរសដែលមិនសប្បាយចិត្តបំផុត។ គាត់បានប្រយុទ្ធជាមួយប្រជាជនរ៉ូម៉ាំងដើម្បីបង្កើតនគររបស់គាត់ ហើយគាត់បានប្រយុទ្ធជាមួយ Brutus និង Cassius ជាមួយគ្នា បន្ទាប់មកគាត់បានប្រយុទ្ធជាមួយមិត្តរបស់គាត់ឈ្មោះ Antony ។ បន្ទាប់មកគាត់មិនបាននៅដោយសុខសាន្តទេ គាត់ក៏នាំកងទ័ពទៅតំបន់ម៉ាសេដូន និងស្រុកកាឡាទី ហើយធ្វើសង្គ្រាមជាមួយពួកគេ។ ពេលត្រឡប់ចូលផ្ទះវិញក៏មានខ្មាំងសត្រូវជាច្រើនដែរ។ កូនស្រីតែម្នាក់របស់គាត់ក៏បានរួបរួមជាមួយនឹងមនុស្សផ្តែផ្ទួរជាច្រើន ហើយបានយកផែនការសម្ងាត់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ភ្ញាក់ផ្អើល និងធ្វើឱ្យគាត់មានការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ អាកប្បកិរិយារបស់វីរបុរសនៅក្នុងពិភពលោកគឺគ្រាន់តែជាសុវត្ថិភាពខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពួកគេបានបង្កើតការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដែលមានការព្រួយបារម្ភទាំងអស់នៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជានិច្ច

យកឈ្នះ ហើយក្រោយមក វាគួរតែត្រូវបានរក្សាទុកនៅលើសុវត្ថិភាពអស់កល្បជានិច្ច។

4. អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿចំពោះការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ក្នុងចំណោមបញ្ហាទាំងនេះ ខទី ១០, ១១ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយ។ នោះគឺថា “ឱកូនស្រីអើយ ចូរពិចារណា ហើយផ្ទៀងត្រចៀកចុះ ចូរភ្លេចប្រជាជន និងវង្សបិតារបស់អ្នកចុះ នោះស្តេចនឹងប្រាថ្នាចង់បានសម្រស់របស់អ្នក។ ដោយសារគាត់ជាម្ចាស់

របស់អ្នក ចូរក្រាបថ្វាយបង្គំគាត់™។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយដែលអ្នកជឿគួរបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់របស់ខ្លួន ហើយដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយថ្វាយបង្គំគាត់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះអម្ចាស់ គាត់គួរតែបង្ហាញពីការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់។ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺជាជីវិតនៃការថ្វាយបង្គំ។ ការថ្វាយបង្គំដោយមិនគោរពប្រតិបត្តិគឺជាសកម្មភាពដែលត្រូវបំផ្លាញដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភលន់របស់មនុស្ស។ អ្នកជឿគឺជាអ្នកដែលទទួលព្រះអម្ចាស់ជាស្តេចរបស់ខ្លួន ហើយត្រូវស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។ ដោយសារពួកគេមានការគោរពប្រតិបត្តិបែបនេះ ការថ្វាយបង្គំតាមពិធីទាំងអស់ក៏មានអត្ថន័យផងដែរ។ ស្តេចនៃនគរមួយបានព្យាយាមជ្រើសរើសអ្នកបំរើដែលស្តាប់បង្គាប់។ គាត់បានសាកល្បងមនុស្សពីរនាក់ដោយយកទឹកចេញពីអណ្តូងចូលក្នុងឆ្នាំង។ ពេលគេចងវាទឹកមិនពេញឆ្នាំងទេ ព្រោះវាបែកចេញ។ បន្ទាប់មក ក្នុងចំណោមពួកគេ មានម្នាក់បានបោះបង់ចោលការខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតចាក់ទឹកពេញក្នុងឆ្នាំងដែលបាក់ ដោយរើសទឹកចេញតាមបញ្ហារបស់ស្តេច។ ពេលគាត់លើកទឹករហូតដល់អណ្តូងរីងស្ងួត មានចិញ្ចៀនពេជ្រនៅបាតអណ្តូង។ គាត់បានរើសវាហើយពេញចិត្តជាខ្លាំង

បានយល់អាថ៌កំបាំងនៃការស្តាប់បង្គាប់។ ដូចនោះដែរ ទោះជាអ្នកជឿតាមផ្លូវដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាមានបញ្ហាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ បន្ទាប់មកគាត់គួរតែទទួលពរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 52 ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរខ្លាចឡើយ (ទំនុកដំកើង ៥៦:១-៣)

បេះដូងដ៏អាក្រក់នាំមកនូវគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនដល់បុរសពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ បុរសមានពេលច្រើនដើម្បីក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់ដោយគ្មានន័យ។ ដូចលោក ចន ប៊ុនយ៉ាន បាននិយាយដែរថា អ្នកដែលខ្លាចទឹកជំនន់ នៅពេលដំណក់ទឹកភ្លៀងចាប់ផ្តើម ទឹកជំនន់នឹងកើតឡើង នៅពេលដែលគាត់ដើរតាមផ្លូវ គាត់ត្រូវរអិលដួល ដោយសារចំបើង។ មូលហេតុដែលគេចាប់ដោយចិត្តអាក្រក់គឺបាបកម្មរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួលដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះគ្មានអ្វីគួរឱ្យរន្ធត់ឡើយ។

1. គាត់ខ្លាចការបាត់បង់របស់គាត់។

បុរសនោះខ្លាចការបាត់បង់។ ឬខ្លាចបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ ឬខ្លាចបាត់បង់កិត្តិយស ឬខ្លាចបាត់បង់អាយុជីវិត។ ប៉ុន្តែអ្នកតែងទំនុកតម្កើងបាននិយាយថា៖ បំព្រះទ្រង់ជាទីពឹងជ្រកនិងជាកម្លាំងរបស់យើង ជាជំនួយក្នុងគ្រាអាសន្ន™។ នៅពេលដែល Chrysostom ត្រូវបាននិរទេស (រស់នៅតែម្នាក់ឯង) ដោយអធិរាជ Eudoxia គាត់បាននិយាយនៅក្នុងការអធិប្បាយរបស់គាត់ថា "តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្វី? វាជាការស្លាប់? ទេ ខ្ញុំដឹងថាព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ តើវាជាជីវិតនិរទេសដែលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីស្រុកដែលខ្ញុំរស់នៅ? ទេ ដីនិងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ តើវាបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្ញុំទេ? ទេ កាលដែលខ្ញុំចូលមកក្នុងលោកនេះ ខ្ញុំគ្មានអ្វីដែលខ្ញុំនាំយកមកទេ នៅពេលដែលខ្ញុំចាកចេញពីពិភពលោកនេះ ខ្ញុំគ្មានអ្វីដែលខ្ញុំនាំយកមកនោះទេ។ É នៅពេលពួកគេបណ្តេញខ្ញុំចេញពីទីនេះ ខ្ញុំហាក់ដូចជាអេលីយ៉ា ពេលពួកគេបោះខ្ញុំចូលក្នុងរ៉ាំង ខ្ញុំហាក់ដូចជាយេរេ

មា ពេលពួកគេបោះខ្ញុំទៅក្នុងសមុទ្រ ខ្ញុំហាក់ដូចជាយ៉ូណាស ខណៈពួកគេបោះខ្ញុំចូលក្នុងអណ្តូង ខ្ញុំហាក់ដូចជាដានីយ៉ែល ពេលគេវាយខ្ញុំនឹងថ្ម ខ្ញុំហាក់ដូចជាស្តេហ្វាន ពេលគេកាត់កខ្ញុំ ខ្ញុំហាក់ដូចជាក្តាយទៅជាបាទីស្តូយ៉ូហាន កាលដែលគេវាយខ្ញុំនឹងដំបង ខ្ញុំហាក់ដូចជាសាវកប៉ុល™។

2. គាត់ខ្លាចអារម្មណ៍។

យោងតាមពាក្យរបស់សេណេកា Senecio Cornelus គឺជាម្ចាស់ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យ និងជាអ្នកប្រាជ្ញនៅថ្ងៃណាមួយគាត់មិនដកដង្ហើមដោយសារតែការភ្ញាក់ផ្អើលរបស់គាត់ដោយសត្វខ្លះហើយបន្ទាប់មកនៅព្រឹកថ្ងៃបន្ទាប់គាត់បានស្លាប់។ ដូចជាបុរសនោះពង្រីកភាពភ័យរន្ធត់ក្នុងអារម្មណ៍គាត់ទទួលបានការខាតបង់។ ប៉ុន្តែ នៅពេលយើងដែលទទួលបានដង្វាយធួនត្រូវបានវិភាគដោយបញ្ញាត្រឹមត្រូវ នោះយើងអាចជៀសវាងពីភាពភ័យរន្ធត់នេះ។ នៅពេលដែលបុរសនោះ Lysimaclus បានព្យាយាមសម្លាប់ Theodorus នោះ Theodorus បាននិយាយថា "វាជាបញ្ហាធំ សត្វរុយតូចមួយអាចសម្លាប់បុរសនេះបាន" ។ ដូចយើងជាយើងលើសពីនេះទៅទៀត ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះដឹងថាសេចក្តីស្លាប់គឺត្រឹមត្រូវយ៉ាងណា យើងមិនចាំបាច់ខ្លាចវាឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯកុំខ្លាចអស់អ្នកដែលសម្លាប់រូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ។ ជាជាងខ្លាចព្រះអង្គដែលអាចបំផ្លាញទាំងព្រលឹង និងរូបកាយនៅក្នុងនរក™។ (ម៉ាថាយ ១០:២៨)

ដូចដែលយើងដឹងហើយថា មានតែព្រះទេដែលជាអ្នកវិនិច្ឆ័យដ៏អាក្រក់បំផុត នោះយើងមិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ ជាងនេះទៅទៀត ដូចដែលយើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ការពារជីវិតអ្នកជឿរបស់យើងយ៉ាងពិតប្រាកដ នោះយើងមិនចាំបាច់ខ្លាចអ្វីដែល

គ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងទាំងនេះក៏បានយកឈ្នះលើភាពភ័យរន្ធត់ក្នុងន័យនេះដែរ។ គាត់បាននិយាយថា៖ ឯព្រះជាទីពឹងជ្រក និងជាកម្លាំងរបស់យើង ជាជំនួយក្នុងពេលមានបញ្ហា។ “។ (ខ១) សូមយោងទៅ ម៉ាថ ១០:២៩-៣១

3. គាត់ខ្លាចរោគសញ្ញាឈឺចាប់។

បុរសនោះរះកាត់បេះដូងឈឺរ៉ាំរ៉ៃដើម្បីយកបញ្ហាតូចតាច វាគឺជាការមិនជឿនិងសកម្មភាពដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ វាគឺជាប្រតិបត្តិការដ៏គ្រោះថ្នាក់នៃបេះដូងជីវសាស្ត្រ។ សក្ខីកម្មវិទ្យាសាស្ត្រសហសម័យបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា សម្រាប់រោគសញ្ញានៃការឈឺចាប់បានបំផ្លាញកោសិកាមួយចំនួនក្នុងខួរក្បាលរបស់មនុស្សក្នុងកម្រិតមិនអាចព្យាបាលបាន។ វេជ្ជបណ្ឌិតដ៏ល្បីល្បាញ W.C. Alvarez បាននិយាយថា 80% នៃជំងឺក្រពះត្រូវបាននាំមកដោយរោគសញ្ញាឈឺចាប់។

បុរសយកការចង់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដោយអ្វីដែលគ្មានន័យ។ ពេលមានបុរសម្នាក់ដើរលេងពេលយប់ គាត់ត្រូវគេទម្លាក់ទៅក្នុងច្រាំងថ្ម ហើយគាត់កាន់ស្មៅហើយហត់។ គាត់គិតថាបើគាត់ត្រូវទម្លាក់ច្រើនទៀត គាត់គួរតែដួលយ៉ាងខ្លាំង ហើយគាត់ត្រូវស្លាប់។ បន្ទាប់មកបន្ទាប់ពីដកឬសស្មៅចេញ ហើយគាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកក្រោម គាត់បានដឹងថា ប្រវែងរវាងកំពូល និងបាតមានត្រឹមតែ ៦ ជើ។ ថ្វីត្បិតតែបុរសមានការឈឺចាប់ខ្លាំងក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគេមិននឹកស្មានដល់គឺជីវិត។

ហើយបុរសនោះទទួលទុក្ខដោយគិតពីរឿងដែលលើសជាងការគិតរបស់ខ្លួន។

Melanchthon ត្រូវបានជួបនឹងរឿងលំបាកនៅក្នុងពេលនៃការធ្វើកំណែទម្រង់ និងការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង។ បន្ទាប់មក Luther បានប្រាប់ Melangthon ថា “លោក. មេឡាងថុន!

កុំព្យាយាមធ្វើជាស្តេចដើម្បីគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះឡើយ™។ យើងគួរតែដឹងថា មានតែព្រះទេដែលគ្រប់គ្រងលើរឿងតូចតាច និងរឿងធំទាំងអស់ ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់ ហើយយើងគួរតែទទួលខុសត្រូវ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 53 សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 47:1-9)

សាសនាមិនបរិសុទ្ធមានពាក្យត្អូញត្អែរ ប៉ុន្តែមិនមានការសរសើរពិតប្រាកដ។ ហើយទោះបីជាអវិជ្ជាក៏ត្រូវបានជ្រួតជ្រាបដោយភាពសោកសៅក៏មិនមានការសរសើរដែរ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់គ្រិស្តសាសនាជាសាសនាស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ជាសាសនានៃការសរសើរ។

1. តើយើងសរសើរយ៉ាងណា?

ខទី 1 នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ ចូរទះដៃអ្នកទាំងអស់គ្នា! ចូរស្រែកច្រៀងព្រះដោយចម្រៀងដ៏រីករាយ! “។ ចំពោះសកម្មភាពវាយដៃមានន័យថាធ្វើដោយភាពរីករាយដែលចង្អុលទៅលើការសរសើរដោយអំណរ។ នេះមិនមែនមានន័យថាមានពិធីសាសនាវាយដៃទេ។ ព្រោះសេចក្តីត្រេកអរជាជីវិតនៃការសរសើរ ការសរសើរដោយមិនមាននោះគឺបានត្រឹមតែពិធីឥតប្រយោជន៍។ គ្រិស្តសាសនាគឺជាសាសនានៃសេចក្តីអំណរ។ ចំពោះព្រះរាជ្យនៃព្រះ ដោយការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនសប្បាយចិត្ត! ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសណ្ឋិតក្នុងចិត្តអ្នកជឿ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនសប្បាយចិត្ត! ហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា អ្នកជឿអរសប្បាយក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ (រ៉ូម ៥:៣) ទោះជាពួកគេបានស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេរីករាយដែរ។ ខណៈដែលកប៉ាល់មួយគ្រឿងត្រូវបានខូច មនុស្សជាច្រើនបានលង់ទឹកស្លាប់ ហើយមនុស្សទាំងអស់ត្រូវអណ្តែតដោយពាក់អាវជីវិត។ ក្នុងចំណោមពួកគេមួយគូ។ បុរសឃោរឃៅម្នាក់បានមករកពួកគេ ហើយដកហូតអាវជីវិតរបស់ប្រពន្ធគាត់ ។ បន្ទាប់មកនាងក្លាហានលើអាវជីវិតរបស់ប្តីគាត់។ បន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានចងនៅក្នុងស្ថានភាពស្លាប់។ ប៉ុន្តែពួកគេបានសរសើរទំនុកតម្កើងថា ប៉ិថ្មនៃយុគសម័យ ឆែបសម្រាប់ខ្ញុំ™ ទោះបីជាពួកគេក៏ដោយ។

អាចស្លាប់បាន ប៉ុន្តែរហូតដល់ជីវិតរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ ពួកគេបានសរសើរទំនុកតម្កើង និងពង្រីកជីវិតរបស់ពួកគេ បន្ទាប់ពីនោះកប៉ាល់សង្គ្រោះបានមកដល់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានជួយសង្គ្រោះ។ ទោះជាបានមកដល់ស្ថានមរណៈក៏ដោយ ក៏គេសរសើរដោយអំណរ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រិស្តសាសនា គំរូបែបនេះបានកើតឡើងយ៉ាងច្រើន។

2. ខ្លឹមសារនៃការសរសើរ

ខ្លឹមសារនៃការសរសើរគួរតាំងឡើងដោយពាក្យនៃប្រាជ្ញា។ ខទី ៧ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ដ៏ឫត្តព្រះជាម្ចាស់ជាស្តេចនៃផែនដីទាំងមូល។ ច្រៀងសរសើរដោយទំនុកតម្កើង! “។ តើប្រាជ្ញាជាអ្វី? វាចង្អុលទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (បទគម្ពីរ)

ការសរសើរគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមាតិកានៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រលឹងរបស់យើងអាចទទួលបានអំណរពិតតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 19:8 ចែងថា៖ ដ៏បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេហូវ៉ាត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយ។ ព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះយេហូវ៉ាបរិសុទ្ធ បំភ្លឺភ្នែក™។ ហើយវាក៏ចង្អុលទៅព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ដ៏គេចង់បានច្រើនជាងមាសទៅទៀត។

មាសល្អច្រើន; ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងតំណក់ទឹកឃ្មុំ™។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១០) ថ្ងៃធ្លាឌីបានស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់គ្រូគង្វាលជាក់លាក់មួយនៅឯកន្លែងមួយនៃប្រទេសអៀរឡង់ ហើយមានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង។ អត្ថបទនៃសេចក្តីអធិប្បាយគឺ អេភេសូរ ២:១៣។ ពាក្យនោះគឺ ដ៏ឫត្តយើងជាស្នាដៃរបស់ទ្រង់ ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ សម្រាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីឲ្យយើងដើរក្នុងការនោះ™។ បន្ទាប់ពី 10 ឆ្នាំគាត់បានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ថ្ងៃមួយ នៅពេលដែលគាត់ស្នាក់

នៅលើភ្នំនោះ គាត់បានរត់ចូលទៅក្នុងលំហរនៃថ្មនៅពេលផ្គរលាន់ ហើយរំលឹកដល់ធម្ម
ទេសនាកាលពី ១០ ឆ្នាំមុន ហើយបានធ្វើកំណាព្យមួយ។ វាជាទំនុកតម្កើង ជំ ថ្មនៃយុគ
សម័យ ឆែបសម្រាប់ខ្ញុំ ™ ដូចជាចិត្តរបស់តួប្តាឌី បានយកទំនុកតម្កើងដោយប្រាជ្ញាចេញពី
ពាក្យនៃបទគម្ពីរ (អេភេសូរ ២:១៣) ដែលគាត់បានស្តាប់នៅគោ បត់។

3. តើយើងសរសើរអ្នកណា?

ខគម្ពីរ ២ របស់យើងចែងថា ជំចំពោះព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ត្រូវកោតខ្លាច។
ជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យលើផែនដីទាំងមូល។ “។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ការសរសើរ
របស់យើងគឺថ្វាយបង្គំព្រះជាស្តេចរបស់យើង។ លើកលែងតែខទី៦ ទី៧ ទី៨។ ព្រះជា
ស្តេចគ្រប់គ្រងគ្រប់ទាំងសាសន៍។ គឺ 40:15 ចែងថា “មើលចុះ ប្រជាជាតិនានាប្រៀប
ដូចជាដំណក់ទឹកពីធុង ហើយត្រូវបានរាប់ថាជាធូលីនៅលើជញ្ជីង។ មើលចុះ គាត់យកដី
ឆ្នេរដូចជាធូលីដី™។ 1 រាជក្សត្រ 16:31 ចែងថា “សូមឲ្យផ្ទៃមេឃបានត្រេកអរ ហើយ
ឲ្យផែនដីបានត្រេកអរ ហើយឲ្យគេនិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់សោយរាជ្យ!” ដានី 2:21
និយាយថា “ទ្រង់ផ្លាស់ប្តូរពេលវេលា និងរដូវ។ ទ្រង់ដកស្តេចចេញ ហើយតាំងស្តេចឡើ
ង។ ព្រះអង្គប្រទានប្រាជ្ញាដល់អ្នកប្រាជ្ញ និងចំណេះដល់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា™។ ហើយ
សុភាសិត ២១:១ ចែងថា “ព្រះហឫទ័យរបស់ស្តេចគឺជាទឹកនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអ
ម្ចាស់។ គាត់បង្វិលវាទៅកន្លែងណាដែលគាត់ចង់™។ Hudson Taylor និយាយថា
“ប្រសិនបើយើងលើកព្រះជាស្តេច វាហាក់ដូចជាមានន័យថាមិនលើកព្រះឡើងជាស្តេច”។

សេចក្តីអធិប្បាយ 54 ព្រះទ្រង់ជាព្រះរបស់យើងអស់កល្បជានិច្ច (ទំនុកតម្កើង 48:1-14)

តាមពិត ខ១៤ គឺជាការបញ្ចប់នៃឃ្លាទាំងអស់នៃពាក្យខាងលើ។ ដូចដែលយើងបកស្រាយរឿងជាច្រើននៅក្នុងវា ការពិតមួយចំនួនត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។

ឃ្លានេះចេញមកពី ខទី ១៤ ជាពិសេស។

1. ព្រះដ៏អស្ចារ្យ

ពាក្យ ជំ អស្ចារ្យ ™ នៅក្នុង ខទី 1 មាននិយមថា ជំ អស្ចារ្យ ™ នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ ។

ដូចជាអត្ថន័យនេះ ខទី ២ ចែងថា ជំ ព្រះជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យ ™ ។ ដូចដែលយើងនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យ វាមាននិយមថាវិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺអស្ចារ្យនៅក្នុងការសង្គ្រោះរបស់យើង។ ហើយការពិតដែលថាវិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះរបស់គាត់គឺចង្អុលទៅការពិតដ៏អស្ចារ្យនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យនិងប្រាជ្ញារបស់គាត់។ គាត់មិនដែលមានអ្វីដែលអំណាចរបស់គាត់ខ្លីនោះទេ។ ដ្បិតទ្រង់បានសង្គ្រោះយើងរហូតមកដល់ឥឡូវនេះ ទ្រង់មិនអាចជួយបាន តែទ្រង់មិនជួយដល់ថ្ងៃនេះទេ។ ដូច្នេះ ទ្រង់ជាព្រះរបស់យើងអស់កល្បជានិច្ច។ ទោះបីជាយើងមានការអធិស្ឋានទន់ខ្សោយដូចជាយើងមិននឹកស្មានថាព្រះជាធំនោះទេ។ ការអធិស្ឋានខ្លីបែបនេះមាននិយមថាមើលងាយព្រះ។ យើងគួរអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះដ៏អស្ចារ្យដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយគួរតែអធិស្ឋានដោយស្មោះដោយបញ្ហាដ៏ធំ។

2. ទ្រង់ជាព្រះដើម្បីប្រាប់ដល់ពិភពលោកជាទីពឹងជ្រក។

ភ្លាមៗនោះ គាត់មិនមែនជាមនុស្សចម្លែកដែលមិនធ្លាប់ស្គាល់ ដើម្បីជួយយើងឱ្យរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ គាត់តែងតែត្រូវបានជូនដំណឹងថានៅពេលដែលប្រជាជនរបស់គាត់

ត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែងគ្រោះថ្នាក់; គាត់ជាអ្នកសង្គ្រោះ។ អត្ថបទរបស់យើង ខទី 3 និយាយថា “នៅក្នុងបន្ទាយរបស់នាង ព្រះបានតាំងខ្លួនគាត់ថាជាបន្ទាយមួយ។ “។ យើងគួរ

ផ្តោតលើពាក្យ "បានធ្វើឱ្យគាត់ស្គាល់" នៅក្នុងឃ្លានេះ។ យើងមិនមែនជាបុរសបម្រើព្រះ ដែលយើងមិនដឹងនោះទេ។ យើងជឿលើព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាថា ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ជួនកាលត្រូវបានបើកសម្តែង ហើយបន្ទាប់មកប្រាប់ដល់រាស្ត្រទ្រង់ ។ យើងចូលទៅជិត ព្រះដែលដឹងច្បាស់ ហើយអធិស្ឋានដោយធានា។

ខទី ៨ ចែងថា៖ ឯដូចដែលយើងបានឮ យើងបានឃើញនៅក្នុងទីក្រុងនៃព្រះយេហូវ៉ានៃ ពិភពទាំងមូល គឺនៅក្នុងទីក្រុងនៃព្រះនៃយើង ដែលព្រះនឹងបង្កើតជារៀងរហូត។ សេឡា” ។ ពាក្យថា “ដូចដែលយើងធ្លាប់បានឮ យើងបានឃើញដូច្នោះដែរ” មានន័យថា កាល ដែលយើងស្តាប់ថា ព្រះតែងតែសង្គ្រោះយើងនៅពេលនេះ ហើយព្រះក៏ជួយនៅពេលនេះ ផងដែរ។ ព្រះជាអ្នកដែលត្រូវប្រតិបត្តិ ដូចដែលទ្រង់មានបន្ទូលថានឹងសង្គ្រោះរាស្ត្រទ្រង់។ ដូច្នេះ មនុស្សបានស្តាប់តាមការសន្យារបស់ព្រះ ដែលពួកគេបានជួបប្រទះនឹងការពិត។ ការសន្យារបស់ព្រះត្រូវតែសម្រេច

យ៉ាងពិតប្រាកដ។ Moody បាននិយាយថាការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានគាំទ្រដោយសសរស្តម្ភចំនួនបួន។ នោះគឺ ១) សសរស្តម្ភនៃព្រះគុណរបស់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ២) សសរស្តម្ភនៃព្រះគុណ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកជឿ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះ និងការសន្យារបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបំភ្លេចចោលដោយព្រះឡើយ។ ៣) សសរស្តម្ភនៃភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ទ្រង់មិនប្រែប្រួលឡើយ ព្រោះទ្រង់ស្មោះត្រង់។

៤) សេរីភាពនៃអំណាចរបស់គាត់។ អំណាចរបស់គាត់គួរតែសម្រេចតាមការសន្យារបស់គាត់។ វាតែងតែធ្វើដូច្នេះ។ ដូច្នេះ ព្រះជាព្រះរបស់យើងជានិរន្តរ៍។

3. ព្រះពោរពេញដោយយុត្តិធម៌។

ខគម្ពីរ 10 របស់យើងនិយាយថា "ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ក្នុងនាមជាព្រះនាមទ្រង់ ដូច្នេះការសរសើររបស់ទ្រង់បានទៅដល់ទីបញ្ចប់នៃផែនដី។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ប្រាកដណាស់ថា ប្រជាជននៃព្រះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគុណធម៌នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ទំនាក់ទំនងដែលព្រះបានជ្រើសរើសពួកគេ។ (មើល. ៧:៦-៨, ៩:៦) សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺជាសកម្មភាពដែលលោកបើកសម្តែងដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់លោក ត្បិតសត្រូវរបស់លោកមិនអាចនិយាយដោយមាត់ ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបំផ្លាញចោលឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងទទួលបាន មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតដ៏ខ្ជីររបស់យើងនោះទេ។ កាលលោកល្ងសើររស់នៅវត្ត គាត់បន្តការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ គាត់ភ្ញាក់ អធិស្ឋាន និងអានបទគម្ពីរ និងការខំប្រឹងប្រែងផ្សេងទៀតអស់មួយជីវិតរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់បានសារភាពថា ប៉ោះបីខ្ញុំជាព្រះសង្ឃដ៏វិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមនសិការរបស់ខ្ញុំតែងតែមានកង្វល់។ ខ្ញុំគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះទេ ជាជាងខ្ញុំបានទទួល

កំហឹងចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដោយសម្ងាត់ ហើយស្អប់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលខ្ញុំដឹងថាមនុស្សមានបាបត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌នៃព្រះ។ é (Erdmann, The Delights of Life) ប្រសិនបើយើង

ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង នោះព្រះមិនក្លាយជាព្រះរបស់យើងជារៀងរហូតនោះទេ។ ព្រោះយើងគ្មានសេចក្តីសុចរិត។

4. តើព្រះរបស់យើងជាអ្វី?

1) ព្រះនៃសន្តិភាព។ (ភីលីព ៤:៩)

2) ព្រះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (២កូរិនថូស ១៣:១១)

3) ព្រះនៃការអត់ទោស (នេហេមា ៩:១៧)

4) ព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (គឺ ១២:២)

5) ព្រះនៃការអត់ធ្មត់ និងការសម្រាលទុក្ខ (រ៉ូម ១៥:៥)

6) ព្រះនៃក្តីសង្ឃឹម (រ៉ូម ១៥:១៣)

7) ព្រះនៃការសម្រាលទុក្ខទាំងអស់ (២កូរិនថូស ១:៣)

8) ព្រះនៃព្រះគុណទាំងអស់ (១ពេត្រុស ៥:១០)

9) ព្រះនៃសិរីល្អ (កិច្ចការ ៧:២) ដូចបទគម្ពីរផ្សេងទៀតបាននិយាយថា ទ្រង់ជាព្រះដែលប្រទានពរទាំងអស់។ (Moody) ហើយអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ព្រះនេះដឹកនាំយើងរហូតដល់ស្លាប់។

នៅពេលដែលគាត់ដឹកនាំយើងនូវអ្វីដែលគាត់សម្រេចបាន 1) គាត់ធ្វើឱ្យយើងមិនរអិល។ (យូដាស ២៤, ១១៦:៨) ២) លោកបានធ្វើឱ្យយើងបន្តការសម្អាត។ (យ៉ូហាន ១៣:៥,៦) ៣) ទ្រង់នាំយើងទៅរកផ្លូវសុខសាន្ត (លូកា ១:៧៩) ៤) ទ្រង់រំដោះយើងឱ្យរួចពីសំណាញ់នៃគ្រោះកាច (ទំនុកតម្កើង ២៥:១៥) ៥) ទ្រង់តាំងយើងនៅកន្លែង ដូចជាថ្មដ៏រឹងមាំ។ (ទំនុក. ៤០:២) ៦) ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងភ្លឺ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 55 សេចក្តីទុក្ខរបស់អ្នកដែលពឹងលើវត្ថុ តែមិនមានព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៤៩:៦-២០)

បុរសក្នុងលោកច្រណែននឹងសេដ្ឋីមានទ្រព្យច្រើន ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំនិតងងឹត។ (ខ១៣) អ្នកដែលពឹងលើសម្ភារៈគឺវេទនាពិតមែន។

1. ភាពក្រអឺតក្រទមចំពោះរឿង (ខ៦)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា បុរសអ្នកមានគឺជាជំអ្នកដែលទុកចិត្តលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន

ហើយអួតពីភាពសម្បូរបែបនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេ? “។ ព្រះបានបោះចោលមនុស្សក្រអឺតក្រទម ហើយប្រទានព្រះគុណដល់អ្នកដែលមានចិត្តរាបទាប។ (យ.

2. បញ្ហាមិនអាចលោះព្រលឹង (7,8)

របស់លោកិយមិនអាចសង្គ្រោះព្រលឹងមនុស្សឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។ អ្នកណាមិនបានជួបព្រះអង្គសង្គ្រោះដោយគ្មានហេតុផល អ្នកនោះត្រូវវិនាស។ ស្តេចមិនអាចធ្វើបានទេ ហើយមេទ័ពក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូមចាស់ Siccius Dentatus ដែលជាយោធាបានយកឈ្នះលើសង្គ្រាម 120 ដង និងទទួលបានពានរង្វាន់ចំនួន 212 ដង។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បានស្លាប់ដែរ។ សេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាពេលបច្ចុប្បន្នតែមួយគត់ដែលព្រះប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធ ដោយសារព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ១៥)

3. ទីបំផុតបញ្ហាចូលដល់ដៃអ្នកដទៃ។ (ខ១០)

ពួកគេវាយប្រហារដើម្បីប្រមូលប្រាក់ ហើយរស់នៅអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ពាន់ឆ្នាំ (ខ ១១) ប៉ុន្តែតាមការស្លាប់របស់ពួកគេ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេក៏បាត់ទៅវិញ។ ព្រោះ

គេស្លាប់ហើយ គេមិនអាចយកមកបានទេ។ (ខ១៧) កំណាព្យបានសន្និដ្ឋានថា បុរសដែលមិនត្រូវបានសង្គ្រោះ ហាក់ដូចជាសត្វតិរច្ឆាន។ (ខ២០) ហោរាអេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា បុរសនោះប្រៀបដូចជាស្មៅ (អេសាយ ៤០:៦) ដូចជាកណ្ដូប (អេសាយ ៣៣:៤) យោងទៅទំនុកតម្កើង ៩០:៦, ១០៣:១៥, ១៦ Jm ៤:១៣-១៧។

សេចក្តីអធិប្បាយ 56 ស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ានៅថ្ងៃរងទុក្ខ (ទំនុកតម្កើង ៥០:១៥)

ដោយសារបុរសនោះគ្មានអ្នកជួយក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបំផ្លាញចោល។ មនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះអម្ចាស់គ្មានសង្ឃឹមនៅពេលនោះទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដើរលើផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងប្រាកដ។ នេះមិនមែនជាវិធីដែលខ្លួនឯងធ្វើនោះទេ ប៉ុន្តែជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏ខ្លាំងដែលព្រះយេហូវ៉ាបានសន្យា។

1. ហេតុផលដើម្បីអធិស្ឋាននៅថ្ងៃនៃទុក្ខព្រួយ។

ការអធិស្ឋាន (ដើម្បីហៅ) នៅពេលមានទុក្ខវេទនាគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ វាដូចជាការពិតដែលម្ចាស់ក្សត្រី Elizabeth បានផ្តល់ចិញ្ចៀនមួយដល់ព្រះអង្គម្ចាស់ Essex ហើយបានប្តេជ្ញាថា៖ ប៉ដូចជាអ្នកមានរឿងលំបាកខ្លះ សូមផ្ញើចិញ្ចៀនមួយនេះមកខ្ញុំ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំដឹងថាអ្នកមានស្ថានភាពលំបាក ហើយខ្ញុំនឹងជួយអ្នក”។ ទោះជាព្រះមិនបានសន្យាដោយស្ម័គ្រចិត្តក៏ដោយ ខណៈដែលពួកបរិសុទ្ធមករកគាត់ ហើយអំពាវនាវរកគាត់ នោះព្រះនឹងមើលថែគាត់តាមវិធីណាក៏ដោយ™។ ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធ។ តើគាត់ទម្លាយអ្វីដែលគាត់បានសន្យាដោយស្ម័គ្រចិត្តទៀតហើយ!

2. អ្នកដែលអធិស្ឋានក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា ប្រាកដជាបានសង្គ្រោះ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងបញ្ជូនអ្នក" ។ កាលដែលដានីយ៉ែលបានទទួលបញ្ជាហាមឃាត់ដ៏អាក្រក់ដែលមេឌី បាសាបានប្រហារជីវិត គាត់មិនខ្លាចទេ ប៉ុន្តែបានអធិស្ឋានទៅព្រះយ៉ាងក្លាហាន។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មានជំនឿខ្លាំងជាងសត្វតោ។ ដូច្នោះហើយ គាត់បានទទួលការការពារពីព្រះនៅឯរូងតោ។ (ដាន. ៦:១០-២៣) ស្តេចហេសេគាបានយកជំងឺដែលស្លាប់មក ទ្រង់បានស្រែកឡើង។

ងប់ងល់ និងបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ ហើយបានទទួលវិសាលភាពនៃជីវិតរបស់គាត់។ (II Ki 20:1-7) ។ ពេលយ៉ូណាស ហោរាម្នាក់ស្រែកឡើងសូម្បីតែត្រីបារីយ៉ាងរំភើបចិត្ត នោះព្រះយេហូវ៉ាបានបង្គាប់ត្រី ហើយធ្វើឲ្យត្រីក្អួតដល់ដី។ (យ៉ូហាន ១:១៧-២:១០) ព្រះយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកដែលត្រូវអំពាវនាវឲ្យនៅក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។

3. អ្នកដែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា គួរតែលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ហើយអ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ" ។ អ្នកជឿត្រូវបាននាំមកដោយការបង្កើតរបស់ព្រះ ហើយបានសង្គ្រោះដោយការទទួលការប្រោសលោះរបស់ព្រះចេញពីអំពើបាប។ គាត់គួរតែលះបង់ខ្លួនដើម្បីលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ពេលយើងអធិស្ឋានក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា បើយើងអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីលោភលន់ និងបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើង នោះព្រះមិនផ្តល់ចម្លើយទេ។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងអធិស្ឋានសុំសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ា នោះព្រះនឹងស្តាប់តាម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 57 សារៈសំខាន់របស់មនុស្ស (ទំនុកតម្កើង 51:10-12)

បុរសទាំងអស់កុំភ្លេចការពិតដែលថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺសំខាន់។ ទោះបីគាត់ល្ងង់ តែគាត់គិតថាមានតែខ្លួនគាត់ទេដែលមាននៅលើលោកនេះ។ បុរសនោះមិនភ្លេចខ្លួនឡើយ ទោះដេកឬភ្ញាក់ក៏ដោយ។ ចុះតើមនុស្សប្រុសសំខាន់នៅឯណា?

1. មនុស្សជាច្រើនចាត់ទុករាងកាយរបស់ពួកគេយ៉ាងសំខាន់។

តើរាងកាយរបស់យើងសំខាន់ណាស់មែនទេ? បុគ្គលដែលមិនមានគំនិត រមែងប្រព្រឹត្តន្ទួរកាយដោយមិនមានហេតុ តែបុគ្គលដែលមានគំនិតមិនប្រព្រឹត្តដូច្នោះឡើយ។ អ្នកដែលត្រូវស្លាប់ក្នុងវ័យក្មេង គឺច្រើនជាងអ្នកដែលត្រូវស្លាប់នៅពេលចាស់។ បន្ទាប់មក រូបកាយមនុស្សតែងតែត្រូវស្លាប់។ ហើយមិនត្រូវបានលាក់កំបាំងដោយវិទ្យាស្ថានមួយចំនួន។ ដូចយើងទិញរបស់ល្អ បើយើងមិនទទួលបានការធានាពីវិទ្យាស្ថានណាមួយថាយើងប្រើយូរប៉ុណ្ណាទេ ប៉ុន្តែវានឹងខូចដោយងាយ នោះយើងគ្មានសេចក្តីរីករាយក្នុងការទិញវានោះទេ។ អ្នកទិញវត្ថុបែបនេះនឹងទិញវាគ្មានន័យដោយគ្មានចំណង់ចំណូលចិត្ត។ តើយើងយកតណ្ហាមកក្នុងខ្លួនដោយលក្ខខណ្ឌអ្វី? ព្រោះរូបកាយរបស់យើងនឹងត្រូវរលត់ចេញគ្រប់ពេល ទើបយើងអាចមើលឃើញថាជារបស់ដែលវាត្រូវស្លាប់ទៅហើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី បុរសទាំងឡាយតែងមានចំណង់ខ្លាំងចំពោះរាងកាយ។ តើវានឹងមានន័យយ៉ាងណាបើពួកគេតុបតែងមុខបុរសដែលស្លាប់ ហើយបង្ហាញវាដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់? ដូចជនជាតិអេហ្ស៊ីបក្នុងសម័យបុរាណ តើវាមានអត្ថន័យយ៉ាងណាដែរ ពេលគេប្រើថ្នាំសម្លាប់មេរោគលើសព? អ្វីៗទាំងអស់នោះគឺឥតប្រយោជន៍ ហើយកាលដែលយើងគិតទៅ យើងនឹងមានតែអារម្មណ៍អាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុអ្វីបានជាប្រជាជន

គោរពរាងកាយ? Ipet 1:24 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដំណឹតមនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក៏ក្រៀមស្វិត ផ្កាក៏រលំ”

2. ព្រលឹងរបស់មនុស្សគឺសំខាន់។

កាលដែលដាវីឌបានអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះសម្រាប់ការប្រែចិត្តរបស់គាត់ គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយខាងរូបកាយទេ ប៉ុន្តែបារម្ភអំពីការបាត់បង់ព្រលឹង ហើយបានសុំ។ ដូចដែលគាត់ចាត់ទុកព្រលឹងមនុស្សជាផ្នែកសំខាន់។ ចំណុចដែលគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយបានសុំខ្លះដល់ព្រះ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រលឹងគាត់ ។ (10-12) ហើយគាត់យល់ថាគោរពព្រលឹងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ វាគឺជាការពិតដែលថាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលព្រលឹងមានតម្លៃគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។

នោះគឺព្រលឹងខ្លួនវាមានតម្លៃ ជាជាងព្រលឹងទទួលយកព្រះ។ សារៈសំខាន់របស់បុរសគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ យើងមិនអាចនិយាយថាព្រលឹងមិនទទួលយកព្រះមិនមានតម្លៃទេ។ សារៈសំខាន់របស់មនុស្សគឺព្រលឹងរបស់គាត់ ហើយសារៈសំខាន់នៃព្រលឹងរបស់គាត់គឺនៅក្នុងព្រះ។ ព្រលឹងដែលទទួលយកព្រះគឺគ្រាន់តែជាមនុស្សពិត ហើយជាមនុស្សដែលទទួលបានពរជ័យពិត។ ដូច្នេះ ដាវីឌបានសុំលក្ខខណ្ឌតែមួយគត់ដើម្បីក្លាយជាព្រលឹងដែលព្រះអាចទទួលយកនៅចំពោះព្រះ។ នោះគឺពាក្យ ដំបង្កើតចិត្តបរិសុទ្ធក្នុងខ្ញុំ™ ដំបង្កើតវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវនៅក្នុងខ្ញុំឡើងវិញ™ ដំ កុំដេញខ្ញុំចេញពីវត្តមានរបស់ទ្រង់ ដំ ដំ កុំដកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ចេញពីខ្ញុំ™ ដំ ស្តារមកខ្ញុំវិញ សេចក្តីអំណរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក” “គាំទ្រខ្ញុំដោយស្មារតីស្ម័គ្រ”។ គឺជាពាក្យសំដីសម្រាប់គោលបំណង។

ដូចនោះដែរ ដាវីឌបានស្រែកឡើងនៅចំពោះព្រះដើម្បីស្តាបនាព្រលឹងរបស់គាត់ឡើងវិញ ដើម្បីទទួលយកព្រះ។ ដូចជាយើងគួរតែរស់នៅក្នុងព្រលឹងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ប៉ុន្តែដោយសារបុរសមិនព្យាបាលបញ្ហាបេះដូង គាត់បានជួបបញ្ហាខាងក្រៅជាមួយនឹងការថប់បារម្ភរបស់គាត់ ហើយតើបញ្ហាផ្សេងទៀតកើតឡើងកម្រិតណា? តើមនុស្សជាតិភាគច្រើនធ្វើចលនាក្នុងបញ្ហាបែបនេះទេ? ប៉ុន្តែ យើងបាននិយាយរឿងជាច្រើនម្តងទៀត។ យើងគួរតែនិយាយថា "យើងគួរតែរស់នៅក្នុងបេះដូង" ថ្វីត្បិតតែរូបរាងខាងក្រៅរបស់គាត់ល្អ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានសភាពមិនល្អនៅក្នុងចិត្ត តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី? ដូចរូបខាងក្រៅល្អក្នុងការហូប តែបើវារលួយ តើយើងត្រូវប្រើអ្វី? តើយើងត្រូវប្រើផ្នូរលាងសនៅឯណា?

ទោះជាបុរសផ្តោតលើរូបខាងក្រៅក៏ដោយ ព្រះចាត់ទុកចិត្តគាត់យ៉ាងសំខាន់។ សុភាសិត 16:2 ចែងថា៖ បំគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួន តែព្រះយេហូវ៉ាថ្លឹងវិញ្ញាណ។ “។ បេះដូងមានសារៈសំខាន់ណាស់។ សុភាសិត 18:14 ចែងថា៖ បំវិញ្ញាណរបស់មនុស្សនឹងស៊ូទ្រាំនឹងជំងឺ

ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលត្រូវបានគេបំបាក់ តើអ្នកណាអាចទ្រាំបាន?™។ ដូច្នេះ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា បំ ព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទស្ថិតនៅក្នុងចិត្តអ្នក ™ ។

ព្រះវិនិច្ឆ័យមនុស្សជាចម្បង ដោយមើលចិត្តមនុស្ស។ វិវរណៈ 2:23 មានប្រសាសន៍ថា ៖ បំយើងនឹងវាយកូនចៅរបស់នាងឲ្យស្លាប់។ ហើយក្រុមជំនុំទាំងអស់នឹងដឹងថាខ្ញុំជាអ្នកដែលស្ទង់រកចិត្តគំនិត ហើយខ្ញុំនឹងប្រគល់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាតាមការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក។ “។ ប្រាកដណាស់ មិនមែនថាព្រះមិនឃើញអំពើនោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ចាត់ទុកចិត្តទ្រង់សំខាន់ជា

ង។ ដូច្នេះហើយ ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ តែងតែមានបុគ្គល និងក្រុមដើម្បីទាមទារនូវសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីល្អ ។ វាពិបាកក្នុងការបញ្ជាក់ថាចិត្តរបស់ពួកគេគឺសុចរិត និងល្អ។ វាជាការលំបាកដែលសូម្បីតែក្រុមដើម្បីធ្វើតាមគ្រិស្តអូស្សូដក់ក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចនិយាយបានថា សូម្បីតែជីវិត និងការគិតរបស់ពួកគេជាគ្រិស្តអូស្សូដក់ប្រាកដណាស់ ក្រុមបែបនេះគួរតែបន្ទាបខ្លួន ហើយមិនគួរវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃតាមទម្លាប់នោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 58 កុំដកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចេញពីខ្ញុំ។ (ទំនុកដំកើង ៥១:១០-១២)

កាលដែលដាវីឌបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត ហើយយកការថប់បារម្ភមិនមែនជាបញ្ហាខាងរូបកាយទេ ប៉ុន្តែជាបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ។ បំណងប្រាថ្នាដែលគាត់បានប្រែចិត្តហើយគាត់មានមិនស្វែងរកដោយការថប់បារម្ភដើម្បីបាត់បង់ចំណុចល្អខាងរាងកាយរបស់គាត់។ គាត់បានចាត់ទុកបញ្ហាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណ សម្រាប់ឧទាហរណ៍ ជំ អ្វីដែលគាត់ចង់បាន ជំ សូមបង្កើតចិត្តស្អាតស្អំក្នុងខ្ញុំ ™ អ្វីដែលគាត់ចង់ ជំ បង្កើតវិញ្ញាណដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងខ្ញុំឡើងវិញ ។ "អ្វីដែលគាត់ចង់បាន "កុំដេញខ្ញុំឱ្យឆ្ងាយពីវត្តមានរបស់អ្នក" អ្វីដែលគាត់ចង់បាន "កុំយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់អ្នកពីខ្ញុំ។ អ្វីដែលគាត់ចង់បាន ជំ ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវសេចក្តីអំណរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកវិញ™ អ្វីដែលគាត់ចង់បាន ជំ លើកទឹកចិត្តខ្ញុំដោយឆន្ទៈ។ “។ ល (១០-១២) សំណើទាំងអស់នេះ បាននិយាយយ៉ាងខ្លីថា ទំនាក់ទំនងរវាងគាត់ និងព្រះជាម្ចាស់គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយ។ ក្នុងចំណោមសំណើទាំងអស់នេះ ពាក្យថា ជំ កុំយកព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់អ្នកចេញពីខ្ញុំឡើយ ™ (ខទី ១១) គឺជាចំណុចកណ្តាល។ មូលហេតុដែលគាត់សុំគឺសម្រាប់មនុស្សចង់ទទួលយកតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។

1. ព្រះប្រទានខ្លួនគាត់ដល់បុរសជាពរជ័យ។

បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានសន្យាជាពិសេសចំពោះមនុស្សជាតិថាទ្រង់នឹងចាក់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកលើពួកគេយ៉ាងពេញលេញ។ Yodel 2:28 មានប្រសាសន៍ថា “ហើយវានឹងកើតឡើងបន្ទាប់មក នោះខ្ញុំនឹងបង្ហូរព្រះវិញ្ញាណរបស់យើងទៅលើមនុស្សទាំងអស់។ កូនប្រុសកូនស្រីរបស់អ្នកនឹងទាយ មនុស្សចាស់របស់អ្នកនឹងយល់សប្តិ ហើយ

ឃុវជនរបស់អ្នកនឹងឃើញការនិមិត្ត™។ នេះជាការសន្យាថានឹងថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់ដល់ពួកគេ។ គី 44:3 និង អេសេគាល ជំពូក 47 ជាដើម ក៏ជាការសន្យាដូចគ្នាដែរ។ ទំនាយទាំងអស់នេះមិនមែនជាពាក្យដែលមានន័យដើម្បីផ្តល់នូវព្រះគុណនៃការបង្កើតឡើងវិញ។ វាជាការសន្យាដែលព្រះប្រទាននូវភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង ដើម្បីរីករាយនឹងព្រះជារៀងរហូត។ ប្រសិនបើអ្នកជឿបានកើតម្តងទៀត ប៉ុន្តែគាត់មិនទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ នោះពួកគេនឹងមិនរីករាយនឹងព្រះឡើយ។

2. អ្នកជឿគួរតែចង់បានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ប្រសិនបើយើងមិនចង់បានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ វាក៏ជាអំពើបាបដ៏ធំធេងដែរក្នុងការមើលងាយកិច្ចការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការដែលព្រះរាជបុត្របង្កើតរបស់ព្រះបានយាងមកក្នុងពិភពមនុស្ស បានទទួលការរងទុក្ខវេទនា ហើយបានស្លាប់ដោយការបង្ហូរឈាមរបស់ទ្រង់ គឺដើម្បីផ្តល់ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដល់យើង។ ហើយអ្នកដែលចង់បានក៏អាចទទួលបានតាមធម្មជាតិ។ (លូក. ១១:១៣) ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ តើអ្វីទៅជាការពិតដែលបុរសមិនចង់បានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺមើលងាយលោហិតនៃព្រះគ្រីស្ទ? អ្នកជឿខ្លួនឯងគិតថាខ្ញុំចង់បាន ប៉ុន្តែភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ™។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលវា នោះអ្វីដែលមិនអាចទៅរួចនៅក្នុងពួកគេ ដូចជាបំណងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណ។ ដូចដែលគេនិយាយថាចង់បាន វាគ្រាន់តែជាការនិយាយរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់មិនមានរសជាតិខ្លាំងទេ។ ប្រៀបដូចជាការប្រាថ្នាខាងផ្លូវកាយ វាខ្សោយដូចជាគេហៅថាមិនប្រាថ្នា។ ដោយសារតែ

បំណងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេផ្ទុយទៅនឹងបំណងប្រាថ្នាខាងរាងកាយ នោះបំណងប្រាថ្នាខាងវិញ្ញាណគួរតែរលាយបាត់ទៅ ដូចជាព្រិលបានរលាយនៅនិទាឃរដូវ។ ដូចបាននិយាយខាងលើ ការមិនចង់បានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអំពើបាប។

ឆាល ហ្វីននី បាននិយាយថា មិនយូរប៉ុន្មានសម្រាប់ភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដូចជាអំពើបាបរបស់ចោរ និងអំពើផិតក្បត់។ គាត់បាននិយាយរឿងសំខាន់មួយចំនួនជាហេតុផលសំខាន់មិនឱ្យទទួលបានភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចខាងក្រោមនេះ ។

១) ធ្វើជាមនុស្សលាក់ពុតក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ ២) ធ្វើតាមមិនប្រយ័ត្ននឹងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ 3) ដើម្បីភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់ដើម្បីផ្តោតលើការទទួលយកកម្រិតខ្ពស់នៃក្រណាត់អាហារនិងលំនៅដ្ឋាន។ ៤) មិនចោលអំពើបាបដែលខ្លួនឯងដឹង។ 5) មិនស្មោះត្រង់ការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់។ ៦) បះបោរនូវអ្វីដែលគាត់យល់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះនិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ៧) មិនលះបង់ខ្លួនដើម្បីបន់ស្រន់ ។ល។

សេចក្តីអធិប្បាយ 59 អ្នកណាដែលមិនមានអណ្តាតអាក្រក់ (ទំនុកតម្កើង 52:1-9)

ទំនុកតម្កើងនេះគឺជាផ្លែទទឹមដែលបានធ្វើឡើងក្នុងការរំឭកពីសកម្មភាពដ៏អាក្រក់របស់លោក Doeck ជាជនជាតិអេដុម។ គាត់បានប្រាប់សូលពីការពិតថា ដាវីឌបានរត់ទៅស្រុកណូប ហើយគាត់បាននំប៉ុង ហើយទទួលដាវពីអហ៊ីម៉ាឡេក។ (ទំនុកតម្កើង 52: I Sam 22 :) Doek គឺជាមនុស្សទុច្ចរិតសម្លាប់បូជាចារ្យចំនួន 85 នាក់ ហើយគាត់បានទម្លាក់ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះបាទដាវីឌទៅឱ្យព្រះបាទសូលជាសកម្មភាពបះបោរ ហើយបានធ្វើបាបគាត់ ហើយបានប្រាប់វា។ អហ៊ីម៉ាឡេកធ្វើសក្ខីកម្មថា៖ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក អហ៊ីម៉ាឡេកទូលស្តេចថា៖ ប៉ុហើយក្នុងចំណោមអ្នកបម្រើទាំងអស់របស់ព្រះអង្គមាននរណាស្មោះត្រង់ដូចព្រះបាទដាវីឌ ដែលជាកូនប្រសារបស់ស្តេច និងជាមេបញ្ជាការលើអង្គរក្សរបស់ព្រះអង្គ ហើយមានកិត្តិយសក្នុងផ្ទះរបស់ព្រះអង្គ?™។ (១សាំ ២២:១៤)។

1. ជាតិពុលនៃបបូរមាត់អាក្រក់។ (1-5)

បុរសនោះធ្វើបាបបុរសជាច្រើនដោយមាត់របស់ពួកគេ។ ព្រោះមាត់តែងតែរើទៅតាមអំពើអាក្រក់ តែងតែក្លែតចង្អោរជានិច្ច។ សុភាសិត ១១:៩ ចែងថា ប៉ុមនុស្សដែលគ្មានព្រះនឹងបំផ្លាញអ្នកជិតខាងដោយប្រាជ្ញា តែមនុស្សសុចរិតត្រូវបានសង្គ្រោះដោយមាត់™។ សុភាសិត 25:18, 19 ចែងថា៖ ប៉ុអ្នកណាដែលធ្វើសាក្សីមិនពិតទាស់នឹងអ្នកជិតខាងប្រៀបបាននឹងដំបងចម្បាំង ឬដាវ ឬព្រួញដ៏មុត។ ការទុកចិត្តលើមនុស្សក្បត់ក្នុងគ្រាមានទុក្ខ ប្រៀបដូចជាធ្មេញអាក្រក់ ឬជើងដែលរអិល™។ លោក Spurgeon និយាយថា "ការស្នាក់នៅក្នុងមនុស្សកុហក គឺដូចគ្នាក្នុងការស្នាក់នៅក្នុងសត្វតោ"។

2. អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សសុចរិតក្នុងការរស់នៅក្នុងចំណោមបុរសដើម្បីទទួលបានបប្បុរមាត់អាក្រក់។ (១ខ, ៦-៩)

1) មនុស្សសុចរិតឈប់សម្រាក ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺនៅក្នុងខ្លួនជារៀងរហូត។ (ខ ១ ខ ៨ ខ)" មនុស្សដែលមានបប្បុរមាត់អាក្រក់ ធ្វើបាបមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែគាត់មិនធ្វើវាជារៀងរហូត។ ពួកគេក៏មានថ្ងៃស្លាប់ដែរ។ St. Mungo ជនជាតិអង់គ្លេសបានរស់នៅអាយុ 185 ឆ្នាំ Thomas Parr រស់នៅបាន 150 ឆ្នាំ ប៉ុន្តែពួកគេគឺជាករណីពិសេស។ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវស្លាប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់មានព្រះជន្មនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយសម្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់គឺអស់កល្បជានិច្ច មនុស្សសុចរិតមិនអាចមានការថប់បារម្ភបានឡើយ។ ពាក្យថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺជារៀងរហូតចេញមកពីទំនុកតម្កើង 136: មានច្រើនណាស់។

2) មនុស្សសុចរិតជឿលើព្រះនាមនៃសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ ហើយសម្រាក។ (ខ ៩) ការពិតដែលថាព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាចំណុចល្អចំពោះការពិត សកម្មភាពដែលព្រះបើកសម្តែងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រគឺល្អ។ ឈ្មោះរបស់

3) ព្រះជាម្ចាស់ល្អចំពោះប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាសេចក្តីល្អប្រសើរជាង។ សម្រាប់សកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់តែងតែល្អ អ្នកជឿជឿលើព្រះអម្ចាស់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយសម្រាក។ សូមមើល រ៉ូម ៨:២៨។ ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ូបនិយាយថា៖ ប៉ិទោះជាគាត់សម្លាប់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសង្ឃឹមលើគាត់។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងប្រកែកចំពោះមុខគាត់™។ (យ៉ូប ១៣:១៥)

4) ព្រះជាម្ចាស់ល្អចំពោះប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាសេចក្តីល្អប្រសើរជាង។ សម្រាប់សកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់តែងតែល្អ អ្នកជឿជឿលើព្រះអម្ចាស់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយសម្រាក។ សូមមើល រ៉ូម ៨:២៨។ ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ូបនិយាយថា៖ ប៉ះទោះជាគាត់សម្លាប់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងសង្ឃឹមលើគាត់។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងប្រកែកចំពោះមុខគាត់™។

3. ដោយសារពួកគេមិនដឹងថាព្រះគ្រីស្ទយាងមក ពួកគេល្ងង់

ការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក បង្ហាញថាថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសកលលោកថ្មី វាជាទីបន្ទាល់។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងមកលើលោកនេះទេ គួរតែក្លាយជាភាពងងឹតដូចហាដេស។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពិភពលោកនេះត្រូវបានរក្សាទុកជាលំដាប់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនយាងមក នោះសាសនាដ៏អស្ចារ្យមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការគង់នៅលើផែនដីនេះទេ។

4. ព្រោះគាត់មិនដឹងថាគាត់ល្ងង់ទេ។ តើបទគម្ពីរមានសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យប៉ុន្មាន? សូមស្រមៃគិតថាវាជាអ្នកស្គាល់បទគម្ពីរ។ ប៉ះបើយើងមិនស្គាល់បទគម្ពីរ តើយើងងងឹតប៉ុណ្ណា? អ្នកដែលមិនចេះបទគម្ពីរគឺងងឹតមិនអាចនិយាយបាន។ ចិត្តរបស់អ្នកដែលមិនចេះបទគម្ពីរគឺជាទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយ។ ពួកគេជាមនុស្សដែលដឹងតែរឿងមិនពិត និងតែពិភពលោកដែលគ្មានសុវត្ថិភាព។ បេះដូងរបស់គេក្លាយទៅជាស្ថានភាពច្របូកច្របល់ដូច្នេះ។ ព្រោះបទគម្ពីរទាំងអស់សុទ្ធតែស្មោះត្រង់ តើអ្នកណាសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា? អ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរខ្លះសង្ស័យបទគម្ពីរនៅក្នុងតួរលេខនេះ និងក្នុងរូបនោះ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅ ទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេគួរតែត្រូវបានបង្ហាញខុស។ ពេលខ្លះឧទាហរណ៍បែបនេះត្រូវបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ជាឧទាហរណ៍ គម្ពីរបាននិយាយថា អ័ប្រាហាំបានទៅប្រទេសអេស៊ីបនៅគ.ស.២០០០។ ប៉ុន្តែ ឌីអូដ្រូស ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញបាននិយាយថា អេហ្ស៊ីបមិនបានទទួលយកជនបរទេសមុនគ.ស.២០០០ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានអះអាងថា ព្រះគម្ពីរខុស។ បន្ទាប់មកបន្ទាប់ពីនោះ នៅលើផ្នាំងថ្មដែលត្រូវបានរកឃើញនៅចុងឆ្នាំ 2000 BC រូបភាពដែលជនបរទេសដែលបានចូលទៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីបពីប៉ាឡេស្ទីន និងស៊ីរីត្រូវបានលាបពណ៌ត្រូវបានបង្ហាញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 61 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សចំពោះព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៥៣:១-២)

អត្ថបទរបស់យើងកត់សំគាល់ "ភាពល្ងង់ខ្លៅ" មិនឱ្យស្គាល់ពេលវេលាដើមឈើ។ ខទី 1 បាននិយាយថា "មនុស្សល្ងីល្ងើនិយាយនៅក្នុងចិត្តថា "គ្មានព្រះទេ" ។ “ ខទី ២ បាននិយាយពីអត្ថន័យដែលថាគ្មានអ្នកណាដែលមាន “បញ្ញា” (អ្នកស្គាល់ព្រះទេ) ហើយខទី ៤ បាននិយាយអំពី “អវិជ្ជា” ។

1. វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅបំផុតដែលមិនស្គាល់អ្នកបង្កើត។

យ៉ូហាន 1:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯទ្រង់គង់នៅក្នុងលោកនេះ ហើយលោកីយបានបង្កើតមកតាមរយៈទ្រង់ ប៉ុន្តែលោកីយ៍មិនបានស្គាល់ទ្រង់ទេ។ “។ ពាក្យនេះគឺជាពាក្យទួញសោកដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពិភពលោក ហើយទ្រង់មានវត្តមានក្នុងនោះ ប៉ុន្តែមនុស្សក្នុងលោកនេះមិនបានស្គាល់ទ្រង់ដោយហេតុផលខ្លះទេ។ តាមធម្មជាតិ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ គាត់បានបាត់បង់ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ ដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់។ ម្នាលអាវុសោ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះដូចជាសភាពដែលបុគ្គលនឹងរួចផុតពីជំងឺដ៏ធ្ងន់ធ្ងរធ្ងន់ធ្ងរធ្ងន់ធ្ងរ

ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សគឺឈឺ។ ព្រោះគាត់ដឹងខ្លះហើយ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់របស់គាត់នោះទេ គឺបញ្ហាមរណភាពរបស់គាត់។ នៅសម័យបុរាណ បុរសមិនដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់របស់គាត់ដោយបញ្ញារបស់គាត់ទេ។ វានៅសល់តែកិច្ចការដែលគាត់មិនអាចដោះស្រាយបាន។ ការដែលបុរសមិនដឹងបញ្ហាមរណៈដើរជាមួយបញ្ហាមិនអើពើនឹងព្រះជាមួយគ្នា។ ដូចដែលគាត់ស្គាល់ព្រះ គាត់អាចដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់បាន។ ប៉ុន្តែបញ្ហាដែលបុរសដឹងនោះបានស្លាប់។ វាមានន័យថាការស្លាប់របស់គាត់ទាំងស្រុង។ ព្រោះការស្គាល់ព្រះពិតជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន ១៧:៣ មានប្រសាសន៍ថា “ហើយនេះជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដែលគេស្គាល់ទ្រង់ ជាព្រះពិតតែមួយ និងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលអ្នកបានចាត់ឲ្យមក។ “។ បើយើងស្លាប់មិនអាចស្លាប់បាន ត្រចៀកក៏ស្លាប់ ហើយភ្នែកយើងមើលមិនឃើញ ភ្នែកក៏ត្រូវស្លាប់។ បុរសម្នាក់មិនបានធុំក្លិនក្លិនប្រសាទរបស់គាត់បានស្លាប់ដោយសារជំងឺមួយចំនួន។

3. មូលហេតុដែលបុរសមិនស្គាល់ព្រះ និងវិធីដោះស្រាយ។

បុរសនោះមិនអាចស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់បានទេ បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ មានហេតុផលពីរយ៉ាង គឺទីមួយ ព្រះមិនប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងគាត់ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយទីពីរ ចិត្តមនុស្សងងឹតដោយទទួលទោសក្នុងចិត្ត។ កាលដែលមនុស្សមិនបានកើតម្តងទៀត គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះ ហើយក៏មិនអាចជឿលើគាត់ដែរ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 1:12, 13 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែចំពោះអស់អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ ដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានសិទ្ធិឲ្យក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ ១៣ ដែលបានកើតមក មិនមែនដោយឈាម ឬតាមបំណងនៃសាច់ឈាម ឬនៃព្រះឡើយ។ ឆន្ទៈរបស់មនុស្ស តែជារបស់ព្រះ។

", យ៉ូហាន 3: 3 និយាយថា" ព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយគាត់ថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាពិតប្រាកដថា ប្រសិនបើគ្មាននរណាម្នាក់បានកើតជាថ្មីទេនោះគាត់មិនអាចឃើញនគររបស់ព្រះបានទេ" ។ “។ កាលដែលយើងកើតជាថ្មីមានតែយើងអាចស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែមនុស្សសាច់ឈាមខ្លួនឯងមិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។ បុរសសាច់ឈាមបានស្លាប់ដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ រ៉ូម ៨:៦, ៧ ចែងថា ៦ដ្បិតការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាម នោះជាសេចក្ដីស្លាប់ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តលើព្រះវិញ្ញាណ នោះជាជីវិត និងសន្តិភាព។ 7ដ្បិតគំនិតដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ដ្បិតគំនិតនោះមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះទេ។ ពិតជាមិនអាចទៅរួច™។ ដូច្នេះ មនុស្សសាច់ឈាមមិនស្គាល់ព្រះទេ ទោះបីព្រះគង់នៅក្បែរខ្លួនក៏ដោយ។

ប្រៀបដូចជាកូនក្មេងដែលមិនស្គាល់តម្លៃពេជ្រ ទោះបីលេងហ្គេមជាមួយវាក៏ដោយ។ ព្រោះគេស្គាល់ពេជ្រថាជាគ្រួស។ ដូចជាបុរសនោះជាមនុស្សខ្វាក់។ ប៉ុន្តែព្រះបានបង្រៀនយើងពីរបៀបដើម្បីព្យាបាលស្ថានភាពពិការភ្នែក។ នោះគឺជាសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជំនឿមិនអាចទៅរួចទេនៅក្នុងយើង។ វាជាសកម្មភាពនៃកម្រិតដែលបុរសពិការភ្នែកម្នាក់បានបិតដីឥដ្ឋបានទៅបឹងស៊ីឡោម ហើយសម្អាតវា។ ជឿចុះ! ហើយបន្ទាប់មកបុរសពិការភ្នែកក៏មិនដឹងថាព្រះជាម្ចាស់គួរត្រូវបានព្យាបាលដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 62 ហេតុផលដើម្បីសុំសេចក្តីសង្គ្រោះ (ទំនុកតម្កើង 54:1-7)

អ្នកជឿអាចសុំសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះបាន ពេលគាត់មានបញ្ហា។ ប្រសិនបើគាត់មិនអាចសុំបានទេ គាត់ប្រហែលជាគិតថាហេតុផលនៃជំនឿ។ ប៉ុន្តែសំណើនៃការសង្គ្រោះមិនគួរត្រូវបានអនុវត្តដោយខុសច្បាប់នោះទេ។ វាគួរតែយកហេតុផលត្រឹមត្រូវ។

1. គាត់ចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះក្នុងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់។ (ខ១)

ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអំពីខ្លឹមសារដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់បុរស។ ដូច្នេះវាអាចអំពាវនាវឱ្យមានគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់គាត់។ យើងមិនអាចសុំអ្វីដែលមិនសក្តិសមនឹងគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់បានទេ។ ដូច្នេះ យើងគួរស្គាល់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយគួរអធិស្ឋានដោយដឹងថាទ្រង់ចង់បានអ្វីតាមធម្មជាតិ។ ដូច្នេះ យើងគួរគិតជាមុនសិន មុននឹងយើងស្នើ។ បើសក្តិសមនឹងព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា យើងគួរតែសុំសេចក្តីសុខឬទុក្ខ និងជំងឺផងដែរ។

2. ព្រះអាចសង្គ្រោះយើងបាន ត្បិតទ្រង់មានឫទ្ធានុភាព។ (ខ ១ ខ)

"Vindicate" នៅទីនេះមានន័យថាបង់សត្រូវ។ ទោះបីជាបុរសនោះមានឧត្តមគតិខ្ពស់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់គ្មានអំណាចដើម្បីប្រតិបត្តិវា ឧត្តមគតិគួរតែជាសុបិន។ ព្រះមិនមែនជាមនុស្សប៉ែបនោះទេ។ ទ្រង់មានព្រះនាមសមនឹងព្រះក្នុងពេលតែមួយទ្រង់មានអំណាចដឹងដូចព្រះនាមទ្រង់ ។ គាត់ត្រូវបានគេជូនដំណឹងថាជាអ្នកសង្គ្រោះហើយគាត់មានអំណាចដើម្បីធ្វើវា។ អាសនៈរបស់

ព្រះបាលគ្មានភ្លើងទេ ប៉ុន្តែអាសនៈរបស់អេលីយ៉ាបានយកភ្លើងចេញពីស្ថានសួគ៌។ (ស្តេចទី១ ១៨:២០-៤០)

3. ព្រះចង់សង្គ្រោះ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ (ខ២)

ព្រះមិនប្រទានព្រះគុណដល់អ្នកដែលមិនអធិស្ឋានទេ។ ទ្រង់ជាព្រះដើម្បីស្វែងរកការអធិស្ឋាន ហើយទៅសួរសុខទុក្ខគាត់។ ទោះជាលោកយេស៊ូជាកូនរបស់ព្រះក៏លោកដឹងថាលោកអាចទទួលបានពេលលោកអធិស្ឋានដែរ។ គាត់បានអនុវត្តការអធិស្ឋាននៃការអរព្រះគុណយ៉ាងខ្លាំង (Mt 11: 25, 26) ហើយគាត់បានយកការអធិស្ឋាននៃការអង្វរដោយឫជា។ (ម៉ាថាយ ១៤:២៣, ២៦:៣៦-៤៤ ហេប ៥:៧)។ ដោយសារដាវីឌបានអធិស្ឋានរួចហើយដើម្បីឱ្យរួចផុតពីទុក្ខលំបាក និងបញ្ហា នោះគឺជាធម្មជាតិដែលគាត់រំពឹងទុកការសង្គ្រោះពីព្រះ។

4. ព្រះចង់សង្គ្រោះពួកគេព្រោះបុរសមិនព្រមទទួលនៅចំពោះមុខគេបៀតបៀន។ (៣-៥)

ព្រះជួយពួកបរិសុទ្ធ (ខ៤) ហើយទ្រង់ដាក់ទោសមនុស្សទុច្ចរិត។ (ខ៥)

5. គាត់បានសារភាពថានឹងថ្វាយយញ្ញបូជានៃការអរព្រះគុណដូចព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះគាត់ហើយបានស្នើសុំឱ្យជួយសង្គ្រោះ។ (៦, ៧) ហើយគោលបំណងនៃការប្រោសលោះក៏មានមួយនេះដែរ។ ដូច្នេះ គោលបំណងនៃជីវិតរបស់យើងគួរតែលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះចង់ទទួលបានសិរីរុងរឿងចេញពីពួកបរិសុទ្ធ។ គោលបំណងដែលគាត់បង្កើតយើងគឺនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 63 ការបៀតបៀនដ៏ឈឺចាប់ (ទំនុកតម្កើង 55:4-17)

1. មូលហេតុដែលដាវីឌបានទទួលការបៀតបៀននោះ មានការឈឺចាប់។

វាត្រូវធ្វើរហូតដល់គាត់ត្រូវបានគេសម្លាប់ (4, 5) ហើយសកម្មភាពអាក្រក់នៃអ្នកបៀតបៀនរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញជាសាធារណៈដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ (10, 11) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះសម្រាប់ការបៀតបៀនចេញមកមិត្តរបស់គាត់។ (១២-១៤)។ ការបៀតបៀនបែបនេះគឺជាការរងទុក្ខច្រើនជាងការទទួលវាពីសត្រូវរបស់គាត់។ ព្រោះវាមានចរិតអាក្រក់នៃការបះបោរ (ខ២០) ហើយក៏មានឧបាយកលដែរ។ (ខ ២១)

2. បេះដូងរបស់ដាវីឌដែលចង់គេចចេញពីបញ្ហាបែបនេះ។

គាត់ចង់គេចចេញពីបញ្ហាជាខ្លាំង ហើយនិយាយថា គាត់មានស្លាបដូចសត្វព្រាប។ (៦-៨) បន្ទាប់មក ព្រលឹងរបស់យើងទទួលការជិះជាន់ និងការរងទុក្ខទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ យើងចង់កាត់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះលោកនេះ ហើយចូលទៅក្នុងលោកខាងមុខដូច្នេះហើយសេចក្តីទុក្ខលំបាកក្នុងលោកមានតម្លៃចំពោះលោកខាងមុខ។ ប្រសិនបើពិភពលោកនេះតែងតែមានសន្តិភាព ហើយយើងគ្មានទុក្ខអ្វីទាំងអស់នោះ មនុស្សទាំងអស់នឹងត្រូវទម្លាក់កំហុស ដើម្បីចាត់ទុកពិភពលោកនេះថាជាចំណុចគួរឱ្យស្រឡាញ់ដំបូង។

តើអ្វីជាការណែនាំដែលដាវីឌបានយកចេញពីទុក្ខលំបាកដ៏ឈឺចាប់របស់គាត់។

គាត់បានអធិស្ឋាន (1, 2, 16, និង 17) គាត់បាននិយាយថា “ប៉ុន្តែខ្ញុំអំពាវនាវដល់ព្រះនោះព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះខ្ញុំ។ ពេលល្ងាច ព្រឹក និងពេលថ្ងៃត្រង់ ខ្ញុំនិយាយពាក្យតួញញែរនិងថ្ងូរ ហើយគាត់ឮសំឡេងខ្ញុំ™។ ការអធិស្ឋានគួរត្រូវបានធ្វើយដូចដែលយើងបានលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើវាដោយងប់ងល់។ ក្នុងនាមជាទីក្រុងមួយ Novascotiaa បាន

កើតឡើងនៅក្នុងភ្លើង; គ្រូគង្វាលចាស់ម្នាក់បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈឬជាព្រះវិហារ ហើយបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់។ ដោយសារភ្លើងឆេះរាលដាលដល់អគារព្រះវិហារ ប្រជាពលរដ្ឋប្រាប់គាត់ឱ្យចាកចេញពីទីនោះហើយ
ដើម្បីចេញពីវា។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានរើបម្រាស់ទេ ហើយបានអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ ចម្លែកនៅពេលដែលភ្លើងបានមកដល់អគារព្រះវិហារ ហើយវាត្រូវបានបំបែកចេញពីវា ហើយបានឆ្លងកាត់វា ហើយត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងអគារផ្សេងទៀត លើកលែងតែអគារ និងបានឆេះទីក្រុងទាំងអស់។ (Knight, 3000 Illustrations for Christian Service) ដូចដែល John Fletcher បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយមិនក្រោកឈរ មុនពេលវាត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ។ ហើយបន្ទាប់មកពាក្យជំរាបសួររបស់គាត់ទៅកាន់មិត្តភក្តិរបស់គាត់ថា "តើខ្ញុំបានជួបអ្នកអធិស្ឋានឬ?

អ្នកដែលអធិដ្ឋានដោយចិត្ត ១) ចាក់ទឹកចិត្តលើព្រះដោយមិនយកវាហើយភ្ញាក់ឡើងហើយសុំពិតប្រាកដ។ 2) បុរសអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ដោយផ្តល់ពេលវេលានិងការលះបង់ច្រើន។ ពេលយើងចំណាយពេលច្រើន និងការលះបង់ច្រើនដើម្បីអធិស្ឋាន យើងស្រែកអង្វរព្រះអស់ពីចិត្ត។ ក្នុងចំណោមសំឡេងដ៏ស្មុគស្មាញក្នុងពិភពលោកនេះ ព្រះទ្រង់ស្តាប់តែសំឡេងនៃការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ យើងឃើញការពិតដែលថា ពេលខ្លះការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនត្រូវបានឆ្លើយតប។ ប៉ុន្តែទោះបីជាទិដ្ឋភាពខាងក្រៅរបស់យើងដោយការអធិស្ឋានមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរក៏ដោយក៏មានការពិតដែលថាអ្នកអធិស្ឋានខ្លួនឯងគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ក្នុងនាមជាការអធិស្ឋាន ខ្ញុំបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយការអធិស្ឋាន ហើយមានជំនឿយ៉ាងមុតមាំនោះ លើសពីអ្វីទាំងអស់ វាគួរតែជាផលផ្លែនៃ

ចម្ដើយនៃការអធិស្ឋាន។ យើងអាចរស់នៅថ្មីដោយផ្លែឈើនេះ ហើយអាចដើរតាមជំហាននៃជ័យជម្នះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 64 ផែនការជ័យជំនះដែលដាវីឌត្រូវបានគេបៀតបៀន (ទំនុកតម្កើង 56:1-9)

ដាវីឌបានទទួលការបៀតបៀនពីសត្រូវជាច្រើន។ សត្រូវព្យាយាមចាប់គាត់ ហើយសម្លាប់គាត់។ (១, ២, ៥, ៦) ប៉ុន្តែ គាត់បានទទួលជ័យជម្នះ។ ការគិតឈ្នះត្រូវសម្តែងដោយការធ្វើតាមបីយ៉ាង។

1. ពឹងផ្អែកលើព្រះ

ទំនុកតម្កើងនេះលាតត្រដាងពាក្យបំពឹងលើព្រះ™ជាច្រើនដង។ (៣, ៤, ១០, ១១)

1) ព្រះគម្ពីរបានចែងច្រើនដងក្នុងន័យថា វាគឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យរួចទៅហើយ ដែលពឹងផ្អែកលើព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 11:1 ចែងថា៖ បំខ្ញុំពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា។ តើអ្នកអាចនិយាយទៅកាន់ព្រលឹងខ្ញុំដោយរបៀបណា?

2) ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំចូររត់ទៅដូចជាសត្វស្លាបទៅលើភ្នំរបស់អ្នក™ បន្ទាប់មកលោកបានពាល់ភ្នែករបស់ពួកគេ ដោយមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំតាមជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នា ចូរធ្វើចំពោះអ្នកចុះ™។ ជាច្រើនដង។ (Mt 9:29) ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 62:8 ចែងថា៖ បំមនុស្សអើយ ចូរទុកចិត្តលើទ្រង់គ្រប់ពេល។ ចាក់បេះដូងរបស់អ្នកនៅចំពោះគាត់; ព្រះជាជម្រកសម្រាប់យើង។ សេឡា”

3) បើមិនពឹងលើព្រះ តើយើងអាចពឹងលើអ្នកណា? យើងគ្មានអ្នកណាដែលយើងអាចជឿបានក្រៅពីព្រះទេ។ ពីព្រោះអ្វីដែលជារបស់លោកីយ៍នេះមិនអាចទុកចិត្តបានដោយយើងទេ។ ពេលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោក យើងជួបប្រទះភាពមិនស្មោះត្រង់នៃពិភពលោកនេះ។ ទំនុកតម្កើង 62:9, 10 ចែងថា៖ បំអស់អ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិតិចគឺជាដ

ង្ហើម។ ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់; នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ កុំទុកចិត្តលើការជំរិតទារប្រាក់; កុំទុកក្តីសង្ឃឹមឥតប្រយោជន៍លើការប្លន់។ ប្រសិនបើទ្រព្យសម្បត្តិកើនឡើង ចូរកុំយកចិត្តទុកដាក់លើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះឡើយ™។

បុរសខ្លះជឿលើព្រះក្នុងពេលទៀងទាត់ ប៉ុន្តែពេលមានទុក្ខលំបាក គាត់ត្រូវចំណាយពេលដ៏លំបាកដើម្បីជឿលើទ្រង់។ ពេលនោះគេងាយស្រួលដែលគេដើរតាមផ្លូវនេះនិងផ្លូវនោះដោយមិនពឹងលើរបស់ណាមួយដូចជាធូលីនៅលើអាកាស។ បន្ទាប់មក វាជាការងាយស្រួលដែលថាពួកគេតែងតែមានទុក្ខព្រួយនៅកៅអីដ៏អាក្រក់។ ប៉ុន្តែ នៅពេលមានទុក្ខលំបាក ជួនកាល យើងជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកយើងមានសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងចិត្តក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងមិនជឿលើទ្រង់នៅពេលមានទុក្ខលំបាក នោះជាសកម្មភាពល្ងង់ខ្លៅដែលមិនយល់ពីព្រះ។ ព្រះចង់សង្គ្រោះអ្នកជឿក្នុងទុក្ខលំបាក ជាពិសេស។ (ទំនុកដំកើង ៥០:១៥ យ៉ូប ៥:១៩) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ព្រោះព្រះស្រឡាញ់យើង យើងជឿលើព្រះ។ យើងដឹងថាទ្រង់ជាមួយនឹងបុត្ររបស់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់មនុស្សជាតិ។ គាត់ស្រឡាញ់សូម្បីតែព្រលឹងរបស់យើង។ គាត់ត្រូវបានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយគាត់បានស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ ហើយគាត់ក៏ស្រឡាញ់យើងជារៀងរហូត។

4) ប៉ុន្តែសម្រាប់ចិត្តមនុស្សពុករលួយ ហើយមានអំពើបាបច្រើន គាត់មិនជឿលើព្រះដែលគាត់គួរជឿលើព្រះដោយធម្មជាតិ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះជាម្ចាស់បានកំណត់ទិសដៅដែលយើងអាចជឿបាន។ វាគ្រាន់តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បាន

ប្រទានដល់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងចែងថា៖ ប៉ុន្តែព្រះដែលខ្ញុំ
សរសើរ

5) ក្នុងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះបន្ទូលដែលខ្ញុំសរសើរ” ដ្បិតព្រះជាវិញ្ញាណ ភ្នែកខាងសាច់
ឈាមយើងមិនអាចមើលឃើញទ្រង់បានឡើយ។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់គាត់ត្រូវបានបើក
បង្ហាញដល់យើង។ វាគឺជាពាក្យដែលសរសេរថាជាបទគម្ពីរ។ នៃគោលបំណងដែល
ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានសរសេរ Grosheide បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ
"តាមគោលបំណងដែលកាណុងសរសេរត្រូវបានត្រូវការ។ ពិភពលោកទាំងអស់ ឬគ្រប់
ថ្ងៃទាំងអស់ គោរពតាមអំណាចនៃព្រះ។ ពិភពលោកដែលគ្មានបាបមិនត្រូវការរឿងបែប
នេះទេ។ ដ្បិតពិភពលោកដែលមានអំពើបាប ផ្ទុយពីអំណាចនៃព្រះ .

ព្រះផ្ទុយនឹងអំពើបាបនៃលោកិយ ហើយបង្កើតស្តង់ដារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដើម្បីរក្សា
អំណាចនៃព្រះ™។ បន្ទាប់មកអត្ថន័យដ៏សំខាន់នៃពាក្យនេះគឺការពិតដែលថាព្រះបានសរ
សេរបទគម្ពីរថាពិភពលោកមានបាបគោរពតាមអំណាច។ ( )

2. ជ័យជំនះផ្ទុយពីជីវិតដែលមានបាប និងជីវិតសុចរិត។

ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ ប៉ុតើពួកគេនឹងរួចខ្លួនឬទេ? “។ ដាវីឌទន្ទឹងរង់ចាំការពិត
ថា ទោះបីជាជីវិតដែលមានអំពើបាបបានចម្រើនឡើងបណ្តោះអាសន្នក្តី ក៏ទីបំផុតវានឹង
ត្រូវវិនាស។ ទ្រង់ជ្រាបថា ដើម្បីធ្វើសេចក្តីសុចរិត ទ្រង់ជ្រាបនូវផ្លូវដើម្បីយកឈ្នះ។
ទោះបីជាជីវិតដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត និងដើម្បីបន្តវាលំបាក និងត្រូវបានបៀតបៀន
ជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ក៏ទីបំផុតគាត់នឹងត្រូវយកឈ្នះ។ មាគ៌ានៃជ័យជំនះដែល
សេចក្តីពិតរបស់គ្រិស្តបរិស័ទបង្រៀន មានន័យជាចម្បងដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាប។

អ្នកឈ្នះបាប គឺអ្នកឈ្នះពិត។ ដូច្នេះ គ្រិស្តបរិស័ទគួរស្រឡាញ់ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ជាងសុភមង្គល។ គាត់មិនគួរចង់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបតូចតាចមួយ លើសពីការទទួលបានពិភពលោកទាំងមូលនោះទេ។ ព្រោះការដើរជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ដោយមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាគោលដៅចុងក្រោយរបស់ទ្រង់។

1. ធ្វើឱ្យជ័យជំនះដោយទឹកភ្នែក។

ខទី ៨ ចែងថា ឯអ្នកបានរាប់ការបោះចោលរបស់ខ្ញុំ។ ដាក់ទឹកភ្នែករបស់ខ្ញុំនៅក្នុងដបរបស់អ្នក។ តើពួកគេមិននៅក្នុងសៀវភៅរបស់អ្នកទេ? “។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ទឹកភ្នែក" មិនមែននិយាយពីការសោកសៅខាងរូបកាយទេ តែជាទុក្ខខាងវិញ្ញាណ។ យ៉ូហាន 4:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯត្រូវវេទនា ហើយកាន់ទុក្ខ ហើយយំ។ សូមឱ្យសំណើចរបស់អ្នកទៅជាការកាន់ទុក្ខ ហើយភាពរីករាយរបស់អ្នកទៅជាអាប់អួរ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯអ្នកដែលស្រែកឃ្លានឥឡូវនេះ មានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត។ ឯអ្នករាល់គ្នាដែលយំឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងសើច... ចូរអរសប្បាយនៅថ្ងៃនោះ ហើយលោតដោយអំណរ ដ្បិតមើលចុះ រង្វាន់របស់អ្នកគឺអស្ចារ្យណាស់នៅស្ថានសួគ៌។ ពីព្រោះដូនតារបស់ពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្យាការី™។ (លូក. ៦:២១, ២៥) ហោរាយ៉ូអែលក៏បានប្រាប់ពួកបុរសនៅសម័យនេះថា៖ ឯអ្នកប្រមឹកអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយយំ ហើយទ្រហោយំ ដោយព្រោះស្រាផ្អែម ត្បិតវាត្រូវកាត់ ចេញពីមាត់របស់អ្នក។ “។ (យ៉ូអែល ១:៥) បាស៊ីលបាននិយាយថា៖ ឯភាពសោកសៅដ៏បរិសុទ្ធគឺជាគ្រាប់ពូជដែលផ្កានៃភាពរីករាយដ៏អស់កល្បបានដុះឡើង™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 65 ចូរបញ្ជាក់បេះដូង។ (ទំនុកដំកើង ៥៧:៧)

ទំនុកតម្កើងនេះគឺជាកំណាព្យដែលដាវីឌបានរត់ចេញពីសូល ហើយត្រូវបានគេលាក់ទុកក្នុងរូងមួយ រួចធ្វើឡើង។ វាពិបាកណាស់ដែលកំណាព្យបែបនេះចេញពីកន្លែងក្បែរសត្រូវ។ ប៉ុន្តែជំនឿធ្វើឲ្យយើងច្រៀងចម្រៀង សូម្បីតែនៅកន្លែងគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ។ ក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានពាក្យថា “ឱព្រះអើយ ចិត្តរបស់ទូលបង្គំរឹងមាំ!”។ សង្កត់ធ្ងន់លើសន្តិភាពនៃបេះដូងជារចនាប័ទ្មសង្កត់ធ្ងន់។ តើចិត្តសន្តិភាពមានខ្លឹមសារអ្វីខ្លះ?

1. ត្រៀមខ្លួនស្លាប់តែម្តង

ដាវីឌបានសម្រេចចិត្តស្លាប់ម្តង ហើយគាត់បានរៀបចំចិត្តដើម្បីវា។ ចុះតើអ្វីទៅជាការរៀបចំដើម្បីជួបនឹងមរណៈដោយរីករាយ? ខុងជឺបាននិយាយថា៖ បំសម្រាប់ខ្ញុំស្លាប់ផ្លូវនៅពេលព្រឹក នោះល្អដែលស្លាប់នៅពេលល្ងាច™។ តាមពិត ខុងជឺ មិនដឹងផ្លូវទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បានគិតថា ការស្លាប់ “ផ្លូវ” គឺជាសុភមង្គលបំផុត។ បើខុងជឺក៏គិតដូច្នោះដែរ អ្នកជឿដោយស្មោះ ជឿលើព្រះបន្ទូលពិតរបស់ព្រះ មិនចាំបាច់និយាយទេ! ពាក្យរបស់ខ្ញុំមិនមែនមានន័យថា ខុងជឺ ដឹងផ្លូវត្រឹមត្រូវនោះទេ។ “ផ្លូវពិត” គឺគ្រាន់តែជាការពិតដែលថា បុរសស្គាល់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុលបានទទួលការធានាចំពោះការពិតហើយទទួលបានការបញ្ជាក់ពីចិត្តរបស់គាត់ ហើយបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុង ធីម៉ូថេទី ២ ១:១២ ថា បំហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំរងទុក្ខដូចខ្ញុំដែរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនខ្មាសឡើយ ដ្បិតខ្ញុំស្គាល់អ្នកណាដែលខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំជឿជាក់ថាគាត់អាចការពាររហូតដល់ថ្ងៃនោះនូវអ្វីដែលបានប្រគល់ឲ្យខ្ញុំ™។ ដូចដែលយើងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ យើងទទួលបានដំណោះស្រាយនៃ

បញ្ហាទាំងអស់ ហើយបន្ទាប់មកយើងទទួលបានសន្តិភាពនៃចិត្តរបស់យើង។ នោះគឺ “ពាក្យថា “ខ្ញុំដឹង ខ្ញុំដឹងច្បាស់។ ខ្ញុំស្គាល់ម្នាក់ដែលខ្ញុំ

ជឿលើ ហើយអ្នកដែលខ្ញុំទទួលយក ច្បាស់ជាព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់មានប្រសិទ្ធភាព ចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំដឹង។ អ្នកប្រោសលោះរបស់ខ្ញុំរស់នៅឥឡូវនេះ ហើយផ្តល់អំណោយរបស់គាត់ ដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំដឹង។ ការពិតដែលគាត់បន្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ខ្ញុំដឹង™។

2. ចិត្តដែលបញ្ជាក់ មានន័យថា ចិត្តរៀបចំប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីល្អទាំងអស់ ។ លក្ខណៈរបស់មនុស្សល្ងង់គឺអាចហៅបានថាអ្នកមិនមានការរៀបចំក្នុងចិត្ត។ សុភាសិត 17:24 ចែងថា៖ ប៉ាប្រាជ្ញាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញា តែភ្នែកមនុស្សល្ងង់នៅចុងផែនដី។ “។ មនុស្សល្ងង់តែងតែញ័រដោយមិនមានគោលបំណងត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធផ្តាស់ទី ដោយបេះដូងនៃការរៀបចំ។ បទគម្ពីរនិយាយជាច្រើនដងអំពីចិត្តនៃការរៀបចំ។ ទីតុស 3:1 បានមានប្រសាសន៍ថា ចិត្តដែលបានត្រៀមខ្លួន ប៉ ដោយការធ្វើ ប៉ គ្រប់ទាំងការល្អ ™ ។ ទី ១ ធីម ៦:១៨ បាននិយាយថា ចិត្តបានរៀបចំ ប៉ ដើម្បីចែកចាយ លូកា ២២:៣៣ ជាចិត្តដែលត្រៀមខ្លួនដើម្បីទៅរកការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ កិច្ចការ ២១:១៣ បាន និយាយថា ចិត្តបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីស្លាប់ដើម្បីព្រះអម្ចាស់ ។ និង Mt 24:44, 25:10 បេះដូងបានរៀបចំដើម្បីទទួលយកព្រះអម្ចាស់យាងមកជាលើកទីពីរនៅម៉ោង 17:11 បាន និយាយថាបេះដូងបានរៀបចំដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែមាន ចិត្តរៀបចំដោយស្មោះត្រង់ ដោយអាស្រ័យលើការបង្រៀនខាងលើរបស់ព្រះ

បទគម្ពីរ។ ១) ចិត្តដែលបានរៀបចំអ្វីក៏ដោយដែលចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុង ការរងទុក្ខនិងការរីករាយ។ 2) ចិត្តដែលបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីថ្វាយរបស់ទាំងអស់ដល់ព្រះ

អម្ចាស់, 3) ចិត្តត្រៀមខ្លួនដើម្បីបម្រើអ្នកផ្សេងទៀត. ៤) ចិត្តដែលបានត្រៀមខ្លួនថាខ្លាចតែក្រអឺតក្រទមដោយមិនទទួលបានសិរីល្អដើម្បីតាំងចិត្តឡើងក្នុងការពង្រឹងដល់ព្រះអម្ចាស់។ (Knight, 3000 Illustrations for Christian Service, ទំព័រ 547-548)

3. ចិត្តដែលបានបញ្ជាក់មានន័យថាដើម្បីទទួលបានសន្តិភាពដោយការជឿលើព្រះអម្ចាស់ យើងតែងតែសម្លឹងមើលព្រះអម្ចាស់ រង់ចាំទ្រង់ អធិស្ឋាន និងទទួលព្រះអម្ចាស់។ តើការទទួលយកព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណា? វាដូចជាបទគម្ពីរបានសន្យា មានន័យថា ព្រះអម្ចាស់ដើរជាមួយនឹងអ្នកជឿ។ វាគឺជាព្រះគុណដែលពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យបានទទួលនៅសម័យបុរាណ។ (និក្ខមនំ ៤:២១, យេ. ១:៨) ក្នុងពេលជាមួយគ្នា សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកជឿទូទៅរបស់យើងអាចទទួលវាបាន។ (Mt 28:20) នៅពេលដែលលោក Luther ត្រូវបានបង្ហាញនៅឯក្រុមប្រឹក្សា Borm បន្ទាប់ពីគាត់បានរៀបចំការអធិស្ឋាន នោះ Melangchthon បានមើលមកគាត់ ហើយនិយាយថា “គាត់មកដូចជាបុរសខាងលើជាងគាត់” Luther បានទទួលពរជ័យដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់ ដែលជាលទ្ធផលនៃគាត់។ ការអធិស្ឋាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 66 ប្លុងចំណងជើងនៃអំពើបាបដែលដាវីឌដាក់បណ្តាសា (ទំនុកតម្កើង 58:1-11)

កាលពីដើម ហោរា និងសាវក គឺជាអ្នកតស៊ូមតិពិសេស ពួកគេបានដាក់បណ្តាសាដោយសិទ្ធិអំណាចពិសេសចំពោះមនុស្សមានបាបពិសេស។ ជាឧទាហរណ៍ វាជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលពេត្រុសដាក់បណ្តាសាអាណាណាសនិងសាភីរ៉ា។ (សកម្មភាព ៥:១-១០) ប៉ុន្តែអ្នកជឿទូទៅមានតួនាទីខុសគ្នា ពួកគេគួរតែហាមប្រាមពាក្យប្រមាថបែបនេះ។ ដាវីឌពីព្រោះតំណែងរបស់គាត់គឺជាអ្នកតស៊ូមតិរបស់ព្រះ ក្នុងនាមជាអ្នកតំណាងនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ គាត់អាចប្រតិបត្តិពាក្យបណ្តាសាបែបនេះបាន។ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏មិនបានដាក់បណ្តាសាសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ដែរ ប៉ុន្តែគាត់បានដាក់បណ្តាសាតែសត្រូវរួមនៃនគរព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ តើអ្វីទៅជាហានន្តរស័ក្តិប្លុងដែលទ្រង់ដាក់បណ្តាសា?

1. អំពើបាបមិនបង្កើតសេចក្តីសុចរិត

ខទី១បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯតើព្រះអង្គបានសម្រេចអ្វីដែលត្រឹមត្រូវឬ? តើអ្នកវិនិច្ឆ័យកូនមនុស្សដោយសុចរិតឬ? “។ យើងមានចិត្តខ្ជិចដែលយើងចូលចិត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុន្តែស្អប់សេចក្តីសុចរិត។ ប៉ុន្តែ តើព្រះទតឃើញសេចក្តីសុចរិតសំខាន់ប៉ុណ្ណា? ការពិតដែលថាគាត់ដើម្បីប្រតិបត្តិការងារប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យញ្ញូបូជាកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនូវភាពសុចរិតរបស់គាត់។ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវធ្វើដោយមិនមានគំនិតនៃសេចក្តីសុចរិត។ ១) យើងមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិតទេ។ យើងមិនខ្លាចការបកស្រាយបទគម្ពីរខុសទេ ហើយយើងក៏មានអំពើបាបជាច្រើនក្នុងការប្រើ

ប្រាស់វាខុស។ វាគឺជាសកម្មភាពខាងក្រៅដែលយើងមិនប្រតិបត្តិក្នុងសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះមុខសេចក្តីពិត។ ២) យើងមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតចំពោះមិត្តនោះទេ។ យើងមានចិត្តខ្លាំងក្នុងការទទួលជំនួយពីមិត្តភក្តិរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងមិនមានចិត្តតូចចិត្តជួយមិត្តខ្ពុំទេ។ ៣) យើងមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតចំពោះសត្រូវទេ។ យើងមិនអាចសម្របសម្រួលបុរសដើម្បីប្រឆាំងនឹងការពិតបានទេ។ យើងមិនអាចយល់ស្របនឹងការទាមទាររបស់ពួកគេទេ។ ប៉ុន្តែយើងគួរទទួលស្គាល់ចំណុចល្អរបស់ពួកគេ។ នៅពេលដែលយើងទទួលស្គាល់ចំណុចល្អរបស់ពួកគេ យើងមិនស្អប់ពួកគេ ហើយគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែយើងមានរឿងសោកស្តាយខ្លះដែលមិនធ្វើដូច្នេះ។ ៤) យើងមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតចំពោះខ្លួនយើងទេ។ បុរសស្អប់អ្នកដទៃ ព្រោះឃើញចំណុចមិនពិតរបស់អ្នកដទៃ ហើយស្អប់គេ តែត្រូវដោះសាពាក្យមិនពិតជាខ្លាំង។ វាមិនមែនជាសកម្មភាពទុច្ចរិតទេ។ យើងគួរបន្ទោសការមិនពិតរបស់យើង ដោយមើលឃើញថាខ្លួនមិនពិត។

2. សកម្មភាពហឹង្សា

សកម្មភាពហឹង្សាចង្អុលទៅសកម្មភាពហឹង្សាដ៏ឃោរឃៅ។ អំពើដ៏ឃោរឃៅគឺអំពើទុច្ចរិតដែលព្រះស្អប់។ សកម្មភាពហឹង្សាគឺអាក្រក់ជាងសម្រាប់ការពិតដែលថាការនិយាយនៅទីនេះមិនមែនជាសកម្មភាពដែលបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការបរាជ័យរបស់យើងទេតែដោយការចូលមកដោយចេតនា។ ខទី 2 បាននិយាយថា “ទេ នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកអ្នកគិតខុស។ “ ដែលវាមានន័យថាពួកគេយកគំនិតអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយវានិយាយថា “ដៃរបស់អ្នកបញ្ចេញអំពើហឹង្សានៅលើផែនដី។ “វាក៏មានន័យថា អំពើ

យោរយៅក្នុងការធ្វើដោយចេតនា។ បន្ទាប់ពីអ្នកជឿក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ ពេលគាត់ងងឹត គាត់មានគ្រោះថ្នាក់នឹងក្លាយជាដូច្នេះ។

3. រដ្ឋនៅកណ្តាលនៃការបោកបញ្ឆោត។

ពាក្យបញ្ឆោតគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលអារក្សល្បួងនាងអេវ៉ា គាត់បានប្រើ។ បុរសយករបាំងក្លែងក្លាយមកបិទបាំងរឿងខុស។ ដូច្នេះ ការបោកបញ្ឆោតគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃអំពើបាបទាំងអស់ និងអ្នកសរសេរកូដរបស់វា។

4. ភាពយោរយៅ

អំពើអាក្រក់របស់មនុស្សដែលអត្ថបទយើងនិយាយចង្អុលទៅរកអំពើទុច្ចរិត មិនត្រូវស្តាប់ពាក្យមិនស្មោះត្រង់។ នេះបើប្រៀបធៀបនឹងពស់ពិសផ្តង់។ (ខ៤) ពស់វែកផ្តង់បិទត្រចៀកដោយកន្ទុយមិនស្តាប់សំឡេងនៃសេចក្តីល្បួង កុំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្បួងរបស់គ្រូមន្តអាគម។ ដូចនេះហើយមនុស្សអាក្រក់បិទត្រចៀកមិនស្តាប់ពាក្យស្មោះត្រង់ខ្លាំងពេក។ សុភាសិត 15:12 ចែងថា៖ បំមនុស្សចំអកមិនចូលចិត្តត្រូវគេស្តីបន្ទោសទេ។ គាត់នឹងមិនទៅរកអ្នកប្រាជ្ញទេ។ “។ សុភាសិត 16:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកណាដែលគិតដល់ពាក្យ នោះនឹងបានសេចក្តីល្អ ហើយមានពរ

អ្នកដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់។ “។ ការគោរពប្រតិបត្តិគឺប្រសើរជាងការថ្វាយ។ (១ សាំ ១៥:២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 67 ការអង្វរដែលមនុស្សស្លូតត្រង់ទាមទារការសង្គ្រោះ (ទំនុកតម្កើង 59:1-7)

1. អំពើបាបដែលសត្រូវរបស់ដាវីឌមាន។

1) ពួកគេយោរយៅ។ (ខ២)។ “បុរសស្រែកទឹក” ជាភាសាហេព្រើរនៃពាក្យនេះ anoeshe damim (אַנְשֵׁי דָמִים) មានន័យថា “មនុស្សឈាម)។ ពួកគេជាមនុស្សដើម្បីកាត់ទោសអំពើយោរយៅ។ (៣, ៤) ពោលគឺពួកគេមិនបានស្គាល់សេចក្តីមេត្តាដល់ជីវិតដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ។ ការមិនអត់ទោសឱ្យអ្នកដទៃខាងវិញ្ញាណហើយតែងតែស្អប់គាត់គឺសាហាវ។ ការស្វែងរកផ្លូវរស់ឡើងវិញនូវអំពើបាបជាផ្លូវរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែការសម្លាប់មនុស្សស្លូតត្រង់គឺជាអំពើយោរយៅបំផុត។ ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីដាក់ទោសមនុស្សយោរយៅនោះទេ។

2) យានជាយាន (ខ៥) សិប្បកម្មជាអំពើបាបដែលអ្នកមានទេពកោសល្យប្រព្រឹត្តដោយងាយ។ កាលពីសម័យដើម បុរសដែលមានទេពកោសល្យដូចជា Cho Cho ត្រូវបានគេហៅថាជាវីរបុរស។ សិប្បកម្មគឺជាសកម្មភាពដើម្បីអនុវត្តសកម្មភាពបះបោរ។ បុរសបែបនេះនៅជាប់នឹងបុរសដូចជាស្រែកឡាន ប៉ុន្តែដូចជាសត្វស្មាំងសម្បុរបែប គាត់ក៏ចាកចេញទៅ។ អ្នកមិនជឿមិនទទួលយកបុរសនោះទេ។ ខុងជឺបានចោទប្រកាន់ថាបានសម្លាប់ Sojungmeo ជាជាងសិប្បកម្មដោយកាត់គាត់ទៅឱ្យ Jungkong នៃប្រទេស Noh។

3) ពួកគេស្រែកដូចឆ្កែ។ (ខ៦)។ សត្វឆ្កែគឺជាសត្វដែលព្រុស ដេញតាមរបស់ដែលរលួយ។ មនុស្សដូចឆ្កែមិនបរិសុទ្ធដូចដែលគាត់ធ្វើចលនាដោយគំនិតណោកីយ៍នេះ ហើយយក

ពាក្យអាក្រក់ទៅប្រាប់ពួកបរិសុទ្ធនោះទេ។ មនុស្សបែបនេះចូលទៅក្នុងព្រះវិហារ។ ពួកគេបានធ្វើឱ្យនាងយល់ច្រលំយ៉ាងខ្លាំង។ ជាពិសេសពួកគេយកពាក្យអាក្រក់ដោយគ្មានស្មាក់ស្មើរ។ ទោះបីជាគេប្រើពាក្យអាក្រក់ក៏ដោយ ពួកគេគិតថា "ព្រះមិនស្តាប់តាម" ហើយខ្លាចទ្រង់។ នោះហើយជាពាក្យដែលគេនិយាយថា "អ្នកណាស្តាប់? (ខ ១១)

4) ពួកគេក្លែងក្លាយ។ (ខ១២) អារក្សផ្លាស់ប្តូរពាក្យទាំងអស់របស់គ្រិស្តសាសនិកថាមិនពិត។ អារក្សដើរដោយមិនពិត។ ខ្មាំងសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធក៏ដើរតាមវាដែរ។

2. ក្តីសង្ឃឹមរបស់ដាវីឌ។

1) ការឃើញព្រះអម្ចាស់ (៨, ៩) ពេលយើងងាកទៅមើលខាងក្រៅ យើងមានការល្បួង ហើយចិត្តរបស់យើងច្របូកច្របល់ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងមើលទៅព្រះអម្ចាស់ យើងមានអំណរ ហើយមានសុភមង្គល។

2) ដោយផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ (ខទី 17) Moody បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ ទ្វារនៃព្រះគុណគឺដូចជាកំពង់ផែដែលកប៉ាល់ស្មើរតែមិនចូលទៅក្នុងវាមុនពេលពួកគេជួបនឹងខ្យល់បក់ខ្លាំង™។ នោះគឺវាមានន័យថាសម្រាប់បុរសស្វែងរកផ្លូវនៃព្រះគុណដូចជាគាត់មិនអាចធ្វើវាបាន។ យើងគួរពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី 68 អំពីការមានសង្ឃឹមក្នុងការបរាជ័យ (ទំនុកតម្កើង ៦០:១-១២)

កវីនេះនិយាយពីការបរាជ័យរបស់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (1-3) Bit គាត់មិនខកចិត្តទេ ប៉ុន្តែមានភាពក្លាហាន និងក្តីសង្ឃឹម។ (៤-១២) តើអ្វីជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីមានសង្ឃឹមក្នុងការបរាជ័យ?

1. ពួកគេទទួលបានអំណាចនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ (4-8)

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា៖ ប៉ិអ្នកបានដាក់បដាសម្រាប់អ្នកដែលខ្លាចអ្នក ដើម្បីឲ្យគេរត់ចេញពីធ្នូ។ សេឡា” ។ បដាចង្អុលអ្វី? ដូចដែលអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយវាសម្រាប់វាស្មើសុំឱ្យ "សម្រាប់ការពិត" វាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះហើយ ចំណុចសំខាន់ដែលឃ្លានេះនិយាយថា ជាសេចក្តីពិត។ ការជម្រុញដែលដាវីឌបានទទួលការប្រៀនប្រដៅជាតិនេះ ហើយមានក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺកើតឡើងដោយគិតថាប្រជាជាតិរបស់គាត់មានសេចក្តីពិតនៃព្រះ។ យើងត្រូវដឹងថាអ្វីជាការពិតក្នុងចំណុចនេះ។ ការពិតគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានសម្រេចជាមួយនឹងខ្លឹមសាររបស់វាជាមួយគ្នា។ ព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី; គម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះអម្ចាស់ជាលើកទីពីរដែលយាងមក។ អ្នកជឿរបស់យើងបានដាក់ក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយពួកគេគួរតែទទួលបានភាពក្លាហានសម្រាប់តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ព្រោះព្រះបន្ទូលយកលក្ខណៈដែលគួរសម្រេចជាដាច់ខាត។

Charles V បានប្រមូលក្រុមប្រឹក្សាសាសនារបស់ Spiers ដើម្បីបំផ្លាញកំណែទម្រង់។ បន្ទាប់មកអ្នកតវ៉ាទទួលបានការដោះស្រាយមិនល្អនោះ

ពួកប្រូតេស្តង់បានតវ៉ាថាពួកគេបានធ្វើចលនាដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងបដា ឯព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះស្ថិតស្ថេរជានិរន្តរ៍™។ ដូចជាពួកគេបានធានាចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទីបំផុតចលនាបាតុកម្មត្រូវបានយកឈ្នះ។ ដូច ខទី ៦ បានមានប្រសាសន៍ថា សម្រាប់ដាវីឌក៏មានព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែរថា ឯបាននិយាយដោយភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់...ដោយការត្រេកអរ™ ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “បានមានបន្ទូលដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធÉដោយសេចក្តីត្រេកអរ” គឺ “អេឡូចា (អេលអូចា) ដែលវាអាចបកប្រែជា “វានឹងមានសេចក្តីត្រេកអរ”។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីការពិតដែលថាចិត្តទទួលបានភាពក្លាហានចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូចនេះដែរ ដាវីឌបានមើលទៅអនាគតថា កាលគាត់មានអំណាចជាទាហាន គាត់គួរតែទទួលបានជោគជ័យយ៉ាងខ្លាំង។ (៦-៨) អ្នកជឿគួរត្រូវបានដកយកភាពក្លាហានចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

Schmidt ដើម្បីបង្កើតស្ទីមបានអានទស្សនវិជ្ជារបស់ Kant និងអក្សរសិល្ប៍របស់ Goethe សម្រាប់គាត់មិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានៃសកលលោកបាន ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍មួយចំនួន។ ទីបំផុតគាត់ទទួលបានអំណាចដោយការអានបទគម្ពីរ ហើយទទួលបានអំណាចក្នុងការច្នៃប្រឌិតជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ។ យើងគួរដឹងដើម្បីយកអំណាចចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដោយអំណាច យើងគួរតែដោះស្រាយបញ្ហារបស់យើងផងដែរ និងដោយអំណាច យើងគួរតែយកឈ្នះបញ្ហាបរិស្ថានរបស់យើង។ គឺ 40:31 ចែងថា “តែអស់អ្នកដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នឹងមានកម្លាំងឡើងវិញ។

ពួកគេនឹងឡើងដោយស្លាបដូចឥន្ទ្រី។

ពួកគេនឹងរត់ដោយមិនធ្វើយហត់។

ពួកគេនឹងដើរហើយមិនដួល។ “។ នៅពេលដែល Wycliffe ដើម្បីទទួលបានអំណាច ចេញពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ បានស្តាប់នៅលើគ្រែឈឺរបស់គាត់ សត្រូវរបស់គាត់ (មនុស្សនៃ និកាយ Dominic) បានមកលេងគាត់ ហើយនិយាយថានឹងស្លាប់បន្ទាប់ពីការប្រែចិត្តរបស់ គាត់។ បន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយ; ឥឡូវនេះ បន្ទាប់ពីខ្ញុំក្រោកឡើង ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំនឹង ធ្វើការដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្ហាញពីសកម្មភាពអាក្រក់របស់អ្នក™។ ការងារនេះបានចង្អុល បង្ហាញពីការពិតដែលថាបន្ទាប់ពីគាត់បានបកប្រែបទគម្ពីរធ្វើឱ្យមនុស្សទាំងអស់អានវា ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់ការពិតនោះសត្រូវរបស់គាត់គួរតែបរាជ័យជាដាច់ខាត។ តាមពិត គាត់បានងើបចេញពីជំងឺ ហើយបកប្រែគម្ពីរ។ ហើយដូចដែល John Knox បានអធិស្ឋានថា "ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវស្កុតឡេន" ។ វាក៏ជាការដាក់ញត្តិចេញពីចិត្តរបស់ គាត់ដើម្បីទទួលបានអំណាចដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ គាត់បានដឹងថាការកែទម្រង់ សាសនាបានកាន់កាប់ប្រទេសស្កុតឡែន និងជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

គួរតែគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិ វាត្រឹមត្រូវ ហើយគាត់ក៏ធានាថាត្រូវធ្វើអ៊ីចឹង។

2. ពួកគេទទួលបានភាពក្លាហានចេញពីការពិតនៃវិន័យ។(ខ ១០)

ខទី ១០ ចែងថា “ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ តើព្រះអង្គមិនបដិសេធយើងខ្ញុំទេឬ? ព្រះអង្គមិន ចេញទៅជាមួយនឹងកងទ័ពរបស់យើងទេ។ “។ ទោះជាដាវីឌគិតអំពីការពិតដែលគាត់និង ប្រជាជាតិរបស់គាត់បានទទួលការប្រៀនប្រដៅក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាចម្លែកដែលគាត់ ទទួលបានសេចក្តីក្លាហានក្នុងការអធិស្ឋាន។ ប៉ុន្តែយើងគិតទៅវាជាធម្មជាតិ។ ដោយ

សារគាត់បានដឹងថាព្រះដែលដាក់ទណ្ឌកម្មអាចផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បានទទួលសេចក្តីក្លាហាននៃការអធិស្ឋានដូច្នេះ។ (១១, ១២) ក្រោយពីយ៉ូបបាត់បង់កូន និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុខ្ញុំបានមកពីផ្ទៃម្តាយខ្ញុំដោយអាក្រាត ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ “។ ឥឡូវនេះ ដោយការផ្លាស់ប្តូរពាក្យរបស់គាត់ យើងអាចគិតថា ប៉ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមក ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ ដូចដែលយើងបានទទួលការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជាជាងយើង

គួរតែទទួលបានភាពក្លាហានដើម្បីអធិស្ឋាន។ ព្រះស្រឡាញ់មនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស។ ដូច្នេះ កាលដែលគេប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះទ្រង់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រៀនប្រដៅឡើយ។ នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប មានព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាអ្នកទោសដោយជនបរទេស កាលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប គប្បីដឹងថាខ្លួនទទួលទោសតាមធម្មជាតិ។ បរិយាយ 3:29é33 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ចូរឲ្យវាដាក់មាត់ក្នុងធូលីចុះ è នៅតែមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ ចូរឲ្យអ្នកនោះផ្តាល់ដល់អ្នកដែលវាយនោះ ហើយឲ្យអ្នកនោះពេញទៅដោយការប្រមាថ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនបោះបង់ចោលជារៀងរហូតឡើយ ទោះបីព្រះអង្គមានទុក្ខព្រួយក៏ដោយ ព្រះអង្គនឹងមានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ស្របតាមសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះអង្គ។ ដ្បិតគាត់មិនធ្វើទុក្ខដោយចិត្ត ឬសោកស្តាយដល់កូនចៅមនុស្សឡើយ™។ កាលដែលយើងដឹងថាទទួលទណ្ឌកម្មនៅចំពោះព្រះ នោះជំនឿរបស់យើងអាចធំឡើង។ ពេលយើងគិតអំពីការ

ពិតដែលថាអ្នកដែលដាក់ទោសអាចឲ្យពរ យើងអាចប្រាថ្នាចង់បានកាន់តែខ្លាំងឡើង ចំពោះព្រះអម្ចាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 69 ការស្រែករបស់មនុស្សមានទុក្ខ (ទំនុកដំកើង ៦១:១-៨)

យើងមិនអាចផ្តល់ការលួងលោមដល់អ្នកដែលមានទុក្ខលំបាកជាមួយនឹងអ្វីនៃលោកិយបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់យាងទៅជួបបុរសដែលមានទុក្ខច្រើនជាង។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធទទួលនូវការមិនសប្បាយចិត្ត គាត់ចាប់ផ្តើមស្រែកអង្វរព្រះ។

1. នៅពេលដែលចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានសង្កត់សង្កិន គាត់អធិស្ឋាន។

ខគម្ពីរ 1 ប៉ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ។ មានន័យថាគាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្នុងស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ ប៉ុន្តែគាត់បានអធិស្ឋានទៅព្រះ។ បុរសនោះបាត់បង់បេះដូងដើម្បីបន់ស្រន់ ខណៈដែលខ្លួនកំពុងវេទនាដោយការចាប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែវាជាទុក្ខធំមួយ ដែលគាត់មិនទទួលយកឱកាសដ៏ល្អបំផុតដោយជំនឿ។ ក្នុងនាមជា Milton a បុរសម្នាក់បានក្លាយជាបុរសពិការភ្នែកនៅអាយុ 45 ឆ្នាំ គាត់បានសរសេរសៀវភៅ "Lost Paradise" ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយជាអ្នកនិពន្ធអក្សរសិល្ប៍ដ៏អស្ចារ្យម្នាក់។ បុរសទាំងអស់ដូចជា Fanny Crossby, Schmolke, George Mathsson, William Wilford ជាដើម បានក្លាយជាបុរសពិការភ្នែកដែលពួកគេបានក្លាយជាអ្នកនិពន្ធដើម្បីបង្កើតទំនុកតម្កើងដ៏ល្បីល្បាញ។

2. ខ្លឹមសារនៃញត្តិដែលបុរសមានចិត្តសង្កត់សង្កិន។

1) ដាវីឌបានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ នាំខ្ញុំទៅកាន់ថ្មដែលខ្ពស់ជាងខ្ញុំទៅ™ (ខទី ២) វាជាខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានដែលចិត្តរបស់គាត់ត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិន។ គាត់មិនបានសុំអ្នកផ្សេងទៀតទេ គឺមានតែព្រះអង្គឯងប៉ុណ្ណោះ។ "ថ្ម

នោះខ្ពស់ជាងខ្ញុំ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបព្រះ។ ព្រះជាអ្នកដែលខ្ពស់ជាងមនុស្ស (នោះគឺជាអ្នកដែលខ្ពស់ជាងខ្ញុំ)

(1) ភាពរបស់គាត់ស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយនៅពេលនោះ គាត់ពូកែជាងមនុស្ស។ បុរសផ្លាស់ប្តូរច្រើនដងក្នុងរយៈពេលពីរបីម៉ោង ហើយគាត់ក៏ផ្លាស់ប្តូរដែរ។ ទោះបីជាការសន្យារបស់ពួកគេត្រូវបានពង្រឹងដូចជាដែកនិងថ្មក៏ដោយ។

តាមពេលវេលាត្រូវបានកន្លងផុតទៅ វាត្រូវបានកាត់បន្ថយទៅជាខ្សោយ ហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ប៉ុន្តែព្រះបានសន្យារួចហើយនូវកិច្ចការបន្ទាប់ពីរាប់ពាន់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់សម្រេចកិច្ចការទាំងនោះ។

(2) គាត់ធានានិងទទួលយកសន្តិភាពដោយដឹងការពិតថាទោះបីជាគាត់មិនអាចយល់ពីបញ្ហាលំបាកក្នុងបច្ចុប្បន្នក៏ដោយគាត់អាចដឹងពីមូលហេតុនៃបញ្ហានោះ។ អ្នកទ្រឹស្តីពិការភ្នែកដ៏ល្បីឈ្មោះ Edward Riggenbach បានយកឈ្នះលើទុក្ខព្រួយរបស់គាត់ ខណៈដែលកូនប្រុសរបស់គាត់បានស្លាប់ បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ការសិក្សាច្បាប់ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ១៣:៧) ពោលគឺ បំព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយទៅគាត់ថា បំការដែលខ្ញុំកំពុងធ្វើ អ្នកធ្វើ មិនយល់ឥឡូវនេះ ប៉ុន្តែក្រោយមកអ្នកនឹងយល់™។ នេះគឺជាជីវិតរបស់អ្នកដែលត្រូវនាំទៅកាន់ បំថ្មដែលខ្ពស់ជាងខ្ញុំ™។ បុរសគឺជាអ្នកបំរើពិតប្រាកដ។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់មានសិទ្ធិត្រួតត្រាលើបច្ចុប្បន្នកាល។ បច្ចុប្បន្នមិនអាចរារាំងបានទេ។

កិច្ចការរបស់ព្រះ។ គុក និងភាពមិនអនុគ្រោះក្នុងពិភពលោកនេះ មិនអាចរារាំងសកម្មភាពរបស់ព្រះ មិនអាចបំផ្លាញវាបានទេ។ យ៉ូសែបត្រូវបានបិទនៅក្នុងគុក; កន្លែង

នោះគឺជាកន្លែងអង្គុយដែលព្រះបានរៀបចំសម្រាប់គាត់ដើម្បីលើករដ្ឋមន្ត្រីបឋម។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:២០, ២១) ទោះជាស្តេចម៉ាណាសេត្រូវកងទ័ពអាសស៊ើរចាប់ខ្លួនក៏ដោយ ប៉ុន្តែពេលគាត់ប្រែចិត្តនៅទីនោះ ហើយអធិស្ឋាន នោះព្រះបានស្តាប់តាម ហើយដោះលែងគាត់ ហើយធ្វើឲ្យគាត់បានឡើងគ្រងរាជ្យវិញ។ (របាក្សត្រទី ២ ៣៣:១១-១៣) ព្រះគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង។ សូមមើល យេរេមា ៣២:៤៤, កិច្ចការ ៥:១៩, ១២:៧។ ដូចជាព្រះបានយកឈ្នះលើអំណាចនៃលោកិយ ហើយឆ្លងកាត់វាតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់។ ក្នុងន័យនេះ គាត់ជាបំផ្ទុះខ្ពស់™ជាងមនុស្ស។ បើព្រះជួយយើង គាត់មិនអាចជួយយើងបានក្រៅពីធ្វើវាទេ។ លោក ស្ពឺជិន បាននិយាយដូចតទៅ ក្នុងន័យថា ព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់មានបរិបូរណ៍។ នោះគឺ “ប្រសិនបើស្រមោចនៅមុខឃ្លាំងធំមួយដែលពោរពេញដោយគ្រាប់ធញ្ញជាតិសុំរបស់ដែលវាស៊ីម្តងនោះ វាមិនមែនជាបញ្ហាធំទេក្នុងការអនុញ្ញាតឱ្យវាស៊ីម្តង។ ដូចជាអ្នកជឿរបស់យើងគឺដូចជាមួយ។

ដង្កូវតូចនៅចំពោះព្រះគុណ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះដ៏គ្មានទីកំណត់™។ ព្រះគឺដូចជា "ថ្មដ៏ខ្ពស់" សម្រាប់យើង ទ្រង់គឺគ្រប់គ្រាន់ទាំងស្រុងនៃព្រះគុណ និងអំណាចដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើង។ ទ្រង់ក៏ជាទីពឹងជ្រករបស់យើងដែរ (៣, ៤) និងជាមរតករបស់យើងផងដែរ (៥-៧)។

2) ញត្តិសរសើរព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ជារៀងរហូត។ (ខ៨) តើឈ្មោះនៃព្រះអម្ចាស់™មានន័យយ៉ាងណា? វាគឺជាព្រះយេហូវ៉ា ហើយចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូដល់អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដូចជាពាក្យនៃបទគម្ពីរ មាននាមបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ទំនាក់ទំនង

ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រតិបត្តិចំពោះកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។

[1] ព្រះយេហូវ៉ា Loin (יְהוָה רֹעִי) មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកគង្វាល។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១) ជាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងកិច្ចការរបស់ព្រះដែលចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា។

[2] ព្រះយេហូវ៉ា អ៊ីរ៉ែល (អ៊ីរ៉ែល) មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ារៀបចំ។ (លោកុប្បត្តិ ២២:១៤) ដូចអ័ប្រាហាំថ្វាយអ៊ីសាកជាតង្វាយដល់ព្រះ តើមួយណាជាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានរៀបចំកូនចៀមឈ្មោលមួយ?

[3] ព្រះយេហូវ៉ាសាឡុម (יְהוָה שָׁלוֹם) នោះមានន័យថាជាព្រះនៃសន្តិភាព (ចៅក្រម 6:24) នេះគឺជាឈ្មោះដែលទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានសន្យានឹងគេឌាន ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីដៃមេឌាន ត្រូវបានគេហៅ។

[4] ព្រះអម្ចាស់ Lophe e hay (יְהוָה רֹפְאֶךָ) មានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រោសអ្នក (និក្ខមនំ 15:26) នេះជាពាក្យដែលទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ៊ីស្រាអែលមិនអាចផឹកទឹកនៅម៉ារ៉ាបាន ប៉ុន្តែព្រះបានបង្កើត ទឹកប្រៃជាផ្អែមដោយធ្វើឱ្យលោកម៉ូសេបោះមែកឈើចូលទៅក្នុងទឹក។

[5] ព្រះយេហូវ៉ា ឈីដកេនូ (יְהוָה צִדְקֵנוּ) នោះមានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ (យេ. ២៣:៦) នេះជាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងទំនាយដែលព្រះចាត់មេស្ស៊ីមកយើងនៅពេលអនាគត ហើយជួយសង្គ្រោះយើង។

[6] ព្រះយេហូវ៉ាសាមម៉ា (יהוה שָׁמָּה) មានន័យថា បំព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់នៅជាមួយយើងជានិច្ច™។ (អេសេក ៤៨:៣៥) នេះជាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងនាមដែលព្រះយេហូវ៉ាតែងតែនៅទីក្រុងនៃមនុស្សដែលបានត្រូវជ្រើសរើសឡើងវិញ។

[7] ព្រះយេហូវ៉ា ណាកាហា (យេហូវ៉ា ណាកាហា) មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ាដឹកនាំអ្នក (អេ ៥៨:១១) នេះជាពាក្យសន្យាថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងនាំទៅរកភាពគ្រប់គ្រាន់នៃព្រលឹងនៅដីស្ងួតផងដែរ។

[8] ព្រះយេហូវ៉ា chebaot (יְהוָה צְבָאוֹת) មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ានៃពួកពលបរិវារ (គឺ 1:9) ព្រះយេហូវ៉ាគ្រប់គ្រងកងទ័ពទាំងអស់។

[9] ព្រះយេហូវ៉ា នីស៊ី (យេហូវ៉ា ណៅស៊ី) មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ាជាបដារបស់ខ្ញុំ។ (និក្ខមនំ ១៧:១៥) នេះមានន័យថាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងសង្គ្រាមដែលម៉ូសេលើកដៃឡើងនោះអ៊ីស្រាអែលបានយកឈ្នះកុលសម្ព័ន្ធអាម៉ាលេក។

[10] ព្រះយេហូវ៉ា gemulrot, (יְהוָה Gמָלוֹת), មានន័យថា ព្រះយេហូវ៉ាបានបង់។ (យេ. ៥១:៥៦) នេះជាឈ្មោះដែលទាក់ទងនឹងទំនាយដែលថាព្រះបំផ្លាញសត្រូវរបស់អ៊ីស្រាអែល គឺបាប៊ីឡូន។

នៅពេលដែលយើងគិតឈ្មោះរបស់គាត់ទៅតាមព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើងទទួលបានជំនួយពីគាត់ នោះយើងនឹងមានច្រើនរាប់មិនអស់។ រ៉ូម ៨:៣២ ចែងថា បំអ្នកណាដែលមិនទុកព្រះរាជបុត្រារបស់ខ្លួន តែបានលះបង់ព្រះរាជបុត្រាសម្រាប់យើងទាំងអស់គ្នា ធ្វើម្តេចនឹងទ្រង់មិនប្រទានរបស់ទាំងអស់មកយើងដោយសប្បុរស?™។ ចំពោះអ្វីដែលណោកឲ្យ

យើងគឺជារបស់ទាំងអស់ មិនមែនជាកម្រិតដែលត្រូវរាប់ជាលេខនោះទេ។ វានឹងមិនរាប់បញ្ចូលក្នុងជីវិតរបស់យើងទាំងមូលទេ។

មិនអាចរាប់វាបានទេ។ ដូច្នេះសម្រាប់ការពិនិត្យឡើងវិញនូវឈ្មោះដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់គាត់យោងទៅតាមព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគុណដែលគាត់បានជួយយើងយើងអាចសរសើរឈ្មោះរបស់គាត់ "ជារៀងរហូត" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 70 មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាថ្មដារបស់ខ្ញុំ (ទំនុកតម្កើង 62:1-12)

1. សម្រាប់តែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលជាថ្មរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធដែលពឹងផ្អែកតែលើព្រះអង្គ មិនចាំបាច់អង្រួននៅចំពោះមុខសត្រូវឡើយ។ (1-2)

បើមានអ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ទៀតមិនក្រោកឈរនៅខាងព្រះ នោះអ្នកដែលពឹងលើព្រះតែមួយនោះប្រហែលជាត្រូវបរាជ័យ។ សត្រូវរបស់គាត់អាចយកឈ្នះគាត់ដោយពឹងលើអ្នកសង្គ្រោះម្នាក់ទៀត។ ប៉ុន្តែមិនមានព្រះអង្គសង្គ្រោះផ្សេងទៀតទេ។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកបរិសុទ្ធសម្លឹងមើលតែព្រះក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ការមើលក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ មានន័យថា អាកប្បកិរិយាមើលឃើញដោយមិនផ្លាស់ប្តូរខ្លាំង។ អាកប្បកិរិយាដែលបុរសតែងតែប្រតិបត្តិនូវអំពើល្អ n នៅស្ងៀម គឺអាកប្បកិរិយានៃការជឿជាក់ខ្លាំង។ មូលហេតុដែលគាត់នៅស្ងៀមដោយសម្លឹងមើលព្រះគឺសម្រាប់គាត់ដឹងថា លើកលែងតែគាត់បានមើលឃើញនៅតែព្រះអ្វីដែលមិនចាំបាច់។ ឥរិយាបទបែបនេះអាចហៅឱ្យរីកចម្រើនក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ ពោលគឺទោះបីជាពិភពលោកនិយាយយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងរាវាំងវាក៏ដោយ វាគ្រាន់តែជាអាកប្បកិរិយាដែលខ្ញុំនឹងបន្តបេសកកម្មរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ ពួកបរិសុទ្ធគួរពឹងផ្អែកលើតែព្រះអម្ចាស់ក្នុងចិត្តតែមួយ ទោះបីមានសត្រូវជាច្រើនមានចលនានៃប្តូកទាំងអស់ដោយមិនញ័រក៏ដោយ។

លោកយេស៊ូបានរក្សាអាកប្បកិរិយាស្ងៀមស្ងាត់នៅចំពោះមុខពួកខ្មាំងសត្រូវរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ព្រះអង្គផ្ទុយនឹងឥន្ទ្រិយដ៏ឃោរឃៅដែលគួរវិនាសទៅក្នុងអនាគតដោយស្ងៀមស្ងាត់។ (ម៉ាថ. ២៦:៦៣) គាត់បាននៅស្ងៀមនៅចំពោះមុខហេរ៉ូឌ និងពីឡាត់។ (លូកា ២៣:៩, យ៉ូហាន ១៩:៩)

អ្នកជឿមើលតែព្រះមិនបោះបង់ការងាររបស់គាត់ក្នុងឧបសគ្គទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅតែបន្តដើរក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ បន្ទាប់ពីទុក្ករបុគ្គល Huss បានស្លាប់; បុរសជាច្រើនដើម្បីធ្វើតាមជំនឿរបស់គាត់បានកើតឡើងនៅ Bohemia ។ ក្នុងចំណោមពួកគេមានឧត្តមសេនីយ៍ Ziska ។ ទោះបីជាគាត់បានប្រយុទ្ធជាមួយទាហានរ៉ូម៉ាំងដែលវាយប្រហារដោយអាវុធរបស់ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សខ្វាក់ក៏ដោយនៅក្នុងការងារដ៏ល្អរបស់គាត់គាត់មិនខកចិត្តនិងមិនធ្វើឱ្យបេះដូងរបស់គាត់ញ័រទេហើយបន្ទាប់មកគាត់បានយកឈ្នះវារហូតដល់ទីបញ្ចប់ដោយប្រយុទ្ធដោយបេះដូងរបស់គាត់។

អ្នកដែលរស់នៅដោយសម្លឹងមើលព្រះ គាត់បន្តការងារត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ជាប់លាប់ និងមិនរង្គោះរង្គើអាកប្បកិរិយារបស់គាត់។ សូមយើងចងចាំពាក្យថា ប៉ុ ខ្ញុំនឹងមិនត្រូវរង្គោះរង្គើខ្លាំងឡើយ ™ នៅក្នុង ខទី 2 និង ខទី 6 ។

2. ចូរយើងក្លែតចិត្តខ្វល់ខ្វាយចំពោះព្រះ ហើយពឹងលើទ្រង់។ (8-12)

ហាណា ម្តាយរបស់សាំយូអែលបានសារភាពពីចិត្តដែលខ្វល់ខ្វាយនៅចំពោះព្រះ។ ហាណាឆ្លើយទៅអេលីថា៖ ប៉ប៉ុន្តែហាណាឆ្លើយថា៖ ប៉ទេ លោកម្ចាស់ ខ្ញុំជាស្ត្រីដែលមានបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ។ ខ្ញុំមិនបានពិសាស្រា ឬភេសជ្ជៈអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានបង្ហូរព្រលឹងខ្ញុំនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™។ (១សាំ. នាងមិនខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ។ ហើយអ្វីដែលយើងគួរដឹងគឺការពិតដែលវាមិនងាយនឹងក្លែតរឿងខាងក្នុងរបស់យើងនោះទេ។ វាត្រូវការការខិតខំប្រឹងប្រែងច្រើន។ នោះគឺវាត្រូវការការអធិស្ឋានច្រើន។ កាលខ្ញុំស្នាក់នៅ Manju ហើយបានចូលរួមជាមួយឪកុន No Soon Key។ គាត់ជាគ្រូមន្តអាគម និងជាអ្នកញៀនអាភៀន។ បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គាត់បានអធិស្ឋានជាច្រើន ។ នៅ

ពេលមួយគាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់ជំងឺរ៉ាំរ៉ៃរបស់កូនប្រសាររបស់គាត់អស់រយៈពេល 100 ថ្ងៃ។ ពេលគាត់បន់ស្រន់ចប់ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញចេញពីភ្នំ សាច់ញាតិគាត់ថាឆ្កួតហើយ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ការអធិស្ឋាននៅលើភ្នំ ហើយបានដឹកនាំការប្រជុំអធិស្ឋានជាក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ ជំងឺរបស់កូនប្រសាររបស់គាត់បានជាសះស្បើយទាំងស្រុង។ ដូចជាចង់ឆ្កួតចង្អោរទៅព្រះ

គួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការខិតខំច្រើនដូចកម្រិតដែលអ្នកដទៃនិយាយថាឆ្កួត។ ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ូបបាននិយាយថា៖ ប៉ំចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងស្វែងរកព្រះ ហើយខ្ញុំនឹងប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះ™ (យ៉ូប ៥:៨) ការអធិដ្ឋានដើម្បីឆ្កួតបេះដូងចង្អុលទៅការពិតដើម្បីលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋានអស់ពីចិត្ត។ លេមិន 2:19 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ំ ចូរក្រោកឡើង ស្រែកឡើងនៅពេលយប់ នៅពេលព្រលឹមនាឡិកា! ចូរចាក់ទឹកចិត្តរបស់អ្នកចេញពីមុខព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់!™។

មូលហេតុដែលយើងពឹងលើព្រះតែមួយអង្គអស់ពីចិត្ត ហើយឆ្កួតក្នុងចិត្តមានការព្រួយបារម្ភមានដូចខាងក្រោម។ 1) សម្រាប់បុរសមិនមែនជាវត្ថុដែលត្រូវពឹងផ្អែកលើ។ (ខ ៩) ២) សម្រាប់បុរសមិនអាចពឹងផ្អែកលើសកម្មភាពហឹង្សា និងទ្រព្យសម្បត្តិបានទេ។ (ខ១០) ទំនុកតម្កើង ៣៩:៦ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ំប្រាកដជាមនុស្សដើរទៅដូចជាស្រមោល! ប្រាកដណាស់សម្រាប់អ្វីដែលពួកគេនៅក្នុងភាពចលាចល; មនុស្សប្រមូលទ្រព្យមិនដឹងថាអ្នកណានឹងប្រមូល!™។ 3) សម្រាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបង់អំណោចនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដោយសកម្មភាពរបស់មនុស្សម្នាក់ៗ។ (១១, ១២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 71 ការលះបង់របស់ព្រះបាទដាវីឌ (ទំនុកតម្កើង ៦៣:១-៦)

ជីវិតថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះបាទដាវីឌត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទំនុកតម្កើងទាំងអស់ដែលគាត់បានសរសេរ។ នៅទីនេះយើងអាចមើលឃើញផ្នែកសំខាន់មួយ។

1. គាត់ចង់បានព្រះអម្ចាស់នៅទីរហោស្ថាន។ (ខ ១)

ទំនុកតម្កើងរបស់យើងបាននិយាយថា "ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ព្រះអង្គជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ។ ខ្ញុំស្វែងរកអ្នកដោយស្មោះ។ ព្រលឹងខ្ញុំស្រេកឃ្លានសម្រាប់អ្នក; សាច់របស់ខ្ញុំក្រៀមក្រំចំពោះអ្នករាល់គ្នា ដូចជានៅក្នុងដីស្ងួត ហើយនឿយហត់ ដែលគ្មានទឹក™។ ទីរហោស្ថានចង្អុលទៅជីវិតនៃទុក្ខទាំងអស់។ កាលដែលដាវីឌត្រូវនិរទេសនៅទីរហោស្ថាននៃស្រុកយូដា ដោយរត់គេចពីការបះបោររបស់អាប់សាឡុម នោះជាជីវិតដ៏លំបាករបស់គាត់។ បុរសនោះស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ក្នុងជីវិតដ៏លំបាករបស់គាត់ ប៉ុន្តែនៅពេលខ្លះ គាត់បានថប់ដង្ហើមហើយមិនបានអធិស្ឋានដូចជាមនុស្សដែលស្លាប់នោះទេ វាជាកំហុសដ៏ធំ។ ជំនឿមិនមានប្រសិទ្ធភាពនៅពេលនោះទេ! Hudson Taylor ក្នុងពេលតែមួយបានដាក់គ្រួសាររបស់គាត់នៅលើជនជាតិអង់គ្លេសហើយរស់នៅប្រទេសចិនហើយបានបំពេញបេសកកម្ម។ ពេលនោះគាត់មានអារម្មណ៍ថារងទុក្ខដូចរស់នៅតែម្នាក់ឯងនៅវាលរហោស្ថាន ប៉ុន្តែដូចជាគាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលថា ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃបុណ្យ ជាថ្ងៃដ៏អស្ចារ្យ ព្រះយេស៊ូវបានក្រោកឈរ ហើយស្រែកឡើងថា ប៉ុន្តែបើអ្នកណាស្រេក ចូរឲ្យអ្នកនោះមកឯខ្ញុំចុះ។ ធីក។ (យ៉ូហាន ៧:៣៧) ហើយអធិស្ឋានដោយផ្ទាល់ថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ តើទ្រង់មិនដែលមាន

បន្ទូលថា ទូលបង្គំមិនដែលស្រែកទេឬ? គាត់បាននិយាយថា គាត់បានទទួលការលួងលោម និងសន្តិភាពដ៏អស្ចារ្យ។

2. គាត់បានក្រឡេកមើលព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងទីសក្ការៈ។ (ខ២)

ពេលយើងមើលទៅព្រះអម្ចាស់នៅកន្លែងណាក៏ដោយ យើងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានសន្យាថានឹងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងទីសក្ការៈ។ (១ ស្តេច ៨:២៧-៣០) ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ៨៤:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ជំ សម្រាប់ថ្ងៃមួយក្នុងតុលាការរបស់អ្នកគឺប្រសើរជាងកន្លែងមួយពាន់ទៅទៀត។ ខ្ញុំចង់ធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ជាជាងស្នាក់នៅក្នុងត្រសាលនៃអំពើទុច្ចរិត™។ យើងចងចាំព្យាការី Annah ដើម្បីឃើញព្រះអម្ចាស់ដោយមិនចាកចេញពីទីសក្ការៈ (លូកា 2:36-39) ព្រះវិហារ (សហគមន៍នៃក្រុមជំនុំ) នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាទីសក្ការៈ។ យើងគួរគោរពការថ្វាយបង្គំក្នុងព្រះវិហារ ហើយគួរដឹងថាវាជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ ។ បុរសម្នាក់មិនចូលចិត្តការពិតដែលថាគាត់មានទំនាក់ទំនងជាមួយសហគមន៍ព្រះវិហារ។ ប៉ុន្តែសេរីភាពពិតត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយការប្រកាសដំណឹងល្អនៃក្រុមជំនុំពិត។ កាលបុរសនោះចេញទៅកាន់លោកនេះហើយ ក៏ត្រូវចាប់ដោយច្រវាក់នៃអំពើបាប។ គ្មានសេរីភាពពិត និងសន្តិភាពពិតប្រាកដទេ។ នៅពេលដែលបុរសម្នាក់ដាក់សត្វស្លាបមួយក្បាលចូល ហើយឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រប៉ាស៊ីហ្វិក សត្វស្លាបនេះត្រូវបានទុកចោលក្រៅផ្ទះ ហើយចៀនរហូតមកដល់ពេលនេះ។ ថ្វីត្បិតតែសត្វស្លាបហើរចេញដើម្បីស្វែងរកសេរីភាព ប៉ុន្តែវាបានត្រលប់មកវិញ ដោយសារវាគ្មានកន្លែងអង្គុយ ហើយអង្គុយចុះ

តងទៀត។ ទោះបីបុរសនោះដោះលែងព្រះវិហារ ហើយចេញទៅមួយទៀតក៏ដោយ កៅអីសុវត្ថិភាពដែលគាត់គួរអង្គុយគឺមិនមាននៅក្នុងលោកនេះទេ។ គាត់អាចភ្ជាក់រសជាតិសន្តិភាពនៅក្នុងព្រះវិហារតែប៉ុណ្ណោះ។ ហេព្រើរ 10:25 បានមានប្រសាសន៍ថា ៖កុំធ្វេសប្រហែសក្នុងការជួបជុំគ្នាដូចជាទម្លាប់របស់អ្នកខ្លះឡើយ គឺត្រូវលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអ្វីៗជាច្រើនទៀត ដូចដែលអ្នកឃើញថ្ងៃជិតមកដល់។ “។

3. គាត់បានសរសើរព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ (ខ ៤)

វាងាយស្រួលណាស់ដែលអ្នកជឿលាតត្រដាងថាជាអ្នកជឿលើអគារព្រះវិហារ ប៉ុន្តែគាត់ដើរខុសពេលដែលគាត់បាត់បង់ព្រះអម្ចាស់។ តើវាមិនមែនជាការពិតដែលអ្នកជឿទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹករស់នៅក្នុងជីវិតថ្មីរួមជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ឬជារៀងរហូត? ទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក គឺត្រូវយកសេចក្តីសញ្ញាទៅអ្វីដែលសំខាន់ជាង (ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាការស្លាប់របស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានរស់ឡើងវិញជាមួយព្រះអម្ចាស់ (ដើម្បីរស់ឡើងវិញជារៀងរហូត) ជាងបញ្ហាមួយចំនួននៅក្នុងព្រះបន្ទូល។ ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សំខាន់មួយ ជាផ្នែកមួយនៃសត្វស្លាប ទាកុកងឺបានស្លាប់ ហើយមួយទៀតគឺ

បានស្លាប់ជាមួយគ្នា ហើយរបៀបដែលអ្នកជឿអាចបំបែកចេញនូវសេចក្តីសញ្ញាដើម្បីទទួលយកនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់! អ្នកជឿគួររក្សាភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបម្រើគាត់ពេញមួយជីវិត។

4. គាត់ចងចាំព្រះអម្ចាស់នៅលើតែ។ (ខ ៨)

សម្រាប់ព្រៃគឺជាកន្លែងសម្រាកគឺអាចរកបាន inclined ចូលទៅក្នុងកន្លែងធ្វេសប្រហែស។ បុរសនោះធ្វើចិត្តខ្លួនឯងក្នុងពេលដែលមានសេចក្តីសុខ ប៉ុន្តែកាលដែលខ្លួនបានបណ្តោយខ្លួនក៏ទទួលវេទនា។ ស្តេច Belshazzar បានប្រគល់ពិធីបុណ្យដ៏ធំជាមួយបុរសអភិជនចំនួន 1000 នាក់ ហើយបានពិសាស្រាជាមួយនឹងចានមាស និងប្រាក់ ដែលគាត់បានដកហូតពីព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយម្រាមដៃមួយត្រូវបានបង្ហាញនៅលើជញ្ជាំងដែលគាត់បានទទួលការវេទនានោះ។ ខ្លឹមសារនៃសំបុត្រគឺ menemene dekelubarsin (מְנֵא מְנֵא תְּקֵל וּפַרְסִין) (ដាន់ ៥:២៥) ដែលមានន័យថា “MENE, MENE, TEKEL, និង PARSIN”។ នេះជាទំនាយដ៏អាក្រក់មួយដែលថាបាប៊ីឡូនត្រូវបំផ្លាញនៅមុខមេឌីពែរ្ស។ មានករណីជាច្រើនដែលប្រជាជាតិនានាត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារតែខ្លួនឯងនៅពេលសន្តិភាពក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 72 សត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកដំកើង ៦៤:១-១០)

ទំនុកតម្កើងបានសរសេរការពិតជាច្រើនដែលត្រូវរងទុក្ខដោយសត្រូវ។ ដូច្នេះសូមធានាថាការពិតដែលពួកបរិសុទ្ធមានសត្រូវរបស់គាត់គឺជាសេចក្តីពិតក្នុងព្រះគម្ពីរ។

1. ដូចដែលពួកបរិសុទ្ធដឹងថាមានសត្រូវរបស់គាត់ គាត់មិនអាចបណ្តោយខ្លួនបានទេ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមិនមានសត្រូវក្នុងលោកនេះទេ ព្រះអង្គនឹងលះបង់ការយាមចុះ ហើយនឹងលះបង់ជីវិតសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន។ បុរសនេះត្រូវបានអភិវឌ្ឍច្រើនជាងត្រូវបាន degenerated ដោយឈ្លួញកណ្តាល។ Sparta នៅសម័យបុរាណបានបណ្តុះបណ្តាលប្រជាជនរបស់គាត់ជាមួយនឹងគំនិតនៃយោធានិយម។ ពេលនោះជាតិមិនបំផ្លាញជាតិសាសន៍ដទៃទាំងស្រុងទេ។ គោលបំណងគឺការដែលខ្មាំងសត្រូវទុកឱ្យប្រជាជនជាតិភ្ញាក់រឭកជានិច្ច ហើយចិត្តនិងកាយដ៏រឹងមាំរបស់ពួកគេត្រូវបានហ្វឹកហាត់។ សត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធមិនកើតចេញពីអ្នកមិនជឿទេ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមហ្វូងមនុស្សដែលមានឈ្មោះអ្នកជឿកាន់តែច្រើន។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយប្រវត្តិសាស្ត្រ។ Godet ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តី Exegetical ដ៏ល្បីល្បាញបាននិយាយថា "វត្ថុដែលធ្វើឱ្យព្រះវិហារធ្លាក់ចូលទៅក្នុងវិបត្តិគឺជាសត្រូវខាងក្រៅ ប៉ុន្តែការធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯង។ នោះគឺជាចលនានៃការមិនជឿយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីចេញពីក្រុមជំនុំ™។ បុរសដែលត្រូវសម្លាប់ព្រះយេស៊ូគឺ អ៊ីស្ការីយ៉ុត យូដា ដែលជាសិស្សម្នាក់របស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយនៅមជ្ឈិមសម័យ មានពួកបរិសុទ្ធពិតជាច្រើននាក់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយបុរសដើម្បីឱ្យមានឈ្មោះជឿផងដែរ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន ១៦:២ មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯគេនឹងបណ្តេញអ្នកចេញពីសាលាប្រជុំ។ ប្រាកដណាស់

ពេលវេលានឹងមកដល់ ពេលអ្នកណាសម្លាប់អ្នករាល់គ្នានឹងគិតថាអ្នកនោះកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះ។ “។ សម្តេចប៉ាប ឡេអូ វី មានព្រះគុណ

តួរលេខ ប៉ុន្តែបានរៀបចំផែនការសកម្មភាពសម្លាប់អ្នកតវ៉ាជាច្រើននាក់នៅប្រទេសបារាំង។ ពេលខ្លះ ពេលគាត់ដើរតាមផ្លូវដោយមានពុកចង្កាវែង ហើយដើរដោយជើងទទេ ហ្វូងមនុស្សបានចេញពីផ្ទះ ហើយក្រោកឈរនៅមាត់ទ្វារ ដើម្បីមើលរូបព្រះរបស់គាត់។ ដូច្នេះទោះបីយើងមានឈ្មោះអ្នកជឿក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចទទួលបានសុវត្ថិភាពដែរ។

2. គោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធមាន។

1) ខទី 2 បាននិយាយថា "លាក់ខ្ញុំពីផែនការសម្ងាត់របស់មនុស្សអាក្រក់
ពីហ្វូងមនុស្សអាក្រក់” ដូចដែលយើងឃើញវាពួកគេធ្លាប់ចាប់យកផែនការងងឹត។ ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធតែងតែយកអ្វីដែលភ្លឺនិងសុចរិត។ ខណៈដែល ចន ប៊ុនយ៉ាន ត្រូវជាប់គុក ១២ ឆ្នាំ ឆ្នាំសួរគាត់ថា “ប្រសិនបើអ្នកនិយាយថាមិនទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អនៅខាងក្រៅគុកទេ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំនឹងដោះលែងអ្នក”។ រួចគាត់ឆ្លើយថា៖ ប៉ះបើអ្នកដោះលែងខ្ញុំថ្ងៃនេះ ខ្ញុំនឹងផ្សាយដំណឹងល្អនៅខាងក្រៅ™។

2) ខទី 3 បាននិយាយថា "អ្នកណាដែលអណ្តាតរបស់ពួកគេដូចជាដាវដែលតម្រង់ពាក្យជូរចត់ដូចជាព្រួញ" នេះមានន័យថាអំពើអាក្រក់នៃបបូរមាត់របស់គាត់។ ពាក្យអាក្រក់សម្លាប់អ្នកម្ខាងទៀតដូចព្រួញ។ ពោលគឺវាធ្វើឲ្យខូចកិត្តិយសអ្នកដទៃ ហើយកប់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ សុភាសិត 18:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ះពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សខ្សឹបនោះប្រៀបដូចជាអាហារដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា។ ពួកគេចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងនៃរាងកាយ។ សុភាសិត 20:19 បានមានប្រសាសន៍ថា “អ្នកណាដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នោះបង្ហាញអាថ៌កំបាំង។

ដូច្នេះកុំទាក់ទងនឹងអ្នកនិយាយសាមញ្ញ។ “។ អតិបរិមាមួយរូបបាននិយាយថា “ពាក្យប្រមាថអ្នកដទៃគឺជាថ្នាំពុលដ៏អាក្រក់បំផុតក្នុងចំណោមថ្នាំពុលទាំងអស់។ វាចូលទៅក្នុងចិត្តមនុស្សល្ងង់™។

3) ខទី 5 បាននិយាយថា “ពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលបំណងអាក្រក់របស់ពួកគេ; ពួកគេនិយាយអំពីការដាក់អន្ទាក់ដោយសម្ងាត់ ដោយគិតថា “តើអ្នកណាអាចឃើញវា?” ពេលយើងឃើញពាក្យនេះរួបរួមគ្នាដើរទៅរក។ ពេលខ្លះយើងឃើញថាហ្វូងមនុស្សអាក្រក់រួបរួមគ្នាដើម្បីអំពើអាក្រក់។ ដោយសារការសម្លាប់ណោកយេស៊ូ ហេរ៉ូឌ និងពីឡាត់ជាមិត្តភាព។ អំពើអាក្រក់មិនអាចសម្រេចបានដោយអំណាចតែមួយ។ ការស្វែងរកមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ គឺជាការងារដ៏អាក្រក់។ នៅក្នុងព្រះវិហារចាស់ អ្នកមួយដូចជា Diocorus បានធ្វើពិធីជប់លៀងនៅក្នុងព្រះវិហារដើម្បីបណ្តេញមនុស្សសុចរិត Flavianus ។ លើកលែងតែវាដើម្បីបណ្តេញ Chrysostom នៅទីនោះគឺ Theophilus និងមនុស្សអាក្រក់ Saidcellp បានបណ្តេញ Rutherford ចេញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 73 ទស្សនៈរបស់ព្រះដែលដាវីឌមាន [2] (ទំនុកដំកើង 65:1-3)

1. ព្រះអម្ចាស់ដែលគួរសរសើរ។ (ខ ១)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ការសរសើរគឺដោយសារទ្រង់នៅក្នុងទីក្រុងស៊ីយ៉ូន” មានន័យថាទ្រង់បានរៀបចំដើម្បីសរសើរដោយបេះដូងនៃភាពតានតឹង។ ព្រះមិនមែនជាអ្នកទទួលការសរសើរដោយបង្ខំដូចស្តេចក្នុងលោកនេះទេ។ ស៊ីយ៉ូន (ព្រះវិហារ) មានបំណងចង់សរសើរគាត់ដោយរំភើប។ ដោយសារព្រះផ្តល់ការរីករាយយ៉ាងពិតប្រាកដដល់អ្នកជឿ។ ទំនុកតម្កើង 4:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុអ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឱ្យចិត្តខ្ញុំរីករាយជាងពេលដែលមានគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងស្រាច្រើនទៅទៀត។ ហេតុដូច្នេះហើយ មានពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនបានធ្វើទំនុកតម្កើងចំពោះជំងឺរបស់ពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ Toplady បានបង្កើតទំនុកតម្កើង "Rock of ages cleft for me" នៅក្នុងជំងឺរបស់គាត់ កញ្ញា Havergal បានធ្វើបទចំរៀង "យកជីវិតខ្ញុំ" នៅក្នុងជំងឺខ្សោយរបស់គាត់។ Timothy Dwight ជាមនុស្សដែលមានជំងឺខ្សោយដើម្បីអានរយៈពេល 15 នាទីក្នុងមួយថ្ងៃ គាត់បានធ្វើទំនុកតម្កើងជាច្រើនលោកស្រី Emily Sullivan Okay គ្មានថ្ងៃណាមួយដើម្បីឱ្យមានសុខភាពល្អ គាត់បានច្រៀងបទចម្រៀងដ៏អស្ចារ្យមួយថា “តើការប្រមូលផលនឹងមានអ្វី? ដែលវាបាននាំគ្រូគង្វាល WO Larimore ចូលទៅក្នុងដំណឹងល្អ។ Doddridge បានកើតជំងឺពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ (ក្នុងកម្រិតដែលឪពុកម្តាយរបស់គាត់មិនអើពើនឹងគាត់) ប៉ុន្តែគាត់បានច្រៀងចំរៀងជាច្រើន។

2. ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់ការអធិស្ឋាន។ (ខ២)

ក្នុងករណីដែលព្រះស្តាប់ការអធិដ្ឋានរបស់យើង ទោះបីជាពេលវេលាត្រូវបានពន្យារពេលចម្លើយរបស់ទ្រង់គួរតែសម្រេចបានយ៉ាងប្រាកដ។ យើងអាចរកឃើញឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃចម្លើយការអធិស្ឋាននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនាចក្រ។ លើសពីនេះ យើងអាចឃើញឧទាហរណ៍នៃចម្លើយនៃការអធិស្ឋានជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋាននៃចម្លើយទាំងអស់គឺជាការមួយដែលសក្តិសមនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។ ព្រះមិនឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានទាស់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ។ បទគម្ពីរថ្លែងទីបន្ទាល់ពីការពិតថា ព្រះឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលអធិស្ឋានដោយត្រឹមត្រូវ។

ក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធដែលទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន តើនរណាជាអ្នកតំណាង?

1) ការអធិស្ឋានរបស់ម៉ូសេ (Duet 9: 25-29) គាត់មិនបានអធិស្ឋានមិនមែនសម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេតែសម្រាប់ផលប្រយោជន៍សាធារណៈនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ សំខាន់គាត់ជាមនុស្សដែលមានបំណងចង់បានប្រយោជន៍សាធារណៈ។ (និក្ខមនំ ២:១១-១៥) ព្រះដើរជាមួយអ្នកជឿទាំងនោះជាមួយគ្នា។ ម៉ូសេបានយក

ការអធិស្ឋានតមរយៈពេល 40 ថ្ងៃនិងឃប់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈរបស់អ៊ីស្រាអែល (ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើស) ពីរដង។ (ឌ្យូត. ៩:៩, ២៥) ការដែលគាត់លះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រយោជន៍សាធារណៈ គឺធំជាងការអធិដ្ឋានតមអាហារដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។

2) ការអធិស្ឋានរបស់យ៉ូស្វេ (យ៉ូស ១០:១២-១៤)។ បំគ្មានថ្ងៃណាដូចមុនឬចាប់តាំងពីពេលនោះមកទេ នៅពេលដែលព្រះយេហូវ៉ាបានស្តាប់តាមសំឡេងរបស់មនុស្ស ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាបានច្បាំងដើម្បីអ៊ីស្រាអែល™។ ការអធិស្ឋានដែលឆ្លើយតបរបស់គាត់ត្រូវបានកត់

ត្រាដោយបទគម្ពីរ។ (យ៉ូស. ១០:១៤) យ៉ូស្វេបានធ្វើឲ្យព្រះអាទិត្យនិងព្រះច័ន្ទឈប់ដោយការអធិស្ឋានរបស់គាត់ក្នុងការប្រយុទ្ធនឹងកុលសម្ព័ន្ធអាម៉ូរី។

តើការអធិស្ឋានរបស់គាត់មានភាពក្លាហានយ៉ាងដូចម្តេច? ដោយសារគាត់មិនបានផ្តោតលើប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់បានស្តាប់តាមកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះព្រះក៏នៅជាមួយគាត់។ អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាព្រះគង់នៅជាមួយគាត់ខ្លាំងក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីការមានទំនុកចិត្ត។ យើងមិនគួរប្រាថ្នាចង់បានការពិតដែលព្រះសហការនឹងកិច្ចការរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីសហការក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះ។ នៅកន្លែងដែលព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគង់ នោះអំណាចនៃព្រះគួរត្រូវបានបើកសម្តែង។ យើងគួរតែក្លាយជា ក

ទាហាននៅក្នុងសង្គ្រាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរប្រើព្រះនៅក្នុងសង្គ្រាមរបស់យើងទេ។ តើអ្វីទៅជាសង្គ្រាមរបស់ព្រះ? វាគឺជារឿងត្រឹមត្រូវដែលយើងធ្វើឥឡូវនេះ។ ហើយវាជារឿងត្រឹមត្រូវ និងពិតបំផុត។ ក្នុងការងារនេះ យើងគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋានក្នុងចំណោមការងារដូចជាយើងប្រយុទ្ធ ហើយយើងគួរមានភាពក្លាហាន។ ហេតុផលដែលយើងគួរយកចិត្តក្លាហានគឺជាការពិតដែលថាព្រះគួរតែនៅជាមួយយើងជាដាច់ខាត។

3) ការអធិស្ឋានរបស់អេសាយ

(1) ការអធិដ្ឋានដើម្បីបំផ្លាញកងទ័ពដ៏ធំរបស់ប្រទេសអាសស៊ើរ (២របាក្សត្រ ៣២:២០, ២១) ជាបឋម គាត់គួរគិតថា វាជារឿងដែលត្រូវការការអធិដ្ឋាន។ បន្ទាប់មក កងទ័ពអាសស៊ើរបានចូលលុកលុយ ទោះបីជាស្តេចហេសេគាក៏ដោយ ស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល

បានស្មោះត្រង់នឹងព្រះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានប្រមាថព្រះជាខ្លាំង។ (របាក្សត្រទី២ ៣២:១៩) ដូច្នេះ ទាហានមិនបានឈរនៅខាងព្រះទេ។ ពេលនោះ អេសាយដឹងការពិត គាត់បានស្រែកឡើង។ យើងគួរតែអធិស្ឋានដោយក្រោកឈរក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះ។ ប្រជាជាតិយូដាស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ គាត់អាចអធិស្ឋានទៅព្រះដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ។

(2) ការអធិស្ឋានដើម្បីឲ្យថយចេញដប់ជំហានក្នុងជំហានរបស់អហាស (២ក. ២០:១៩) ជំហានហាក់ដូចជាប៉មដើម្បីដឹងម៉ោងតាមស្រមោល ប៉ុន្តែការពិតថាស្រមោលដប់ជំហានត្រូវបានបន្សល់ទុកដោយ ការអធិស្ឋានរបស់ហេសេគាគឺជាអព្ភូតហេតុពិសេសមួយ។ ការអធិស្ឋានដើម្បីធ្វើអព្ភូតហេតុនេះ មិនមែនចេញពីផែនការរបស់អេសាយផ្ទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើតាមអ្វីដែលព្រះបានគ្រោងទុក ហើយបានត្រឹមតែអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះ។ (ស្តេចទី២ ២០:១១) អេសាយជាអ្នកប្រកាសទំនាយដែលត្រូវអធិស្ឋានតាមផែនការរបស់ព្រះ។ (ស្តេចទី១ ២០:១១)។

4) ការអធិដ្ឋានរបស់នេហេមា (នេហេមា ១:៤-១១) គាត់ជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែលចេញពីគុកបាប៊ីឡូន អ្វីដែលគាត់បានធ្វើការអស្ចារ្យបែបនេះបានមកពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មានលក្ខណៈពិសេសនៃការសារភាពពីអំពើបាបរបស់គាត់។ អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានគេចាប់យកពីអំពើបាប ហើយដាក់គុកនៅបាប៊ីឡូន ឥឡូវនេះមានតែការសារភាពពីអំពើបាបរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ គាត់បានស្រែកយំនៅក្នុងការតមអាហាររបស់គាត់អស់ជាច្រើនថ្ងៃ (នេហ ១:៤) ហើយបានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ផ្ទាល់ ព្រមទាំងជំនួសឲ្យអំពើបាបរបស់រាស្ត្រគាត់។ នោះគឺគាត់បានទទួលឯកសិទ្ធិចូលទៅក្នុងស្តេចអាតាស៊ើកសេស។ (នេហ ១:១១)

តើចម្លើយនៃការអធិស្ឋានបានអនុញ្ញាតដល់ព្យាការីដ៏អស្ចារ្យប៉ុន្មាននាក់ទេ? ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ពាក្យ ឯឱអ្នករាល់គ្នាដែលឮសេចក្តីអធិស្ឋាន នោះគ្រប់ទាំងសាច់នឹងមកឯអ្នក™ (ទំនុកតម្កើង ៦៥:២) ធ្វើឲ្យយើងដឹងថា

ពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអាចទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានឯកសិទ្ធិខ្ពស់បំផុតជាងហោរានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា អ្នកជឿនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានឯកសិទ្ធិខ្ពង់ខ្ពស់ជាងហោរាក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ឯតាំងពីជំនាន់យ៉ូហានបាទីស្ទ រហូតដល់ឥឡូវនេះ នគរស្ថានសួគ៌បានរងនូវអំពើឃោរឃៅ ហើយពួកឃោរឃៅចាប់វាដោយកម្លាំង។ ១១:១២) យ៉ាកុបសោកស្តាយ ក្នុងន័យនៃអ្នកជឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីអាចទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋានដូចអេលីយ៉ាថា៖ ឯអេលីយ៉ាជាមនុស្សដែលមានធម្មជាតិដូចយើង ហើយគាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងក្តៅក្តាដើម្បីកុំឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ ហើយសម្រាប់បីនាក់។ ប្រាំមួយឆ្នាំប្រាំមួយខែវាមិនបានភ្លៀងមកលើផែនដី™។ (យម ៥:១៧)

3. ព្រះអម្ចាស់ប្រទានការលើកលែងទោស។ (ខ៣)

អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា ឯ កាលណាអំពើទុច្ចរិតឈ្នះលើខ្ញុំ នោះអ្នកបានដង្ហាយធួនចំពោះការរំលងរបស់យើង™។ នៅក្នុងមនុស្សអ្នកដែលត្រូវយកឈ្នះគឺជាអំពើបាប។ មនុស្សអាក្រក់ជំពប់ដួលនៅគ្រប់ចំបើងនៅផ្លូវទៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែគេឡើងលើភ្នំតាមផ្លូវទៅរកសេចក្តីវិនាស។ បុរសនោះអាក្រក់ណាស់។ ហេតុនេះហើយបានជាបន្ទាប់ពីបុរសទទួលបាននូវអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។

អត្ថបទរបស់យើងក៏បាននិយាយថា “នៅពេលដែលអំពើទុច្ចរិតឈ្នះលើខ្ញុំ” នេះគឺជាពាក្យរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានអធិស្ឋានដោយការប្រែចិត្តជាមួយនឹងអារម្មណ៍នៃកំហុស។ អ្នកដែលប្រែចិត្តដោយអារម្មណ៍មានកំហុសខ្លាំងបែបនេះ ឆាប់ៗនេះគាត់នឹងទទួលបានការលើកលែងទោស។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា បំអ្នកបានធួននឹងការរំលងរបស់យើង™។ បន្ទាប់ពីសាវ័កប៉ុលបាននិយាយថា៖ បំមនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំនេះ! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់នេះ? បំ (រ៉ូម ៧:២៤) ទ្រង់មានបន្ទូលជាបន្តបន្ទាប់ក្នុងការអរព្រះគុណទ្រង់ថា បំឥឡូវនេះ គ្មានការផ្តាំលទោសចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឡើយ™។ (រ៉ូម ៨:១) មេឃូតបានយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់នៅអាយុ ១៦ ឆ្នាំ ដោយសារការពិតបានលួចខ្មៅដៃរបស់មិត្តគាត់នៅអាយុ ១៦ ឆ្នាំ។ គាត់បានប្រែចិត្តពីអំពើបាប ហើយបានស្វែងរកម្ចាស់ខ្មៅដៃ ហើយបង់វាទៅគាត់ បន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានសន្តិភាពដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលដែលព្រះគុណរបស់ព្រះបានមកដល់ អំពើបាបតូចក៏ត្រូវបានបង្ហាញផងដែរ។ ហើយនៅពេលដែលពួកគេប្រែចិត្ត គាត់បានទទួលការលើកលែងទោស ហើយពិតជាទទួលបានសន្តិភាពដ៏អស្ចារ្យ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 74 វិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដើម្បីដឹកនាំវាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 66:1-20)

ព្រះដឹកនាំវាស្ត្រទ្រង់ជាគួរលេខជាច្រើន។ ពួកគេគឺជាការផ្តល់ជំនួយ និងការល្បួង។

1. ការផ្តល់សេវា

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ចូរប្រាប់ព្រះថា "ការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកអស្ចារ្យណាស់! គាត់បានប្រែក្លាយសមុទ្រទៅជាដីស្ងួត។ ពួកគេបានឆ្លងកាត់ទន្លេដោយថ្មើរជើង។ យើងបានត្រេកអរនឹងទ្រង់ហើយ ™ (ខទី ៦) ហើយទ្រង់ក៏បានមានបន្ទូលផងដែរថា ប៉ំ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងដោយព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ជារៀងរហូត ភ្នែករបស់អ្នកនោះចាំយាមលើប្រជាជាតិនានា ™ (ខទី ៧) ។ ពាក្យទាំងនេះចង្អុលទៅលើកិច្ចការនៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។ យើងគួរយល់ពីកិច្ចការដែលផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 111:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉អស់អ្នកដែលពេញចិត្តនឹងការទាំងនោះបានសិក្សាអំពីការរបស់ព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងធំ™។ ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះជាកិច្ចការដែលព្រះបង្ហាញភស្តុតាងនៃការរស់នៅរបស់ព្រះអង្គក្នុងលោកនេះតើចិត្តស្ងួតប៉ុណ្ណាដែលមិនដឹងថាមាន? កំណាព្យរបស់អាសាប (៧៣:១៦, ១៧) បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រដើម្បីឱ្យដឹង។ វាបាននិយាយថា "ប៉ុន្តែនៅពេលដែលខ្ញុំបានគិតពីរបៀបយល់រឿងនេះ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំជាកិច្ចការដ៏គួរឱ្យធុញទ្រាន់ រហូតដល់ខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះ។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានយល់ឃើញពីទីបញ្ចប់របស់ពួកគេ™។ ដើម្បីស្គាល់ការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ យើងគួរចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះ។ នោះគឺនៅពេលដែលអ្នកជឿប្រតិបត្តិជីវិតនៃការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ គាត់អាចយល់វាបា

ន។ អ្នកជឿដោយស្មោះទាំងអស់គឺជាបុរសដើម្បីយល់ពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ។ ពួកគេជឿថា សូម្បីតែរឿងតូចតាចក៏គួរធ្វើដោយការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ ក្នុងនាមជា

ទុក្ករបុគ្គល Paschal ត្រូវបានជាប់គុក បងប្រុសរបស់គាត់បានមកលេងគាត់ ហើយនិយាយថា "ចុះចាញ់ ហើយចេញមក" គាត់ឆ្លើយថា "ដ្បិតបើគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះ សូម្បីតែស្លឹកឈើក៏មិនអាចទម្លាក់បានដែរ កុំបារម្ភអី"។

ពួកបរិសុទ្ធដែលសរសេរកំណាព្យនេះគិតថាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល គាត់ធានាថាគាត់គ្រប់គ្រងលើអតីតកាលនិងបច្ចុប្បន្នកាលនេះ។ ក្នុងនាមជាអ្នកណាដែលសិក្សាពីការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ វិធីដែលមានប្រយោជន៍បំផុតគឺការគិតអំពីអ្វីដែលព្រះបានប្រតិបត្តិក្នុងអតីតកាលរបស់គាត់។ ព្រោះបើទោះជាពិបាកក្នុងការដឹងបច្ចុប្បន្ននិងអតីតកាលក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាងាយនឹងដឹងអតីតកាលដែលកន្លងផុតទៅ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលអតីតកាល យើងរកឃើញការពិតដ៏អស្ចារ្យពីរ។

1) ការពិតដើម្បីទទួលបានព្រះគុណដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ ការពិតដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺចម្លែក។ យើងត្រូវបានគេនាំចូលទៅក្នុងសេចក្តីជំនឿដោយមិនបានរៀបចំគម្រោងវាមុនពេលយើងជឿ។ ការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាកំណប់ទ្រព្យដ៏មានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនិយាយថារឿងល្អបែបនេះកើតឡើងដោយចៃដន្យទេ។ នេះគឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដែលអ៊ីស្រាអែល

ឆ្លងកាត់សមុទ្រក្រហមដូចផែនដី។ ជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រិស្ត ជាទូទៅមិនមែនជារឿងល្អទេ ប៉ុន្តែល្អបំផុត ធ្វើដូចម្តេចទើបអាចជឿលើវាបានដោយចៃដន្យ!

2) នៅពេលដែលយើងចងចាំអតីតកាលរបស់យើង យើងយល់ពីបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន។ រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងបានឆ្លងកាត់បញ្ហាជាច្រើន។ ឥឡូវដូចដែលយើងរំលឹកពួកគេ យើងមិនចង់យកបញ្ហាពីអតីតកាលទៀតទេ។ បញ្ហាគឺជាអ្វីដែលយើងគួរឱ្យខ្លាចពេលយើងរំលឹកវាក្នុងការគិតរបស់យើង។ យើងត្រូវបានគិតថា ដោយមិនបានកត់សម្គាល់ យើងបានដើរពីអតីតកាលដ៏អាក្រក់ដោយការផ្តល់ជំនួយនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ Beza ដែលជាសិស្សរបស់ Calvin នៅពេលដែលគាត់បានជួបកុប្បកម្មនៅប្រទេសបារាំងស្ទើរតែបានស្លាប់ប្រហែល 600 ដងក្នុងរយៈពេល 22 ខែប៉ុន្តែគាត់បានសង្គ្រោះ។ យើងក៏មិនអាចនិយាយពីការពិតដែលថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីវត្ថុដ៏គ្រោះថ្នាក់នោះដែរ។ យើងគួរជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយគិតពីការពិតដែលថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះនៅអតីតកាល ហើយទ្រង់នឹងសង្គ្រោះយើងនៅពេលអនាគតដោយសេចក្តីជំនឿ។ Flavel បាននិយាយថា “ដើម្បីទុកចិត្តលើព្រះដោយគ្មានអ្វីមួយ។

ការសាកល្បង ឬបទពិសោធន៍ គឺជាទង្វើដ៏ផ្លែផ្កានៃសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែការជឿជាក់លើគាត់បន្ទាប់ពីយើងបានសាកល្បងគាត់ជាញឹកញាប់ ត្រូវបានគេដឹងថាមានភាពងាយស្រួលជាង។ é ធម៌ទេសនា ទំព័រ ១៤0)

2. ព្រះបង្ហាត់យើងដោយការសាកល្បងជាច្រើន។ (៩-១២)

ខទី 10 នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ឱព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសាកល្បងយើង។ អ្នកបានសាកល្បងយើងដូចជាប្រាក់ត្រូវបានគេសាកល្បង™។ នោះហើយជាចង្អុលប្រាប់ការពិតថា ព្រះបានប្រទានទុក្ខវេទនា និងទុក្ខវេទនាដល់រាស្ត្រទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើស ដូចឃ្លាខាងក្រោមបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះទ្រង់ប្រទានរំពាត់ដល់កូនដែលជឿទ្រង់។

(ហេ. ១២:៦, ១០) ទំនុកតម្កើង ១១៩:៧១ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំរាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រង់។ ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានវង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ”។ បន្ទាប់មកយើងមានការខកចិត្តនៅពេលមានបញ្ហា។ វាជាជំហាននៃការបរាជ័យ។ អ្នកមានជំនឿគួរដឹងថា ទុក្ខដែលមកសួរសុខទុក្ខ គឺជាអ្នកមានពរដូចអធិការសម្ងាត់។ ទោះបីជាខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខគាត់ដោយសំលៀកបំពាក់ដ៏ក្រៀមក្រំក៏ដោយក៏អ្នកដែលទទួលយកគាត់បានយ៉ាងល្អគាត់បានផ្តល់ជំនួយដូចជាមិត្តដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់បំផុតហើយទុកគាត់ចោល។ 50:10 មានប្រសាសន៍ថា ៖ បំក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកណាកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ហើយស្តាប់តាមសំឡេងអ្នកបម្រើទ្រង់? ចូរឲ្យអ្នកណាដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយគ្មានពន្លឺទុកចិត្តនឹងព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ា ហើយពឹងលើព្រះរបស់ខ្លួន™។ នេះមានន័យថាអ្នកជឿចងចាំព្រះនៅក្នុងភាពងងឹតរបស់គាត់ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងការរងទុក្ខទាំងអស់ ហើយរង់ចាំគាត់ ហើយជឿលើគាត់។ អ្នកមានជំនឿម្នាក់បាននិយាយថា “កុំសង្ស័យនៅក្នុងទីងងឹត

អ្វីដែលល្អបានប្រាប់អ្នកនៅក្នុងពន្លឺ។ Flavel បាននិយាយថា “ការផ្តល់ជំនួយដែលរងទុក្ខមិនបានសម្រេចនូវការរចនានោះនៅលើដួងចិត្តរបស់យើងទេ ពួកគេត្រូវបានបញ្ជូនមកនៅពេលដែលយើងមានភាពស្មោះត្រង់ និងអត់ធ្មត់ចំពោះការផ្លាស់ប្តូររបស់ពួកគេរហូតដល់ពេលនោះ ដំបងមិនត្រូវដកចេញឡើយ។ é ធម៌ទេសនា ទំព័រ ១២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 75 សេចក្តីប្រាថ្នានៃបេសកកម្ម (ទំនុកដំកើង ៦៧:១-៧)

បំណងប្រាថ្នាដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសដល់សាសន៍ដទៃក៏ត្រូវសង្កត់ធ្ងន់ដោយការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផងដែរ។ ខគម្ពីរ 2 របស់យើងនិយាយថា “ដូច្នេះ ខ្ញុំបានមើលមកអ្នកនៅក្នុងទីសក្ការៈ ដោយឃើញអំណាច និងសិរីល្អរបស់អ្នក”។

1. ការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដល់គំនិតនៃបេសកកម្ម។

ចិត្តក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺស្រឡាញ់ជាតិសាសន៍ដទៃដូចជាតិខ្ញុំ។ លេវីវិន័យ 19:33, 34 ចែងថា៖ ប៉ុកាលណាមានជនបរទេសមកស្នាក់នៅជាមួយនឹងអ្នកនៅក្នុងស្រុករបស់អ្នក នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនធ្វើបាបគាត់ឡើយ។ ត្រូវចាត់ទុកជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នក ដូចជាអ្នកស្រុកកំណើតក្នុងចំណោមអ្នក ហើយត្រូវស្រឡាញ់គាត់ដូចខ្លួនឯង ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ជាជនបរទេសនៅស្រុកអេស៊ីប យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក™។ ពេលមានជនបរទេសមកស្នាក់នៅជាមួយនឹងអ្នកនៅក្នុងស្រុករបស់អ្នក អ្នកមិនត្រូវធ្វើអ្វីខុសឡើយ។ ត្រូវចាត់ទុកជនបរទេសដែលស្នាក់នៅជាមួយអ្នក ដូចជាអ្នកស្រុកកំណើតក្នុងចំណោមអ្នក ហើយត្រូវស្រឡាញ់គាត់ដូចខ្លួនឯង ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាធ្លាប់ជាជនបរទេសនៅស្រុកអេស៊ីប យើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក™។ យោងទៅ Ex 22:21, 23:9, Duet 10:18, 19, 24:17, 27:19។ ដូចដែលសាសនានៃសច្ចៈសង្កត់ចិត្តឱ្យស្រឡាញ់ជាតិសាសន៍ដទៃឱ្យខ្ពស់ដែរ។ ការរើសអើងជាតិសាសន៍គឺជាអំពើបាប។ ការរើសអើងជាតិចេញមកពីរដ្ឋ ធ្វើឱ្យប្រជាជនក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់។ ពិភពនៃទារកមិនមានការរើសអើងជាតិទេ។

ទំនុកតម្កើងសង្កត់ធ្ងន់ជាច្រើនដងដើម្បីឃើញថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសដល់សាសន៍ដទៃ។ ទំនុកតម្កើង 9:11 ចែងថា៖ ប៉ុច្ចូរច្រៀងសរសើរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដែលគង់នៅក្រុងស៊ីយ៉ូន! ច្ចូរប្រាប់មនុស្សពីការប្រព្រឹត្តរបស់គាត់!™។ J Ridderbos បានបកស្រាយខគម្ពីរទាំងនេះ ប៉ ពាក្យនេះណាតត្រដាងថា វិវរណៈរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានចូលទៅជិតគ្រប់ជាតិសាសន៍ ™ ។ ទំនុកតម្កើង 18:49 ក៏មានចែងថា៖ ប៉ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ពីព្រោះការនេះ ទូលបង្គំនឹងសរសើរដល់ទ្រង់ក្នុងចំណោមសាសន៍នានា ហើយច្រៀងថ្វាយព្រះនាមទ្រង់™។ ពីឃ្លានេះ J. Ridderbos និយាយថា “ពាក្យនេះបង្ហាញពីការពិតដែលបានកំណត់ថា ព្រះនាមរបស់ព្រះ (រហូតដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរួមបញ្ចូលនៅទីនោះ) គួរតែត្រូវបានជូនដំណឹងដល់ប្រជាជាតិដទៃទៀតទាំងអស់”។

ដូចពាក្យទំនាយខាងលើ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានប្រកាសដោយប្រជាជាតិមួយទៅកាន់ប្រជាជាតិដ៏ទៃនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល។ ជាឧទាហរណ៍ ជនជាតិយូដាបានប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម ជនជាតិរ៉ូម៉ាំងទៅកាន់ជនជាតិបារាំង ជនជាតិបារាំងទៅកាន់ប្រទេសស្កែនឌីណាវៀន ស្កែនឌីណាវៀនទៅកាន់ស្លុតឡែន និងស្លុតឡែនទៅកាន់អៀរឡង់។ ដូច្នេះ ការដែលអ្នកជឿប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិផ្សេងទៀត គឺជាការពិតនៃស្តានសួគ៌ និងការងារបរិសុទ្ធ។ លោក Brainerd ដែលជាពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលបេសកកម្មទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធក្រហមនិយាយថា ប៉ បំណងប្រាថ្នាតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺចង់ឃើញកុលសម្ព័ន្ធសាសន៍ដទៃត្រឡប់មករកព្រះវិញ™។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាជនជាតិឥណ្ឌា យែរ បាននិយាយដោយធ្វើការបម្រើបេសកកម្មយ៉ាងខ្លាំងថា ប៉ ខ្ញុំរំពឹងទុក

កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ហើយខ្ញុំគ្រប់គ្រងកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ព្រះ” ។ Adriam Judson ដែលបានទៅបំពេញបេសកកម្មនៅប្រទេសភូមាបាននិយាយថា “ដូចជាការសន្យារបស់ព្រះគឺដូចជាពន្លឺ ក្តីសង្ឃឹម (ក្តីសង្ឃឹមដែលថាបេសកកម្មបេសកកម្មនឹងទទួលបានជោគជ័យ) ក៏ត្រូវបានគេមើលឃើញយ៉ាងច្បាស់ដែរ ហើយ Livingstone ដែលជាបេសកជនអាហ្វ្រិកបាននិយាយថា “ប្រសិនបើខ្ញុំដើរចូលទៅក្នុង ផ្លូវនៃអនាគតខ្ញុំនឹងទៅកន្លែងណាក៏បាន™។ (Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់សេវាគ្រីស្ទាន ទំព័រ 446-447)

2. ការជម្រុញនៃបេសកកម្ម

ការជំរុញនៃបេសកកម្មធ្វើឱ្យជាតិសាសន៍សរសើរ។ អត្ថបទរបស់យើង ខ ៣-៥ បង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់។ ពាក្យថា “ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមអោយប្រជាជាតិនានាសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ! សូមប្រជាជនទាំងអស់លើកតម្កើងព្រះអង្គ! ចូរឱ្យសាសន៍ទាំងឡាយរីករាយ ហើយច្រៀងដោយអំណរ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាវិនិច្ឆ័យប្រជាជាតិដោយសមធម៌ ហើយដឹកនាំប្រជាជាតិ

ផែនដី។ ព្រះជាម្ចាស់អើយ សូមអោយប្រជាជាតិនានាសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ! សូមប្រជាជនទាំងអស់លើកតម្កើងព្រះអង្គ! ជំ បង្រៀនថា គោលបំណងចុងក្រោយនៃបេសកកម្មគឺសម្រាប់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់មនុស្សនោះទេ។ នៅពេលដែលពួកអ្នកជឿមើលមនុស្សមិនស្គាល់ដំណឹងល្អ ពួកគេគិតថាព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានលើកតម្កើងពីពួកគេ ហើយពួកគេគួរតែគិតដើម្បីទទួលយកសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ។ ទោះបីជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អសង្កត់ធ្ងន់លើដំណឹងល្អខ្លាំងក៏ដោយ ឬប្រសិនបើពួកគេមានទំនោរទៅរកការសង្គ្រោះនៃព្រលឹង លើសពីអ្វីទាំងអស់ ដោយការជាប់ទាក់ទងនឹងមនុស្សជាតិ វាគឺ

ជាការខុស។ ព្រះវិហារជាក់លាក់មួយដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើបេសកកម្មភ្ជាប់ជាមួយបាវចនា ថា "ក្នុងមួយនាទី 83 ព្រលឹងត្រូវបានវិនាស" នៅលើនាឡិកាជីតាហើយទទួលយកចំណង់ ចំណូលចិត្តនៃបេសកកម្ម។ វាល្អណាស់។ តែបើមិននឹកស្មានថា ព្រលឹងរបស់គេមាន តម្លៃទេ តែបើមិនគិតថា ព្រះជាម្ចាស់មិនលើកតម្កើង ព្រលឹងទាំង ៨៣ ហើយកុំសោកស្តាយ។ វាខុស។ គំនិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានសរសើរដោយបុរសនោះ គឺជាការ ពិតដែលគួរឱ្យសោកសង្រេងជាងនេះ គួរតែជាហេតុផលនៃបេសកកម្ម។

3. លទ្ធផលនៃបេសកកម្ម។

អត្ថបទរបស់យើងព្យាករណ៍ពីលទ្ធផលនៃបេសកកម្ម។ លទ្ធផលនៃបេសកកម្មគឺការដែល អ្នកធ្វើបេសកកម្មដោយខ្លួនឯងបានពរដោយសារជាតិសាសន៍ដទៃគោរពកោតខ្លាចព្រះ។ (៦, ៧) ត្រង់នេះ ពាក្យ ប៉ុយើង™ មានន័យថាខ្លួនឯងដើម្បីប្រតិបត្តិបេសកកម្ម។ ពាក្យថា ប៉ុផែនដីបានចម្រើនឡើង™។ នៅក្នុងខទី ៦ របស់យើងគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃពរជ័យខាង វិញ្ញាណដែលមកលើបុរសខ្លួនឯងដើម្បីប្រតិបត្តិបេសកកម្ម។ បណ្ឌិត FM TH ។ Bohl បានចង្អុលបង្ហាញវា។ (Gods zegen in de natuur wordt tot een beeld van ddie op geesteljk terrain) ។

នៅពេលគាត់លះបង់ខ្លួនឯងចំពោះបេសកកម្ម ហេតុផលដែលសាសនទូតខ្លួនឯងទទួល បានពរជ័យ គឺសម្រាប់អ្វីដែលខ្ញុំផ្តល់ឱ្យ គួរតែត្រលប់មកខ្ញុំវិញ។ កិច្ចការ 20:35 ចែងថា ៖ ប៉ុខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នាក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ថា ដោយការខិតខំយ៉ាងនេះ យើងត្រូវតែ ជួយអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូដែលទ្រង់មានបន្ទូល ថា «ការឱ្យនោះមានពរជាងការទទួល។ .'" ទោះបីជាវាជាការល្អដែលយើងជួយសម្ភារៈ

ដល់ជាតិសាសន៍ដទៃ ប៉ុន្តែការប្រកាសដំណឹងល្អដោយលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើវាដោយជីវិតរបស់យើង គឺជាជំនួយដ៏អស្ចារ្យបំផុត។

ក្នុងនាមជាប្រជាជាតិជាក់លាក់មួយជួយជាតិសាសន៍ដទៃដោយក្រសួងបេសកកម្ម ពួកគេក្លាយជាប្រជាជាតិដើម្បីនាំចេញសកម្មភាពបេសកកម្ម និងផលប្រយោជន៍របស់វា។ ២) កាលណាយើងធ្វើបេសកកម្មទៅកាន់ជាតិដទៃ នោះយើងទទួលបានកិត្តិយស និងការពេញចិត្តពីជាតិសាសន៍ដទៃ។ បើជាតិសាសន៍ណាមួយមិនប្រព្រឹត្តអំពើល្អក្នុងស្រុកក្រៅទេ តែប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត នោះមិនទទួលបានកិត្តិយសឡើយ។ ៣) កាលដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាមកដល់ស្រុកក្រៅ ជាតិកំណើតក៏នាំចូលនូវចំណេះដឹងច្រើនដែរ។ 4) ព្រះវិហារដើម្បីបញ្ជូនអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាកាន់តែរឹងមាំ។ 5) នៅពេលដែលក្រុមជំនុំលះបង់នាងទៅបេសកកម្ម នោះគ្រូគង្វាល និងសមាជិកក្រុមជំនុំមិនត្រូវបាននាំឱ្យមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ពីការបែកបាក់គ្នាឡើយ។ ខួរក្បាលរបស់អ្នកជឿដើម្បីទទួលបេសកកម្ម ពិសេសគឺត្រូវបានកាន់កាប់ដោយតែបញ្ហា "តើយើងអាចសង្គ្រោះព្រលឹងដោយរបៀបណា?" 6) បេសកកម្មបរទេសបើកផ្លូវក្រុមយុវជនបានអំពាវនាវឱ្យធ្វើការហើយក៏លើកទឹកចិត្តដល់ការកសាងបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿរបស់ពួកគេ។ ដោយសារក្រុមយុវជននៃព្រះវិហារត្រូវបានកសាងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេតាមស្តង់ដារអន្តរជាតិ តើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេខ្ពស់ប៉ុណ្ណា? ដោយសារសាសនទូតនាំលុយពីបរទេសមកទទួលជោគជ័យក្នុងលោក ហើយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណដល់ប្រជាជាតិដ៏ទៃ ដោយការធ្វើការងារប្រកបដោយសេចក្តីជំនឿ អំណាច និងបុគ្គលិកលក្ខណៈ ដូច្នេះគាត់គួរតែមានជំនឿ អំណាច និងបុគ្គលិកលក្ខណៈពិសេស។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបេសកកម្ម មនុស្សដើម្បីធ្វើការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពពិតជាកម្ម សិទ្ធិរបស់មនុស្សប៉ែបនេះ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាហ្វ្រិក លីវស្តូន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាភូមា ឃ្លដសុន ជាដើម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 76 ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលបន្ទុករបស់យើងក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ (ទំនុកតម្កើង 68:19-21)

យើងអាចមើលឃើញថាការការពាររបស់ព្រះត្រូវបានបើកសម្តែងយ៉ាងលម្អិតប៉ុណ្ណាក្នុងបទគម្ពីរ។ ទំនុកតម្កើង 27:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដ្បិតឪពុកម្តាយខ្ញុំបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងនាំខ្ញុំចូល™។ គី 49:15, 16 បាននិយាយថា៖ ឯតើស្ត្រីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅដោះបានឬទេ ដើម្បីកុំឲ្យនាងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនក្នុងផ្ទៃ? សូម្បីអ្នកទាំងនេះអាចបំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកឡើយ។ មើល ចុះ ខ្ញុំបានឆ្លាក់អ្នកនៅលើបាតដៃ។ ជញ្ជាំងរបស់អ្នកនៅពីមុខខ្ញុំជានិច្ច™។ ព្រះសង្គ្រោះអ្នកជឿដោយគ្មានភាពសាមញ្ញ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមិនយល់ពីការពិត ហើយមិនអាចអរព្រះគុណបានឡើយ។

1. ចូរយើងដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះយើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ គឺជាសេចក្តីល្អ។

បុរសមិនយល់ពីសកម្មភាពល្អរបស់គាត់ទេ។ ព្រោះកិច្ចការដែលព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិ។ ទោះបីជាព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក៏ដោយ ក៏គ្មានមនុស្សណាអាចមើលឃើញរូបរាងនៃការបង្កើតដែរ។ វាក៏ជាអាថ៌កំបាំង និងអាថ៌កំបាំងនៅក្នុងបុរសផងដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការពិតដែលថាអ្វីៗទាំងអស់ និងមនុស្សត្រូវបានទ្រទ្រង់ គឺកើតចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏សម្ងាត់របស់ព្រះ។ កូនមិនយល់ស៊ីទឹកដោះម្តាយហើយធំឡើង ប្រៀបដូចជាមិនដឹងថាម្តាយជានរណា។ ហើយវាប្រៀបដូចជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែកត្រូវពន្លឺភ្លឺមកលើមុខគាត់ ដែលគាត់មិនដឹងថាអ្វីជាពន្លឺ។ វាដូចជាការពិតដែលមនុស្សម្នាក់ដើរកផ្ទះរបស់គាត់ក្នុងយប់ងងឹត ហើយបានទៅដល់កន្លែងណាមួយ ហើយទោះបីជាគាត់

រកផ្លូវរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់បានវង្វេងពេញមួយយប់ នៅពេលដែលថ្ងៃកាន់តែភ្លឺ គាត់ដឹងការពិតថាគាត់បានមកដល់។ នៅផ្ទះរបស់គាត់ ហើយដើរជុំវិញវា។

យើងជាបុរសដែលទោះបីយើងត្រូវបានការពារដោយព្រះក៏ដោយ យើងមិនយល់ពីការពិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងបានទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យល់ការពិតហើយក៏ទទួលយកការធានាផងដែរ។ អេដវឺដ ថេលើរ ជាបុរសអធិស្ឋានដ៏ល្បីម្នាក់បានចាកចេញពីព្រះវិហាររបស់គាត់ ហើយដើរទៅផ្លូវរថ្ងាយ គាត់បានតាំងចិត្តព្រះវិហាររបស់គាត់ ហើយបានអធិស្ឋានការពារព្រះវិហាររបស់គាត់ ហើយទទួលយកការធានានៃការអធិស្ឋាន-ចម្លើយ ហើយបាននិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានក្រុមត្រីតូចៗដើម្បីចិញ្ចឹម។ មួយក្បាលដូចត្រីបាឡែន ម៉េចមិនមើលថែព្រះវិហារខ្ញុំ?™ នៅពេលយើងអធិស្ឋានច្រើន យើងទទួលបានសិរីរុងរឿងខាងវិញ្ញាណ ហើយយើងអាចយល់ពីការការពារដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់

2. ជីវិតរបស់អ្នកជឿដើម្បីដឹងថាព្រះអម្ចាស់ទទួលបន្ទុករបស់យើង។

1) ជីវិតដែលគ្មានទុក្ខ។ គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយទេ ព្រោះទុក្ខមកលើគាត់។ វាជារឿងល្ងង់ដែលគាត់ខ្វល់ខ្វាយមុនពេលទុក្ខមកលើគាត់។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ដូច្នេះកុំខ្វល់ខ្វាយនឹងថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃគឺជាបញ្ហារបស់វា។ (ម៉ាថាយ ៦:៣៤) ។ ដោយសារគាត់មានការព្រួយបារម្ភចំពោះរឿងដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគត វាគឺជាការមិនជឿក្នុងការជឿលើព្រះក្នុងពេលតែមួយ ហើយវានាំមកនូវទុក្ខកាន់តែច្រើនថែមទៀត។ មហាសេដ្ឋីជនជាតិអង់គ្លេសក៏បាន

និយាយដែរថា ប៉ដូច្នេះកុំមានបញ្ហាអី ទាល់តែមានបញ្ហា អ្នកនឹងមានបញ្ហាទ្វេដង និងបង្ក បញ្ហាដល់អ្ន

2) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលគាត់ជួបនឹងរឿងលំបាក គាត់មិនមានការថប់បារម្ភទេ តែ រក្សាសុវត្ថិភាពដោយការជឿលើព្រះចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់។ មានពាក្យថា "ការបញ្ចប់ នៃខ្លួនឯងគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃព្រះ" ។ ហើយក៏មានពាក្យមួយឃ្លាថា៖ ប៉ចុងបំផុតរបស់ មនុស្សគឺជាឱកាសរបស់ព្រះ™។

3) ហើយពេលគាត់ពិបាក គាត់ក៏អរព្រះគុណដល់ព្រះអម្ចាស់ ដោយដឹងពីការផ្គត់ផ្គង់ របស់ព្រះ។ កំណាព្យអង់គ្លេសមួយក៏បាននិយាយដែរថា “ព្រះមិនបានសន្យាថាមេឃតែង តែខៀវស្រងាត់ជាផ្លូវដែលមានផ្កាពេញមួយជីវិតរបស់យើងឡើយ។ ព្រះមិនបានសន្យាថា ព្រះអាទិត្យគ្មានភ្លៀង, អំណរដែលគ្មានទុក្ខព្រួយ, សន្តិភាពដោយគ្មានការឈឺចាប់។ - Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់សេវាកុមារ, P 74) ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 77 អំពីការវែកញែកសត្រូវ (ទំនុកតម្កើង ៦៩:១-៣៥)

ខទី 4 បាននិយាយថា "ចំនួនច្រើនជាងសក់ក្បាលរបស់ខ្ញុំគឺជាអ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំដោយគ្មានហេតុផល" ។

1. កុំបង្កើតសត្រូវ។

ដាវីឌមិនបង្កើតសត្រូវទេ ព្រោះគាត់ក្លាយជារដ្ឋអសកម្ម ហើយខាងប្រឆាំងនឹងពួកបុរសនោះគាត់ត្រូវបានមនុស្សបៀតបៀនតែប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិតយើងក៏ក្លាយទៅជាភាគីប្រឆាំងរបស់បុរស ទោះបីយើងត្រូវគេបៀតបៀន ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវបៀតបៀនអ្នកដទៃឡើយ។ ចុះតើនរណាជាភាគីប្រឆាំងរបស់ដាវីឌ? 1) សត្រូវរបស់ព្រះអម្ចាស់។ តាមន័យដែលពួកគេប្រមាថព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានប្រមាថព្រះបាទដាវីឌ។ ខទី ៧ បានចែងថា ប៉ិ ត្បិតខ្ញុំបានទទួលការតិះដៀលដោយយល់ដល់អ្នក ភាពអាម៉ាស់នោះបានគ្របមុខខ្ញុំ™។ អ្នកជឿអាចប្រទានពរដល់សត្រូវនៅក្នុងទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន (រ៉ូម 12:14) ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចប្រទានពរដល់សត្រូវសាធារណៈដែលព្រះស្អប់នោះទេ។ ប្រសិនបើខ្មាំងសត្រូវនៅតែបន្តលើសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីចូលទៅក្នុងសក្ការនុពលដែលគ្មានបាត។ ២) ទោះជាដាវីឌប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដោយក្តីស្រឡាញ់ និងចិត្តរាបទាបក៏ដោយ

ជាជាងចំអកឱ្យគាត់។ ខទី 10, 11 បាននិយាយថា ប៉ិ ពេលខ្ញុំយំ ហើយបន្ទាបព្រលឹងខ្ញុំដោយការតមអាហារ វាបានក្លាយទៅជាការតិះដៀលរបស់ខ្ញុំ ។ ពេលដែលខ្ញុំធ្វើសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាពាក្យសម្តីរបស់គេ™។ នេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាគាត់មិនផ្ទុយនឹងសត្រូវរបស់គាត់ដោយអំពើអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែជាការព្យាបាលនៅពេលនោះដោយ

សុភាព និងក្តីស្រឡាញ់។ ការសងគុណនឹងអំពើអាក្រក់ គឺជាអំពើអាក្រក់ និងអំពើអាក្រក់ដែលពង្រឹងដោយអំពើបាប។ អ្នកដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវបានព្រះបោះបង់ចោល។ ដូច្នេះ ដាវីឌដាក់បណ្តាសាពួកគេតាមអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកតស៊ូមតិរបស់ព្រះ។ (21-28) បណ្តាសាមិនកើតចេញពីកំហឹងរបស់មនុស្សទេ ហើយក៏មិនកើតចេញពីកំហឹងដ៏ខ្លីរបស់គាត់ដែរ។ បណ្តាសាគឺជាវិធីព្យាបាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ នៅពេលយើងឃើញបណ្តាសាបែបនេះ ចេញពីហោរានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ យើងមិនគួរគិតថានរណាម្នាក់អាចធ្វើដូច្នេះបានឡើយ។

2. កុំចាត់ទុកអ្នកដែលមិនមែនជាសត្រូវជាសត្រូវរបស់អ្នក។

ពេលខ្លះមនុស្សធ្វើឱ្យមនុស្សម្នាក់មិនឆ្លើយតបនឹងគំនិតផ្តាល់ខ្លួនរបស់គាត់ និងការទាមទាររបស់គាត់ជាសត្រូវរបស់គាត់។ មិនមែនជារឿងដែលមនុស្សចាស់ទុំមិនគួរទេ ប៉ុន្តែក្មេងមិនវិនិច្ឆ័យអាចធ្វើបាន។ នេះជាបញ្ហាដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ និងគ្មានប្រយោជន៍។ ពីព្រោះ ១) មនុស្សដែលត្រូវប្រព្រឹត្តយ៉ាងងាយ ដូចជាសត្រូវមិនអាចជាសត្រូវនៃសេចក្តីសុចរិត និងក្រុមជំនុំបានទេ។ ដូចដែលគាត់ផ្ទុយនឹងបុរសបែបនេះ វាងាយស្រួលដែលមនុស្សល្អទាក់ទងគាត់អាចត្រូវបានកាត់ផ្តាច់។ បុរសមានការសង្កេតមើលឃើញបុរសនោះខ្លី។ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានគេបញ្ឆោតដោយការស្គាល់មិត្តមិនមែនជាមិត្តពិតរបស់គាត់។ មនុស្សជាច្រើនស្គាល់បុរសដែលពូកែនិយាយមុនគេ ហើយធ្វើជាមិត្តរបស់គេ។ ប៉ុន្តែតាមពិត បុរសបែបនេះគឺជាមិត្តពិតរបស់ពួកគេ ដោយគ្រាន់តែមិត្តដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ ដើម្បីធ្វើឱ្យខ្ញុំក្លាយជាមិត្តល្អគឺជាបុរសតូចម្នាក់និងជាជនផ្តាច់ការ។ យើងមិនគួរនិយាយថាមានតែអ្នកដែលរាប់យើងជាមនុស្សល្អចំពោះមុខគាត់នោះទេដែលជាមិត្ត

របស់យើង។ ទុក្ករបុគ្គល Cranmer គឺជាមនុស្សដែលបង្កើតសត្រូវរបស់គាត់ជាមិត្ត
របស់គាត់។ ដូចយើងចង់និយាយតែរឿងល្អមុន យើងមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញ។ ដូច្នេះ យើងគួរគិតខ្លីមើលបុរសដែលអួតខ្លួនថាជាមិត្តរបស់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 78 អាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីជំនឿដែលពួកបរិសុទ្ធគួរយកនៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ (ទំនុកតម្កើង ៧០:១-៥)

1. ជំនឿក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើដើម្បីសងសឹកសត្រូវចំពោះព្រះអម្ចាស់ (1-3)

ទំនុកតម្កើង 109:4 ចែងថា៖ បំដើម្បីជាផ្នូរនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដើម្បីអធិស្ឋាន™។ រ៉ូម 12:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នករាល់គ្នាជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរកុំសងសឹកខ្លួនឯងឡើយ តែត្រូវទុកឲ្យនៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះចុះ ត្បិតមានចែងទុកថា បំការសងសឹកជារបស់អញ អញនឹងសងវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា™។ យើងគួរធ្វើកិច្ចការដើម្បីសងសត្រូវរបស់យើងចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែដឹងថា អ្នកដែលខ្ញុំគិតជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំ គឺជាសត្រូវពិតប្រាកដរបស់ខ្ញុំ។ យើងគិតដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ ហើយគួរគិតថាព្រះមិនស្រឡាញ់ទ្រង់លើសពីខ្ញុំទេ។ ទោះជាបុរសនោះជាសត្រូវនឹងខ្ញុំ ប៉ុន្តែគាត់ប្រហែលមិនមែនជាសត្រូវរបស់ព្រះទេ។ តើយើងគួរដាក់គាត់ជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំឬ? បើខ្ញុំចាត់ទុកមិត្តរបស់ព្រះជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំ តើខ្ញុំមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅចំពោះព្រះទេ?

1) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលមិនប្រកាន់នឹងសត្រូវ។

ស្តង់ដារនៃសត្រូវរបស់យើងគឺពឹងផ្អែកតែលើការពិតដែលថាគាត់ក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះធ្វើឲ្យអ្នកដទៃជាសត្រូវរបស់ខ្លួន ហើយស្អប់ពួកគេយ៉ាងងាយ។ ព្រោះគេធ្វើខុសហើយស្គាល់សត្រូវពិតជាមិត្តពិត ហើយលះបង់ដើម្បីគាត់ពេញមួយជីវិត។ ឬអ្នកដែលស្រឡាញ់ពួកគេភាគច្រើនប្រតិបត្តិតួនាទីរបស់សត្រូវដ៏អាក្រក់។ នៅថ្ងៃផ្សេងទៀតនៅអាមេរិក ឧបទ្វរហេតុដ៏សោកសៅមួយបានកើតឡើង។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដែល

យន្តហោះធ្លាក់អ្នកដំណើរទាំងអស់នៅក្នុងនោះបានស្លាប់។ មូលហេតុដែលយន្តហោះធ្លាក់មានដូចខាងក្រោម។ ពោលគឺក្នុងចំណោមអ្នកដំណើរមានស្ត្រីម្នាក់ចូលរួមក្នុងការធានារ៉ាប់រងលើយន្តហោះ

គ្រោះថ្នាក់ បន្ទាប់ពីនាងបានចូលទៅក្នុងការធានារ៉ាប់រង ហើយនៅពេលដែលនាងចាកចេញ កូនប្រុសរបស់គាត់បានប្រមាថគ្រាប់បែកមួយចូលទៅក្នុងកាបូបរបស់នាង។ មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើគឺក្រោយពីម្តាយគាត់ស្លាប់ដោយសារគ្រាប់បែកគ្រោះថ្នាក់ គាត់មានបំណងទទួលបានប្រាក់ធានារ៉ាប់រង។ ដូចជាកូនប្រុសរបស់គាត់ប្រតិបត្តិតួនាទីជាសត្រូវរបស់ម្តាយ។ ដូច្នេះ សូម្បីតែសាច់ញាតិជិតស្និទ្ធរបស់ខ្ញុំ និងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំក៏មិនក្លាយជាជំនួយការរបស់ខ្ញុំជាដាច់ខាត។ ពួកគេអាចជាសត្រូវដ៏អាក្រក់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងរដ្ឋដែលថាពួកគេនៅជិតខ្ញុំ ហើយប្រើខ្ញុំ។

2) ពួកបរិសុទ្ធគួរតែស្គាល់សត្រូវរបស់ព្រះជាសត្រូវរបស់គាត់។

ទំនុកតម្កើង 139:21 ទូលបង្គំមិនស្អប់អស់អ្នកដែលស្អប់ព្រះអង្គទេឬ? ហើយតើខ្ញុំមិនស្អប់អ្នកដែលក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងអ្នកឬ? “។ តើសត្រូវរបស់ព្រះជាអ្វី? (1) អារក្ស។ យើងគួរតែអាចស្អប់អារក្សបាន។ វាពិបាកក្នុងការស្អប់អារក្សដែលមើលមិនឃើញ។ ប៉ុន្តែយើងបានអធិស្ឋានទៅព្រះ ហើយជឿលើទ្រង់តែមួយគត់ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់ ជាវិធីដើម្បីស្អប់ទ្រង់។ សូមយោងទៅ Jm 4:7 ។ (២) បាប។ យើងគួរស្អប់អំពើបាបដោយស្គាល់សត្រូវរបស់ព្រះ ពេលយើងអធិស្ឋានថាយើងគួរបំផ្លាញអំពើបាបជាងអំពើផ្សេងទៀត។ (3) ការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងគួរស្អប់ចលនានៃការរឹងរូសប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរអធិស្ឋានសុំឱ្យវាត្រូវបំផ្លាញចោល។ (4)

ខុសឆ្គង។ យើងគួរតែដាស់តឿនចលនានៃសាសនាខុសឆ្គងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដើម្បីធ្វើការ ដោយសម្ងាត់ជាមួយនឹងការបង្រៀនមិនពិត ហើយលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីការពារវា។ ព្រោះសត្រូវធ្វើការខាងក្នុងកាន់តែអាក្រក់។

2. សេចក្តីជំនឿដើម្បីរីករាយដោយព្រះអម្ចាស់។ (៤, ៥)

១) ទ្រង់ត្រេកអរចំពោះព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា ហេតុផលដើម្បីក្លាយជាដូច្នេះគឺ សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ខិតមកជិតយើងបន្ថែមទៀត។

២) ព្រះអង្គទ្រង់ក៏ជាសេចក្តីរីករាយរបស់យើងដែរ។ មូលហេតុគឺសម្រាប់ព្រះជាបំព្រះនៃ សិរីល្អ™, (កិច្ចការ 7:2), បំព្រះនៃសន្តិភាព™ (ភីលីព 4:9), បំព្រះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ™, (II Cor 13:11), បំព្រះ។ ត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីអត់ទោស” (នេហ ៩:១៧) “ព្រះជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ” (គឺ ១២:២) “ព្រះនៃសេចក្តីសម្រាលទុក្ខទាំងអស់” (២កូ រិនថូស ១:៣) “ព្រះនៃព្រះគុណទាំងអស់” (ខ្ញុំ ពេត្រុស ៥:១០) ។ ត្បិតតែព្រះនេះជាព្រះ នៃយើងខ្ញុំក៏ត្រេកអរ ទោះបីយើងគិតតែពីទ្រង់ក៏ដោយ។

៣) គាត់ត្រេកអរពេលគាត់គិតថាព្រះនឹងប្រតិបត្តិរឿងថ្មីនៅពេលអនាគត។ ដ្បិតពិភព លោកពោរពេញទៅដោយអំពើបាប ព្រះទ្រង់ជ្រើតជ្រែកវានៅពេលអនាគត ហើយវិនិច្ឆ័ យវា រួចទ្រង់ប្រតិបត្តិការថ្មី។

សេចក្តីអធិប្បាយ 79 អំពីសេចក្តីប្រាថ្នាខាងផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលពួកបរិសុទ្ធចាស់គួរយក (ទំនុកតម្កើង 71:1-24)

ដូចដែលយើងអានទំនុកតម្កើង 71: ការពិតដែលថាអ្នកនិពន្ធគឺជាបុរសចំណាស់ត្រូវបានលេចឡើង។ ខទី ៩ បាននិយាយថា៖ ឯកុំបោះខ្ញុំចោលក្នុងគ្រាចាស់។ កុំបោះបង់ចោលខ្ញុំនៅពេលដែលកម្លាំងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានចំណាយ។ “។ យោងទៅ 16, 17, និង 18 ។ ពួកបរិសុទ្ធចាស់នៃទំនុកតម្កើងនេះមានបំណងប្រាថ្នាចង់ផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំងអាចត្រូវបានរកឃើញដោយវគ្គជាច្រើននៅក្នុងទំនុកតម្កើងនេះ។ ខទី 15 បាននិយាយថា “មាត់របស់ខ្ញុំនឹងប្រាប់ពីអំពើសុចរិតរបស់អ្នក អំពីអំពើនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នក ពេញមួយថ្ងៃ ត្បិតចំនួនរបស់ពួកគេបានហួសពីចំណេះដឹងរបស់ខ្ញុំ។ ឯ លើកលែងតែខគម្ពីរ ១៦, ១៧, ១៨, ២៤ ក៏បង្ហាញវគ្គបទគម្ពីរស្រដៀងគ្នានេះដែរ។

តើមូលហេតុអ្វីដែលគាត់មានបំណងប្រាថ្នាយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីថ្លែងទីបន្ទាល់ព្រះអម្ចាស់? វាគឺសម្រាប់គាត់បានទទួលបទពិសោធន៍ពីព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ (សូមមើល ៦-៨, ១៧) ពេលយើងគិតអំពីអតីតកាលរបស់យើង យើងយល់អំពីព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នោះគឺជាអ្វីដែលយើងយល់ដូចដែលយើងរំឭកពីអតីតកាលរបស់យើងគឺជាការពិតដែលនៅពេលនោះប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនបានមើលថែខ្ញុំទេ “ខ្ញុំ” អាចនឹងត្រូវស្លាប់ ហើយបាត់ទៅហើយ។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលបុរសបរាជ័យនៅដើមដំបូងរបស់គាត់។ នៅពេលនោះសម្រាប់ឈាមនិងការលោភលន់នីមួយៗមានច្រើនក្រៃលែងគាត់ទទួលបានស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់នៃការជំពប់ដួល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេគាត់មានចរិតទៅហើយ។

ទៅមុខដោយគ្មានបទពិសោធន៍។ សម្រាប់ជំនាន់អាយុ៣០ឆ្នាំមិនមានសភាពហត់នឿយ គាត់វាយបានស្រួលទេ សម្រាប់ជំនាន់អាយុ៤០ឆ្នាំមានស្មារតីប្រយុទ្ធងាយនឹងខុសព្រោះ គាត់យកសត្រូវទៅម្ខាងដោយបង្កើតសត្រូវទៅម្ខាងដោយរឿងតូចតាច។ . ប៉ុន្តែ អ្នកណា ក៏ដោយដែលរស់នៅបានល្អក្នុងគ្រាដ៏គ្រោះថ្នាក់នោះ ដោយគ្មានបញ្ហាអ្វីទាំងអស់ នោះ បង្ហាញថាព្រះជាម្ចាស់កាន់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ពួកបរិសុទ្ធចាស់ ដែលជាអ្នកនិពន្ធទំនុក តម្កើង ដើម្បីគិតអំពីរឿងនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីសរសើរសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងទ្រង់ ហើយថែមទាំងបង្ហាញពីសេចក្តីថ្លែងការណ៍ផងដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 80 នយោបាយដ៏ឧត្តម (ទំនុកតម្កើង ៧២:១-១៦)

យើងអាចមើលឃើញនយោបាយដ៏ឧត្តមក្នុងទំនុកទី ៧២៖។ មានដូចខាងក្រោម។

1. គាត់គួរតែគ្រប់គ្រងលើប្រជាជនដោយច្បាប់ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។

ក្នុងខគម្ពីរទី១របស់យើងបាននិយាយថា៖ បំឱព្រះអើយ សូមទ្រង់ប្រទានយុត្តិធម៌ដល់ព្រះរាជា និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដល់ព្រះរាជបុត្រផង! គឺគ្រប់គ្រងប្រទេសដោយច្បាប់ដ៏សុចរិត។ ទ្រឹស្តីនយោបាយក្នុងលោកនាំមកនូវតែការវិនាស។ ឧត្តមភាពរបស់រដ្ឋបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ ហើយធ្វើឱ្យប្រទេសជាតិក្លាយជារូបព្រះ។ Mussolini បាននិយាយថា "គ្មានអ្វីក្រៅពីប្រជាជាតិ"។ ទិសដៅបែបនេះបាននាំមកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់ប្រជាជាតិទាំងអស់នៃប្រទេសអ៊ីតាលី។ កាលពីអតីតកាល គោលលទ្ធិ Monroe បានធ្វើឱ្យសហរដ្ឋអាមេរិកផ្តោតលើតែអាមេរិកប៉ុណ្ណោះ។ ទីបំផុតទ្រឹស្តីបានកើតឡើងការបង្ខិតបង្ខំក្នុងចំណោមប្រទេសអាឡឺម៉ង់ អង់គ្លេស និងអាមេរិក ហើយបាននាំមកនូវសង្គ្រាមពិភពលោក។ ដូចនេះដែរ គោលគំនិតនយោបាយនៃមនុស្សនិយមមិនបាននាំមកនូវប្រយោជន៍ដោយស្មោះឡើយ។ នយោបាយនាំមកនូវសន្តិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់ពិតប្រាកដ គឺលទ្ធិនិយម។ នោះគឺជានយោបាយនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីពិតដែលព្រះបានប្រទាន។

2. គាត់គួរតែមើលថែអ្នកក្រនិងអ្នកជិះជាន់អោយបានល្អ។ (៤, ១២-១៤)

នយោបាយទុច្ចរិតតែងតែដកហូតសេរីភាពមនុស្ស។ វាជាគំនិតទុច្ចរិតដែលធ្វើប្រជាជនជាទាសកររបស់រដ្ឋាភិបាល។ ស្តាលីននិយាយខុសថា “មនុស្សត្រូវបានគេបង្កើតឡើងដើម្បីជាតិ”។ ហ៊ីត្លែរនិយាយខុសថា “ប្រជាជាតិមិនមែនខុសទេ”។ ហើយបានធ្វើឱ្យប្រជាជនធ្វើជាខ្ញុំបម្រើរបស់លោក ដោយបញ្ឆោតពួកគេ។ ប៉ុន្តែនយោបាយត្រឹមត្រូវធានា

សេរីភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ។ ដូច្នេះហើយ វាមានអារម្មណ៍កក់ក្តៅក្នុងការថែរក្សាស្ថានភាពនៃអ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់។ អ្នកនយោបាយដ៏ត្រឹមត្រូវបែបនេះ ជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនា ហើយបន្ទាប់មក ទទួលបន្ទុកលើស្មារបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងប្រទេសចិនចាស់ ស្តេច Woo និង Tang បានមើលអ្នកទោស ហើយប្រគល់ការកាត់ទោសដល់ខ្លួនវិញដោយផ្តល់ក្តីមេត្តា។ ប៉ុន្តែឃ្លាទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយថា វាប្រសើរជាងនយោបាយបែបនេះដោយមិនអាចនិយាយបានទៅទៀត។ វាគឺជាការផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់មនុស្សដែលមានទុក្ខក្នុងចិត្ត ហើយនាំសេចក្តីសង្គ្រោះដល់គេ។ វាពិតជាប្រភេទនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺវាត្រូវបានដឹងទាំងស្រុងដោយសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានឲ្យខាងវិញ្ញាណ។ (លូកា ៤:១៨, ១៩)

3. មនុស្សទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ (៥, ៧)

រឿងដែលត្រូវកោតខ្លាចព្រះអាចត្រូវបានចិញ្ចឹមបីបាច់ក្នុងរយៈពេលដែលស្តេចសុចរិតគ្រប់គ្រង។ ស្តេចទុច្ចរិតបានកើតឡើង គឺត្រូវបៀតបៀន។ ដ្បិតការកោតខ្លាចដល់ព្រះជាលក្ខណៈនៃមនុស្សសុចរិត ការនោះមិនអាចជួយអ្វីបានឡើយ ក្រៅពីការចម្រើនរុងរឿងនៅថ្ងៃនៃស្តេចសុចរិត។ (ខ៧)។ សូមមើលសុភាសិត ២៩:២។ កាលពីដើម ស្តេចទុច្ចរិតមួយអង្គ អាន់ទីយ៉ូក-អេពីផានបានជិះជាន់សាសនាអ៊ីស្រាអែល ហើយបន្ទាប់មកហាមមិនឲ្យថ្វាយយញ្ញបូជាក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ហើយក៏ជាថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ស្តេចទុច្ចរិតទាំងអស់បានបៀតបៀនគ្រិស្តសាសនា។ ប៉ុន្តែ អំណាចដ៏សុចរិតចាត់ទុកការកោតខ្លាចព្រះយ៉ាងមានតម្លៃដូចជាជីវិត។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនៃព្រះមេស្ស៊ីនឹងក្លាយទៅជា ឯគេនឹងមិនធ្វើបាប

ឬបំផ្លាញនៅលើភ្នំបរិសុទ្ធទាំងមូលរបស់យើងឡើយ។ ដ្បិតផែនដីនឹងពោរពេញទៅដោយចំណេះអំពីព្រះអម្ចាស់

ដូចជាទឹកគ្របដណ្តប់សមុទ្រ។ (គឺ ១១:៩) ក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យចង្អុលបង្ហាញថា វាគួរតែសម្រេចបានតែនៅថ្ងៃមេស្ស៊ីប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃផ្សេងទៀត ពាក្យនឹងត្រូវបានសម្រេចជាប្រភេទតូច។ សព្វថ្ងៃនេះ សហរដ្ឋអាមេរិកត្រូវបានរួមជាប្រទេសដែលមានពរជ័យបំផុតតាំងពីដើមមក។ មូលហេតុគឺដោយសារពួកគេមានមនុស្សភាគច្រើនគោរពកោតខ្លាចព្រះ។ គោលបំណងនៃដំណឹងល្អគ្រីស្ទានគឺមិនមែនដើម្បីទទួលបានពរជ័យនៃពិភពលោកនេះទេ។ ប៉ុន្តែប្រជាជាតិដែលជឿលើដំណឹងល្អពិតជាទទួលបានពរជ័យនៅក្នុងពិភពលោកពេលខ្លះ។

4. ពរជ័យខាងក្រៅដែលនយោបាយឧត្តមគតិនាំមកនូវ។ (៣, ៨-១១, ១៦)

ពរជ័យដែលបានកត់ត្រានៅទីនេះចង្អុលទៅការពិតដែលថាប្រជាជាតិទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកគួរតែត្រូវបានដាក់នៅចំពោះមុខប្រជាជាតិ (ប្រជាជាតិដែលបម្រើព្រះ) ហើយបញ្ហាទាំងអស់ដែលបង្កើតគឺមានច្រើនក្រៃលែង។ ប្រជាជាតិសុចរិតមិនដែលមានការល្ហានពានទេ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេកោតខ្លាចព្រះ គេមិនបាត់បង់ការគោរពពីអ្នកដទៃឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះគេបានចម្រើនដោយព្រះពររបស់ព្រះគ្រប់ជាតិសាសន៍ចូលក្នុងជាតិ។ នេះ (8-11) គឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលថា នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមកក្នុងសិរីល្អនឹងត្រូវបានសម្រេច។ សូមមើលទំនុកដំកើង ៩:៦, ៧។

សេចក្តីអធិប្បាយ 81 នៃដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាលំបាក នៃការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ (ទំនុកតម្កើង ៧៣:១-២៨)

ទោះបីជាយើងគិតថាការបកស្រាយបទគម្ពីរពិបាកក៏ដោយ លើសពីនេះទៅទៀតវាពិបាកជាងក្នុងការបកស្រាយការផ្តល់របស់ព្រះ។ ព្រោះការផ្តល់ឱ្យមិនបង្ហាញពីហេតុផល និងលទ្ធផលឱ្យបុរសដឹងច្បាស់។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវយល់ពីការផ្តល់សេវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ព្រោះការផ្តល់ឱ្យគឺទាក់ទងនឹងជីវិតរបស់យើងទាំងមូល។ តើពួកបរិសុទ្ធក្នុងការសរសេរ Ps 73 បានធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច៖ ដោះស្រាយបញ្ហា? គាត់បានដោះស្រាយវាដោយចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ១៧) វាមានន័យថាគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនៃការផ្គត់ផ្គង់ដោយព្រះបន្ទូលនៃព្រះនិងសេចក្តីជំនឿ។ ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺខ្ពស់ជាងបញ្ហារបស់យើង វាអាចដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនៃការផ្តល់ជំនួយ។ បញ្ហាលំបាកដែលត្រូវបានព្យាបាលនៅក្នុងទំនុកតម្កើងនេះគឺមូលហេតុដែលមនុស្សអាក្រក់រស់ឡើងវិញ ហើយហេតុអ្វីបានជាមនុស្សសុចរិតជួបបញ្ហានោះ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាលំបាកនេះត្រូវបានដោះស្រាយនៅក្នុងទំនុកតម្កើងដូចតទៅនេះ។

1. មនុស្សពាល ជួនកាលមានរបស់ដែលចម្រើនក្នុងលោក។

ប៉ុន្តែការពិតដែលពួកគេប្រតិបត្តិគឺគ្រាន់តែដូចជាគាត់ឈរនៅលើកន្លែងស្ពាយ។ (ខ១៨) កាលណាមនុស្សទុច្ចរិតមានសុភមង្គលក្នុងលោកនេះ នោះគេភ្លេចព្រះកាន់តែច្រើន ឈប់ទទួលខុសត្រូវ ហើយមិនឃើញទុក្ខវេទនារបស់អ្នកដទៃ ហើយបំពេញនូវភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ខ្លួន រួចប្រព្រឹត្តអំពើបាបគ្រប់បែបយ៉ាង។ ម្នាក់នេះសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា! សុភមង្គលខ្លួនវាមិនអាក្រក់ទេ។ ប៉ុន្តែជីវិតដែលត្រូវប្រើវាក្នុងអំពើអាក្រក់ គឺជាទុក្ខ។

2. មិនមែនវេទនាទេ ដែលពួកបរិសុទ្ធជួបនឹងទុក្ខក្នុងលោក។

1) ចរិតនៃបាបសម្រាប់ទុក្ខមិនកើតឡើងតិចតួចទេ។

Basil ត្រូវបានតស៊ូដោយការឈឺក្បាលជារៀងរាល់ដងជាលទ្ធផលការអធិស្ឋានរបស់គាត់ហើយការឈឺក្បាលរបស់គាត់បានបាត់។ ប៉ុន្តែ Basil ដូចជាការឈឺក្បាលត្រូវបានបាត់; គាត់យល់ថា សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមបានកើតឡើងច្រើន គាត់បានស្នើសុំឱ្យបំណងប្រាថ្នានេះត្រឡប់ទៅរកគាត់ម្តងទៀត។

2) ទោះអ្នកបម្រើធ្វើការហើយទទួលប្រាក់ខែក៏ដោយ តែកូនពលីនៅក្នុងផ្ទះដោយមិនមាន។

ដូចនេះដែរ មនុស្សអាក្រក់អាចនឹងទទួលរង្វាន់នៃវត្ថុខ្លះក្នុងពិភពលោក ប៉ុន្តែអ្នកជឿមានជីវិតក្រីក្រក្នុងពិភពលោក។

3) ហេតុផលដែលព្រះមិនជួយគាត់ជាឃ្យូរមកហើយ គឺជាពរដែលជីវិតដែលរងទុក្ខនោះក្លាយជាពរនៅពេលក្រោយ។ (គឺ ៣៨:១៧)។

ក្មេងល្ងីល្ងើចង់រើសវាមុនពេលផ្លែទុំ ហើយញ៉ាំវា ប៉ុន្តែមនុស្សពេញវ័យរង់ចាំដល់ពេលវាទុំ។

4) ពរជ័យដែលអ្នកជឿទទួលបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចដូច្នេះការរងទុក្ខនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺគ្មានអ្វីសោះ។ (រ៉ូម ៨:១៨)

វាដូចជារឿងដែលកូនស្តេចខាតលុយតិចតួច។

នៅពេលយើងគិតពីរឿងទាំងអស់នេះ អ្នកជឿគួរតែគិតថាពរជ័យនៃពិភពលោកនេះហើយគាត់ក៏គួរតែដាក់គំនិតរបស់គាត់ទៅលើសិរីល្អនៃពិភពលោកខាងមុខ និងព្រះ។

ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធដែលសរសេរទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយថា ជំ ទ្រង់ដឹកនាំទូលបង្គំតាមឱវាទរបស់ទ្រង់ ហើយក្រោយមក ទ្រង់នឹងទទួលទូលបង្គំឡើងដើម្បីសិរីល្អ ។ តើខ្ញុំមាននរណានៅស្ថានសួគ៌ក្រៅពីអ្នក? ហើយគ្មានអ្វីនៅលើផែនដីនេះដែលខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បានក្រៅពីអ្នកឡើយ™។ (២៤, ២៥) ពាក្យនេះនិយាយអំពីពរបីយ៉ាងដែលពួកបរិសុទ្ធប្រាថ្នាចង់បាន។ នោះគឺ 1) ត្រូវបានដឹកនាំដោយមេរៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់។ 2) ដើម្បីទទួលបានសិរីរុងរឿងនៃពិភពលោកខាងមុខនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ 3) ព្រះខ្លួនឯង។ ដូចដែលយើងនិយាយរឿងទាំងបីនេះយ៉ាងសាមញ្ញ យើងអាចនិយាយបានតែរឿងមួយ នោះគឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ ដោយសារគោលបំណងដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺដើម្បីចូលទៅជិតព្រះ នោះសិរីល្អនៃពិភពលោកខាងមុខក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ព្រះដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 82 ស្ថានភាពនៃពួកបរិសុទ្ធក្នុងថ្ងៃងងឹត (ទំនុកតម្កើង 74:9-23)

1. ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងថ្ងៃងងឹតមិនអាចយល់បានទាំងស្រុងពីអនាគត។ (៩-១១)

តើពួកបរិសុទ្ធមើលទៅអនាគតនៅថ្ងៃងងឹតបានល្អទេ? ដូចជាពាក្យនៃខ ៨ ពួកគេមិនដឹងច្បាស់ទេ។ វានិយាយថា "យើងមិនឃើញទីសំគាល់របស់យើងទេ។ គ្មានហោរាណាម្នាក់ទៀតទេ ហើយក្នុងចំណោមយើងខ្ញុំក៏គ្មានអ្នកណាដឹងពីរយៈពេលប៉ុន្មានដែរ™។ ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធមិនដឹងរឿងអនាគតយ៉ាងលម្អិតក៏ដោយ។ ព្រះមិនទាមទារចំណេះដឹងបែបនេះចេញពីពួកបរិសុទ្ធទេ ដែលពួកបរិសុទ្ធមិនស្គាល់ថ្ងៃនៃការចាកចេញរបស់ទ្រង់ ភាពល្ងង់ខ្លៅបែបនេះជាផលប្រយោជន៍។ ព្រះមិនអនុញ្ញាតឱ្យបុរសដឹងអនាគតជាវិជ្ជមានទេ។ ព្រោះបុរសកាន់តំណែងខ្ពស់បែបនេះក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ ចំណេះដឹងខ្ពស់បែបនេះមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយយើងទេ។ ការដែលព្រះបិតាស្គាល់ចំណេះខ្ពស់បែបនេះ គឺប្រសើរជាងអ្វីដែលបុរសនោះដឹងសម្រាប់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ដូច្នេះកុំខ្វល់ខ្វាយអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃនោះគឺជាបញ្ហារបស់ខ្លួនឯង™ (ម៉ាថាយ ៦:៣៤)។

2. លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្តីសង្ឃឹមដែលពួកបរិសុទ្ធគួរតែទទួលយកនៅថ្ងៃនៃភាពងងឹត។ (១២-២៣)

1) ជំនឿជឿលើព្រះជាស្តេចរបស់ព្រះអង្គ។ (12-15)

កាលព្រះភ្លេចការពិតថាទ្រង់ជាស្តេចរបស់យើង យើងមានការព្រួយបារម្ភ និងព្រួយបារម្ភ។

នៅក្នុងកំណែទម្រង់ Melangthon មានការថប់បារម្ភចំពោះបញ្ហានៃការងារកំណែទម្រង់ លោក Luther បានលួងលោមគាត់ ហើយបាននិយាយថា “លោក មេឡាងថុន! កុំធ្វើជាស្តេចលើគ្រប់ទាំងអ្វីៗក្នុងលោកឡើយ™។ យើងគួរដឹងថា យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយដោយគ្មានអំណាចនៃព្រះ។ ដ្បិតព្រះជាស្តេចគ្រប់គ្រងគ្រប់ការទាំងអស់ យើងមានតែជឿលើទ្រង់ ហើយក៏ស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។ ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជាស្តេចរបស់យើងមិនត្រូវបានបង្កើតឡើង គឺមិនមែនចាប់ផ្តើមនៅសម័យបច្ចុប្បន្ននោះទេ ប៉ុន្តែមានតាំងពីបុរាណកាលមក។ លោក Luther បានរំលឹកថា ព្រះ (ព្រះគ្រីស្ទ) គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ហើយបាននិយាយថា “ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាប្រមុខនៃក្រុមជំនុំ នោះខ្ញុំប្រហែលជាមានការខកចិត្តទាំងស្រុងហើយ”។ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានហៅឲ្យហៅឲ្យស៊ីលេនធៀរីស ត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា មានមនុស្សម្នាក់បានព្យាយាមសម្លាប់គាត់ ហើយបាននិយាយថា ប៉ ប្រសិនបើព្រះមិនការពារខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាចជឿបានរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះទេ ™ ។ អ្នកជឿដោយស្មោះ ដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកទាំងអស់ ហើយរក្សាសុវត្ថិភាពដោយការពិតថា មានតែព្រះជាម្ចាស់របស់គាត់។ Chrysostom បាននិយាយថា "នៅពេលដែលមេឃត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយពពកវាមានបញ្ហាហើយព្រះអាទិត្យមានបញ្ហាដោយសារតែទំនាក់ទំនងរវាងព្រះនិងយើងគឺត្រឹមត្រូវយើងមិនត្រូវការការថប់បារម្ភទាំងស្រុងទេ" ។ កាលប្ងរាណបានស្តាប់ព័ត៌មានចង់សម្លាប់លោកក៏និយាយឡើងវិញថា “ស្អី! តើព្រះមាននៅក្នុងលោកនេះដោយគ្មានន័យឬ?™។

កវីនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះ បានគិតពីអំណាចទាំងអស់ដែលគ្រប់គ្រងពួកគេថាជាស្តេចនៃអ៊ីស្រាអែលកាលពីអតីតកាល គាត់មានសង្ឃឹមក្នុងភាពងងឹតបច្ចុប្បន្ន។

2) មានក្តីសង្ឃឹមដោយគិតពីវិវរណៈធម្មជាតិ។ (១៦, ១៧)

ខទី 16 បាននិយាយថា “របស់អ្នកគឺជាថ្ងៃរបស់អ្នក ក៏ជាយប់របស់អ្នកដែរ។ អ្នកបានបង្កើតពន្លឺនៅស្ថានសួគ៌ និងព្រះអាទិត្យ™។ នេះជាពាក្យដែលគាត់បានរក្សាទុកក្នុងគំនិតរបស់គាត់អំពីស្ថានភាពដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតពន្លឺ ហើយគាត់បាននិយាយ ។ កន្លែងដែលមានពន្លឺគឺពេលថ្ងៃ ប៉ុន្តែកន្លែងដែលមិនមានគឺងងឹត។ ដា និងយប់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់បុរស បុរសធ្វើការពេលថ្ងៃ ហើយសម្រាកពេលយប់ ។ ថ្ងៃគឺជាពេលវេលាត្រឹមត្រូវដើម្បីធ្វើការ; យប់គឺជាបរិយាកាសដ៏ល្អសម្រាប់សម្រាកសរសៃប្រសាទ។ នេះ។

ពេលវេលាដែលត្រូវបានរៀបចំដោយសមហេតុផល គឺជាកិច្ចការដែលព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិបានប្រតិបត្តិ។ ខទី ១៧ បាននិយាយថា “អ្នកបានកំណត់ព្រំដែនទាំងអស់នៃផែនដី។ អ្នកបានបង្កើតរដូវក្តៅ និងរដូវរងា។ "ព្រំដែននៃទឹកដី" គឺជាពាក្យដែលគាត់បានរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់គាត់អំពីការរៀបចំនៃផែនដីនិងសមុទ្រនិងរចនាសម្ព័ន្ធរបស់វា។

លោក Spurgeon បានយល់ពីអត្ថន័យសំខាន់ៗចំនួនបួននៃរចនាសម្ព័ន្ធនៃសកលលោក ហើយបាននិយាយថា 1) "ដោយសារតែវាមានរាងមូល ពន្លឺ ខ្យល់ និងកំដៅត្រូវបានគូសរង្វង់យ៉ាងល្អ យោងទៅតាមការផ្លាស់ប្តូរទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ផ្នែខាងលើផ្តល់នូវកន្លែងត្រឹមត្រូវដែល សត្វមានជីវិតរស់បានគ្រប់ទីកន្លែង។ ២) ដោយសារគុណភាពនៃផែនដីទន់ជាងភពដទៃ មនុស្ស និងសត្វដែលរស់នៅទីនោះត្រូវទម្លាក់ចុះ បើវារឹងជាងដីដទៃ គេមិនអាចដាំដុះវាបានទេ។ 3) សម្រាប់ជំហាននៃផែនដីមានដំណាក់កាលនៃខ្សាច់, ទឹកកខ្វក់ត្រូវបានបន្សុតនៅទីនោះហើយបន្ទាប់មកផ្តល់ឱ្យពួកគេទៅបុរស។ ៤) សម្រាប់ផ្នែផែនដីមាន

កម្រិតខ្ពស់ និងទាប និងភ្នំ និងវាលទំនាប មានសោភ័ណភាព និងផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សុខភាពមនុស្ស™។

3) ព្រះបានតាំងទីលំនៅលើផ្ទៃដី ដើម្បីឲ្យបុរសទាំងនោះរស់នៅដោយសុវត្ថិភាព។ ពិភពធម្មជាតិបង្ហាញពីការងារពិតដល់ព្រះដែលរស់នៅដូច្នេះ។ ថ្វីត្បិតតែពួកបរិសុទ្ធដែលយើញព្រះមួយអង្គនេះ មានក្តីសង្ឃឹមចំពោះតែព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ សូម្បីតែនៅក្នុងថ្ងៃងងឹតក៏ដោយ។

3. មានក្តីសង្ឃឹមដោយគិតពីសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។

ខទី ២០ បានមានប្រសាសន៍ថា ù ចូរយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសញ្ញា ដ្បិតទីងងឹតនៃស្រុកពោរពេញទៅដោយទីជម្រកនៃអំពើឃោរឃៅ™។ ដែលវាគឺជាការអធិស្ឋានសុំឱ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសញ្ញាដ៏អស់កល្បជានិច្ចថាទ្រង់នឹងជួយសង្គ្រោះប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ការពិតដែលថាពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានរងទុក្ខមិនមែនជាសញ្ញាដែលត្រូវបោះបង់ចោលដោយព្រះទេ។ ការដែលបុរសនោះគ្មានទុក្ខជាសញ្ញានៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន តើយើងអាចពន្យល់បានយ៉ាងដូចម្តេចថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងកាលកន្លងមកបានរងទុក្ខ? ដូច្នេះ ពេលយើងរងទុក្ខ យើងមិនចាំបាច់សង្ស័យថាយើងជារាស្ត្ររបស់ព្រះឡើយ។ យើងមានរឿងមួយចំនួនក្នុងទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាចំពោះព្រះ។ 1) ការពិតដែលព្រះបានជ្រើសរើសយើងមុនពេលអស់កល្បជានិច្ច។ 2) ព្រះបានប្រោសលោះយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ 3) ការពិតដើម្បីព្យាបាលយើងដោយព្រះគុណរបស់គាត់។ 4) ការពិតដែលគាត់គួរតែជួយសង្គ្រោះយើងនៅទីបំផុត។ អ្នកដែល

មិនត្រូវជឿលើសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសេចក្តីសញ្ញា គឺជាអ្នកដែលវង្វេងដោយគិតថា ព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺឥតប្រយោជន៍។

សេចក្តីអធិប្បាយ 83 កុំយកចិត្តក្រអឺតក្រទម (ទំនុកតម្កើង ៧៥:៤-៧)

1. ប្រភេទនៃភាពក្រអឺតក្រទម

ភាពក្រអឺតក្រទមមានរូបកាយ និងខាងវិញ្ញាណ ភាពក្រអឺតក្រទមនៃភ្នែក ភាពក្រអឺតក្រទមនៃពាក្យសម្តី និងការក្រអឺតក្រទមនៃគំនិតជាដើម ជាពិសេស ភាពក្រអឺតក្រទមដែលលាក់នៅក្នុងបុរសនោះ កាន់តែអាក្រក់ទៅទៀត។ ភាពក្រអឺតក្រទមមានពីរយ៉ាង ទីមួយ។

1) ការមិនជឿ។ នេះជាគំនិតទុច្ចរិតដែលមិនជឿលើព្រះ នោះគឺជាស្ថ័យភាព។ ស្ថ័យភាពដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាអ្នកវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយនៃការពិត ដែលគាត់មិនជឿអ្វីដែលគាត់គិតថាមិនសមរម្យនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ វាគឺជាការបំភាន់ដែលវាធ្វើឱ្យខ្លួនឯងក្លាយជាមនុស្សដាច់ខាត។ វាគឺជាអាកប្បកិរិយាក្រអឺតក្រទម។ តើបុរសនោះក្លាយជាមនុស្សដាច់ខាតដោយរបៀបណា? វាជារឿងឥតប្រយោជន៍ដែលការគិតបែបនេះធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់ក្លាយជារូបព្រះ។ ដូច្នេះ គម្ពីរបានថ្កោលទោសអ្នកមិនជឿថាជាអំពើបាបដែលត្រូវបណ្តាសា។ យេរេមា 17:5 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើមនុស្ស ហើយធ្វើឱ្យសាច់ឈាមមានកម្លាំង អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា™។

2) ការមិនស្រឡាញ់ព្រះក៏ជាភាពក្រអឺតក្រទមលាក់កំបាំងដែរ។ យើងមានចរិតអាក្រក់ដែលយើងប្រើរបស់ទាំងអស់ជាមធ្យោបាយរបស់គាត់សម្រាប់គាត់ស្រឡាញ់ខ្លួនគាត់។ ដូចជាបុរសនោះក្រអឺតក្រទម។ គាត់គួរតែស្តាប់សម្រាប់ព្រះដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ គាត់ប្រើសូម្បីតែព្រះជាប្រយោជន៍របស់គាត់។ ការមិនស្រឡាញ់ព្រះនាំមកនូវលទ្ធផលនៃជម្លោះ។ ដូច្នេះ កូរិនថូស 16:22 បាននិយាយថា៖ បំបើអ្នកណាមិនស្រឡាញ់

ព្រះយេហូវ៉ាទេ ចូរឱ្យគេបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមយាងមក! ព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគង់នៅជាមួយអ្នក™។

2. ទោះបីជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមព្យាយាមលើកខ្លួនឡើង ប៉ុន្តែគួរតែមានឋាន:ទាប។ សុភាសិត 11:2 ចែងថា៖ ឯកាលណាមានអំនួត នោះសេចក្តីអាម៉ាស់នឹងមកដល់។ តែដោយចិត្តរាបទាបនោះគឺជាប្រាជ្ញា™។ សុភាសិត 15:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាបានបំផ្លាញផ្ទះរបស់មនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ ប៉ុន្តែរក្សាព្រំដែនរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ™។ ដូច្នេះ Pilgrim Progresses ក៏បាននិយាយថា “អ្នកណាដែលដួល មិនខ្លាចការដួលនោះទេ”។ មនុស្សប្រុសមិនគួរក្រអឺតក្រទមទេ ប៉ុន្តែគួរតែបន្ទាបខ្លួនឡើង។ បណ្ឌិត មីល ជាបេសកជននៃប្រទេសចិន ត្រូវបានបញ្ជូនមកធ្វើជាអ្នកបំរើរបស់សាសនទូត។ នៅពេលដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវបានប្រមូល គាត់បានអនុវត្តវា ហើយសហការីបេសកកម្មបានប្រាប់គាត់ថា គាត់មិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកអាចទៅជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា។ បន្ទាប់មក គាត់ចង់ទៅធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយបានទៅប្រទេសចិន។ ត្បិតគាត់មានចិត្តរាបទាបខ្លាំងណាស់ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេលើកឡើងជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា ហើយបន្ទាប់មកនៅតែជាសមិទ្ធិផលជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏ល្បីម្នាក់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 84 បុរសគួរឆ្ពោះបញ្ចាំងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ៧៧:១-២០)

ពាក្យ ជំ ភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ™ នៅក្នុង ខទី 10 ករីខ្លួនឯងបានសារភាពថាចំណោះដឹងខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់គឺងងឹត។

1. ដោយសារករីម្នាក់នេះមិនយល់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយបានជួបទុក្ខលំបាក ក្នុងគ្រាលំបាក គាត់បានសារភាពពីភាពទន់ខ្សោយនៃចំណោះដឹងរបស់គាត់ (ខទី 10) ហើយបានទទួលការលួងលោម។

បុរសនោះមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការបះបោរដោយការទាញដោយគំនិតទន់ខ្សោយ។ ភាពទន់ខ្សោយគឺជាទំនោរនៃការគិតដើម្បីរារាំងជំនឿ និងអត្តចរិត។ ការពិតដែលថាបុរសនោះមិនស្គាល់ភាពទន់ខ្សោយនិងការវាយប្រហារបែបនេះគឺត្រូវបានបញ្ឆោតដោយគាត់។ ក្នុងចំណោមអ្នកជំងឺ គ្រោះថ្នាក់បំផុតគឺបុរសមិនដឹងថាខ្លួនមានជំងឺ។ ជាពិសេសអ្នកជំងឺដែកគឺដូច្នេះ។ ដោយមិនអើពើនឹងការពិតដ៏ឆ្អែតលើណារបស់គាត់ គាត់បានប្រតិបត្តិសកម្មភាពឆ្អែតៗ។ ការដែលបុរសនោះមិនជឿលើព្រះ មិនមែនជារឿងធម្មតាទេ ប៉ុន្តែមានជំងឺ។ ព្រោះមនុស្សមានបាប បញ្ជាងងឹត។ គាត់ទាមទារឱ្យមានការដោះលែងបញ្ជាដោយស្មោះចេញពីទិដ្ឋភាពមិនស្មើគ្នា។ យើងគិតថាប្រវត្តិមនុស្សមានទំនោរទៅរកជំងឺនិងការពិតមិនប្រក្រតីដូចខាងក្រោម។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សប្រាប់ពីពិការភាពមិនអើពើនឹងការពិត

នោះគឺជាមនុស្សខ្វាក់។ មនុស្សលោកមិនចេះដឹងការពិតដោយប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ហើយចុះមកពីសម័យដើម។ ក្នុងចំណោមពួកគេ មនុស្សឆ្លាតបំផុតបានសារភាពភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់អំពីដំណោះស្រាយនៃបញ្ហារបស់មនុស្ស។ សូក្រាតបាននិយាយថា “វាជាប្រាជ្ញាដែល

ដឹងពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន”។ ផ្លាតូ ដែលជាទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យបំផុតបាននិយាយថា ព្រះត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណចំពោះភាពល្អ ហើយគាត់មិនបានដឹងថាព្រះជាអត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។ (A History of Philosophy by Schwegler, p 96) ហើយទស្សន:នៃប្រជាជាតិនៅក្នុងផ្លាតូគឺជាការគ្រប់គ្រងនិយម។ (ibid p 104) ដូចដែលផ្លាតូខុសចំពោះទស្សន:របស់គាត់ចំពោះព្រះ និងទស្សន:របស់គាត់ចំពោះប្រជាជាតិ។ ថ្វីត្បិតតែក្នុងសម័យទំនើបនេះ Kant គឺជាទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ ប៉ុន្តែគាត់បានយល់ខុសថា សាសនាគ្រឹស្តគ្រាន់តែជាសាសនាសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ ហើយអព្ភូតហេតុមិនអាចមានបានទេ។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថានៅក្នុងពិភពបូព៌ាមិនមានទស្សនវិទូដូចខុងជឺទេ។ ប៉ុន្តែ ខុងជឺ ក៏មិនបានដោះស្រាយបញ្ហាមនុស្សដែរ។ ក្នុងន័យថាគាត់មិនដឹងបញ្ហា

ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា “ដ្បិតយើងមិនដឹងបញ្ហាបច្ចុប្បន្ននេះ តើយើងអាចដឹងបញ្ហាក្រោយពីសេចក្តីស្លាប់ដោយរបៀបណា? ប្រវត្តិមនុស្សជាតិជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលមនុស្សខ្លួនឯងមិនដឹងការពិតដោយខ្លួនឯង។ មនុស្សជាតិគួរមានការធានាពីធម្មជាតិ។ ជានិច្ចកាលគាត់មិនទទួលយកការធានានេះជាមួយនឹងប្រាជ្ញារបស់គាត់។ ហេតុដូច្នេះហើយ មនុស្សជាតិត្រូវតែមានភាពខុសគ្នា ពោលគឺការបើកសម្តែងរបស់ព្រះជាដាច់ខាត។

ការពិតដែលថាសាសនាគ្រឹស្តត្រូវបានបង្ហាញថាជាសាសនានៃវិវរណ:ជារឿងធម្មជាតិ ហើយដូចជាវេជ្ជបណ្ឌិតដើម្បីព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលបានស្លាប់។ ទោះបីជាវេជ្ជបណ្ឌិតបានសន្យាជាមួយអ្នកជំងឺដោយក្តីស្រឡាញ់ពេញលេញរបស់គាត់ក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាវាចម្លែក ហើយហេតុអ្វីបានជាវាជាបញ្ហា?

បុរសមិនគួរបដិសេធពិភពនៃចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងចំណេះដឹងរបស់គាត់ទេ។ វាប្រាកដ ណាស់ដូចដែលយើងឃើញថាបុរសនោះតែងតែស្វែងរកអ្នកថ្មីបន្តិចម្តង ៗ ។ អ្វីដែល គោស៊ីស្មៅឲ្យតម្ពែវាល គឺខុសពីអ្វីដែលបុរសឲ្យតម្ពែវាល។ ដូចនេះដែរ យើងធានាថា ពិភពនៃចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងពិភពនៃចំណេះដឹងសរុបរបស់មនុស្សមាន។ ដូចដែលយើង ឃើញថាការរំពឹងទុកនៃស្ថិរភាព (ការអះអាងគ្រាន់តែជាពិភពលោកដែលបុរសអាចដឹង) គួរតែឈឺហើយ

ខុស។ អ្នកដែលស្គាល់ពិភពនៃចំណេះដឹងដែលមនុស្សស្ថិរភាពមិនអាចទាក់ទងបាន អាចព្យាបាលពិភពលោកនេះបានត្រឹមត្រូវ។ ហើយគាត់គួរតែមើលទៅក្រៅពិភពលោក នេះឲ្យប្រាកដ។ គាត់ដឹងថាគាត់មិនរស់នៅអស់កល្បជានិច្ចដោយការស៊ីស្បែកសណ្តែក ក្រហមដែលជ្រុកយកជាក់ស្តែងភ្ញាក់ដឹងខ្លួនក្រោកឡើងហើយចង់បានពិភពលោកដ៏អស្ចារ្យ ជាងពិភពលោកដ៏ទៃទៀត ពិភពលោកដ៏ស្មោះស្ម័គ្រជាងពិភពលោកដ៏ទៃ និងរុងរឿងជាង ពិភពលោកផ្សេងទៀត។

2. កវីម្នាក់នេះបានទទួលការលួងលោមដោយរំលឹកអតីតកាលម្តងទៀត។ (១១-២០)

កវីនេះទទួលបានអំណាចដោយគិតពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យពីអតីតកាល ដែលព្រះបានរំដោះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលចេញពីប្រទេសអេស៊ីប។ អតីតកាលប្រៀបដូចជាចង្កៀងធ្វើឲ្យយើង ស្គាល់បច្ចុប្បន្ន។ បុគ្គលស្គាល់ព្រះដើម្បីឲ្យព្រះគុណក្នុងអតីតកាលមានជីវិត ហើយឲ្យ ព្រះគុណរបស់ខ្លួនក្នុងអនាគតកាល ក៏មិនប្រកាន់នូវទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 85 ចូរយើងមើលពីអំពើបាបដោយមើលប្រវត្តិនៃអំពើបាបរបស់អ៊ីស្រាអែល។ (ទំនុកដំកើង ៧៨:១-៧២)

កាលពីអតីតកាល អ៊ីស្រាអែលបានបំភ្លេចព្រះគុណដែលព្រះបានប្រទានមក (៧, ១១) បាននាំយកផលដូចខាងក្រោម។

1. ការល្បួងព្រះក្នុងចិត្ត។ (១៧, ១៨)

ការល្បួងព្រះមានន័យថាអាកប្បកិរិយាសង្ស័យអំណាចរបស់ព្រះ និងអាកប្បកិរិយាក្នុងការប្រើព្រះតាមបំណងប្រាថ្នារបស់យើង។ ខទី ១៩, ២០ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុ កុំប្រគល់ព្រលឹងសត្វព្រាបរបស់អ្នកទៅសត្វសាហាវឡើយ; កុំភ្លេចជីវិតអ្នកក្រជារៀងរហូត។ ចូរយកចិត្តទុកដាក់នឹងកិច្ចព្រមព្រៀងចុះ ដ្បិតទីងងឹតនៃស្រុកពោរពេញទៅដោយអំពើឃោរឃៅ™។ អាកប្បកិរិយារបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលសង្ស័យលើព្រះចេស្តារបស់ព្រះជាប្រាកដ។ មូលហេតុដែលបុរសសង្ស័យអំណាចនៃព្រះ 1) សម្រាប់ព្រះគឺមើលមិនឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង។ ប៉ុន្តែការដែលយើងមិនជឿលើទ្រង់ដោយមើលមិនឃើញគឺកើតចេញពីការមិនអើពើនឹងភាពស្មោះត្រង់នៃវត្តមាននៃជំនឿរបស់យើង។ តាមពិតវត្តុដែលយើងអាចជឿបាន វាមិនជាបញ្ហាទេថាតើគាត់អាចមើលឃើញមួយឬអត់នោះទេ។ យើងអាចជឿលើសូម្បីតែមិត្តក៏ដោយ ទោះជាយើងមិនអាចឃើញគេនៅមុខយើងក៏ដោយ។ 2) មូលហេតុដែលបុរសនោះសង្ស័យចំពោះព្រះជាម្ចាស់ គឺដោយសារគាត់គ្មានជីវិតបរិសុទ្ធ ដូចដែលយើងយកខ្លួនយើងធ្វើជាស្តេចរបស់យើង ប៉ុន្តែទទួលយកព្រះគ្រីស្ទរហូតមកដល់ពេលនេះ ការសង្ស័យចំពោះព្រះជាម្ចាស់បានកើតឡើងនោះគឺជាហេតុផលដែលនាំឱ្យមានការសង្ស័យគឺដោយសារយើងមិនស្តាប់បង្គាប់។ ព្រះ។

៣) មូលហេតុដែលបុរសសង្ស័យចំពោះព្រះគឺដោយសារយើងមិនស្វែងរកគាត់ដោយស្មោះ។ កិច្ចការ 17:27 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ដើម្បីឱ្យពួកគេស្វែងរកព្រះ ហើយប្រហែលជាមានអារម្មណ៍ថាផ្លូវទៅរកទ្រង់ ហើយស្វែងរកទ្រង់។ ទោះយ៉ាងណាគាត់ពិតជា

មិនឆ្ងាយពីយើងម្នាក់ៗ “បន្ទាប់ពីអ្នកដែលស្វែងរកព្រះបានចំណាយអស់ថាមពលដើម្បីប្រតិបត្តិអ្វីៗផ្សេងទៀត គាត់បានព្យាយាមស្វែងរកព្រះដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យដោយគ្មានភាពស្មោះត្រង់។ ដូច្នេះ តើគាត់អាចស្វែងរកទ្រង់ដោយរបៀបណា? នៅពេលដែលគាត់ស្វែងយល់ពីបញ្ហាមួយចំនួន វាមិនអាចទៅរួចទេ តើគាត់អាចរកឱ្យឃើញព្រះដើម្បីដាក់បណ្តាសាពីភាពមិនស្មោះត្រង់ និងការធ្វេសប្រហែសដោយរបៀបណា? បុរសស្វែងរកប្រាជ្ញារលួយក្នុងលោកក៏លះបង់ដោយកម្លាំងរបស់ខ្លួន។ ដូចដែលយើងឃើញ DeaTang Suhyeak Ki ( ) វាត្រូវបានកត់ត្រាថាព្រះសង្ឃនៃរាជវង្សថាង Hyun Chang បានទៅប្រទេសឥណ្ឌាដើម្បីស្គាល់ព្រះពុទ្ធសាសនា។ រយៈពេលដែលគាត់បានទៅប្រទេសឥណ្ឌាគឺ 16 ឆ្នាំ ហើយគាត់បានដំណើរផ្សងព្រេងជាច្រើននៅតាមផ្លូវ។ ពេលគាត់ចូលទៅលើភ្នំមនុស្ស ១៦ នាក់បានកកហើយបានស្លាប់ គាត់មិនបានផឹកទឹកនៅតាមផ្លូវចូលទៅក្នុងភ្នំនោះទេ។

វាលខ្សាច់រយៈពេល 4, 5 ថ្ងៃ។ ដូចនេះហើយបានជាមនុស្សដើររករឿងមិនពិតដោយការលះបង់ច្រើន តើយើងគួរលះបង់យ៉ាងណាទើបយើងស្វែងរកការពិត?

ចូរយើងបំបាត់ការសង្ស័យរបស់យើង។ ទោះជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានឃើញឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ពួកគេមានការសង្ស័យ។ វាបានបង្ហាញថាបុរស

មានតួអក្សរហាមឃាត់ "ការសង្ស័យ" នៅក្នុងបុរសជាឧទាហរណ៍មួយ។ យើងមិនគួរទទួលយកចរិតទាំងនោះទេ ហើយក៏មិនគួរធ្វើតាមដែរ។ យើងគួរយកការសង្ស័យពីព្រះ ហើយគួរបណ្តេញចេញពីចិត្តនៃការសង្ស័យ។

2. ពួកគេបានលើកសរសើរដល់ព្រះ។ (៣៤-៣៧)

ការប្រែចិត្តដែលគ្មានផ្លែផ្កានៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលគឺជាការលើកសរសើរដើម្បីអនុវត្ត និងត្រូវគ្នានៅចំពោះព្រះ។ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “នៅពេលដែលគាត់បានសម្លាប់ពួកគេ ពួកគេបានស្វែងរកគាត់។

ពួកគេបានប្រែចិត្ត ហើយស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ ពួកគេនឹកឃើញថា ព្រះជាថ្មដារបស់ពួកគេ ជាព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតជាអ្នកប្រោសលោះរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែគេបានលើកសរសើរគាត់ដោយមាត់។ ពួកគេបានកុហកគាត់ដោយអណ្តាតរបស់ពួកគេ។ ចិត្តរបស់គេមិនខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះព្រះអង្គទេ។ ពួកគេមិនស្មោះត្រង់នឹងសេចក្តីសញ្ញារបស់លោកឡើយ™។ ពាក្យនេះបង្ហាញថាការប្រែចិត្តរបស់អ៊ីស្រាអែលគឺគ្មានផ្លែផ្កាទេ។

ការលើកសរសើរដល់ព្រះ។ មូលហេតុដែលការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេមានលក្ខណៈដូចខាងក្រោម។ ១) ព្រោះវាមិនមែននៅកណ្តាលព្រះទេ តែសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ ២) ព្រោះពួកគេបានព្យាយាមផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់តែខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានយំសោកចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយចិត្តស្មោះឡើយ។ ការប្រែចិត្តមិនកើតចេញពីការកែទម្រង់ខាងក្រៅ និងការកែតម្រូវអំពើបាបតិចតួចនោះទេ។ ការប្រែចិត្តគឺដើម្បីឈានដល់ការបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងជ្រាលជ្រៅដោយការពិតដែលថានៅក្នុងការទួញសោកពីអំពើបាបមួយចំនួនគាត់គួរតែមានអារម្មណ៍ថាការពិតទៅជាមនុស្សមានបាបដោយការឈឺចាប់

ជាមួយនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូលរបស់គាត់ កែតម្រូវពួកគេ។ ប៊ីស្សពជនជាតិអង់គ្លេស Jewell បានយកព្រឹត្តិការណ៍មួយដើម្បីលះបង់ការពិតដែលគាត់ជឿដើម្បីជៀសវាងការបៀតបៀននៃព្រះវិហារចាស់។ ប៉ុន្តែគាត់បានអធិប្បាយនៅព្រះវិហារមួយក្នុងគ្រានិរទេស ហើយបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ដោយយំយ៉ាងខ្លាំង។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់គឺបរិសុទ្ធជាងពីមុន សមាជិកក្រុមជំនុំបានគិតថាគាត់ជាទេវតា។

3. ទោះបីជាព្រះមានការដាស់តឿនដ៏មេត្តាករុណា ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដង។ (៣៦-៤១)

អត្ថបទរបស់យើងចែងថា ដំទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរ ទ្រង់បានធួននឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ

ហើយមិនបានបំផ្លាញពួកគេទេ។ គាត់ទប់កំហឹងជាញឹកញាប់ ហើយមិនញុះញង់កំហឹងទាំងមូលឡើយ។ ទ្រង់បាននឹកចាំថា ពួកគេគឺជាសាច់ឈាម ជាខ្យល់ដែលឆ្លងកាត់ ហើយមិនមកទៀតទេ។ តើពួកគេបះបោរប្រឆាំងនឹងលោកប៉ុន្មានដងនៅទីរហោស្ថាន

ហើយសោកសៅនៅវាលរហោស្ថាន! ពួកគេបានល្បងលព្រះម្តងហើយម្តងទៀត ហើយធ្វើឲ្យព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលខឹង™។ ពាក្យនេះគឺជាការទួញសោកចំពោះការពិតដែលអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលបះបោរទ្វេដង។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដើម្បីធ្វើឲ្យព្រះមានកំហឹងដប់ដង ដោយមើលងាយព្រះគុណរបស់ព្រះនៅវាលរហោស្ថាន។ (និក្ខមនំ ១៥:២៤, ១៦:២, ៧, ២៧ ស្តឹក ១១:១-៤, ១៤:១១, ១២, ២០:២, ១៣) កាលដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ម្តងហើយម្តងទៀត មានជ្រលងភ្នំដើម្បីបង្កើតទម្លាប់ក្នុងខ្លួនគាត់។ ខ្លរក្បាល។ ដូច្នេះ កាលណាយើងធ្វើបាបម្តង វាបង្កើតនូវ

លទ្ធភាពនៃលើកទីពីរ ហើយនៅពេលដែលយើងធ្វើបាបលើកទីពីរ វាហាក់ដូចជាចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងអំពើបាបលើកទីបី។

ដូចនេះដែរ អំពើបាបមានឥទ្ធិពលរីករាលដាលក្នុងជីវិតរបស់យើង ដូចជាមេរោគដ៏អាក្រក់នៃជំងឺរបស់យើង។ ឥឡូវនេះ យើងគួរតែដឹងថា អំពើបាបដែលបះបោរគឺធំធេង និងវេទនាប៉ុណ្ណា ទោះជាបុរសណាម្នាក់ឧស្សាហ៍មានទ្រព្យសម្បត្តិ ស្រឡាញ់កូន និងស្មោះត្រង់ចំពោះជាតិ តើយើងអាចនិយាយបានថាគាត់ជាមនុស្សល្អឬទេ? ដូចនេះបើបុរសនោះផ្តល់គុណធម៌ដល់អ្នកដទៃក៏ដោយ បើគាត់មិនបម្រើព្រះធំជាងឪពុកម្តាយ ហើយរស់នៅជាមនុស្សបះបោរទេតើមនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណា!

ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីបះបោរព្រះគុណរបស់ព្រះជាច្រើនដង។ វាជាសកម្មភាពកខ្វក់ដែលឆ្កែស៊ីម្តងទៀតនូវអ្វីដែលវាក្អួត។ ពេត្រុសទី 2 2: 22 បាននិយាយថា “អ្វីដែលសុភាសិតពិតបានចែងថាបានកើតឡើងចំពោះពួកគេ៖ “ឆ្កែត្រឡប់ទៅក្អួតវិញ ហើយសាបព្រួសបន្ទាប់ពីលាងខ្លួនរួច ត្រឡប់ទៅស្រែកក្នុងភក់វិញ”។ មានតែយើងទេដែលបានទទួលភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចគេចផុតពីអំពើបាបដែលផ្តាប់មាន។

4. មូលហេតុនៃអំពើបាបគឺដោយសារតែពួកគេមិនបានចងចាំសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់។ (42-55)

ថ្ងៃដ៏អាក្រក់បំភ្លេចព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលយើងសំដៅទៅលើឯកសារនយោបាយដ៏ល្បីល្បាញនៅក្នុងពិភពលោក ឯកសារដែលសហរដ្ឋអាមេរិកមានកៅអីដ៏សំខាន់នៃព្រះនាម

របស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែឯកសារនយោបាយថ្មីៗនេះមិនត្រូវបានបញ្ចូលឈ្មោះរបស់ព្រះទេ។ ឧទាហរណ៍ឯកសារកិច្ចសន្យារបស់ Versailles ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។

5. ទោះបីជាអ៊ីស្រាអែលចុងក្រោយក៏ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មដូចបុព្វបុរសរបស់ពួកគេដែរ (56-64) ព្រះមិនបានបោះចោលអ៊ីស្រាអែលទាំងស្រុងទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានដាស់តឿនពួកគេជាបន្តបន្ទាប់។ (66-72)

ការពិតដែលព្រះបានថែរក្សាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលដូច្នេះ គឺជាសញ្ញាសម្គាល់ថាទ្រង់ចងចាំនូវសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់ដោយស្មោគ្រគិតគួរចំពោះរាស្ត្រទ្រង់។ ថ្វីត្បិតតែទ្រង់ដាក់ទោសប្រជារាស្ត្រទ្រង់ចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេក៏ដោយ វាគឺជារំពាត់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយទ្រង់មិនបានបោះចោលពួកគេទាំងស្រុងនោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 86 លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពីរនៃការអធិស្ឋានដ៏មានប្រសិទ្ធភាព (ទំនុកតម្កើង 79:8-11)

កាលពីអតីតកាល ពួកបរិសុទ្ធបានអានទំនុកតម្កើងទាំងនេះដោយការបៀតបៀនរបស់ពួកគេ ពួកគេបានទទួលអំណាចខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះចៅអធិរាជរ៉ូម៉ាំង Diocletian បានបៀតបៀនអ្នកជឿ ខណៈដែលបងប្អូនប្រុស Chrispin និង Chrispina បានទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ពួកគេបានអានខទី 9, 10 នៅក្នុងទំនុកតម្កើងនេះ ហើយទទួលបានអំណាច ខណៈដែល Augustine រងទុក្ខក្នុងចិត្ត គាត់បានច្រៀងខទី 5 និង 8 នៅក្នុងនេះ។ ទំនុកតម្កើង ព្រះអង្គបានទទួលព្រះគុណដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត នៅពេលនោះ ហ្សង់ វ៉ាបិច ដែលជាទុក្ករបុគ្គលនៃប្រទេសបារាំង ហ៊ូហ្គេនណូត បានទទួលទោសភ្លើង ទ្រង់បានច្រៀងទំនុកតម្កើងនេះ។ (ទំនុកតម្កើងនៅក្នុងជីវិតមនុស្សដោយ ព្រេធើរ ទំព័រ ១២, ៣៦, ១៩៣)

1. ការអធិស្ឋានដើម្បីពឹងផ្អែកលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់ (ខ 8)

មនុស្សទាំងអស់ជាមនុស្សមានបាប ហើយក៏ជាមនុស្សមានបាបដែលគួរទទួលបានសូម្បីតែប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់បុព្វការីជនដែរ។ សោកនាដកម្ម 5:7 មានបន្ទូលថា ឰដូនតារបស់យើងបានធ្វើបាប ហើយលែងមានទៀតហើយ។ ហើយយើងទទួលរងនូវអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ™។ ដូច្នេះ មនុស្សមានតែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកតម្កើង 103:3 បាននិយាយថា “អ្នកណាអត់ទោសអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់អ្នក អ្នកណាព្យាបាលគ្រប់ជំងឺរបស់អ្នក” សូមមើលទំនុកតម្កើង 103:8-18 ។ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់គឺធំជាងទទឹងនិងជម្រៅនៃអំពើបាប

របស់មនុស្ស។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបានយាងមកក្នុងពិភពលោក សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់។ ហើយសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់។ មានអ្នកជឿម្នាក់បានយល់ពីអំពើបាបដ៏ច្រើនរបស់គាត់ ហើយបានសួរទៅគ្រូគង្វាលដ៏ល្បីឈ្មោះ McCheyne ថា ប៉ុប្រសិនបើបុរសដូចខ្ញុំជឿលើព្រះយេស៊ូវ តើខ្ញុំអាចមានសង្ឃឹមបានទេ? គ្រូគង្វាល McCheyne បានឆ្លើយតបថា “ព្រះយេស៊ូវបានយាងមករកបុរសដូចអ្នក” ។

2. ការអធិស្ឋានដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ ៩)

បុរសយើងជាសត្វតូច ហើយក៏ជាមនុស្សមានបាបដែរ។ អ័ប្រាហាំបាននិយាយថាខ្លួនគាត់ជាប៉ំមនុស្សដូចធូលីដី™ (លោកុប្បត្តិ 18:27) អេសាយបាននិយាយថាបុរសនោះគឺប៉ំដូចដង្កូវ™។ (គឺ ៤១:១៤) តើបុរសបែបនេះអាចមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីស្វែងរកព្រះគុណពីព្រះអម្ចាស់យ៉ាងណា? ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរគិតនៅចំណុចនេះគឺការពិតដែលថាព្រះយកសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់បុរសបែបនេះហើយធ្វើឱ្យពួកគេប្រើអំណាចនៃនាមរបស់គាត់។ (ព្រះនាមរបស់ព្រះ) ដើម្បីប្រើអំណាចនៃព្រះនាមទ្រង់នោះ វាអាចត្រូវបានគេដឹងជាមួយនឹងសកម្មភាពដើម្បីជឿលើព្រះនាមទ្រង់។ . តើអ្នកដែលមិនជឿលើនាមខ្លួនអាចប្រើអំណាចនៃនាមខ្លួនយ៉ាងដូចម្តេច? (យ៉ូហាន ១:១២) តើអ្នកដែលប្រើអំណាចនៃនាមគាត់មានពរយ៉ាងណា! អ្នកដែលទទួលបានពរជ័យនេះ គឺជាអ្នកដែលជឿលើព្រះនាមរបស់ព្រះ។ ការជឿលើព្រះនាមទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈវិវរណៈរបស់ទ្រង់។ ពលរដ្ឋនៃជាតិមួយមិនដោះស្រាយរឿងធំដែលមានតែស្តេចទេដែលអាចដោះស្រាយបាន។ ប៉ុន្តែទោះបីជាគាត់ជាពលរដ្ឋទូទៅ ខណៈដែលគាត់ប្រើ

សារតារនៃព្រះនាមព្រះមហាក្សត្រដើម្បីធានាដំណោះស្រាយបញ្ហាក៏ដោយ ក៏គាត់អាចដោះស្រាយបញ្ហានេះបានយ៉ាងពេញលេញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 87 ហ្វូងចៀមរបស់ព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨០:១-៧)

1. ហ្វូងចៀម

1) ចៀមគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃមនុស្សដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ មនុស្សមិនអាចបង្កើតវាបានទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបង្កើតវា។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:២៦-៣០ ។ ពួកគេគួរតែស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគួរធ្វើតាមទ្រង់ តែមិនត្រូវធ្វើតាមសំឡេងរបស់មនុស្សឡើយ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែប្រកាសតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីបានចៀមពិត។

2) ពរជ័យរបស់ចៀម។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:១-២៩។ ពួកគេដឹងថាពួកគេផ្ទាល់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ។ ការដែលពួកគេស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបន្តតាមទ្រង់ គឺជាភស្តុតាងដែលត្រូវជ្រើសរើស។ នោះគឺអ្នកជឿមានចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិតដែលអ្នកដទៃគ្មាននោះគឺជាប្រាជ្ញាដើម្បីយល់ឃើញនូវសំឡេងរបស់អ្នកគង្វាល។ អ្នកដែលត្រូវដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាកូនចៀមនៃព្រះដែលបានជ្រើសរើសដោយព្រះ ហើយធានាថាការសង្គ្រោះរបស់គាត់។ ដោយសារតែ Zwingli បានទទួលការធានាបែបនេះ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានចាក់ដោយលំពែងរបស់សត្រូវរបស់គាត់ ហើយបានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់ គាត់បាននិយាយថា "មិនអីទេ ទោះបីជាពួកគេសម្លាប់រាងកាយរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំបានទេ" ។ Starke បានប្រាប់អ្នកជឿឱ្យមានការធានាបែបនេះថា ប៉ះ ទោះបីគាត់ជាអ្នកជឿតិចបំផុត គាត់មិនខ្លាចពិភពលោកទាំងមូល ប៉ុន្តែអាចមើលងាយវាបាន។ ប៉ះ លូធើរក៏បានទទួលការធានាបែបនេះ ហើយបាននិយាយថា ប៉ះ

ទោះបីអារក្សចូលមកកាន់ខ្ញុំ ហើយស្តេច និងស្តានសួគ៌ និងផែនដីផ្ទុយពីខ្ញុំក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំអាច និយាយថានឹងស៊ូទ្រាំនឹងវា ™ ។

2. អ្នកគង្វាលចៀម

អ្នកគង្វាលនាំខ្សាច់ចៀមចូលតាមទ្វារបត់ចៀម។ (យ៉ូហាន ១០:១៦) ហើយក៏ធ្វើឱ្យគេចូលទៅក្នុងស្មៅ។ ទ្វារនេះគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃជំនឿអរូបីព្រះយេស៊ូវ។ មេដឹកនាំនៃសេរីនិយមមិនគិតពីទ្វារសូម្បីតែដោយមើលធម្មជាតិនិយម ហើយពួកគេព្យាយាមដាក់ទ្វារនៃស្ថិរភាពយ៉ាងច្រើន។ ប៉ុន្តែវាមិនបានផ្តល់សេរីភាពដោយស្មោះដល់ចៀមទេ ប៉ុន្តែវាជាការគិតខុសដែលធ្វើឱ្យចៀមលេងជាមួយចោរ និងអ្នកជិះជាន់ជាមួយគ្នា។ វាគឺជាការបង្រៀនរបស់អ្នកគង្វាលក្លែងក្លាយដែលបង្ខាំងចៀមនៅក្នុងគុកចេញពីពិភពលោកនេះ។ ម្នាលអារ៉ុសោទាំងឡាយ បុគ្គលគួរបិទក្នុងលោកនេះតែក្នុងលោកនេះឯង។ ប៉ុន្តែ 1) នៅពេលដែលចៀមរបស់ព្រះចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយទ្វារតែមួយគត់នោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ពួកគេបានសង្គ្រោះ 2) ពួកគេទទួលបានសេរីភាព 3) ពួកគេទទួលបានស្មៅដែលជាអាហារនៃជីវិត។ យ៉ូហាន 10:10 ចែងថា៖ ឯចោរមកដើម្បីតែលួចសម្លាប់ ហើយបំផ្លាញ។ ខ្ញុំមកដើម្បីឲ្យគេមានជីវិត ហើយមានវាយ៉ាងបរិបូរណ៍™។

ទ្រឹស្តីសេរីនិយម តាមពិតគឺជាទ្រឹស្តីនៃទាសភាព។ ថ្វីត្បិតតែអ្នកទ្រឹស្តីសេរីនិយមអះអាងថា មនុស្សតែងតែអាចចូលទៅក្នុងក្រោលនៃស្ថិរភាពរបស់មនុស្សដោយមើលងាយអរូបីយជំនឿ តែវាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ហ្វូងចៀមប៉ុណ្ណោះ។ ពួកអ្នកទ្រឹស្តីវិបត្តិមិនគិតថាទ្វារដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនោះដែលបទគម្ពីរចង្អុលបង្ហាញថាជាទ្វារពិតទេតែគិតថាវាជាស្រមោលដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពលោកនោះ។ ដូច្នេះ គេនឹងនិយាយថា ចៀមមិនចូលតាម

ទ្វារពិតប្រាកដទេ ហើយគេគ្រាន់តែទាក់ទងទៅស្រមោល ហើយគេឈរក្រោមស្រមោលហើយចាំមើល។ ដូច្នេះហើយ ទ្រឹស្តីវិបត្តិក៏ដាក់បុរសនោះនៅក្នុងគុកពិភពលោកជាទាសករអស់កល្បជានិច្ច។

យើងដឹងថាមានតែទ្រឹស្តីជំនឿអរូបីប៉ុណ្ណោះដែលដោះលែងបុរសនោះ ហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងទ្វារដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនោះ ព្រះគ្រីស្ទ។ មានតែបុរសដែលរស់នៅក្នុងពិភពអរូបីតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយស្មោះត្រង់ និងសេរីភាព និងអាហារ (អាហារខាងវិញ្ញាណ) ជីវិតរស់នៅក្នុងគុកតែមួយគត់ក្នុងលោកនេះមិនអាចរួចផុតពីទុក្ខព្រួយនៃជីវិតទាសករបានឡើយ។ ព្រះធ្វើឱ្យយើងចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះដោយជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៃជំនឿអរូបី។ សូមមើល ហេព្រើរ ១៣:២០, ២១។

សេចក្តីអធិប្បាយ 88 ចូរយើងស្តាប់បង្គាប់ (ទំនុកដំកើង ៨១:៨-១៦)

ទំនុកតម្កើងនេះលាតត្រដាងឱ្យប្រព្រឹត្តតាមព្រះ។

1. ពរជ័យដែលអ្នកគោរពប្រតិបត្តិទទួល។

នៅក្នុងអត្ថបទ ព្រះបានមានបន្ទូលរឿងមួយចំនួនក្នុងអត្ថន័យដើម្បីទាមទារឱ្យមានការស្តាប់បង្គាប់។ "គាត់និយាយថា "ស្តាប់" "ប្រសិនបើអ្នកចង់ស្តាប់ខ្ញុំ!" (ខទី ៨) ហើយ ប៉ុន្តែ ស្តាប់ខ្ញុំ™ ប៉ុន្តែ ស្រែអែលនឹងដើរតាមផ្លូវរបស់ខ្ញុំ! នោះគឺ ប៉ុន្តែ បើកមាត់របស់អ្នកឱ្យទូលាយ នោះខ្ញុំនឹងបំពេញវា™។ (១៤-១៦)

ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សចំពោះព្រះមិនមែនមានន័យថាជាសកម្មភាពផ្តល់ឱ្យនោះទេ។ 1. វាក៏ជាអាកប្បកិរិយាដែលគាត់ទទួលបានព្រះគុណពីព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់តែងតែប្រទានដល់បុរស ប៉ុន្តែព្រះអង្គមិនរំពឹងថានឹងទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ ហើយក៏គ្មានរបស់ដែលត្រូវទទួលដែរ។ គាត់តែងតែមានខ្លួនឯងគ្រប់គ្រាន់។ បទបញ្ជាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបំផុតផងដែរដែលទ្រង់ប្រទានដល់បុរសគឺការប្តេជ្ញាចិត្តនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យបំផុតដើម្បីទទួលបានពរជ័យ។ ដូច្នេះ ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះចំពោះពួកគេ គឺដូចគ្នានឹងពាក្យដែលត្រូវបើកមាត់ឱ្យទូលាយដើម្បីទទួលពរ ហើយទទួលទាន។ គឺ 1:19-20 មានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាស្ម័គ្រចិត្ត ហើយស្តាប់បង្គាប់ អ្នកនឹងបានស៊ីផលនៃស្រុក។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកមិនព្រម ហើយបះបោរ នោះអ្នកនឹងត្រូវស៊ីដោយដាវ។ តើព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលឬទេ?™។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលក្នុងន័យថា ការធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ឪពុក គឺដូចជាអាហារ

គាត់បានទទួលទានថា៖ បំណោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ បំអាហាររបស់ខ្ញុំគឺដើម្បីធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំឲ្យមក ហើយបំពេញកិច្ចការរបស់គាត់™។ (យ៉ូហាន ៤:៣៤)

2. ទោសដែលអ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់គួរទទួល។

ដូចជាអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ការដាក់ទោសអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺជារបស់ដែលគាត់បោះបង់ទៅតាមអ្វីដែលគាត់ចង់បាន។ ១) របស់ដែលបុរសនោះចាកចេញពីការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះមិនបានជាសុខទេ។ ការមិនទទួលបានការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះគឺដូចជាជីវិតរបស់កូនប្រុសដែលខ្ជះខ្ជាយដែលស្អប់ការគ្រប់គ្រងរបស់ឪពុកដ៏ល្អ។ ទីបំផុតគាត់បានទៅរកផ្លូវបាប។ អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺដូចជាមនុស្សបែបនេះ។ រ៉ូម 1:24-32 ពិពណ៌នាអំពីអត្ថន័យបានយ៉ាងល្អ។ នៅទីនោះ “ព្រះជាម្ចាស់បានលះបង់ពួកគេ” នៅក្នុង រ៉ូម ១:២៤, ២៦ និង ២៨ ត្រូវបានបង្ហាញបីដង។ ព្រះទ្រង់បោះចោលអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ នោះទ្រង់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើន ដែលជាទោសដ៏ធំ។ 2) ភាពផ្ទុយគ្នានៃជីវិតដើម្បីនៅជាមួយព្រះ និងជីវិតមិននៅជាមួយព្រះ។ ការជឿនិងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះនាំមកនូវជីវិតសុចរិត និងជីវិតសុចរិតនាំមកនូវសេចក្តីរីករាយ ប៉ុន្តែការសង្ស័យចំពោះព្រះ និងការបះបោររបស់ទ្រង់នាំមកនូវជីវិតបាប ជីវិតដែលមានបាបនាំមកនូវការឈឺចាប់។ ៣) វេទនាណាស់ដែលក្នុងសកលលោកនេះ មនុស្សដូចជាទារកប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង។ បុរសម្នាក់មិនអើពើចំពោះអនាគតខ្លួនពិតជាខុសប្លែកពីគេដូចកូន! ក្នុងលោកនេះត្រូវតែមាន

មានរឿងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន ប្រសិនបើគាត់ធ្វើដោយបេះដូងខ្មៅងងឹត គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 89 អ្នកនយោបាយសុចរិត (ទំនុកដំកើង ៨២:១-៨)

ពេលយើងនិយាយថាស្រឡាញ់ ប៉ុន្តែយើងភ្លេចសេចក្តីសុចរិតខ្លាំងណាស់។ សេចក្តីសុចរិតតែងតែត្រូវការ។

1. ព្រះគឺសុចរិត។

ព្រះជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ (យ៉ូហាន ១ ៤:៨) ប៉ុន្តែ ព្រះបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតក្នុងការសម្រេចសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ដែលជាកិច្ចការប្រោសលោះ។ គាត់បានអនុញ្ញាតឱ្យមានព្រឹត្តិការណ៍សោកនាដកម្មដ៏ឈឺចាប់ដែលគាត់បានបូជាកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងគឺជាសេចក្តីសុចរិតដើម្បីផ្តល់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ។ ដូច្នេះហើយការគ្រប់គ្រងរបស់ជាតិគ្មានសុចរិតទេ វាមិនអាចបង្កើតឡើងបានឡើយ។ សុភាសិត 29:2 ចែងថា៖ ឯកាលណាមនុស្សសុចរិតចម្រើនឡើង នោះមនុស្សអរសប្បាយ តែកាលណាមនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រង នោះមនុស្សថ្ងូរ™។ វាចុះ។” សុភាសិត 29:14 ចែងថា៖ ឯប្រសិនបើស្តេចវិនិច្ឆ័យអ្នកក្រដោយស្មោះត្រង់ នោះបល្ល័ង្ករបស់គាត់នឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត™។ អ្នកជឿគួរប្រតិបត្តិតាមការប្រៀនប្រដៅដ៏សុចរិតចំពោះកូនដែលគួរឱ្យស្រឡាញ់របស់គាត់។ សុភាសិត 19:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯងត្រូវប្រដៅកូនចុះ ដ្បិតមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ កុំដាក់ចិត្តដាក់គាត់ទៅ។ សុភាសិត 29:15 ចែងថា៖ ឯដំបងនិងការបន្ទោសផ្តល់ប្រាជ្ញា តែកូនដែលទុកឱ្យខ្លួន នាំឱ្យម្តាយអាម៉ាស់™។

2. នៅពេលដែលគាត់គ្រប់គ្រងរដ្ឋាភិបាលបានល្អ តើអ្វីជាហេតុផលដែលធ្វើអោយវាល្អ?

ព្រោះព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់នយោបាយសុចរិត ហើយប្រទានពរដល់វា។ សុភាសិត 21:3 ចែងថា៖ ប៉ែការប្រព្រឹត្តដោយសុចរិតនិងយុត្តិធម៌ នោះព្រះយេហូវ៉ាពេញចិត្តជាងយញ្ញបូជាទៅទៀត™។ នយោបាយសុចរិតដែលទំនុកតម្កើងយើងបានដាស់តឿន គឺមិនមែនជាមនុស្សនិយមទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធិនិយម។ ទំនុកតម្កើងនេះជាពាក្យនៅក្នុង ខទី 1 ប៉ែ ចូរច្រៀងថ្វាយព្រះជាខ្លាំងនូវកម្លាំងរបស់យើង ចូរស្រែកឡើងដោយអំណរចំពោះព្រះនៃយ៉ាកុប!™ ។ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។

3. ដើម្បីគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិបានល្អ គាត់គួរតែដើរតាមនយោបាយលទ្ធិទេវនិយម។

អ្នកនយោបាយគួរកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយគួរគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិដោយគោរពតាមអនុ:របស់គាត់។ ដើម្បីទាមទារសេចក្តីសុចរិតគឺត្រូវប្រតិបត្តិគ្រាន់តែជាចំណង់ចំណូលចិត្តដោយមិនមានអ្នកមើលការខុសត្រូវ (ព្រះ) វាមិនត្រូវបានពង្រឹងទេ។ ប៉ុន្តែភាពសុចរិតក្នុងសង្គមដែលជឿលើព្រះជាអ្នកវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់គួរត្រូវបានអនុវត្តដោយស្មោះត្រង់។ នៅទីនោះ 1) ជីវិតដើម្បីស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាអធិបតេយ្យរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្កើតឡើង 2) អ្នកគ្រប់គ្រងគឺជាកូនប្រុសរបស់ព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត (បុរសដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតជាអ្នកគ្រប់គ្រង) មានគំនិតបេសកកម្មដើម្បីគ្រប់គ្រងមនុស្សនៅចំពោះព្រះ។

ពួកបរិសុទ្ធពិតទាំងអស់គឺជាបុរសដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ Daniel Webster អ្នកនយោបាយដ៏ល្បីម្នាក់ បានទទួលសំណួរថា តើអ្វីដែលធ្វើឱ្យខ្លួនឯងភ្ញាក់? ហើយនិយាយថា "វាគឺជាគំនិតដែលទីបំផុតខ្ញុំផ្ទាល់ត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ" ដូច្នេះអ្នកនយោបាយគួរតែដឹងថាប្រជាជាតិគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យនៅចំពោះព្រះហើយពួកគេធ្វើបានល្អដូចដែលព្រះធ្វើឱ្យពួកគេធ្វើបានល្អ។ ពួកគេគួរតែព្យាយាមក្លាយជាអ្នកនយោបាយដែលព្រះទទួល

ស្គាល់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ទំនុកតម្កើង 127:1 មានប្រសាសន៍ថា “ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិនសង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់ផ្ទះនោះធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍។ លុះត្រាតែព្រះយេហូវ៉ាចាំយាមក្រុងនោះ អ្នកយាមនៅតែភ្ញាក់ដោយឥតប្រយោជន៍™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 90 នយោបាយនៃលទ្ធិសាសនា (ទំនុកតម្កើង 82:1-8)

ទំនុកតម្កើងនេះបង្រៀនថា នយោបាយនៅលើផែនដីគួរតែនៅកណ្តាលព្រះ។ ការពិតដែលថាអ្នកនយោបាយគឺជា "កូនប្រុសរបស់អ្នកខ្ពស់បំផុត" ។ មានន័យថា ពួកគេត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ។ ពាក្យនេះបាននិយាយថា អ្នកនយោបាយនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនោះគឺអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែប្រជាជាតិផ្សេងទៀតគឺពាក់ព័ន្ធនឹងគោលការណ៍ដូចគ្នា។ (រ៉ូម ១៣:១-៧, ពេត្រុសទី១ ២:១៣-១៧)

1. រដ្ឋាភិបាលនៃពិភពលោកនេះគួរតែស្ថិតនៅក្នុងអាកប្បកិរិយានៃលទ្ធិសាសនានៅក្នុងនយោបាយនេះ។

យោងទៅតាមបទគម្ពីរ ព្រះជាម្ចាស់ជាអម្ចាស់អធិបតេយ្យ។ ដូច្នេះហើយពាក្យរបស់គាត់គឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពិតបំផុតក្នុងពិភពនយោបាយ។ បទគម្ពីរគួរត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងការសង្គ្រោះនៃមនុស្ស ក៏ដូចជាវាផ្តល់នូវគោលការណ៍សំខាន់ៗនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងទាំងអស់ ដែលយើងត្រូវដើរក្នុងគ្រប់វិស័យក្នុងពិភពលោក។ Calvinism មិនបានផ្តល់នូវប្រភេទនយោបាយត្រឹមត្រូវ ដូចជារាជាធិបតេយ្យ អភិជន លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនៅក្នុងប្រព័ន្ធជាតិ។ វាបង្រៀនតែគោលការណ៍នៃការបោះឆ្នោតភាគច្រើនដើម្បីប្រើដើម្បីជ្រើសរើសផ្លូវសុចរិត។ មូលហេតុដែលលោក Calvin ក្នុងគំនិតនយោបាយរបស់គាត់ដឹកនាំតែកម្រិតបែបនេះ គឺដោយសារពួកគេមានចំណុចខ្សោយ ដូចជារាជាធិបតេយ្យ អភិជន លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យត្រូវបានពុករលួយ។ របបរាជានិយមពុករលួយ ក្លាយជារបបផ្តាច់ការ អភិជន ពុករលួយ ក្លាយជារបបផ្តាច់ការ លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យពុករលួយ ក្លាយជានយោបាយហ្វូងមនុស្ស។ Calvin ដូចដែលបាននិយាយខាងលើបានគិតថាគោលការណ៍នៃការបោះ

ឆ្នោតភាគច្រើនមានតម្លៃណាស់ក្នុងការប្រើដើម្បីជ្រើសរើសផ្លូវសុចរិតវាបានមកដល់ថ្ងៃ puritan នៅអង់គ្លេសហើយ

បន្ទាប់មកវាបានធ្វើឱ្យមានការអភិវឌ្ឍនៃនយោបាយប្រជាធិបតេយ្យ។ ចំពោះនយោបាយប្រជាធិបតេយ្យជានយោបាយដែលប្រជាពលរដ្ឋមានសិទ្ធិអំណាច ជាតិមានគោលការណ៍ល្អបំផុតតាមគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែក្នុងការមាននយោបាយប្រជាធិបតេយ្យ ប្រជាពលរដ្ឋបានអំពាវនាវឱ្យទាមទារសិទ្ធិសេរីភាព រួចបាត់បង់ការទទួលខុសត្រូវ និងច្បាប់។ អាស្រ័យហេតុនេះសេចក្តីជ្រះថ្លាបានពេញក្នុងទីនោះ ហើយបំផ្លាញសណ្តាប់ធ្នាប់ និងសេចក្តីសុចរិត។ ច្រើនណាស់។ តាមពិតទៅ លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ គោរពទំនួលខុសត្រូវ និងច្បាប់ជាដំបូង ហើយជាលទ្ធផល វាគឺជានយោបាយដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេមានសេរីភាព និងឯកសិទ្ធិ។

2. លទ្ធិកាល់វីនមិនសរសើរជាតិដ៏អស្ចារ្យដែលបង្កើតឡើងដោយរបបគ្រប់គ្រងនោះទេ។ Calvinism គោរពប្រព័ន្ធបោះឆ្នោតដែលងាយស្រួលប្រៀបធៀបដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែការរើសអើងផ្ទុយពីប្រព័ន្ធបោះឆ្នោត។ វាងាយស្រួលណាស់ដែលប្រជាជាតិដ៏អស្ចារ្យនឹងត្រូវបានបំផ្លាញដោយការគ្រប់គ្រងនិយមចូលទៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់មនុស្សតិចតួច។ ដូច្នេះ កាល់វីន ដឹងថា ជាការល្អ ដែលវាផ្តល់សិទ្ធិ នៃការសម្រេចចិត្តដោយខ្លួនឯង ជាតិ។ (សូមយោងទៅកិច្ចការ ១៧:២៦) លទ្ធិកាល់វីន

ប្រឆាំងរបបផ្តាច់ការ (ការគ្រប់គ្រងនិយម)។ ប្រជាជាតិផ្តាច់ការបង្ហាញពីពីរយ៉ាងសំខាន់ ពោលគឺជាតិកំពូល និងសិទ្ធិដ៏ទេវភាពនៃព្រះមហាក្សត្រ។ ឧត្តមជាតិគឺការទាមទារមើលងាយព្រះដើម្បីឱ្យជាតិ; វាជាទស្សន:ដ៏ក្រអឺតក្រទមដែលថា លើកលែងតែជាតិគ្មានអ្វីសោះ។ រដ្ឋាភិបាលមានទស្សន:បែបនេះ ធ្វើឱ្យអ្វីៗទាំងអស់ក្លាយជាទាសកររបស់ជាតិ

រដ្ឋាភិបាលបែបនេះគ្មានសេរីភាពផ្ទាល់ខ្លួន ហើយសេរីភាពរបស់ស្ថាប័ន និងក្រុមខ្លះត្រូវរលាយបាត់ទៅ។ ជាតិជ្រៀតជ្រែកគ្រប់រឿងក្នុងជាតិជាដាច់ខាត។ ចំពោះអំពើបាបដែលអ្នកនយោបាយនឹងមកមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ហើយក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញចោលក្នុងបទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ជាតិចាស់ និងជាតិថ្មីៗ ក្នុងកាលដើម មិនមានការគិតយ៉ាងនេះទេ ព្រោះជាតិនេះ រុងរឿង ក្រអឺតក្រទម ក្រអឺតក្រទម ក្រអឺតក្រទម ដល់ថ្នាក់ខូចជាតិ ជាតិត្រូវវិនាស។ ហើយសិទ្ធិដ៏ទេវភាពនៃស្តេចគឺអាចមើលឃើញថាក្នុងនាមតែប៉ុណ្ណោះវាគឺជាការពិត។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេប្រើតែឈ្មោះ ហើយពួកគេយល់ខុសថា មានតែស្តេចទេដែលត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ ហើយបន្ទាប់មកវាជាការត្រឹមត្រូវដែលអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងជាតិគួរតែក្លាយជាខ្ញុំបម្រើរបស់រដ្ឋាភិបាល។ ព្រះមិនបានផ្តល់សិទ្ធិត្រឹមតែគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិក្នុងសង្គមមនុស្សប៉ុណ្ណោះទេ ហើយក៏មានអ្វីផ្សេងទៀតដែរ។ ដូច្នេះ គេមិនគួរគោរពតែស្តេចទេ តែត្រូវគោរពគ្រប់របស់ដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេ លើកលែងតែពួកគេ។ ឧទាហរណ៍ សម្រាប់ផ្ទះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ

មានអំណាចផ្លូវការមិនអាចលុកលុយចូលក្នុងផ្ទះ ឬ គាបសង្កត់សិទ្ធិអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលបង្កើតឡើងដោយបុរស និងស្ត្រីតែមួយ ហើយមិនអាចគ្រប់គ្រង និងរារាំងវាបាន។ ប្រសិនបើសិទ្ធិនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់បុរស និងស្ត្រីមួយត្រូវបានគ្រប់គ្រង នោះវាមិនសមនឹងការពិតនោះទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ បញ្ហាសិក្សាដើម្បីសិក្សាពីសត្វទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើត មិនគួរត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអ្នកដែលមានអំណាច និងមិនត្រូវបានឈ្លានពានឡើយ។ ប្រសិនបើអំណាចនៃជាតិរារាំងការសិក្សាវិទ្យាសាស្ត្រ និងគ្រប់គ្រងវា

នោះគឺជាសកម្មភាពបះបោរដើម្បីឈ្លានពានសិទ្ធិដែលព្រះបានប្រទានដល់គាត់។ យុគសម័យមជ្ឈិមសម័យបានលុកលុយសកម្មភាពនៃវិទ្យាសាស្ត្រ ហើយបានគាបសង្កត់អ្នកនោះឱ្យទាមទារវិទ្យាសាស្ត្រត្រឹមត្រូវ ដែលជាលទ្ធផលនៃរបបផ្តាច់ការប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ។

Theism បង្កើតលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ក្នុងទិដ្ឋភាពនយោបាយ។ នៅកន្លែងដែលគោលការណ៍នយោបាយត្រូវបានបង្កើតឡើង ពួកគេបម្រើអ្នកដ៏ទៃដោយដួងចិត្តកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺត្រូវមានជីវិតគោរពការទទួលខុសត្រូវ ការគ្រប់គ្រង និងសណ្តាប់ធ្នាប់។ សេរីភាពដែលប្រជាធិបតេយ្យពិតមានមិនមែនគ្មានគោលបំណងនិងការបោះបង់ចោលនូវលទ្ធិធម្មជាតិឡើយ។ វាមានបេះដូងទំនួលខុសត្រូវក្នុងពេលតែមួយ អនុវត្តការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង និងសណ្តាប់ធ្នាប់ និងការទទួលខុសត្រូវ។

3. តើប្រទេសជាតិមានសាសនាគ្រឹស្តទេ?

ម្យ៉ាងទៀត តើប្រជាជាតិនេះក្លាយជាជាតិពិតដូចអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគ្រប់គ្រងឬទេ? នោះមិនមែនដូច្នោះទេ។ ពីព្រោះជាតិមិនមែនជាស្ថាប័នព្យាបាលបញ្ហានៃជីវិតអស់កល្បទេ តែវាទាក់ទងនឹងផ្នែកនៃជីវិតផ្លូវកាយ។ ផ្នែករាងកាយត្រូវបានយល់ដោយសូម្បីតែអ្នកមិនជឿហើយប្រសិនបើយើងធ្វើវាបានត្រឹមត្រូវវាអាចទៅរួច។ ដូច្នេះ អ្នកជឿបើជាតិសាសន៍ខ្លួនមិនបៀតបៀនជំនឿរបស់ខ្លួនទេ គេគួរតែណែនាំប្រជាជាតិខ្លួនឱ្យទាក់ទងនឹងបញ្ហាផ្លូវកាយរបស់ខ្លួនឱ្យបានល្អ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ក្នុងជាតិនេះ បើគាត់ក្លាយជាមន្ត្រី មិនគួរ

រើសអើងចំពោះអ្នកមិនជឿ និងមិនគួរច្រឡំរឿងខាងវិញ្ញាណ និងរឿងផ្លូវកាយឡើយ។ ឬ
ទោះជាជាតិមានមេដឹកនាំក៏មិនដឹងដែរ។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចដែលពួកគេប្រកាន់ខ្ជាប់នូវគោលការណ៍នៃការគ្រប់គ្រង
ជាតិ ពោលគឺរដ្ឋធម្មនុញ្ញដែលសរសេរដោយអាស្រ័យទៅលើសេចក្តីសុចរិត ច្បាប់ និងបទ
ពិសោធន៍។ល។ ប្រជាជាតិក្នុងន័យមួយ យើងអាចមើលឃើញថា ជាតិត្រូវបានបង្កើត
ឡើងដោយប្រព័ន្ធប្រជាធិបតេយ្យដែលនៅជិតលទ្ធិទេវនិយម។ ក្នុងគោលការណ៍នៃការ
គ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិនេះ ទោះបីជាអ្នកណាមានអភ័យឯកសិទ្ធិខ្ពះក្នុងប្រទេសក៏ដោយ ក៏
គេមិនទទួលស្គាល់ថាគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើថោកទាប ហើយអ្នកណាត្រូវគ្រប់គ្រងដោយរដ្ឋធម្ម
នុញ្ញចំពោះសេចក្តីសុចរិត និងអំពើល្អទាំងអស់។ នៅទីនេះ របបផ្តាច់ការមិនអាចចេញពី
ពួកគេបានទេ។

4. លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យពិតតែងតែមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សជាតិទេ។

មនុស្សធម៌ ជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់មនុស្សក្នុងលោក; វាហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានទម្លាក់
លើសពីលទ្ធិនិយមនៅក្នុងបញ្ហាដើម្បីគោរពបុរសនោះ និងដើម្បីស្រែកចេញនូវសេរីភាព។
ប៉ុន្តែដោយសារតែវាស្ថិតនៅកណ្តាលមនុស្សនៅលើផែនដី។ វាមិននាំមកនូវសេរីភាពក្នុង
ន័យពិតទេ។ ប៉ុន្តែវានឹងត្រូវទម្លាក់ចោលនូវភាពព្រងើយកន្តើយ និងធម្មជាតិនិយម។
ព្រោះជីវិតមនុស្សជាកណ្តាលជាទីបំផុតនៃធម៌ដែលមិនដាក់បុរសឱ្យស្ថិតនៅលើមាគ៌ាពិត
នោះ ទើបឈានដល់សេចក្តីទុក្ខដែលគេលះបង់ចោលរហូតដល់អំពើបាបផ្តាល់។ បដិវត្តន៍
បារាំងស្រែកថា សេរីភាពក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យមនុស្សធម៌ ហើយធ្វើឱ្យរដ្ឋវេទនា ក្នុងពេល

ជាមួយគ្នានេះ ធ្វើឱ្យប្រទេសជាតិចុះខ្សោយ១០០ឆ្នាំ ពុករលួយ។ ផ្ទុយទៅវិញ ឯករាជ្យភាពរបស់

សហរដ្ឋអាមេរិកបានស្រែកបញ្ចេញសេរីភាពតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃលទ្ធិទេវនិយម ជាលទ្ធផល វាធ្វើឱ្យអាមេរិកក្លាយជាប្រជាជាតិពិសេសក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលវាធ្វើឱ្យពួកគេគោរពច្បាប់ សណ្តាប់ធ្នាប់ ឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងគួរសម ហើយបន្ទាប់មកស្វែងរកសេរីភាព និងទទួលបាន។ ថ្វីត្បិតតែពលរដ្ឋអាមេរិកាំងហាក់បីដូចជាមានសេរីភាពពីខាងក្រៅក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតរហូតដល់ពួកគេនៅតែគោរពការទទួលខុសត្រូវដំបូង ហើយពួកគេមានសេរីភាពពិតដូចដែលពួកគេមាន។ អាស្រ័យហេតុនេះ សេរីភាពបានភ្លឺក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេនៅឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 91 ការអធិស្ឋានដើម្បីកុំនៅស្ងៀម (ទំនុកដំកើង ៨៣:១-៣)

ទោះជាព្រះរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ក៏ដោយ ទ្រង់មានហេតុត្រឹមត្រូវ ហើយការស្ងៀមស្ងាត់របស់ទ្រង់ក៏មានហេតុផលដែរ។ មូលហេតុនៃភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់គាត់គឺជាចម្បង 1) សម្រាប់គាត់មិនខ្វល់ពីអ្នកកាន់កាប់នៃការចង់ដឹងឥតប្រយោជន៍ (Lk 23:9) 2) សម្រាប់មនុស្សលាក់ពុត (Jn 8: 6) 3) សម្រាប់អ្នកដែលផ្តល់សក្ខីកម្មមិនពិត (Mt 26 : ៥៧-៦៣) ៤) ទោះជាទ្រង់បានមានបន្ទូលរួចហើយក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្តាប់វាទេ។ ៥) ទ្រង់បានធ្វើដូច្នេះជាវិធីមួយដើម្បីស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធ (សេផាន ៣:១៧) ទ្រង់ធ្វើឲ្យចិត្តស្មោះរបស់ពួកគេកាន់តែងប់ងល់ (Mt 15:23)។ ប៉ុន្តែគាត់មានករណីដើម្បីបំបែកភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់គាត់។ នោះគឺគាត់មិនអាចនៅស្ងៀមចំពោះការយំរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយឡើយ (និក្ខមនំ ២២:២៣) ហើយគាត់ក៏មិនអាចនៅស្ងៀមនៅចំពោះមុខពួកគាត់ដើម្បីស្វែងរកគាត់ដោយស្មោះត្រង់ដែរ (ទំនុកដំកើង ១៤៥:១៩, សុភាសិត ៨:១៧) និងសំឡេង។ ថាអ្នកក្រស្រែកយំ។ (ទំនុកដំកើង ១២:៥, ៧២:១២) អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងទាំងនេះដឹងអំពីការពិតនេះ ហើយបានអធិស្ឋាន។ កវីម្នាក់នេះបានដឹងថា ព្រះអម្ចាស់បានស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះក្នុងស្ថានភាពវេទនាដូចជាក្មេងកំព្រា ស្ត្រីមេម៉ាយ និងអ្នកក្រ។ នោះគឺគាត់បានអំពាវនាវដោយអារម្មណ៍និងការដឹងអំពីទុក្ខវេទនារបស់អ៊ីស្រាអែល។ (៣, ៤)

1. ហេតុផលដែលព្រះអម្ចាស់មិនគួរនៅស្ងៀម

1) ព្រះអម្ចាស់មិនដកហូតសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ។ ហេតុនេះហើយបានជាកវីនេះបានស្នើសុំការជ្រៀតជ្រែកពីព្រះអម្ចាស់សម្រាប់សត្រូវរបស់ព្រះ

អម្ចាស់បានកើតឡើង។ ខទី 2 បាននិយាយថា “ត្បិតមើលចុះ ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកបង្កច លាចល។ អស់អ្នកដែលស្អប់អ្នកបានងើបក្បាលឡើង™។ ព្រះមិនព្រងើយកន្តើយនឹង សត្រូវរបស់គាត់ទេ។ គី 42:13 មានព្រះបន្ទូលថា: ប៉ព្រះអម្ចាស់យាងចេញទៅដូចជា អ្នកខ្លាំងពូកែដូចជាអ្នកចម្បាំងដែលគាត់បានជំរុញឱ្យមានការខ្នះខ្នែងរបស់គាត់; គាត់ ស្រែកឡើង គាត់ស្រែកខ្លាំងៗ គាត់បង្ហាញខ្លួនគាត់ថាខ្លាំងក្លាប្រឆាំងនឹងសត្រូវរបស់គាត់។ ", គី 66:14 បាននិយាយថា: "អ្នកនឹងឃើញ, ហើយចិត្តរបស់អ្នកនឹងរីករាយ; ឆ្អឹងរបស់ អ្នកនឹងរីកដូចស្មៅ។ ហើយព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ានឹងត្រូវបានស្គាល់ដល់ពួកអ្នកបម្រើ របស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញកំហឹងរបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវ™។

1)

2) ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយស្រឡាញ់ពួក គេ ទ្រង់មិនព្រងើយកន្តើយនឹងសត្រូវដែលវាយប្រហារពួកគេឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់ ស្រឡាញ់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយការពារពួកគេ។ កវីនេះបានចង្អុលទៅពួកគេ ហើយហៅ គាត់ថាជំព្រះអម្ចាស់លាក់ខ្លួន™។ ព្រះបានព្យាយាមការពារពួកគេ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្មាំងសត្រូវរបស់ទ្រង់បានព្យាយាមចាប់ពួកគេ ហើយសម្លាប់គាត់។ ត្រង់ចំណុចនេះ សត្រូវរបស់គាត់ជាអរិភាពចំពោះព្រះ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា គោលបំណងជាច្រើនដើម្បី លាក់បាំងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ គឺ 1) ព្រះទ្រង់ព្យាយាមសង្គ្រោះពួកគេ ដោយលាក់បាំងពួកគេ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (កូឡ. ៣:៣, យ៉ូហាន ៥:១១, ២០) ២) ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីធ្វើ ឱ្យពួកគេមានសុវត្ថិភាព។ (ទំនុកតម្កើង ១៧:៨) ៣) ព្រះលាក់បាំងពួកគេឱ្យមានទំនាក់

ទំនងខាងវិញ្ញាណជាមួយនឹងពួកគេ។ ៩ទំនុក. ១៨:១១, ២៧:៥) ៥) ព្រះលាក់បាំងពួកគេ ដើម្បីរៀបចំពួកគេឲ្យប្រើវា។ (គី 49:2) (Moody, Notes From My Bible, p 74)

ព្រោះព្រះជាម្ចាស់លាក់បាំងរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គយ៉ាងដូច្នេះ ហើយការពារពួកគេដូច្នេះ នៅពេលដែលខ្មាំងសត្រូវរំខានព្រះ តើព្រះអាចស្ងប់បានទេ? ព្រះច្បាស់ជានឹងគ្រប់គ្រងខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្លួនដើម្បីរំខាន។ ដូច្នេះហើយ កវីនេះបានអធិស្ឋានដោយចិត្តក្លាហាន ហើយស្រែកឡើងថា “ឱព្រះអើយ សូមកុំនៅស្ងៀមឡើយ!

សូមកុំរក្សាសន្តិភាព ឬនៅស្ងៀមឡើយ ឱព្រះអើយ! “។

2. វិធីសាស្ត្រដើម្បីព្យាបាលសត្រូវរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (9-17)

1) ប៉ំចំពោះស៊ីសេរ៉ា និងយ៉ាបិ៊ន™ (ខ ៩)

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់កាន់កាប់ ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតមេទ័ព គីឌានបានបំផ្លាញកងទ័ពដ៏ធំរបស់មេឌាន ជាមួយនឹងកងទ័ពតិចតួច 300 ។ កងទ័ពគេឌានបានបំផ្លាញពួកគេដោយត្រែ ផើងទទេ និងពិល។ ជ័យជម្នះនេះត្រូវបានសម្រេចដោយការគោរពតាមការបង្គាប់របស់គេឌានប៉ុណ្ណោះ។ (ចៅក្រម ៧:១-២៣) ម្យ៉ាងទៀត ប្រព័ន្ធយោធារបស់គេឌាន

2) ហើយយុទ្ធសាស្ត្រយោធាអ៊ីស្រាអែលរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យយើងគិតថា ជ័យជម្នះកើតចេញពីអំណាចរបស់ព្រះដោយស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ (ចៅក្រម ៧:២)

3) ប៉ំដូចជាអូរេប និងសេប™ (ចៅក្រម ៧:២៤, ២៥) ប៉ំដូចសេបាហ៍ និងសាល់មូនណា™ (ចៅក្រម ៨:១០-២១) អូរេប និងសេប ជាស្តេចនៃកុលសម្ព័ន្ធមេឌាន។ ពួកគេត្រូវគេចាប់ខ្លួនដោយគេឌាន ហើយត្រូវគេសម្លាប់។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះចង់ឲ្យខ្មាំង

សត្រូវរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវគេសម្លាប់ ដូចជាមេដឹកនាំរបស់មេឌាន។ ពួកបរិសុទ្ធ អាចចង់ឱ្យសត្រូវដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះត្រូវបំផ្លាញ មូលហេតុដែលគាត់ចង់បានគឺដោយសារ គាត់ស្អប់អំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ប្រសិនបើពួកគេមានផ្នែកល្អមួយចំនួននៅតែ មាន បុរសបែបនេះអាចក្លាយជាមនុស្សគ្រោះថ្នាក់។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលមនុស្សបែប នេះគួរបាត់ខ្លួននៅលើផែនដី។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងចង់ចាំម្តងទៀតគឺការពិតដែលថាពួក បរិសុទ្ធមិនអាចអធិស្ឋានដាក់បណ្តាសាមនុស្សអាក្រក់ទូទៅបានទេ។ អ្នកដែលទាក់ទង នឹងការអធិស្ឋាននៃបណ្តាសាបែបនេះគឺជាសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែជាសត្រូវរបស់ព្រះ ហើយ ក៏ជាអ្នកដែលមានអំពើអាក្រក់ខ្លាំងផងដែរ។ ខទី 12 បង្ហាញពីអំពើអាក្រក់ដ៏ខ្លាំងរបស់ ពួកគេ។ ជាក់ស្តែង។ នោះគឺ "អ្នកណានិយាយថា "អនុញ្ញាតឱ្យយើងកាន់កាប់វាលស្មៅ របស់ព្រះសម្រាប់ខ្លួនយើង ???" ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេបានព្យាយាមប្រើប្រជាជាតិអ៊ីស្រា អែល (វាលស្មៅនៃព្រះ) ជាកន្លែងនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេបានព្យាយាម ដាក់ដៃថ្នាំពុលរបស់ពួកគេ។ ពួកគេជាមនុស្សលួចថ្វាយព្រះ។

4) ឯដូចជាធូលីដីដូចជាអង្កាមនៅមុខខ្យល់™ (ខទី ១៣)

នេះជាពាក្យដែលណោកវំពឹងថា ក្រុមអាក្រក់មិនមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យណាមួយ ក្លាយទៅជា ទន់ខ្សោយ ហើយត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ។ កាលដែលក្រុមមនុស្សអាក្រក់កាន់អំណាច ត្បិតវាគ្រោះ ថ្នាក់ក្នុងការសុំការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ ជាអាកប្បកិរិយាធម្មជាតិរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។

5) ឯភ្លើងឆេះព្រៃ ដូចជាអណ្តាតភ្លើងឆេះភ្នំ™ (ខ១៤, ១៥) ដែលមនុស្សអាក្រក់មានចិត្ត ក្លាហាន ហើយមិនខ្លាចក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ មនុស្សអាក្រក់តែងតែយកមុខ មាត់របស់គេ ដូច្នេះ យើងប្រាថ្នាចង់បានអំណាចដ៏ល្អ (“ព្យុះនៃព្រះអម្ចាស់) គួរតែត្រូវ

បានបើកសម្តែងឲ្យឃើញម្តង។ មុននឹងទឹកមុខដ៏ស្មោកគ្រោករបស់ពួកគេត្រូវបានបែកចេញ ពួកគេខ្លួនឯងមិនអាចប្រែចិត្តបានទេ សណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមនឹងច្របូកច្របល់ ហើយការចំអកនឹងត្រឡប់មករកព្រះវិញ។ ដូច្នេះដល់ពេលដែលពួកគេត្រូវមានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាច។

6) ប៉ុន្តែឲ្យមុខគេខ្មាសគេចុះ™ (១៦, ១៧) មនុស្សអាក្រក់មិនចេះខ្មាសឡើយ។ ប៉ុន្តែបញ្ហាប់របស់ពួកគេគឺការបំផ្លិចបំផ្លាញ ព្រះរបស់ពួកគេគឺជាពោះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេលើកតម្កើងដោយភាពអៀនខ្មាសរបស់ពួកគេ ដោយគិតតែពីអ្វីៗនៅលើផែនដី។ (ភីលីព ៣:១៩) ដូច្នេះ ពេលដែលពួកគេមានអារម្មណ៍ថាខ្មាសគេ ដូចជាការខ្មាសគេក៏ទទួលបានជីវិត។

3. គោលបំណងនៃការអធិស្ឋានដែលសក្តិរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម។

(ខ១៨) ពួកបរិសុទ្ធចង់ឲ្យព្រះត្រូវបានលើកឡើង ហើយព្រះនាមរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានប្រាប់ដល់ពិភពលោកទាំងមូល ។ ប៉ុន្តែក្នុងលោកនេះ តើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ ដែលរស់នៅដោយបេះដូង ដើម្បីលើកឈ្មោះ និងប្រាប់ឈ្មោះរបស់ពួកគេទៅកាន់ពិភពលោក? តាមពិតទៅដូចដែលពួកគេបាននិយាយថានឹងរស់សម្រាប់តែព្រះពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែពួកគេបានដាក់សិរីល្អក្នុងហោប៉ៅរបស់ពួកគេយ៉ាងប៉ិនប្រសប់។ ហើយមនុស្សជាច្រើនអាចនឹងគាំទ្រពួកគេ ហើយធ្វើតាមពួកគេ។

ពួកគេប្រតិបត្តិជីវិតដែលវង្វេង សូមចាំពាក្យខ១៨! ប៉ុន្តែដើម្បីឲ្យគេបានដឹងថា ទ្រង់តែមួយអង្គគត់ ដែលព្រះនាមជាព្រះយេហូវ៉ាគឺជាព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតលើផែនដីទាំងមូល™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 92 ចូរយើងលះបង់ខ្លួនយើង ដើម្បីចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨៤:១-៧)

1. ចង់បានទីសក្ការៈ (1-4)

អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងទាំងនេះប្រាថ្នាចង់បានទីសក្ការៈរបស់ព្រះ ហើយពោលថា៖ ឱព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលអើយ! ព្រលឹងខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បាន បាទ ដួលសន្ពប់ចំពោះទីលាននៃព្រះយេហូវ៉ា។ ចិត្តនិងសាច់របស់ខ្ញុំច្រៀងដោយអំណរ
ដល់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ™។ (១, ២) បុរសមានរឿងជាច្រើនដើម្បីក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយសម្រាប់ការប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយក៏មានករណីជាច្រើនដើម្បីក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយដើម្បីរក្សាជីវិតរបស់គាត់។ ឬក៏មានមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវស្លាប់ដោយធ្វើការដើម្បីជីវិតរស់ ហើយជួបបញ្ហាគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែបុរសមិនព្យាយាមលះបង់ខ្លួនដើម្បីជួបព្រះជាកម្រិតនៃការកាត់បន្ថយរបស់គាត់ឡើយ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងការធ្វើការកម្សាន្តបន្ទាប់ពីគាត់ធ្វើអ្នកដទៃ តើប្រសិទ្ធភាពអាចបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច? ពិសេសសម្រាប់សម័យបច្ចុប្បន្ននេះគឺជាម៉ោងលឿន គេចង់ធ្វើអ្វីក៏លឿន។ ដូច្នេះប្រជាជនចង់ឱ្យការថ្វាយបង្គំថ្វាយព្រះគួរប្រតិបត្តិក្នុងពេលដ៏ខ្លី។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែដឹងថានេះគឺជា; ទោះបីកិច្ចការផ្សេងទៀតត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងឆាប់រហ័សក៏ដោយ យើងគួរតែចំណាយពេលដើម្បីជួបព្រះ។ (ផ្តៅពេលធ្វើជាបរិសុទ្ធ។)

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ សម្រាប់អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយថា ស្វែងរកព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដោយថ្វាយដួងចិត្ត និងរូបកាយ នោះយើងដឹងថា ការខិតខំរបស់គាត់គឺជាកម្រិតល្អបំផុត។ វិធីដែលបុរសនោះទទួលបានជីវិតពិត គឺត្រូវរកឃើញគឺការស្វែងរក

ព្រះដ៏មានព្រះជន្មពិតតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្វីដែលយើងស្វែងរកជីវិតពិតដោយការចាកចេញពីព្រះ គឺការស្វែងរកត្រីពីដើមឈើ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនស្វែងរកជីវិតពិត ប៉ុន្តែតាមវិធីស្វែងរកវា ពួកគេមិនស្វែងរកព្រះដោយស្មោះទេ... ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា មនុស្សក្នុងលោកនេះ គឺជាសេចក្តីងងឹត។ (យ៉ូហាន ១:៥) យើងគួរយកចិត្តទុកដាក់បំផុតក្នុងការរស់ឬស្លាប់។

2. ការលួងលោមក្នុងសកម្មភាពដើម្បីចេញពីទីជម្រក។

នៅពេលដែលកវីនេះស្វែងរកទីសក្ការៈដើម្បីស្វែងរកព្រះ អំណាចនៃការលួងលោមចិត្តរបស់ព្រះបានមកពីការខិតខំខ្លួនឯង។ (5-7) ខគម្ពីរ 6, 7 របស់យើងបាននិយាយថា “នៅពេលដែលពួកគេឆ្លងកាត់ជ្រលងភ្នំបាកា ពួកគេបានធ្វើឱ្យវាជាកន្លែងនៃប្រភពទឹក; ភ្លៀងដំបូងក៏គ្របដណ្តប់វាដោយអាង។ ពួកគេទៅពីកម្លាំងទៅកម្លាំង; ម្នាក់ៗបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន™។ ការពិតដែលថានៅពេលដែលយើងជួបព្រះ យើងទទួលបានសេចក្តីអំណរ ហើយយើងក៏ទទួលបានសេចក្តីអំណរ និងអំណាចផងដែរ នៅតាមផ្លូវទៅជួបព្រះដោយងប់ងល់ គឺជាការពិតដែលអ្នកជឿពិតជួបប្រទះ។ វាមិនគ្រាន់តែជាការហាត់នឿយក្នុងការធ្វើតាមព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះទេ។ គឺជាច្បាប់របស់ព្រះ ដែលពេលយើងប្ជាជនៅលើផែនដី យើងមានពរ។ លោកុប្បត្តិ 3:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ ដំហែតុអ្វីបានជាច្បាប់? វាត្រូវបានបន្ថែមដោយសារការរំលងរហូតដល់កូនចៅដែលបានសន្យាហើយវាត្រូវបានដាក់បញ្ចូលតាមរយៈពួកទេវតា។

អន្តរការី។” ស្តីជិនបាននិយាយថា “ព្រះបានបង់ប្រាក់ទ្វេដងដល់អ្នកបម្រើ។ ក្នុងគ្រាដំបូងដែលព្រះប្រទានការលួងលោមនិងអំណរដល់គាត់ លើកក្រោយមក ទ្រង់ប្រទានផលនៃកិច្ចការនេះ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 93 ការចង់បានទីសក្ការៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 84:1-12)

ព្រះបាទដាវីឌប្រាថ្នាចង់បានព្រះដំណាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែព្រោះតែចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះព្រះដំណាក់របស់ព្រះអង្គបានបំផ្លាញទូលបង្គំ ហើយពាក្យតិះដៀលរបស់អ្នកដែលប្រមាថព្រះអង្គបានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំ™។ (ទំនុក. ៦៩:៩) តើអ្វីជាមូលហេតុដែលអ្នកជឿគួរចង់បានទីសក្ការៈ?

1. ទីសក្ការៈគឺជាកន្លែងអធិស្ឋាន ហើយហេតុផលដែលត្រូវអធិស្ឋាននៅទីនោះ គឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់នៅទីនោះ ជាពិសេស។ (២ រាជាក្សត្រ ៦:១២-៧:៣)

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែកំពុងបង្រៀនគេ ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ ប៉ុន្តែផ្ទះរបស់ខ្ញុំនឹងត្រូវហៅថាជាផ្ទះអធិស្ឋានសម្រាប់គ្រប់ជាតិសាសន៍? ប៉ុន្តែអ្នកបានធ្វើវាជារូងរបស់ចោរ™។ (ម៉ាកុស ១១:១៧) យោងទៅអ៊ីសៃ ៥៦:៧។ ក្នុងន័យដែលព្រះជាម្ចាស់បានស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់សាឡូម៉ូននៅក្នុងទីសក្ការៈ ទ្រង់បានចុះពីភ្លើងពីលើមេឃមកដុតតង្វាយដុត និងតង្វាយ។ ព្រះបានស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើងគ្រប់ទីកន្លែង។ ប៉ុន្តែជាពិសេសនៅពេលដែលប្រជាជនរបស់គាត់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានិងអធិស្ឋាននៅក្នុងទីជម្រកនោះព្រះចង់ស្តាប់វា។

2. ទីសក្ការៈ ជាកន្លែងដែលពួកជំនុំប្រមូលផ្តុំ។ តាមនោះ វាអាចហៅនិមិត្តសញ្ញាព្រះវិហារ

ដ្បិតទីសក្ការៈជាកន្លែងដែលក្រុមជំនុំជួបជុំគ្នា អ្នកជឿគួរប្រាថ្នាចង់បានកន្លែងនោះ។ 1) ការប្រជុំក្រុមជំនុំគឺជាអ្វីដែលព្រះគាប់ព្រះហឫទ័យ ហេព្រើរ 10:25 មានបន្ទូលថា ប៉ុន្តែការ

មិនធ្វេសប្រហែសក្នុងការជួបជុំគ្នា ដូចទម្លាប់របស់មនុស្សខ្លះទេ ប៉ុន្តែការលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយអ្វីៗជាច្រើនទៀត ដូចដែលអ្នកឃើញថ្ងៃជិតមកដល់™។ 2) អ្នកជឿរីករាយនឹងសន្តិភាពនៃចិត្តរបស់គាត់ដោយការប្រជុំក្រុមជំនុំ។ អ្នកជឿក៏ទទួលរងទុក្ខច្រើនក្នុងចិត្តគាត់ក្នុងគ្រួសារ និងក្នុងសង្គម។ ប៉ុន្តែគាត់ចូលមកក្នុងព្រះវិហារ ហើយបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់ទទួលបានសន្តិភាពក្នុងចិត្ត។ ដូច្នេះ វត្តមានក្នុងក្រុមជំនុំមិនមែនជាការងារឬជាទេ តែជាការធ្វើឱ្យបេះដូង និងរាងកាយមានសុខភាពល្អ។ Nana ដែលជាម្តាយរបស់ប៊ីស្សព Nazianchen Gregory បានចូលមកក្នុងព្រះវិហារ ហើយបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋានដោយស្មោះ ហើយនាងបានកាន់វេទិកា ហើយអធិស្ឋានហើយត្រូវបានចាកចេញនៅពេលនោះ។ អាណ្ណាមិនបានចាកចេញពីទីសក្ការៈទេ ហើយនាងបានអធិស្ឋានទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ហើយបានតមអាហារ។ (លូកា ២:៣៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 94 សេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿដល់កន្លែងថ្វាយបង្គំព្រះ (ទំនុកដំកើង ៨៤:១០-១២)

កវីម្នាក់នេះបាននិយាយថា "សម្រាប់ថ្ងៃមួយក្នុងតុលាការរបស់អ្នកគឺប្រសើរជាងមួយពាន់កន្លែងផ្សេងទៀត។ "បញ្ហាចម្បងរបស់យើងមិនមែនជាអ្វីដែលយើងរស់នៅបានយូរនោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួររស់នៅឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ជីវិតដើម្បីចាកចេញពីព្រះគឺដូចជាជីវិតនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត យើងមិនគួរគិតអំពីជីវិតបែបនេះដោយលោភលន់ឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងគួរតែមានអារម្មណ៍ថា នោះជាជីវិតខុស ដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងជីវិតដែលត្រូវបានបំផ្លាញដោយស្មោះ។ យើងគួរយកជីវិតទៅនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ទោះជាយើងរស់នៅតែមួយថ្ងៃក៏ដោយ។ ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំស្លាប់ក៏ដោយ ខ្ញុំនៅរស់។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯសម្រាប់ខ្ញុំដែលមានជីវិតគឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាផលប្រយោជន៍™។ (ភីលីព ១:២១) ដូច្នេះ យើងគួរសួរ ហើយគួរឆ្លើយដោយខ្លួនឯងដូច្នេះ។ នោះគឺយើងគួរសួរ (1) "តើខ្ញុំនៅជាមួយព្រះដែរឬទេ?" "បេះដូងជាមួយនឹងព្រះគឺជាការស្តាប់បង្គាប់ដោយការជឿលើព្រះ តើខ្ញុំមានចិត្តបែបនេះទេ? "(២) "ទោះជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងវិសុទ្ធក៏ដោយ ទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងមនុស្សរាបទាប ដើម្បីសង្ឃឹងគិតក្នុងចិត្ត (អ៊ីសា ៥៧:១៧) តើខ្ញុំជាអ្នកដែលសសើរឬ?"

កវីម្នាក់នេះបាននិយាយថា៖ ឯខ្ញុំសុខចិត្តធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ ជាជាងស្នាក់នៅក្នុងត្រសាលនៃអំពើទុច្ចរិត™។ ត្រសាលជាកន្លែងស្នាក់នៅមួយភ្លែត។ ជីវិតរបស់មនុស្សអាក្រក់មិនយូរទេ។ ឬទោះបីជាវាហាក់ដូចជាវែងដូចដែលវាត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹង ឯជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច™ វាមិនមានអ្វីសោះ។ ដោយសារអ្នក

ជឿចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច គាត់មិនចង់ធ្វើដូចមនុស្សអាក្រក់ទេ ទោះបីគាត់ត្រូវបានបង្ហាញមួយភ្លែតក៏ដោយ គាត់ក៏បាត់ទៅវិញ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីក្លាយជាអ្នកយាមទ្វារនៅទីសក្ការៈ។ ជំនឿរបស់ស្ត្រីជនជាតិស៊ីរីដែលទៅជួបព្រះយេស៊ូគឺបែបនេះ។

មួយ។ ស្ត្រីនោះបានសុំឱ្យព្រះយេស៊ូប្រោសកូនស្រីគាត់។ ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅនាងថា៖ ប៉ិនមិនត្រឹមត្រូវទេដែលយកនំប៉័ងរបស់ក្មេងៗបោះឱ្យឆ្កែ™។ ហើយបានបដិសេធ។ ស្ត្រីស៊ីរ៉ូបូនិកបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនោះមិនខកចិត្តសូម្បីតែតិចតួចឡើយ ប៉ុន្តែបានទូលសួរទ្រង់ថា “បាទ ព្រះអម្ចាស់ សូម្បីតែសត្វឆ្កែក៏ស៊ីកំទេចដែលធ្លាក់ពីតុរបស់ម្ចាស់ដែរ” (មថ ១៥:២៧)។ ចិត្តស្វែងរកចំណែកនៃព្រះគុណ ពោលគឺចិត្តចង់ស្វែងរកព្រះគុណដោយបន្ទាបខ្លួន។ តើមួយណាជាកំដៅត្រឹមត្រូវដែលអ្នកជឿគួរមាន? អ្នកជឿត្រូវចិត្តទាប។ ពាក្យ ប៉ិខ្ញុំសុខចិត្តធ្វើជាអ្នកយាមទ្វារក្នុងដំណាក់នៃព្រះរបស់ខ្ញុំ™ ជាតំណាងនៃចិត្តបែបនេះ។ យ៉ាកុប 1:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ិត្រូវឱ្យបងប្រុសទាបអួតខ្លួនដោយការលើកតម្កើងចុះ™ ប្អូនប្រុសទាបត្រូវបានលើកឡើងនៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ គាត់ព្យាយាមអួតពីស្ថានភាពទាបរបស់គាត់។ ហើយបងប្រុសទ្រព្យសម្បត្តិគឺ

ក្រអឺតក្រទមដោយធម្មជាតិសម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះសម្រាប់គាត់បានបោះចោលការក្រអឺតក្រទមដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយគាត់បានក្លាយទៅជារដ្ឋទាប វាបានក្លាយទៅជាការអួតខ្លួន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 95 ទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃដ៏សុខសាន្តម្តងទៀត។(ទំនុកដំកើង ៨៥:១-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយនេះគឺពឹងផ្អែកលើជាពិសេសព្រះបន្ទូលនៃខទី 8 ។ វានិយាយថា "សូមឱ្យខ្ញុំស្តាប់នូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់នឹងនិយាយ ដ្បិតទ្រង់នឹងនិយាយសន្តិភាពដល់ប្រជាជនទ្រង់ ដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែកុំឲ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកភាពល្ងីល្ងើវិញឡើយ™។ យើងនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ចង់បានសន្តិភាព។ ប៉ុន្តែ សន្តិភាពដែលចង់បានមិនកើតចេញពីមនុស្សទេ តែចេញមកពីព្រះ។ យើងគួរមើលទៅលើអត្ថន័យនៃ ប៉ មនុស្ស និងពួកបរិសុទ្ធ ™ នៅក្នុង ខទី ៨ ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ។ ជាពិសេសពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា បុគ្គលដែលទទួលបាននូវសេចក្តីសុខរបស់ព្រះ នោះគឺជាអ្នកបរិសុទ្ធស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ។

1. សន្តិភាពសង្គមពិតប្រាកដគឺបច្ចុប្បន្នដែលត្រូវផ្តល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធ។

កាលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានដោះលែងឲ្យរួចផុតពីជីវិតជាប់ឃុំឃាំងរបស់បាប៊ីឡូន ហើយបានត្រឡប់មកវិញ នោះពួកគេបានភ្ហក់សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ទំនុកតម្កើង 126:1, 2 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ៈកាលព្រះយេហូវ៉ាបានស្តារទ្រព្យសម្បត្តិនៃក្រុងស៊ីយ៉ូនឡើងវិញ ហើយយើងក៏ដូចជាអ្នកដែលយល់សប្តិដែរ។ ពេលនោះ មាត់របស់យើងពោរពេញទៅដោយការសើច ហើយអណ្តាតរបស់យើងស្រែកឡើងដោយអំណរ។ ពេលនោះ ពួកគេនិយាយក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានាថា ប៉ៈព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការអស្ចារ្យសម្រាប់ពួកគេ™។ សន្តិភាពនិងអំណរដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលទទួលបាននៅកន្លែងជាប់គុកបានមកពីព្រះតែមួយគត់។ ព្រះជាម្ចាស់ផ្តាល់គឺជាបុព្វហេតុនៃសន្តិភាពនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធ។ ពួក Puritans ដែលនៅអង់គ្លេសត្រូវបានវាយ

ប្រយុទ្ធដើម្បីជំនឿជឿលើសេចក្តីពិតបានជិះកប៉ាល់ហៅ Mayflower ហើយឆ្លងចូលទៅអាមេរិក ហើយប្រទេសដែលគេបង្កើតឡើងគឺគ្រាន់តែជាសហរដ្ឋអាមេរិកប៉ុណ្ណោះ។

ជាតិនេះទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះបានប្រទាន។ បើគ្មានសន្តិភាពដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រទានទេនោះ ប្រទេសជាតិ និងសង្គមដែលមានសុវត្ថិភាពអាចក្លាយជា។

2. សន្តិភាពនៃពិភពលោកខាងមុខក៏ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ។

គី 11:6-9 ចែងថា “ចចកនឹងរស់នៅជាមួយកូនចៀម ហើយខ្លារខិននឹងដេកជាមួយពពែខ្ចី ហើយកូនគោ តោ និងតោ និងកូនគោដែលធាត់ជាមួយគ្នា។ ហើយក្មេងតូចមួយនឹងដឹកនាំពួកគេ។ គោ និងខ្លាឃ្មុំស៊ីស្មៅ។ កូនរបស់ពួកគេនឹងដេកជាមួយគ្នា។ ហើយសត្វតោនឹងស៊ីចំបើងដូចគោ។ ក្មេងដែលបំបៅដោះកូននឹងលេងនៅលើរន្ធពស់វែក ហើយកូនដែលផ្តាច់ដោះត្រូវដាក់ដៃលើរូងអ្នកញៀន។

ពួកគេនឹងមិនធ្វើបាប ឬបំផ្លាញនៅលើភ្នំដ៏វិសុទ្ធរបស់យើងឡើយ។ ដ្បិតផែនដីនឹងពេញដោយចំណេះអំពីព្រះយេហូវ៉ា ដូចជាទឹកគ្របលើសមុទ្រ™។

3. ព្រះគ្រីស្ទប្រទានសន្តិភាពខាងវិញ្ញាណដល់ព្រះគ្រីស្ទ។

សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលបានចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។ យ៉ូហាន ១៦:៣៣ ចែងថា៖ ប៉ុខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះដល់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានយកឈ្នះពិភពលោកហើយ” ។

សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណគឺជាកំណប់ទ្រព្យដ៏វិសេសលើសពីអ្វីទាំងអស់។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិមាសប្រាក់ជាអំណោយរបស់ទ្រង់ដល់យើង រូបកាយរបស់យើង

អាចនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ពីចោរ។ ប៉ុន្តែអំណោយដែលយើងបានទទួលពីព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអំណោយបែបនេះទេ។ អំណោយដែលយើងបានទទួលពីទ្រង់ គឺជាសន្តិភាពខាងវិញ្ញាណដែលទុក្ខវេទនានៃពិភពលោកនេះមិនអាចដកវាចេញបានទេ។ ពេលដែលស្ត្រីបរិសុទ្ធមួយរូបបានទទួលមរណភាពទៅ គ្រូគង្វាលម្នាក់បានមកសួរសុខទុក្ខនាងថា៖ ឯតើអ្នកធ្វើសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយព្រះឬ? “ពេលនោះ ស្ត្រីនោះឆ្លើយថា [a] មិនអាចបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះបានទេ”។ គ្រូគង្វាលបានសួរនាងម្តងទៀតថា “ដូច្នេះតើអ្នកអាចចូលទៅក្នុងពិភពលោកដោយរបៀបណា? “ស្ត្រីនោះបានឆ្លើយថា “ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចនូវទំនាក់ទំនងនៃសន្តិភាពជាមួយព្រះសម្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំជឿលើវា ខ្ញុំចូលទៅក្នុងពិភពលោកនោះដោយសន្តិភាព។” (Knight, 3000 Illustrations for Christian Service, ទំព័រ 486-487)

4. លក្ខណៈនៃសន្តិភាពដែលព្រះប្រទានឲ្យត្រូវបានបើកសម្តែងដោយ ខ ១០-១៣។

ពាក្យថា ឯសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងភាពស្មោះត្រង់បានជួបគ្នា។ សេចក្តីសុចរិត និងសន្តិភាពថើបគ្នាទៅវិញទៅមក™។ មានន័យថាការផ្លាស់ប្តូរគ្នាក្នុងការកសាងសន្តិភាពក្នុងសង្គម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 96 ចូរស្រែកទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ទំនុកដំកើង ៨៦:៧)

1. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន

1) ទុក្ខលំបាកគឺធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធញែកចេញពីព្រះបន្ទាប់មកដោយគ្មានការអធិស្ឋានគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីការធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្បួង។ ព្រោះខាងក្នុងរបស់មនុស្សខូចហើយ ទើបចូលទៅកាន់ទីដែលល្បួងឱ្យរួចពីទុក្ខ។ ហេតុនេះហើយបានជា Augustine បានអធិស្ឋានថា៖ បំព្រះអម្ចាស់ជួយខ្ញុំឱ្យរួចផុតពីមនុស្សអាក្រក់ដែលជាខ្ញុំ™។ អ្នកណាក៏ត្រូវល្បួងដែរ។ អ្នកជឿដ៏ថ្លៃថ្នូម្នាក់នៅប្រទេសអង់គ្លេស ព្រះគេជគុណ បេដេ ត្រូវបានសួរដោយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នៅថ្ងៃមួយថា “លោកគ្រូ យើងមានបញ្ហាជាច្រើនដោយការល្បួងពេលខ្លះ។ តើអ្នកមិនមានការល្បួងទេ? “បន្ទាប់មក បេដេ បានឆ្លើយថា “ការល្បួងដូចគ្នាដែលធ្វើទុក្ខអ្នកមករកខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែការល្បួងបែបនេះបានមកលេងខ្ញុំ ហើយគោះទ្វារ ខ្ញុំបានឆ្លើយថា ខ្ញុំបានយកឈ្នះដោយនិយាយថា “ទីនេះគ្មានកន្លែងកាន់កាប់ទេ”។ បើគ្មានការអធិស្ឋាន យើងមិនអាចយកឈ្នះលើការល្បួងបានទេ។ ពេលមានទុក្ខលំបាក ចិត្តរបស់យើងច្របូកច្របល់ យើងអាចគិតថាបញ្ហាល្បួងនោះមិនស្ថិតនៅក្នុងការល្បួងទេ។ នៅពេលដែលដាវីឌត្រូវបានល្បួង គាត់បានបញ្ជាឱ្យធ្វើជំរឿន ហើយឱ្យពួកគេអនុវត្តវា គាត់បានគិតថា ក្នុងនាមស្តេចនៃប្រជាជាតិ គាត់អាចធ្វើវាបាន។ ប៉ុន្តែវាជាអំពើបាបដែលគាត់មិនជឿលើព្រះ ហើយជឿលើវាជាមធ្យោបាយគ្រប់គ្រង និងអនុវត្តវា។ (២សាំ២៤:១-៩, របាក្សត្រទី១ ២១:១-៦)

2) ប្រសិនបើយើងយកឈ្នះលើការល្បួងដោយការអធិស្ឋាននៅពេលមានទុក្ខលំបាក នោះបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿកាន់តែស្រស់ស្អាត។ ដើម្បីធ្វើឱ្យពេជ្រក្លាយជាគ្រឿងអលង្ការ វាត្រូវការពេលច្រើនឆ្នាំសម្រាប់ការបង្កើតវត្ថុមួយ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយជីវិតដើម្បីយកឈ្នះលើការល្បួងក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាជាច្រើន។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលជំនះសេចក្តីល្បួងបានយ៉ាងល្អ។

2. នៅពេលយើងអធិស្ឋានក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា យើងទទួលបានចម្លើយរបស់ព្រះ ហើយបានឆ្លងកាត់យ៉ាងល្អ។

ពាក្យ ប៉ំអំពាវនាវដល់អ្នក™ ក្នុងអត្ថបទរបស់យើងគឺដើម្បីដឹងពីសារៈសំខាន់នៃការអធិស្ឋាន ហើយអធិស្ឋានដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ និងស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាអ្នកជឿនិយាយថាការអធិស្ឋានមានសារៈសំខាន់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនគិតពីសារៈសំខាន់របស់វាពិតប្រាកដទេ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេមិនលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវា ហើយមិនអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់។ Col4:12 បាននិយាយថា អេផាប្រ ទីតុស គឺជាអ្នកអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់។ នៅពេលដែលភ្លើងបានកើតឡើងនៅក្នុងទីក្រុង Novascotia គ្រូគង្វាលចំណាស់ម្នាក់បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ ហើយលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋាន។ ខណៈដែលភ្លើងបានចូលទៅជិតអគារព្រះវិហារ បុរសទាំងនោះបានស្រែកហៅគាត់ឱ្យចេញពីទីនោះយ៉ាងលឿន។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានរើឡើយ ហើយបានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ ចម្លែកផ្លូវភ្លើងដាច់មិនបានឆេះអគារព្រះវិហារ ហើយក៏ស្លាប់ទៅ។ ពួកបរិសុទ្ធមើលបែបនេះ

ព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យជាច្រើនដែលជាលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋាន។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនឥតប្រយោជន៍គ្រប់ពេលនោះទេ។

ពេលខ្លះការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនត្រូវបានឆ្លើយតបអស់រយៈពេលជាយូរ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ ព្រោះបើការបន់ស្រន់ត្រឹមត្រូវ ជីវិតរបស់យើងគួរតែបានសម្រេច តែបើមិនបានសម្រេច ត្រូវតែបានសម្រេច ទោះបីយើងស្លាប់ក៏ដោយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 97 របស់ដែលជនជាតិដទៃចូលរួមក្នុងស្ថានសួគ៌។ (ទំនុកដំកើង ៨៧:១-៧)

ទំនុកតម្កើងនេះព្យាករណ៍ពីការពិតដែលមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍នៃពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ហើយបានជឿព្រះគ្រីស្ទ ហើយចូលរួមក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះ។ ទំនាយបែបនេះចេញមកពីសៀវភៅអេសាយជាពិសេសគឺ ២:២-៤ ជាតំណាងមួយក្នុងចំណោមពួកគេ។ វាបាននិយាយនៅទីនោះថា៖ ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ភ្នំនៃព្រះដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ានឹងត្រូវបានតាំងឡើងជាកំពូលភ្នំ ហើយនឹងត្រូវលើកពីលើភ្នំ។ ហើយប្រជាជាតិទាំងអស់នឹងហូរចូល ហើយមានមនុស្សជាច្រើននឹងមកនិយាយថា៖ ប៉ុន្តែចូរយើងឡើងទៅលើភ្នំនៃព្រះយេហូវ៉ា ដល់ដំណាក់នៃព្រះនៃយ៉ាកុប ដើម្បីទ្រង់នឹងបង្រៀនផ្លូវរបស់យើង ហើយឲ្យយើងដើរតាមមាគ៌ាទ្រង់™។ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ពីក្រុងយេរូសាឡឹម។ ព្រះអង្គនឹងវិនិច្ឆ័យទោសរវាងប្រជាជាតិនានា ហើយនឹងសម្រេចវិវាទសម្រាប់ប្រជាជាតិជាច្រើន។ ពួកគេនឹងវាយដាវរបស់ខ្លួនទៅជានង្គ័ល ហើយលំពែងរបស់គេទៅជាទំពក់។ ប្រជាជាតិនឹងមិនលើកដាវប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិឡើយ ពួកគេក៏នឹងមិនរៀនសង្គ្រាមទៀតដែរ™។ សូមមើល Is 54:1-3, 66:18 ។ ការពិតដែលថាពួកសាសន៍ដទៃជឿលើដំណឹងល្អ ហើយចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះ គឺជាអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ហើយគាត់បានសម្រេចការព្យាករណ៍របស់គាត់ដោយផ្ទាល់។ វាគឺជាការពិត និងការពិតដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសម្រេចនូវប្រវត្តិនៃការប្រោសលោះដែលជៀសមិនរួច។

ការព្យាករណ៍នៃទំនុកតម្កើងនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីការសម្រេចបានដោយគ្រាន់តែដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ តើមូលហេតុអ្វី?

1. ពីព្រោះការប្រែចិត្តជឿនៃប្រជាជាតិទាំងអស់ដែលទំនុកតម្កើងនេះចែងគឺសម្រេចបានតែដោយព្រះ សាលាប្រជុំ ដូច ខ៤ បានចែងថា រ៉ាហាប បាប៊ីឡូន ប៉ាឡេស្ទីន ទីរ៉ុស ជាដើម គឺជាតំណាងនៃប្រជាជាតិទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ប្រជាជាតិទាំងឡាយជាតំណាងរបស់ព្រះដែលផ្ទុយពីនគរព្រះ។ ដូចជាប្រទេសនានាបានយកធាតុនៃសាសន៍ដទៃ និងចរិតរបស់គេ។ ទោះបីជាក្នុងចំណោមពួកគេក៏ដោយ វាបានទាយថាមានមនុស្សចូលរួមក្នុងនគរព្រះ។ នេះត្រូវបានធានាដោយចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះសកលដែលបានសម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវ ទោះបីជាអ្នកកាន់សាសនាជាច្រើនបានកើតឡើងនៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏មិនមានបុគ្គលណាដែលមានចរិតលក្ខណៈសកលដូចព្រះយេស៊ូវដែរ។ ព្រះយេស៊ូវបានសម្រេចនូវចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាសកលជាងធម្មជាតិនៃពិភពលោក ។ ១) ព្រះយេស៊ូវជាអ្នកបង្កើតសកលលោក។ (យ៉ូហាន ១:១-៣) ២) ព្រះយេស៊ូជាអ្នកសង្គ្រោះពិភពលោក។ (យ៉ូហាន ៣:១៦, ៤:៤២) ៣) ព្រះយេស៊ូវជាពន្លឺនៃពិភពលោក (មកវា ៨:១២)។ ដូចនេះដែរ ព្រះយេស៊ូជាអ្នកសង្គ្រោះពិភពលោក និងសកលលោក។ ដំណឹងល្អអាចបំប្លែងកុលសម្ព័ន្ធណាដែលមិនជឿ។ ដំណឹងល្អនេះអញ្ជើញប្រជាជាតិណាមួយក្នុងពិភពលោក ហើយនាំទៅកាន់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលយើងឃើញការពិតដែលថាបទគម្ពីរត្រូវបានបកប្រែជាភាសាភាគច្រើន យើងអាចដឹងការពិតថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះតែមួយគត់នៅក្នុងពិភពលោក។

2. ដោយសារក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក ពាក្យថា ប៉ម្នាក់នេះ និងម្នាក់នោះបានកើតនៅក្នុងនាង™ (ខទី 5) គឺជាទំនាយដែលបានសម្រេចដោយការពិត នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលកើតជាថ្មីដោយតែដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

ការពិតដែលថាមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងសំខាន់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយក្លាយជាមនុស្សថ្មីត្រូវបានសម្រេចដោយចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនាពិត ដើម្បីបង្រៀនអំពីការបង្កើតឡើងវិញជាចម្បង។ (យ៉ូ ហាន ១:១៣, ៣:៣, ៦, ១៤:១៧, ១៩ រ៉ូម ៨:១៥, ១៦ ១ កូរិនថូស ២:១២ ៤:១៥ ៤៥, II កូរិនថូស ១:២២, ៥:១៧ កាឡាទី ៤:៥-៧ អេភ. :13 4:30 Jm 1:21 I Pet 1:3, 23) យោងទៅអេសេកែល ៣៦:២៥-២៧។ គ្រិស្តសាសនាមានអត្ថតហេតុនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីផ្លាស់ប្តូរបុរសយ៉ាងសំខាន់។ មួយនេះគឺជាលក្ខណៈតែមួយគត់ និងតែមួយគត់របស់គ្រិស្តសាសនា។ នៅទីនេះមនុស្សជាតិមានក្តីសង្ឃឹម។ សម្រាប់លោកវេជ្ជបណ្ឌិត Isaac Barrow ដ៏ល្បីល្បាញគឺជាកូនអាក្រក់តាំងពីក្មេង ឪពុករបស់គាត់បានអធិស្ឋានក្នុងកម្រិតថាកូនប្រុសរបស់គាត់គួរតែស្លាប់។ ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកគាត់មានមោទនភាពដោយឪពុកគាត់។ ចៅប្រុសរបស់គ្រូគង្វាលដ៏ល្បីល្បាញ Baxster អាក្រក់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យថាហាមឃាត់ការងារនយោបាយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានកើតជាថ្មីដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅទ្វីបអាហ្វ្រិក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 98 ចូរអធិស្ឋានបន្តដោយងប់ងល់ក្នុងសេចក្តីទុក្ខវេទនា (ទំនុកដំកើង ៨៨: ១-១៨)

យ៉ូហាន 5:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមានអ្នកណារងទុក្ខឬ? អនុញ្ញាតឱ្យគាត់អធិស្ឋាន។ មានអ្នកណាសប្បាយចិត្តទេ? សូមឱ្យគាត់ច្រៀងសរសើរ។

កវីនិពន្ធទំនុកតម្កើង ៨៨៖ គឺជាអ្នកអធិស្ឋានក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់គាត់។ គាត់មិនបានអធិស្ឋានជាទូទៅទេ ប៉ុន្តែគាត់បានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់ និងដោយស្មោះ។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខទី 1 ថា "ឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំស្រែកថ្ងូរទាំងយប់ទាំងថ្ងៃនៅចំពោះមុខទ្រង់។ "។ ហើយ ខទី 13 បង្ហាញការពិតថា ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺដោយស្មោះថា ឯ ប៉ុន្តែ ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំសូមអង្វរទ្រង់។ នៅពេលព្រឹក សេចក្តីអធិដ្ឋានរបស់ខ្ញុំមកចំពោះមុខអ្នក។ "។ ពាក្យនេះក៏បង្ហាញពីការពិតដែលគាត់អធិស្ឋានរាល់ពេលព្រឹកព្រលឹម។ ការអធិស្ឋានពេលព្រឹករបស់គាត់ក៏មិនប្រតិបត្តិតែពេលព្រឹកនោះទេ វារួមបញ្ចូលការអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ បុរសស្មោះស្ម័គ្រអធិស្ឋានរហូតដល់គោលបំណងនៃការសម្រេចគោលបំណងរបស់គាត់។ ទោះបីជាគាត់ចាប់ផ្តើមដោយការអធិស្ឋានរបស់គាត់ប្រសិនបើគាត់ឈប់នៅលើផ្លូវមានន័យថាវាមិនស្មោះត្រង់។

អ្នកចម្បាំងនៃការអធិស្ឋានលោក George Muller បានអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកមិនជឿជារៀងរាល់ថ្ងៃអស់រយៈពេល 60 ឆ្នាំ។ បុរសនេះត្រូវបានប្រែចិត្តបន្ទាប់ពីមួយឆ្នាំនៃការស្លាប់របស់ George Muller ។ នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានខ្លះ យើងគួរតែអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានវាជាចុងក្រោយ។

1. ដើម្បីអធិស្ឋានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ យើងគួរតែចាប់ផ្តើមដោយដឹងពីអ្វីដែលបញ្ហាញត្តិគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

Torray បាននិយាយថា "មានបុរសម្នាក់អធិស្ឋានសុំខ្លះសម្រាប់ថ្ងៃខ្លះ ហើយនៅពេលគាត់មិនទាន់បានសម្រេច គាត់ដឹងថាវាប្រហែលជាមិនមែនជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ ហើយគាត់បានបញ្ឈប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ វាខុស។ នៅពេលយើងចាប់ផ្តើមអធិស្ឋាន យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយគួរតែចាប់ផ្តើមដោយការដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះផងដែរ។ នៅពេលយើងអធិស្ឋាន យើងគួរតែស្វែងរកអ្វីដែលល្អបំផុត។ ប៉ុន្តែតើយើងចាប់ផ្តើមស្វែងរកវាទេ យើងគួរតែស្វែងរកវារហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (ទាល់តែវាសម្រេច)។ Gorge Muller អានបទគម្ពីរមុនពេលអធិស្ឋានរបស់គាត់ជាដំបូង ហើយរំពឹងគិតលើវាតាមទម្លាប់។ ដោយសារគាត់អានបទគម្ពីរ ហើយសញ្ជឹងគិត នោះគាត់ទទួលបានបេះដូងបរិសុទ្ធ ញត្តិត្រឹមត្រូវ និងអំណាចខាងវិញ្ញាណដែលគាត់អាចអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ គាត់បានចាប់ផ្តើមវាដូចនោះ ហើយក៏ស្វែងរកវារហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ដូច្នេះ អាថ៌កំបាំងដែលយើងអធិដ្ឋានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ គឺត្រូវដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយកាន់វា។ យើងគួរតែដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះជាមុនសិន។ វាគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការអានបទគម្ពីរដោយបេះដូងដើម្បីគោរពតាមវា។ យ៉ូហាន 17:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឥឡូវនេះ គេដឹងថា អ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកខ្ញុំ គឺមកពីព្រះអង្គ។ "។

2. គ្មានពេលត្រូវទុកពេលក្នុងការអធិស្ឋានទេ។

យើងមិនអធិស្ឋានដោយស្មោះដើម្បីសន្សំពេលវេលារបស់យើងជាញឹកញាប់នោះទេ។ ប៉ុន្តែវាខុស។ ពេលយើងប្រតិបត្តិអ្វីមួយដោយមិនបានអធិស្ឋាន វាហាក់ដូចជាទទួលបាន

ជោគជ័យ ប៉ុន្តែបរាជ័យ។ ដូច្នេះ ពេលយើងធ្វើអ្វីក៏ដោយ ដូចដែលយើងអធិស្ឋានជាដំបូង យើងអាចនាំមកនូវជោគជ័យពិតប្រាកដ។ Torray បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ ៖កុំអនុញ្ញាតឱ្យពេលវេលារវល់របស់អ្នកបង្អត់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកឡើយ ។ កាលដែលអ្នកមានការងារកាន់តែច្រើន អ្នកគួរតែអធិស្ឋានបន្ថែមទៀត។ ដូចដែលអ្នកអធិស្ឋាន អ្នកមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីគ្មានពេលចំណាយ។ ការអធិស្ឋានជួយសន្សំសំចៃពេលវេលារបស់យើងបានយ៉ាងល្អ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 99 ជំនឿដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ាជារៀងរហូត (ទំនុកដំកើង ៨៩:១-៥២)

កវីនិពន្ធទំនុកតម្កើងទាំងនេះ មិនបានធ្វើឱ្យស្មានភាពលំបាកក្នុងបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់ខកចិត្តទេ ហើយមិនបានត្អូញត្អែរឡើយ ប៉ុន្តែសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ (ខ៥២) មូលហេតុដែលគាត់ជឿលើព្រះគឺដូចជាការធ្វើតាម។

1. ដោយសារគាត់ដឹងថាព្រះជានរណាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។(៦-១៨)

កវីនេះចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា ‹ដ្បិតអ្នកណានៅលើមេឃអាចប្រៀបធៀបនឹងព្រះយេហូវ៉ា?™។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការសារភាពចំណេះដឹងរបស់ព្រះ។ (ខ៦)

1) គាត់ជឿលើព្រះជាអ្នកសង្គ្រោះអ៊ីស្រាអែល។ (៩, ១០) អ្នកដែលស្គាល់ព្រះពិតគួរដឹងថាអ្នកនោះជាព្រះ ដើម្បីបើកសម្តែងដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ប្រជាជាតិនានានៅលើផែនដីមានព្រះដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាអះអាង។ ប៉ុន្តែការអះអាងទាំងអស់របស់ពួកគេគឺជាគំនិតល្ងង់ខ្លៅ។ ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគឺមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះពិត។ ព្រះយេហូវ៉ាបានប្រតិបត្តិកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់ពីប្រវត្តិនៃនិក្ខមនំនៅអ៊ីស្រាអែល។

2) គាត់ជឿលើព្រះជាអ្នកបង្កើត បង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។ (១១-១៣)

ទស្សនវិទូទាំងអស់ដែលមិនស្គាល់ព្រះ ពិតជាមិនជឿលើព្រះដើម្បីបង្កើតរបស់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែការពិតដែលព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់គឺជាការពិត។ Bavinck បាននិយាយថា “អ្នកដែលជឿលើសេចក្តីពិតនេះ ស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ហើយជឿលើព្រះជាម្ចាស់ សរសើរទ្រង់ដោយដឹងពីភាពអស្ចារ្យនៃព្រះ ភាពអស្ចារ្យ ភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ភាពល្អរបស់ទ្រង់

ប្រាជ្ញា និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយមានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនគាត់គឺជាទុក្ខ ហើយគ្មានអ្វីសោះ។ "(Geref. Dogmatiek vol. II, p. 427)

3) គាត់ដឹងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់គាត់។ (ខ១៤)

បើមានព្រះមានឫទ្ធានុភាព ប៉ុន្តែមិនមានសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់ នោះយើងមិនអាចទុកចិត្តលើទ្រង់បានឡើយ។ ដោយសារព្រះបែបនេះអាចប្រើវាដោយគ្មានគោលបំណង។ ព្រះមានឫទ្ធានុភាពមិនចេះចប់ ក្នុងពេលតែមួយ។ គាត់មានគុណធម៌នៃសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីស្មោះត្រង់។

4) គាត់យកចំនាក់ចំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាទៅប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសរបស់គាត់ហើយគាត់រក្សាកូនប្រុសដោយស្មោះត្រង់។ (19-37)

ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែលគាត់បានសន្យា។ Moody បាននិយាយថា ការសន្យារបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងរឹងមាំដោយសសរស្តម្ភទាំងបួន ហើយនិយាយថា "សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបញ្ឆោតទេ ចរិតលក្ខណៈមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់មិនភ្លេចការសន្យារបស់ទ្រង់ទេ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់មិនផ្លាស់ប្តូរការសន្យារបស់គាត់ទេ អំណាចរបស់គាត់បានសំរេចតាមការសន្យារបស់គាត់" ។ ព្រះរក្សាការសន្យារបស់លោកនូអេដល់ទីបញ្ចប់ ស្របតាមការសន្យាថានឹងសង្គ្រោះមនុស្សដែលលោកបានជាប់ឆ្នោត។ កាលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រះអង្គដាក់ទោសគេ។ ប៉ុន្តែការដាក់ទោសក៏នៅទីបំផុតគាត់ទទួលបានការផ្តល់ជំនួយសម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៨៩:១៩-៣៧។

2. ហេតុផលមួយដើម្បីជឿលើព្រះយ៉ាងមុតមាំ គឺសម្រាប់ព្រះជាអ្នកគ្រប់គ្រងទុក្ខវេទនា។ (១៩-៥២ ជាពិសេស ៣៨-៥២)

មនុស្សពុករលួយក៏អាចគ្រប់គ្រងស្ថានការណ៍បច្ចុប្បន្នបានដោយព្រះគុណរបស់ព្រះពេលខ្លះ។ ជាការពិតណាស់នៅលើពិភពលោកមិនមានករណីច្រើនទេ។ ព្រោះគេមានសតិសម្បជញ្ញៈ គេយកសកម្មភាពនៃការបង្រៀនទៅតាមស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ សតិសម្បជញ្ញៈដែលមានវិទ្យាសាស្ត្របង្រៀនដោយវា, អ្នកមានមនសិការនយោបាយប្រតិបត្តិដោយវា, មួយដើម្បី

មានមនសិការនៃសេចក្តីជំនឿព្យាយាមបង្រៀនដោយវា។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអំណាចបច្ចុប្បន្នមកដល់យើងយ៉ាងខ្លាំង មនសិការក៏ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលដែលបុរសនោះកើតជំងឺដ៏អាក្រក់មកលើគាត់ អារក្សឈឺក៏កើតមានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ មុនពេលមានជំងឺដ៏អាក្រក់ គាត់មិនអាចគិតអ្វីផ្សេងបានទេ។ គាត់គ្មានអ្នកផ្សេងក្រៅពីគិតថាជំងឺរបស់គាត់គួរតែជាសះស្បើយ។ ប្រសិនបើជំងឺរបស់គាត់បានជាសះស្បើយ នោះការគិតថាគាត់អាចធ្វើអ្វីបានតាមចិត្តនឹងកើតមានក្នុងខ្លួនគាត់។ សម្រាប់គាត់ វាពិបាកណាស់ដែលគាត់គិតដល់ភាពអាម៉ាស់ និងសីលធម៌ខ្លះ។ ដូចជាស្ថានភាពបន្ទាន់ដ៏ទំនើបបែបនេះ វាពិបាកណាស់ដែលបុរសពុករលួយរក្សាក្រមសីលធម៌។ ប៉ុន្តែកវីដែលសរសេរទំនុកតម្កើងនេះអះអាងថា ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់ជាតិ គេគួរសរសើរព្រះជារៀងរហូត។ តើគាត់អាចគិតបានយ៉ាងណាថាព្រះគុណបែបនេះ? តើគាត់មិនយល់ថាស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់ពិបាកទេឬ? វាមិនដែលទេ។ ដោយសារគាត់ដឹងថា ព្រះដែលមើលមិនឃើញគ្រប់គ្រងទុក្ខលំបាកទាំងអស់ (៤០-៤៤ សូមយោងទៅលើការបក

ស្រាយនៃ ខ ៥២) គាត់បានយកឈ្នះពេលបច្ចុប្បន្នបន្តាន់ ហើយមានចិត្តសរសើរព្រះ។ គាត់បានដឹងថាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺជាសិរីល្អរបស់គាត់ សុភមង្គលរបស់គាត់ និងការរីករាយរបស់គាត់។ គាត់ស្វែងរកការពិតជាងសុវត្ថិភាព សុចរិតជាងការរស់នៅរបស់គាត់ បើគេជឿលើព្រះ តែរក្សាសុវត្ថិភាពនៃជីវិត មានមនុស្សច្រើនណាស់ដែលមិនខ្វល់ពីភាពសុចរិត និងសីលធម៌។ អ្វីដែលអ្នកជឿសម័យនោះស្វែងរកគឺជីវិតនៅក្នុងលោកិយនេះ និងសម្ភារៈនៅក្នុងនោះច្រើនជាងភាពសុចរិត និងសីលធម៌។ វាជារឿងវេទនា។ ប្រសិនបើថ្ងៃនេះ អ្នកណារក្សាសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីអៀនខ្មាស អ្នកនោះនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅនៅឯកោ។ ប៉ុន្តែយើងមិនគួររស់នៅដូចគេទេ។

សត្វ ហើយក្លាយជាមិត្តនឹងសត្វ ហើយទទួលយកពិធីបុណ្យសពដោយដៃរបស់សត្វយ៉ាងខ្លាំង ជាជាងយើងគួរតែរស់នៅជាមួយព្រះតែម្នាក់ឯងយ៉ាងច្បាស់ ហើយគួរតែចង់ឱ្យមានតែព្រះទេដែលដឹងពីការចាកចេញរបស់យើង។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៦:១៥។

សេចក្តីអធិប្បាយ 100 បង្រៀនយើងពីរបៀបរាប់ថ្ងៃរបស់យើង។ (ទំនុកដំកើង ៩០:១-៧)

1. បំណងប្រាថ្នាដែលគាត់ចង់ធ្វើឱ្យយើងរាប់ថ្ងៃរបស់យើងគឺដូចគ្នាទៅនឹងអត្ថន័យដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ដឹងថាបុរសនោះជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍។

ត្រង់នេះ ដូចពាក្យ ខ៣-១០ មនុស្សគឺឥតប្រយោជន៍។ នោះគឺ 1) បុរសត្រឡប់ទៅធូលីដី។ (ខ៣) កាលដែលបុរសនោះគ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់គួរតែឯកោយ៉ាងនេះ។ សំណេរចាស់ពោលថា "មនុស្សត្រូវបានសង់ផ្នូររបស់មនុស្សស្លាប់ ហើយត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយ ភ្នំក៏ស្ងប់ស្ងាត់ ហើយព្រះច័ន្ទគង់នៅក្នុងថ្ងៃលិច"។ 2) បុរសគឺជាពេលមួយ។ (៥-៦) ម៉ូសេបានចង្អុលទៅជីវិតទាំងមូលរបស់បុរសនៅក្នុងទំនុកតម្កើងនេះថា៖ ប៉ែគប្រៀបដូចជាសុបិន ដូចជាស្មៅដែលដុះឡើងវិញនៅពេលព្រឹក៖" ដាវីឌបាននិយាយថា ទំនុកតម្កើង ៣៨:៥ “របួសរបស់ខ្ញុំមានក្លិនស្អុយ និងរមាស់ដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្ញុំ” ដោយសារតែការពិតនេះប្រាកដណាស់ កវីដែលមិនជឿក៏បន្លឺសំឡេងដូចជា “ កំភួនជើងពណ៌សឆ្លងកាត់តាមរន្ធ។ ៣) បុរសមានតែការលះបង់ និងទុក្ខពេញមួយជីវិត។ (ខ១០)

ដូចបានពោលខាងលើ កាលណាយើងដឹងពីភាពឥតប្រយោជន៍នៃជីវិតរបស់យើង យើងអាចភ្ជាប់ចិត្តរបស់យើងចំពោះព្រះ ហើយសម្លឹងមើលតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើលសាស. ១២:៧, ៨, ១៣, ១៤ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សទេ តែជារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបាទដាវីឌទូលថា៖ ឯបពិត្រព្រះអម្ចាស់!

ក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងអ្នក។ (ទំនុកដំកើង ៣៩:៧) ពេត្រុសទី១ ១:២៤, ២៥) សូមយោងទៅយ៉ូហានទី១ ២:១៧។

2. បំណងប្រាថ្នាដែលគាត់ចង់ធ្វើឱ្យយើងរាប់ថ្ងៃរបស់យើងបង្រៀនថាយើងមិនផ្ញើថ្ងៃរបស់យើងដោយឥតប្រយោជន៍ប៉ុន្តែរក្សាឱ្យមានតម្លៃ។

អេភេសូ 5:15-16 បាននិយាយថា “ចូរមើលឱ្យច្បាស់ថាអ្នកដើរដោយរបៀបណា មិនមែនជាមនុស្សល្ងង់ទេ តែជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ដោយប្រើប្រាស់ពេលវេលាឱ្យបានល្អបំផុត ព្រោះថ្ងៃនោះអាក្រក់ណាស់។ “។ វិធីសាស្ត្រដែលយើងរាប់ថ្ងៃរបស់យើងបានត្រឹមត្រូវ ត្រូវបានបង្រៀនដោយព្រះយេស៊ូវ ពោលគឺវាគឺជាពាក្យថា “ដូច្នេះកុំខ្វល់ខ្វាយអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ត្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយចំពោះខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃគឺជាបញ្ហារបស់វា” ។ ពាក្យនេះបង្រៀនសេចក្តីពិតពីរយ៉ាងដល់យើង។ ពោលគឺ ១) យើងមិនគួរជឿថ្ងៃអនាគតទេ យើងគួររស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ ដោយស្គាល់បច្ចុប្បន្នកាលឱ្យមានតម្លៃជាង ១០០០ឆ្នាំទៅអនាគត។ ២) គាត់មិនគួរធ្វើតាមការសប្បាយទេ ប៉ុន្តែគួរតែទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ ហើយគួរតែទទួលបានការពេញចិត្តដោយការកាន់ឈើឆ្កាងថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ Augustine បាននិយាយថា "យើងគួរតែចាត់ទុកថ្ងៃដែលយើងជួបជារៀងរាល់ថ្ងៃជាថ្ងៃចុងក្រោយរបស់យើង" ។ Moody បាននិយាយថា

“ថ្ងៃចុងក្រោយគឺលាក់បាំង មិនដឹងថ្ងៃណា។ គោលបំណងដែលគេបិទបាំងគឺធ្វើឱ្យយើងរស់នៅពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃដោយប្រុងប្រយ័ត្ន™។ គាត់និយាយម្តងទៀតថា “ខ្ញុំឆ្លងកាត់ពិភពលោកនេះតែម្តងគត់។ ដូច្នេះហើយ តាមផ្លូវឆ្លងកាត់ បើខ្ញុំប្រតិបត្តិដោយចិត្តល្អ ឬខ្ញុំជួយអ្នកដ៏ទៃ យើងមិនគួរពន្យារពេល មិនធ្វេសប្រហែសទេ តែត្រូវធ្វើភ្លាមៗ។ ព្រោះខ្ញុំគ្មានឱកាសឆ្លងកាត់ផ្លូវនេះទេ™។ (Moody, Notes from My Bible ទំព័រ ៤-៧៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 101 អំពីការមានអាយុយឺនយូរ (ទំនុកតម្កើង 91:16)

1. អាយុវែងគឺជាវត្តមានរបស់ព្រះ។

សុភាសិត 16:31 ចែងថា៖ ឯសក់ស្កូវជាមកុដនៃសិរីល្អ វាត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជីវិតសុចរិត™។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ការពិតដែលមនុស្សសុចរិតរស់នៅបានយូរត្រូវបានបង្ហាញ។ ពាក្យថា ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណនៃអាយុយឺនយូរ ចេញមកពី អេភេសូរ 6:2,3 “គោរពមាតាបិតារបស់អ្នក” (នេះគឺជាបញ្ញត្តិដំបូងដែលមានការសន្យា) “ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសុខសប្បាយជាមួយអ្នក។ អាចរស់នៅបានយូរនៅលើទឹកដី។ ឪពុកទាំងឡាយអើយ ចូរកុំញុះញង់កូនរបស់អ្នកឲ្យខឹងឡើយ ចូរនាំគេឡើងតាមការប្រៀនប្រដៅ និងការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់។ “។ ទំនុកតម្កើង 91:16 ចែងថា៖ ឯខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្តដោយអាយុវែង

ហើយបង្ហាញគាត់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ™។ ដូច្នេះ ការដែលមនុស្សសុចរិតមានអាយុវែង ប្រាកដជាជាបញ្ហា។ (គឺ ២៧:១) ពិភពលោកមានករណីជាច្រើនដែលមនុស្សអាក្រក់មានអាយុវែង។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៣:១-២។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺថា យើងគួរតែយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ១) ពាក្យថា មនុស្សសុចរិតទទួលពរអាយុវែង មិនមែនមានន័យថា អ្នកណាសុចរិតបែបនេះទេ។

ទទួលបានរង្វាន់នៃអាយុវែង។ អត្ថន័យបែបនេះមិនបង្ហាញនៅក្នុងទំនុកតម្កើង 91:16, អេភេសូរ 6:12 មិននិយាយទេ ហើយសុភាសិត 16:31 ក៏មិននិយាយដែរ។ ២) រង្វាន់ដែលព្រះប្រទានដល់មនុស្សសុចរិតមិនមានកំណត់ត្រឹមតែអាយុវែងនៃជីវិតផ្លូវកាយប៉ុណ្ណោះទេ។ រង្វាន់ក្នុងរឿងជាច្រើនមានការសន្យានៃជីវិតក្នុងលោកខាងមុខ ច្រើនជាង

ជីវិតក្នុងលោកនេះ។ (ទំនុកដំកើង ១១៦:១៥ មថ ១០:២៨) ៣) ព្រះបានសន្យានឹងរង្វាន់ដែលបានប្រទានដល់មនុស្សសុចរិតជារង្វាន់ជាច្រើន ហើយទ្រង់ក៏អនុវត្តវាដោយខ្លួនឯងដែរ។ ប៉ុន្តែពាក្យសន្យាដែលលោកបានឲ្យនោះមិនបានសម្រេចដោយស្វ័យប្រវត្តិទេ។ ដោយសារព្រះប្រតិបត្តិតាមការសន្យាដោយខ្លួនឯង បុរសសុចរិតមួយចំនួនបានសម្រេច ហើយមនុស្សសុចរិតម្នាក់ទៀតក៏សម្រេចដូចការសន្យានោះ។ ដូច្នេះ រាស្ត្រនៃព្រះទទួលបានការសន្យាជាច្រើននៃរង្វាន់ក្នុងបទគម្ពីរ ពួកគេមិនគួរសម្លឹងមើលតែរង្វាន់នោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវសម្លឹងមើលតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលប្រទានការសន្យានេះ ហើយសម្រេចវា។

យើងមិនគួរព្រងើយពាក្យអំពីរង្វាន់នៃព្រះនៃព្រះឡើយ។ នៅពេលដែលយើងទទួលបានអ្វីដែលប្រាកដក្នុងការសន្យាទាំងអស់ យើងគួរតែប្រកាន់យកភាពតានតឹង និងអាកប្បកិរិយារង់ចាំសម្រាប់យើងមិនដឹងថាគាត់ផ្តល់អ្វីដល់យើងទេ។ ពេលយើងគិតអំពីការសន្យារបស់ព្រះ យើងមិនគួរប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគេដូចជាច្បាប់មេកានិកដែលគ្មានបុគ្គលនោះទេ។ ពេលណាក៏ដោយ យើងគួររស់នៅដើម្បីចាត់ទុកព្រះជាជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន។ ជាពិសេស យើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះពិភពលោកនៃព្រះដូច្នេះ។

2. តម្លៃនៃអាយុវែង

ជីវិតដ៏យូរអង្វែងត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ ច្បាស់ជាយើងគួរធ្វើយ៉ាងណា! វាមិនមានន័យទេដែលថាមនុស្សម្នាក់ដើម្បីរស់នៅបានយូរដើម្បីឱ្យមានបទពិសោធន៍ច្រើន; ក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ គាត់ផ្តល់មេរៀនធ្ងន់ដល់មន្ត្រីក្រោមឱវាទ និងយុវជន។ មនុស្សទូទៅក៏បង្ហាញនូវស្នាដៃដ៏អស្ចារ្យដោយមានរបស់ដែលគាត់បានដើរពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ និងព្រះគុណដែលបានដំឡើងរបស់គាត់កាលពីឆ្នាំមុន។ Kant បានបោះពុម្ពផ្សាយស្នាដៃដ៏ល្បី

ល្បាញ "Anthropology" និង "Ethic Philosophy" ជាដើម។ នៅអាយុ 74 ឆ្នាំ។ Verdi បានផ្តល់ឱ្យ Ave Maris ជាដើម។ នៅអាយុ 85 ឆ្នាំ Goethe បានសរសេរ Faust នៅអាយុ 80 ឆ្នាំ Tennyson បានសរសេរកំណាព្យដ៏ល្បីល្បាញ "ឆ្លងកាត់របារ" ។

ជាពិសេស តើពេលវេលាដ៏មានតម្លៃប៉ុណ្ណាដែលអ្នកជឿមាន! “ហើយគាត់បាននិយាយថា “ស្បថជាមួយខ្ញុំ” ហើយគាត់បានស្បថនឹងគាត់។ អ៊ីស្រាអែលក៏ក្រាបលើក្បាលគ្រែ™។ (លោកុប្បត្តិ ៤៧:៣១ ហេ. ១១:២១) នេះជាសញ្ញាសម្គាល់ថាជីវិតដែលគោរពព្រះរបស់គាត់មិនបានបាត់ទៅវិញនៅពេលចាស់របស់គាត់ដែរ។ ការពិតផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណដល់មនុស្សចាស់ទាំងអស់ឱ្យក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយហើយបុរសដើម្បីឱ្យមានបេះដូងចាស់នៅវ័យក្មេង។ ហេតុអ្វីបានជាវាជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿដែលយ៉ាកុបថ្វាយបង្គំនៅលើគ្រែរបស់គាត់? គឺដូចដែលគាត់បានសុំយ៉ូសែបថា គាត់មិនត្រូវបញ្ចុះនៅស្រុកអេស៊ីបទេ ប៉ុន្តែកប់នៅស្រុកកាណាន (Makbela den) យ៉ូសែបបានឆ្លើយថាធ្វើដូច្នេះ គាត់បានប្រាប់យ៉ូសែបឱ្យធ្វើសច្ចាប្រណិធាន ហើយគោរពសច្ចានៅក្បាលគ្រែរបស់គាត់។ តើមូលហេតុអ្វីដែលគាត់សុំទិញសពនៅស្រុកកាណាន? ដោយសារគាត់ជឿថា ដូចជាកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់អ័ប្រាហាំ ជាចុងក្រោយកូនចៅរបស់គាត់ត្រូវបានត្រឡប់ទៅស្រុកកាណានវិញ។ (ហេ.

3. ចូរយើងគោរពបុរសចំណាស់។

លេវីវិន័យ 19:32 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯអ្នកត្រូវក្រោកឈរនៅមុខក្បាលស្កូវ ហើយគោរពមុខមនុស្សចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងកោតខ្លាចព្រះរបស់អ្នក៖ យើងជាព្រះយេហូ

វ៉ា™។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលយើងគួរគោរពចំពោះមុខបុរសចំណាស់? ដោយសារ វាជាការកោតខ្ពាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ពេលទ្រង់ប្រហារជីវិត។ ប្រសិនបើបុរសមើលងាយ មនុស្សចាស់ នោះប្រៀបដូចជាការដែលគាត់មើលងាយរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បីឲ្យគាត់ មានអាយុវែង។ Duet 30:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះ របស់អ្នក ដោយស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអង្គ ហើយកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះអង្គ ដ្បិតព្រះ អង្គជាអាយុជីវិត និងរយៈពេលនៃថ្ងៃរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកបានរស់នៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះ អម្ចាស់បានស្បថចំពោះបុព្វបុរសរបស់អ្នក គឺលោកអប្រាហាំ។ ដល់អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប ដើម្បីឲ្យគេ™។ “, ទំនុកតម្កើង ៣៦:៩ បាននិយាយថា “ដ្បិតអ្នកគឺជាប្រភពនៃជីវិត។ យើងឃើញពន្លឺនៅក្នុងពន្លឺរបស់អ្នក”។

ការពិតដែលថាជីវិតរបស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគឺជាអ្វីដែលយើងដឹងតាមរយៈបទ ពិសោធន៍របស់យើង។ ទោះបីជានរណាម្នាក់មានសុខភាពល្អក៏ដោយ មានករណីជាច្រើន ដែលត្រូវស្លាប់នៅដំណាក់កាលដំបូង ទោះបីជាគាត់ជាមនុស្សទន់ខ្សោយក៏ដោយ គាត់អាច រស់នៅបានយូរ។ បុរសមិនអាចផ្លាស់ប្តូរជីវិតដែលព្រះបានតែងតាំងដោយវិធីសាស្ត្រ ណាមួយឡើយ។ (ម៉ាថាយ ៦:២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 102 លក្ខណៈបីយ៉ាងនៃពួកបរិសុទ្ធដែលការពារដោយព្រះ (ទំនុកដំកើង ៩១:១៤-១៦)

ទំនុកតម្កើងនេះចែងថា ចំណងជើងដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលបានការការពារពីព្រះ។ ការសន្និដ្ឋានប្រាប់ពីលក្ខណៈបីយ៉ាងនៃពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលបានការការពារពីព្រះយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ។ នោះគឺ ខ ១៤, ១៥ បានមានប្រសាសន៍ថា ដំ ដំ ដោយសារគាត់កាន់ជាប់នឹងខ្ញុំដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះខ្ញុំនឹងរំដោះគាត់; ខ្ញុំនឹងការពារគាត់ ព្រោះគាត់ស្គាល់ឈ្មោះខ្ញុំ។ ពេលគាត់ហៅមកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឆ្លើយគាត់។ ខ្ញុំនឹងនៅជាមួយគាត់ក្នុងគ្រាលំបាក។ ខ្ញុំនឹងជួយសង្គ្រោះគាត់ ហើយគោរពគាត់™។

1. ស្រឡាញ់ព្រះ (ខ 14 ក)

ជំនឿមិនត្រឹមតែជាការទទួលយកបញ្ហាទៅនឹងការពិតប៉ុណ្ណោះទេ។ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានជំរុញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ វាដូចជាសកម្មភាពដែលទារកជឿជាក់លើម្តាយរបស់គាត់ ហើយទៅរកគាត់ ស្រឡាញ់គាត់ ហើយពឹងគាត់។ បើយើងមានកម្រិតដើម្បីទទួលស្គាល់តែបញ្ហា ហើយមិនប្រកាន់យកការសង្ស័យ នោះមិនមែនហៅថាមានជំនឿទេ។ ជំនឿទទួលយកបញ្ហាទាំងអស់សម្រាប់ការស្រឡាញ់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកស្វែងរកគាត់ ហើយដើរទៅរកទ្រង់។ ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បាននិយាយថា “ទោះជាអារក្សរាវាំងជញ្ជាំងថ្មពីមុខខ្ញុំឆ្ពោះទៅរកព្រះក៏ដោយ ខ្ញុំក៏ទម្លុះជញ្ជាំងថ្ម ហើយចូលទៅក្នុងនោះ ខ្ញុំនឹងជឿលើវា” ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ប្រទានឲ្យសូម្បីតែកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើងរាល់គ្នា បើយើងជាអ្នកជឿ នោះយើងនឹងស្រឡាញ់ទ្រង់។ សម្រាប់ការស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជា

សញ្ញាបង្ហាញឱ្យឃើញពីសេចក្តីជំនឿដ៏មហិមា វាជាអត្ថប្រយោជន៍ដ៏សក្តិសម ដែលអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានរួបរួមក្នុងតែមនុស្សតែមួយប៉ុណ្ណោះដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់។

2. ការស្គាល់ព្រះនាមរបស់ព្រះ (ខ ១៤ ខ)

ថាអ្នកជឿមិនស្គាល់ព្រះជាទូទៅទេ ប៉ុន្តែថាព្រះជាប្រភពនៃសេចក្តីពិត សិទ្ធិអំណាច និងជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ។ សកម្មភាពនៃចំណេះដឹងបែបនេះមានការគោរពប្រតិបត្តិក្នុងជីវិតពិតចុងក្រោយ។ ដ្បិតចៀមស្គាល់អ្នកគង្វាល វាតាមគាត់។ (យ៉ូហាន ១០:៤, ៥, ១៤, ១៦, ២៧) ការពិតដែលចៀមដើរតាមអ្នកគង្វាលជាលក្ខណៈនៃចំណេះដឹងថាចៀមស្គាល់អ្នកគង្វាល។ ចំណេះដែលយើងស្គាល់អ្នកគង្វាលដូច្នេះ។ ដូច្នេះ Moody បាននិយាយថា "ជំនឿគឺជាការលះបង់នៃការយល់ដឹងដល់ព្រះ" ។

3. ការអធិស្ឋានដល់ព្រះ (ខ ១៥)

ពាក្យថា “ពេលគាត់ហៅមកខ្ញុំ” នៅក្នុងខទី 15 គឺ Ikraeni (יִקְרָאנִי) ជាភាសាហេព្រើរដែលមិនមែនមានន័យថាការអធិស្ឋានបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានបន្ត។ ហើយនៅក្នុងបរិបទ ការអធិស្ឋានត្រូវបានបង្ហាញថាជាអនាគតនៃជីវិតនៅទីនេះ។ ពួកបរិសុទ្ធតែងតែអធិស្ឋាន។ គាត់ផ្តាស់ប្តូរជីវិតរបស់គាត់ទៅជាការអធិស្ឋាន។ ពេលគាត់បន់ស្រន់តែបបួរមាត់ គាត់មិនបង្ហាញចិត្តស្មោះត្រង់ទេ។ បុរសនៃការអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់ចូលទៅក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់។ វាជារឿងធម្មតាទេដែលបន្ទាប់ពីគាត់បានអធិស្ឋានពីរបីនាទី ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ពិភពលោកនេះពេញមួយថ្ងៃ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់មិនទទួលបានចម្លើយទេ។ ដូច្នេះ Andrew Murray

បាននិយាយដូច្នេះ។ នោះគឺ ប៉ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើងនៅពេលណាមួយឡើយ។ ព្រោះជាសំឡេងដែលបេះដូងយើងប្រាថ្នាចង់បានពិភពលោកនិង

ការស្រែកគឺខ្ពស់ជាងសំឡេងនៃការអធិស្ឋានរបស់យើង™។ មនុស្សដែលទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន គឺជាមនុស្សដែលបានកែប្រែជីវិតរបស់ពួកគេដូចជាការអធិស្ឋាន™។ ម៉្យាងទៀតក្នុងចំណោមពួកគេ ទាហានរក្សាលើពិភពលោកនៃព្រះនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់ជាអ្នករឹងមាំ ហើយអ្នកជំនួញរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអ្នកជំនួញក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់។ លោក Charles Gordon ដែលជាឧត្តមសេនីយដ៏ល្បីល្បាញរបស់អង់គ្លេស បានរក្សាសន្តិភាពនៃសង្គ្រាមស៊ីវិលនៅក្នុងប្រទេសចិន ហើយបានជះឥទ្ធិពលជាប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ។ (ឆ្នាំ 1860) គាត់មិនមានបេះដូងកិត្តិយសឥតប្រយោជន៍ទេ ក្នុងនាមជាអ្នករឹងមាំ ហើយបានលះបង់ប្រាក់ខែស្ទើរតែទាំងអស់របស់គាត់ដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ។ ទ្រង់បានអធិស្ឋានដល់ខ្លាំងសត្រូវក្នុងការច្បាំងតាមព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរ។ អាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះនៃសង្គ្រាមរបស់គាត់គឺនៅទីនោះ។ កាលដែលគាត់អធិស្ឋានឲ្យបុរសដែលច្រណែននឹងខ្លួនឯង នោះចិត្តច្រណែនបានបាត់ទៅហើយ។ ឧត្តមសេនីយ Cromwell ប្រាថ្នាចង់បានសន្តិភាព ប៉ុន្តែជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ដើម្បីស្វែងរកសន្តិភាពដោយបទគម្ពីរ។ Carlyle បាននិយាយថា “Cromwell មិនមែនជាមនុស្សដែលពឹងផ្អែកលើនោះទេ។

ព្រះមានតែនៅក្នុងថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ គ្រប់ពេលវេលា កន្លែងណា និងព្រឹត្តិការណ៍ណាមួយដែលគាត់ជឿលើព្រះអម្ចាស់™។

4. កិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិសម្រាប់អ្នកជឿ។

Moody បានចង្អុលលើរឿងប្រាំពីរដែលព្រះប្រតិបត្តិសម្រាប់អ្នកជឿ។ នៅក្នុង ខ ១៤-១៦ ។ នោះគឺ 1) សង្គ្រោះគាត់ 2) លើកគាត់ 3) ផ្តល់ចម្លើយសម្រាប់គាត់ 4) ដើម្បីនៅជាមួយគាត់ក្នុងគ្រាទុក្ខព្រួយ 6) លើកតម្កើងគាត់ 6) ធ្វើឱ្យគាត់គ្រប់គ្រាន់ 7) បង្ហាញការសង្គ្រោះដល់គាត់។ គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 103 ផ្នែកនៃមនុស្សសុចរិត និងម្នាក់នៃមនុស្សអាក្រក់ (ទំនុកដំកើង 92:1-5)

1. ទោះជាមនុស្សអាក្រក់ធំឡើងជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ ក៏ត្រូវបំផ្លាញចោលជារៀងរហូត។ (ខ៧)

1) ពាក្យថាមនុស្សអាក្រក់ធំឡើងដូចស្មៅ មានន័យថាខ្លួនធំឡើងដោយពាក្យមិនពិត។ ទំនុកតម្កើង 129:6 បានចង្អុលទៅមនុស្សអាក្រក់ ហើយនិយាយថា “សូមឲ្យគេបានដូចស្មៅនៅលើដំបូលផ្ទះ ដែលក្រៀមស្វិតមុននឹងធំឡើង” តែងតែមានអ្វីដែលទទួលបានជោគជ័យដោយមនុស្សមិនពិតយ៉ាងអាប់រហ័ស មិនមែនជាពរទេ តែត្រូវវេទនា។ សុភាសិត 20:21 ចែងថា៖ បំមរតកដែលបានមកដោយប្រញាប់ពីដើមដំបូង នឹងមិនបានពរនៅទីបញ្ចប់ឡើយ™។ សុភាសិត 21:4 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំភ្នែកក្រអឺតក្រទម និងចិត្តឆ្មើងឆ្មៃ ជាចង្កៀងនៃមនុស្សអាក្រក់ ជាអំពើបាប។ សុភាសិត 20:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំនំបុ័ងដែលបានដោយការបោកបញ្ឆោត នោះផ្អែមដល់មនុស្ស
ប៉ុន្តែក្រោយមក មាត់គាត់នឹងពេញទៅដោយក្រួស™។

2) ពាក្យថា មនុស្សអាក្រក់ធំឡើងដូចស្មៅ មានន័យថា មនុស្សអាក្រក់បានចម្រើនតែក្នុងលោកប៉ុណ្ណោះ តែគ្មានសង្ឃឹមក្នុងលោកខាងមុខឡើយ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ១៧:១៤ ចង្អុលទៅផ្នែកនៃពិភពលោកនេះ ហើយមានប្រសាសន៍ថា បំឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ពីមនុស្សដោយដៃទ្រង់ ពីមនុស្សលោកនេះ ដែលចំណែកក្នុងជីវិតនេះ។ អ្នកបំពេញស្បូនរបស់ពួកគេដោយទ្រព្យសម្បត្តិ ពួកគេពេញចិត្តនឹងកូន ហើយពួកគេបានបន្សល់ទុកនូវភាពបរិបូររបស់ពួកគេដល់ទារក™។ មនុស្សអាក្រក់មានតែលោកីយ៍នេះជាចំណែករបស់គេ។ ដូច្នេះ

ចំពោះអត្ថបទរបស់យើង ។ ទោះបីមនុស្សអាក្រក់ដុះពន្លកដូចស្មៅក៏ដោយ™ Moody បានបកស្រាយថា “ស្មៅដុះឡើងទីបំផុត វាគួរតែដូចជាឥន្ធន:ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចថាមនុស្សអាក្រក់មានភាពចម្រុងចម្រើន ប៉ុន្តែទីបំផុតគេក្លាយទៅដូចជាឥន្ធន:™។

2. មនុស្សសុចរិតត្រូវបានបៀតបៀនក្នុងលោកដោយមនុស្សអាក្រក់ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់បានទទួលព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយបានរុងរឿងជារៀងរហូត។

ខទី ៩-១៥ បង្ហាញថា មនុស្សសុចរិតត្រូវរងទុក្ខដោយមនុស្សអាក្រក់ ហើយស្រែកឃ្លាន។ ព្រះតែងតែមិនអនុញ្ញាតឱ្យមានបរិយាកាសសន្តិភាពដល់អ្នកជឿ។ ប្រសិនបើដើម្បីរីករាយនឹងជីវិតដ៏សុខសាន្តក្នុងលោកគឺជាចំណែកនៃពួកបរិសុទ្ធ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែលត្រូវជឿដូច្នេះ សកម្មភាពដ៏ល្អបំផុតបានក្លាយជាទុក្ករបុគ្គល? ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រាកដក្នុងលោកនេះ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានលាតត្រដាងពីកិច្ចការដែលព្រះបានសង្គ្រោះពួកគេឱ្យរួចពីការរងទុក្ខយ៉ាងច្រើនក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ វាជាអ្វីដែលព្រះបានសន្យា។ (ទំនុក. ៩១:១៤, ១៥) ប៉ុន្តែជាទូទៅ ពួកគេទទួលរងទុក្ខវេទនាក្នុងពិភពលោក។ ជំនួសមកវិញ 1) មនុស្សសុចរិត (ពួកបរិសុទ្ធ) បង្កើតផលច្រើនជាងខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងលោកនេះ។ (ខ១៤) មថ ១៩:២៩ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯហើយអ្នកណាដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ បងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុក ឬ

ម្តាយ ឬកូន ឬទឹកដី សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់នាមខ្ញុំ នឹងទទួលបានមួយរយដង ហើយនឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជាមរតក™។ សូមយោងទៅ ម៉ាកុស ១០:២៩, ៣០ ២) ទោះជាមនុស្សសុចរិតបានស្លាប់ក៏ដោយ គាត់គួរទទួលពរ។ ទំនុកតម្កើង 17:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមើលមុខអ្នកដោយសុចរិត។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងពេញ

ចិត្តនឹងរូបរាងរបស់អ្នក™។ ទំនុកតម្កើង 116:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំសេចក្តីស្លាប់
របស់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ដ៏វិសេសនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™។ ដូចជាខគម្ពីរទី ១៣
របស់យើងបានចែងថា កាលគាត់ប្រៀបដូចជាដើមតាត្រៅ បំគេបានដាំនៅក្នុងព្រះដំណាក់
នៃព្រះយេហូវ៉ា™ នោះគាត់នៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ា គាត់នឹងទៅជាគ្រួសារដ៏អស់
កល្បរបស់ព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ បំអ្នកដែលស្រែក
ឃ្លានឥឡូវនេះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នានឹងបានឆ្អែត។ បំអ្នកដែលយំឥឡូវនេះ
មានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតអ្នកនឹងសើច™។ (លូកា ៦:២១)
ដូច្នេះ ដូចបានពោលមកខាងលើនេះ ថ្វីបើមនុស្សអាក្រក់បានចម្រើនជាបណ្តោះអាសន្នក្តី
ក៏មនុស្សសុចរិតគួរចម្រើនដល់ផល។ (អារម្មណ៍)

សេចក្តីអធិប្បាយ 104 ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មេកំណាច និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្ស សុចរិត (ទំនុកដំកើង ៩៤:១-២៣)

ទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយថា មនុស្សទុច្ចរិតដែលល្ងង់ខ្លៅត្រូវបំផ្លាញដោយការទទួលទណ្ឌកម្ម (ខ១០) ប៉ុន្តែ ទោះបីជាមនុស្សសុចរិតត្រូវបានគេប្រដៅ (ទុក្ខលំបាក ឬការបៀតបៀន) គាត់មានសេចក្តីសុខសាន្ត ហើយទីបំផុតគាត់បានរួចជីវិត។

1. ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ និងក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សសុចរិត។ (៤-១១)

តើភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សអាក្រក់ដោយអ្វី (ឥតប្រយោជន៍ é ខ ១១) ? 1) វាត្រូវបានបង្ហាញជាអំពើបាប។ ជាពិសេសសម្រាប់ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដើម្បីបះបោររាស្ត្ររបស់ព្រះ (៤-៦) វាគឺជាអំពើបាបដែលមិនអើពើ។ (សូមមើលការបកស្រាយនៃទំនុកតម្កើង ១៤:៤, ៩៤:៥, ៦) ២) វាត្រូវបានលាតត្រដាងដោយការនិយាយថា៖ ឯហើយគេនិយាយថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាមិនឃើញទេ។ ព្រះនៃយ៉ាកុបមិនយល់ឃើញទេ™។ (ខ.៧) វាក៏ជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេដែរ។ (ខ៨) ដ្បិតគេមិនដឹងថាប្រភពនៃចំណេះពិតទាំងអស់គឺព្រះទេ ពួកគេជាមនុស្សល្ងង់។ ចំណេះអំពីព្រះគឺជាការមានខ្លួនឯងជារៀងរហូត និងជាប្រភពនៃចំណេះទាំងអស់។ ដូច្នេះ ខទី ៩ ក្នុងទំនុកតម្កើងនេះថា ឯអ្នកណាដាំត្រចៀកមិនឮឬ? អ្នកដែលបង្កើតភ្នែក គាត់មើលមិនឃើញឬ?™។ ពាក្យនេះមានន័យថា ចំណេះអំពីព្រះជាប្រភពនៃចំណេះពិតទាំងអស់ និងច្បាប់។ កវីនេះចង្អុលបង្ហាញអំពីឧទាហរណ៍នៃត្រចៀកនិងភ្នែកក្នុងវត្ថុបញ្ជានិងការពិតថាតើគេបង្កើតដោយប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណា។ ក្នុងចំណោមអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពិភពធម្មជាតិមានតែត្រចៀកនិងភ្នែកប៉ុណ្ណោះដែលកើតឡើងដោយប្រាជ្ញា អ្វីៗទាំងអស់បានធ្វើដូច្នេះ។ ឥឡូវនេះនៅពេលយើងគិតពីអត្ថបទ

គិតអំពីត្រចៀកនិងភ្នែក។ 1) "ត្រចៀក" ដំបូងត្រូវបានបង្ហាញតួអក្សរបញ្ជាតាមរយៈត្រចៀក។ កាសស្តាប់ត្រចៀកមានគោលបំណងដឹងពីរលកនៃសម្លេង។ ហើយត្រចៀកត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីទទួលបានសំឡេងញ័រ។ ដូច្នេះសម្លេងត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងសរសៃប្រសាទ។ វាពិបាកណាស់ដែលការអភិវឌ្ឍន៍វិទ្យាសាស្ត្រសហសម័យបង្កើតប្រព័ន្ធសិប្បកម្មបែបនេះ។ ២) សម្រាប់ភ្នែកមានកែវភ្នែកសម្រាប់គ្រប់គ្រងទំហំនៃពន្លឺ និងជូនដំណឹងដល់សរសៃប្រសាទអុបទិក។ សាច់ដុំដែលភ្ជាប់គឺល្អដូចសក់។ ពួកគេល្អណាស់ដែលបុរសនោះ ថែមទាំងមិនអាចគិតចង់ធ្វើវាបានទៀតផង។

ដូចការលើកឡើងខាងលើ សម្រាប់អ្នកធ្វើរឿងចម្លែកបែបនេះ គឺគ្រាន់តែជាព្រះទេ ជាក់ស្តែង ចំណេះដឹងរបស់គាត់គឺអស្ចារ្យណាស់។ ទំនុកតម្កើងបាននិយាយយ៉ាងមុតមាំថា មនុស្សអាក្រក់ដែលល្ងង់ខ្លៅត្រូវបំផ្លាញជាប្រាកដ។ (១០, ២៣)

2. ការរងទុក្ខដែលមនុស្សសុចរិតបានទទួល និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ (12-19)

ទោះបីមនុស្សសុចរិតត្រូវគេបៀតបៀនដោយមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក៏គាត់ទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងនោះ ហើយក្រោយមកគាត់គួរបានសង្គ្រោះ។ យោងទៅការបកស្រាយនៃខទី 13. ទំនុកតម្កើង 127:2 បាននិយាយថា “វាឥតប្រយោជន៍ទេដែលអ្នកក្រោកពីព្រលឹម ហើយចូលសម្រាកយឺត ដោយបរិភោគនំប៉័ងនៃនឿយហត់។ ព្រោះគាត់បានដេកលក់ជាទីស្រឡាញ់™។ ពាក្យ ប៉ដេកលក់™ មានន័យថាផ្តល់សន្តិភាព។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅលើពិភពលោកអ្នក។

នឹងមានទុក្ខព្រួយ។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានយកឈ្នះពិភពលោកហើយ” ។ ទុក្ខវេទនា និងបញ្ហាមិនអាចធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធក្លាយជាទុក្ខបានឡើយ។

ដោយសារអ្នកជឿយកការអធិស្ឋានជាច្រើននៅក្នុងវា ហើយចូលទៅជិតព្រះគ្រីស្ទកាន់តែជិត នោះពួកគេទទួលបានសន្តិភាព។

Ridley ដែលជាទុក្ករបុគ្គលម្នាក់ត្រូវបានប្អូនប្រុសរបស់គាត់មកសួរសុខទុក្ខនៅយប់មុនពេលធ្វើទុក្ករកម្មរបស់គាត់ ហើយបានសុំឱ្យគាត់ដេកជាមួយគាត់ដើម្បីលួងលោមគាត់ គាត់បដិសេធសំណើរបស់គាត់ដោយនិយាយថាគាត់ដេកដោយសន្តិភាពមួយយប់ ហើយបន្ទាប់មកនៅថ្ងៃបន្ទាប់គាត់នឹងត្រូវធ្វើទុក្ករកម្ម។ Marquis ដំបូងនៃ Argyle គឺជាបុរសកំសាកដែលសំខាន់គាត់បានដេកពីរថ្ងៃនៅយប់មុន។ ការពិតនេះជាអ្វីដែលលោក David Dickson ស្នាក់នៅក្នុងទីបន្ទាល់ក្នុងបន្ទប់តែមួយរបស់គាត់។ James Guthrie បាននិយាយនៅពេលព្រឹកនៃការធ្វើទុក្ករកម្មរបស់គាត់ថា "ល្អ ល្អ ថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ Good ។ សូមរីករាយនិងរីករាយនៅថ្ងៃនេះ™។ គាត់បាននិយាយនៅឯរន្ទាថា "ខ្ញុំសូមព្រះនៅទីនេះ។ ខ្ញុំមិនដូរចូលក្នុងវាំងទេ™។ ម្ចាលឧបាលិ ទទួលយកនូវទុក្ខទាំងអស់ដោយចិត្តស្ងប់។ សម្រាប់ពួកគេ ទុក្ករបុគ្គល ខាងលើទាំងអស់ គឺជារង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ។ ប្រសិនបើការពិតដែលថាពួកគេគួរតែបានរួចផុតពីការរងទុក្ខនោះគឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែសង្គ្រោះពួកគេជាប្រាកដ។ ការពិតដែលថាពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងការរងទុក្ខត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីទុក្ខវេទនាបានកើតឡើងជាច្រើននៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ពួកបរិសុទ្ធទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ភ្លឺស្វាងបន្ថែមទៀតក្នុងការរងទុក្ខដោយចិត្តសន្តិវិធី ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 105 កិច្ចការបីដែលអ្នកជឿគួរធ្វើ។ (ទំនុកដំកើង ៩៥:១-១១)

1. អ្នកជឿសរសើរព្រះ។

បទគម្ពីរបង្ហាញពាក្យជាច្រើន "សរសើរ" ។ ដោយសារតែការពិតត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់សម្រាប់សារៈសំខាន់របស់វា។ ខគម្ពីរ 1, 2 របស់យើងក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ផងដែរ។ ពេលដែលគាត់មានភាពរីករាយ គាត់អាចសរសើរបាន ដូច្នេះអំណរគឺជាបញ្ហាចម្បង។ តើយើងអាចទទួលបានសេចក្តីអំណរដោយរបៀបណា? សម្រាប់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងបរិយាកាសរបស់យើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយម្តងទៀតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ សេចក្តីអំណរមិនអាចរក្សាបានឡើយ។ បរិស្ថានរបស់យើងគឺឥតប្រយោជន៍។ មនុស្សដើរតាមបរិស្ថានគឺឥតប្រយោជន៍ តើយើងសប្បាយចិត្តយ៉ាងណា? ពេលខ្លះយើងបារម្ភដោយធ្វើឱ្យបញ្ហាចប់បារម្ភគ្មានន័យ ហើយយើងក៏បារម្ភដោយគិតបញ្ហាតូចជារឿងធំ។ នេះគឺដើម្បីទិញការចប់បារម្ភ។ បុគ្គលណាជួបនឹងបញ្ហាទុក្ខលំបាកនោះមិនអាចទ្រាំទ្របាន ហើយក៏កើតទុក្ខ។ មិនត្រឹមតែមានការត្អូញត្អែរ ស្តីបន្ទោស ហើយថែមទាំងខឹង។ យើងគួរចងចាំរឿងមួយនៅទីនេះ។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះមិនបានសន្យាថាព្រះនឹងដកទុក្ខលំបាកទុក្ខវេទនានិងទុក្ខលំបាកនៅក្នុងយើង។ ចុះតើមានវិធីសាស្ត្រអ្វីដើម្បីផ្គាប់ចិត្ត?

1) យើងអរសប្បាយពេលយើងទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីអ្នកមានអំណាចជាងយើង។ នោះគឺនៅពេលដែលយើងទទួលបានតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ នោះយើងអាចទទួលបានសេចក្តីរីករាយពិតប្រាកដ ដូច្នោះហើយយើងអាចសរសើរទ្រង់បាន។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគួរត្រូវបានទទួលដោយសេចក្តីជំនឿ។ ការពិត “មនុស្សត្រូវប្រតិបត្តិជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ” គឺជាពាក្យដ៏មានតម្លៃដូចជាជីវិត។ ដូចជាមនុស្សស្រេកឃ្លានត្រូវ

ការអាហារ ជំនឿចំពោះព្រះត្រូវការវាជាដាច់ខាត។ ពីព្រោះបុរសនោះមិនអាចធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ឱ្យល្អសម្រាប់ខ្លួនឯងបានឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកស្រែកបដិសេធទឹក នោះមិនសមនឹងច្បាប់ទេ។ នៅពេលដែលបុរសជួបនឹងទុក្ខលំបាក និងរឿងលំបាក គាត់គួរតែជឿលើព្រះ ហើយគួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះឱ្យបានច្រើនជាងនេះ។

2) កងទ័ពរបស់ណាប៉ូឡេអុងបានលុកលុយចូលប្រទេសអូទ្រីស ហើយបានទៅដល់ទីក្រុងជាក់លាក់មួយ ហើយឡោមព័ទ្ធទីក្រុង ដែលប្រជាជនទីក្រុងភ្ញាក់ផ្អើល។ បន្ទាប់មកវាគ្រាន់តែជាថ្ងៃ Ester ប៉ុណ្ណោះ។ មេដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅក្នុងទីក្រុងនេះបានសម្រេចចិត្តថា នៅពេលនេះពួកគេគួរបន្តដោយរីករាយ។ បន្ទាប់មក ព្រះវិហារទាំងអស់នៅក្នុងទីក្រុងបានបន្លឺកណ្តឹងព្រះវិហារក្នុងពេលតែមួយ ដើម្បីរក្សានៅថ្ងៃបុណ្យអ៊ីស្ទើរ។ ទាហានរបស់ណាប៉ូឡេអុងបានស្តាប់សំឡេងជួងនេះ ពួកគេក៏ចេញទៅ។ នេះជាលទ្ធផលដែលព្រះធ្វើការសម្រាប់ការសម្រេចចិត្តនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រ។

មិនតែប៉ុណ្ណោះ នៅពេលដែលយើងយល់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះយើងពោរពេញដោយអំណរ។ ទោះបីជាយើងស្តាប់ក៏ដោយ ក៏យើងមានភាពក្លាហាន និងទំនុកចិត្តក្នុងការប្រកាសការពិតទៅកាន់គ្រប់វិស័យ។ ១ កូរិនថូស ១៣:៦ ចែងថា ប៉ិ មិនត្រេកអរនឹងការប្រព្រឹត្តខុសទេ តែត្រេកអរនឹងសេចក្តីពិត។ “។

2. អ្នកជឿគួរថ្វាយបង្គំពិតដល់ព្រះ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យនៃ ខទី ៦ បាននិយាយថា ប៉ិ អូមក សូមឱ្យយើងថ្វាយបង្គំ ហើយក្រាបចុះ! ចូរយើងលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះដែលបង្កើតយើង!™។ មានន័យថា យើងគួរតែគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះយ៉ាងឧឡារិក។ ក្នុងពេលថ្វាយបង្គំព្រះ

មានមនុស្សជាច្រើនធ្វើបាប។ ពោលគឺនិយាយជាឯកជន គិតពីគំនិតផ្សេងក្នុងចិត្ត គំនិតផ្សេងគិតអ្នកដទៃជាងព្រះ សំខាន់ជាង។ ហើយអត្ថន័យមួយទៀតនៃពាក្យ "" គឺជាភាពរាបទាប។ អាកប្បកិរិយាសំខាន់នៅពេលបុរសថ្វាយបង្គំព្រះ គឺត្រូវមានចិត្តរាបទាបបំផុត។ វិសុទ្ធមួយអង្គបាននិយាយថា "ខ្ញុំជាអ្នកទីបី" ដែលមានន័យថាព្រះជាទីមួយ ម្នាក់ទៀតជាទីពីរ ហើយខ្លួនឯងជាទីបី។ តាមពិតទៅជាចំណុចទាបដើម្បីលុតជង្គង់ចំពោះព្រះ ហើយក្រាបចុះ។ អ័ប្រាហាំបាននិយាយថាខ្លួនគាត់ដូចជាធូលីដី។

3. អ្នកជឿគួរស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។

នៅក្នុងខគម្ពីររបស់យើង 7b បាននិយាយថា "ថ្ងៃនេះ ប្រសិនបើអ្នកឮសំឡេងទ្រង់" ព្រះចាត់ទុកការស្តាប់បង្គាប់ប្រសើរជាងការថ្វាយ។ (១សាំ. ១៥:២២, ២៣) សូម្បីតែឆ្កែដ៏ស្មោះត្រង់ក៏ស្តាប់បង្គាប់ម្ចាស់យ៉ាងដាច់ខាត។ នៅតាមផ្លូវដែលបុរសម្នាក់ដើរលើច្រាំងថ្ម ចោទ គាត់បាននិយាយជាមួយមិត្តរបស់គាត់ ហើយចង្អុលម្រាមដៃរបស់គាត់ទៅខាងក្រោមច្រាំងថ្មចោទ។ ពេលនោះឆ្កែដឹងថាចុះទៅក្នុងច្រាំងថ្មក៏ទម្លាក់ចុះទៅទីនោះក៏ងាប់។ សូម្បីតែចៀមក៏ដើរតាមអ្នកគង្វាលដែរ លើកលែងតែចៀមឈឺ។ ដោយសារអ្នកជឿមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នោះរឿងអាក្រក់របស់គាត់មានដូចខាងក្រោម។ 1) បេះដូងរបស់គាត់រឹង។ ចំពោះបុរសដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាច្រើន បុរសម្នាក់មានចិត្តទន់ជ្រាយ។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់អ្នកម្នាងទៀតរឹងមាំ។ អ្នកដែលមានចិត្តទន់ជ្រាយចេញមកពីការទទួលយកព្រះបន្ទូល ហើយរស់នៅដោយស្មោះត្រង់។ ការដែលមានចិត្តរឹងរូសកើតចេញមកពីការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនស្តាប់តាមវា។ ២) កាលដែលគាត់មិនស្តាប់បង្គាប់ គាត់ក្លាយជាអ្នកលួងព្រះ។ ពេលយើងគោរពតាម យើងយល់សេចក្តីពិតយ៉ាងខ្លាំ

ង។ ការល្បួងមានន័យថាមានការសង្ស័យ។ អ្នកដែលសង្ស័យព្រះគួរតែត្រូវបំផ្លាញនៅទីបំផុត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 106 ចូរលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ៩៥:១-១១)

បន្ទាប់ពីកវីម្នាក់នេះបានសារភាពការពិតថា ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកសង្គ្រោះ និងជាអ្នកបង្កើត (១, ៤, ៥) គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ៦អូមក ចូរយើងថ្វាយបង្គំ ហើយក្រាបចុះ! ចូរយើងលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះដែលបង្កើតយើង!™។ (ខ៦)

ពាក្យថា «ចូរយើងលុតជង្គង់នៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ា» ចង្អុលទៅកាន់ពាក្យនៃការគោរពប្រណិប័តន៍ដ៏រាបទាប និងការស្តាប់បង្គាប់ ពាក្យ ៦ ៦ នៅចុងខទី ៧ ក៏ចង្អុលទៅលើការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដែរ។ មូលហេតុដែលយើងគួរស្តាប់បង្គាប់ព្រះមានដូចតទៅ។

1. ដោយសារយើងជាចៀមនៅក្នុងដៃរបស់គាត់។

ខទី៧បានចែងថា៖ ៦ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះនៃយើង ហើយយើងជាប្រជារាស្ត្រនៃវាលស្មៅរបស់ទ្រង់ ហើយជាហ្វូងចៀមនៃដៃរបស់ទ្រង់™។ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា រាស្ត្រនៃព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយពួកគេអាចរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់។ ចៀមអាចរស់ដោយការស្តាប់បង្គាប់អ្នកគង្វាល។ ការស្តាប់បង្គាប់របស់ចៀមគឺមានតម្លៃជាងជាជីវិត។ សូមមើលយ៉ូហាន ១០:៤, ៦ យើងគ្រាន់តែរស់នៅដោយស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ហើយទទួលបានសុភមង្គលផងដែរ។ ដោយសារចិត្តមនុស្សស្រឡាញ់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយនៅជាប់នឹងបុគ្គលនេះ នោះគាត់តែងតែរក្សាសុវត្ថិភាព និងសន្តិភាព។ ដ្បិតព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមានចែងទុកក្នុងបទគម្ពីរ យើងគួរតែគោរពតាមដោយស្មោះត្រង់។

2. ដោយសារយើងរឹងរូស ដូចយើងមិនគោរពតាមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

កវីនេះមិនបាននិយាយទៅកាន់អ្នកជឿដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែជាមនុស្សដែលត្រូវដឹកនាំដោយព្រះហើយ។ (យោងទៅខទី ៧) ហេតុនេះហើយបានជាវត្ថុនៃការនេះ។

ការបង្រៀនបានយកបទពិសោធន៍នៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាច្រើនដង។ បន្ទាប់ពីបានទទួលព្រះគុណពីព្រះ បុរសដែលមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះគួរតែរឹងប៉ឹងក្នុងចិត្ត។ កាលណាមនុស្សរឹងរូស នោះក៏ប្រែទៅជាងងឹត ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយមិនដឹងថាជាបាបអ្វីឡើយ។ អ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ មិនរលាយនៅចំពោះមុខគាត់ទេ ព្រោះគាត់មិនរលាយ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីរឹងរូសឡើយ។ ចិត្តរឹងរូសត្រូវបានបង្ហាញជាចម្បងដោយរឿងពីរដូចខាងក្រោម។

1) បង្ហាញដោយពាក្យបណ្តឹង។ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានត្អូញត្អែរលោកម៉ូសេ និងលោកអើរ៉ុនជាច្រើនដង បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា និងព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា វាគឺជាអំពើបាបដែលត្អូញត្អែរដល់ព្រះ។ បាបដែលត្អូញត្អែរព្រះ នោះគឺដូចជាឈ្លោះជាមួយព្រះ។ ដែលជាលទ្ធផលនៃបេះដូងរឹង។ (ខទី ៨) សូមយោងទៅនិក្ខមនំ ១៧:១-៧។ អំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រះវិហារសហសម័យយ៉ាងច្រើន។ អ្វីដែលអ្នកជឿត្រូវប្រយ័ត្នគឺការដែលបុរសត្អូញត្អែរល្អក្លាយជាចិត្តរឹងប៉ឹងចង់ឈ្លោះជាមួយព្រះដោយមិនដឹងខ្លួន។ អំពើបាបនៃការត្អូញត្អែរគឺអាក្រក់ខ្លាំងណាស់។ មួយដែលត្រូវមាន

ទម្លាប់ត្អូញត្អែរត្អូញត្អែរក្នុងស្ថានភាពណាមួយ។ ស្ត្រីម្នាក់ Higgins គឺជាស្ត្រីដែលត្អូញត្អែរយ៉ាងខ្លាំង។ ស្ត្រីនោះបានឆ្លើយតប ខណៈបុរសម្នាក់បានសាទរចំពោះការធ្វើចម្ការដំឡូងរបស់នាងយ៉ាងល្អថា ជំការដាំដំឡូងមិនបានធ្វើអាក្រក់នោះទេ ។ ប៉ុន្តែក្នុងឆ្នាំ

នេះ ខ្ញុំគ្មានដំឡូងអាក្រក់ទេ ខ្ញុំមិនត្រូវឱ្យជ្រូករបស់ខ្ញុំទេ™។ (Knight, 3000, រូបភាព សម្រាប់ការបម្រើគ្រីស្ទាន, ទំព័រ 158)

2) បង្ហាញដោយការសង្ស័យ។

ចិត្តរឹងរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានបើកសម្តែងដោយការល្បួងព្រះអម្ចាស់ នោះគឺអាកប្បកិរិយានៃការសង្ស័យ។ ត្រង់នេះ ខទី ៩ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុ កាលដូនតារបស់អ្នកបានសាកល្បងខ្ញុំ ហើយដាក់ខ្ញុំទៅរកភស្តុតាង ទោះជាពួកគេបានឃើញកិច្ចការរបស់ខ្ញុំក៏ដោយ™។ និក្ខមនំ 17:7 គាត់បាននិយាយថា៖ ប៉ុហើយគាត់បានដាក់ឈ្មោះកន្លែងនោះថា ម៉ាសាហា និងមេរីបា ដោយសារការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយដោយសារពួកគេបានល្បងលព្រះអម្ចាស់ដោយនិយាយថា ប៉ុតើព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងចំណោមយើងឬអត់?™។ ប៉ុនៅទីនេះ វាបង្ហាញថាអត្ថន័យនៃការល្បួងព្រះយេហូវ៉ា គឺដូចគ្នាទៅនឹងអត្ថន័យដើម្បីសង្ស័យព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងច្បាស់។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះស្គាល់ព្រះ គាត់អាចនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះដើម្បីល្បួងគាត់។ មូលហេតុគឺដោយសារបុរសម្នាក់នេះខូចយ៉ាងដូច្នេះ។ ដូច្នេះហើយ វិធីសាស្ត្រដែលអ្នកជឿទុកចោលនូវមន្ទិលសង្ស័យ គឺជារឿងដែលគាត់តែងតែប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយចាកចេញពីវា។

បរិយាកាស និងបរិយាកាសនៃភាពមិនជឿ និងជិតស្និទ្ធនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល ហើយគោរពតាមពួកគេ។ អ្នកសង្ស័យ Hume ជឿលើព្រះជាសំខាន់ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកការពារគំនិតនៃការមិនជឿនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំដែលបានពិភាក្សា ហើយបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីសិក្សាទិដ្ឋភាពនោះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយជាមនុស្សសង្ស័យ។ ដោយសារបុរសនោះខូចដោយសារបរិស្ថានអាក្រក់ គាត់ក៏

ទទួលឥទ្ធិពលពីវាដែរ។ ដូច្នេះ ដើម្បីយកឈ្នះការសង្ស័យ យើងគួរស្និទ្ធស្នាលនឹងមិត្តនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយបិទព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីការគោរពតាមវានោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 107 សរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 96:1-3)

អ្នកដែលមិនជឿថាមានព្រះ និងគ្មានជំនឿ មិនអាចច្រៀងសេចក្តីអំណរពិតបានទេ។ ព្រោះការគិតបែបនេះគ្មានគោលបំណងពិតប្រាកដនៃការរស់នៅរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែសម្រាប់គ្រិស្តសាសនាជាសាសនានៃសេចក្តីពិត ហើយស្គាល់ព្រះពិត មានបទចម្រៀង និងការសរសើរយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា៖ ប៉ិនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកដោយទំនុកតម្កើង ទំនុកតម្កើង និងចម្រៀងខាងវិញ្ញាណ ហើយច្រៀងបទភ្លេងថ្វាយព្រះយេហូវ៉ាដោយចិត្តអ្នករាល់គ្នា™។ (ម៉ាកុស ១៤:២៦)

1. ការសរសើរសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះប្រទាន។ (1-3)

ដ្បិតជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះប្រទានមក ខ្ញុំមិនទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសារគុណរបស់ខ្ញុំទេ តែទទួលដោយឥតតម្លៃ។ ប៉ុន្តែការសង្គ្រោះគឺជាការសង្គ្រោះដ៏ថ្លៃឥតកំណត់ គាត់បានបង់ថ្លៃឈ្នួលដ៏មានតម្លៃនៃបុត្ររបស់ព្រះ។ តម្លៃនៃឈ្នួលដ៏វិសេសរបស់ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ គឺមានតម្លៃជាងសកលលោកទាំងអស់។ ដូច្នេះ សេចក្តីសង្គ្រោះនៅអស់កល្បជានិច្ច។ អ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកបានកន្លងផុតទៅ។ ប៉ុន្តែជីវិតតាមរយៈព្រះយេហូវ៉ាដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទភ្លឺអស់កល្បជានិច្ច។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្គាល់សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏វិសេសនេះ សរសើរមិនឈប់។ Cecil Alexander ដែលជាពួកបរិសុទ្ធដ៏ល្បីល្បាញបានសរសេរទំនុកតម្កើងចំនួន 400 ហើយ Philip Doddridge បានសរសេរបទចម្រៀងចំនួន 400 នៅលើក្រែឈឺរបស់គាត់។ ការពិតដើម្បីសរសើរសេចក្តីសង្គ្រោះមានគោលបំណងរីករាយនឹងវា ក៏ដូចជាការប្រកាសអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ អ្នកដែលដឹងពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានដុតបេះដូងដើម្បីប្រកាសវា ដូចជាបទចម្រៀង ការអធិប្បាយ

ជាងកសារ និងការផ្សាយដំណឹងល្អ។ គ្រូគង្វាល Harper ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បានបន្តការផ្សាយដំណឹងល្អរហូតដល់គាត់បានស្លាប់ទៅម្នាក់ដោយគាត់នៅទីបំផុតជាកប៉ាល់ដ៏អស្ចារ្យ Titanic ត្រូវបានកំទេច។ បន្ទាប់មក គាត់បានសង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះយេស៊ូ។

2. ចូរយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ (4-7)

1) បុរសមិនអាចវាស់បានពេញលេញទៅនឹងការពិតថាតើព្រះអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា។ អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញជាពាក្យថា បំព្រះអម្ចាស់ទ្រង់អស្ចារ្យ ហើយត្រូវសរសើរយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់ត្រូវកោតខ្ពាចលើសជាងព្រះទាំងអស់™។ (ខទី ៤) រ៉ូម ១១:៣៣-៣៥ ចែងថា បំ ឱ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចរកឃើញបានទេ ហើយរបៀបរបស់លោកមិនអាចកាត់ផ្តែបាន! បំដ្បិតអ្នកណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ទ្រង់?™។ បំឬតើអ្នកណាបានឲ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានតបស្នង?™ ទំនុកតម្កើង 55:8, 9 ចែងថា៖ បំខ្ញុំនឹងប្រញាប់រកទីជំរកពីខ្យល់បក់បោកនិងខ្យល់ព្យុះ™។ ឱ ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមបំផ្លាញអណ្តាតរបស់ពួកគេចុះ។ ព្រោះខ្ញុំឃើញអំពើហិង្សា និងជម្លោះក្នុងទីក្រុង™។

2) ភាពអស្ចារ្យនៃព្រះ ("ភាពអស្ចារ្យ") បង្ហាញថាទ្រង់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ដូចដែលអត្ថបទបាននិយាយ។ (ខ៥) ពាក្យដែលធ្វើឲ្យស្ថានសួគ៌គឺមិនលើកលែងតែផែនដី និងរបស់ទាំងអស់នៅក្នុងនោះ។ វារួមបញ្ចូលអត្ថន័យផងដែរដើម្បីបង្កើតវត្ថុដ៏អស្ចារ្យដូចជាស្ថានសួគ៌។ តើព្រះដែលបង្កើតស្ថានសួគ៌មិនបានបង្កើតផែនដីដោយរបៀបណា? តើលំពែងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា? វាអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនអាចពិពណ៌នាបាន។ ទោះបីជាយើងគិតថាផ្កាយ

នៅលើលំហអាកាសក៏ដោយ ក្នុងចំណោមផ្កាយមានច្រើនរយដងនៃផែនដី។ តើប្រាជ្ញារបស់ព្រះ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា ដែលផ្កាយត្រូវបានព្យួរនៅលើលំហមេឃ!

3) ភាពអស្ចារ្យនៃស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបង្ហាញដោយកិត្តិយសនិងភាពរុងរឿងនៅចំពោះមុខគាត់។ ខគម្ពីរ 5 របស់យើងបាននិយាយថា "ភាពរុងរឿងនិងភាពរុងរឿងគឺនៅចំពោះគាត់" ។ នេះគឺដើម្បីលើកតម្កើងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។

4) ភាពអស្ចារ្យនៃព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពនៃការប្រោសលោះរបស់គាត់។ ខទី ៦ របស់យើងបាននិយាយថា ំ កម្លាំង និងសម្រស់ស្ថិតនៅក្នុងទីសក្ការៈរបស់ទ្រង់ ™ ។ វាចង្អុលបង្ហាញអំពីសិទ្ធិអំណាចដែលព្រះបង្ហាញអង្គទ្រង់ដល់គាត់

5) មនុស្សនិងដើម្បីផ្តល់ព្រះគុណ។ អំណាចនៃព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយការពិតដូចខាងក្រោម។

6) គាត់បានកំណត់លក្ខខណ្ឌថាគាត់ចាត់ទុកមនុស្សមានបាបថាជាមនុស្សសុចរិត ហើយនោះគឺ 2) គាត់បានធ្វើឱ្យការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាមនុស្សសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ដូចដែលកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានសម្រេចនៅទីបំផុតដោយអំណាចដែលព្រះបានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់មកក្នុងពិភពលោក សម្រាប់មនុស្សមានបាប ហើយបានឃើញជាគាត់នៅលើឈើឆ្កាង ហើយបន្ទាប់មកបានប្រោសគាត់ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះ (៩៦:) បានមើលទៅលើសេចក្តីសង្គ្រោះនៅពេលអនាគត ហើយបានទាយ។ ដូចអ្វីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ អំណាចនៃការប្រោសលោះត្រូវបានបង្ហាញ នោះអ្នកដែលបានជ្រើសរើសឃើញភាពស្រស់ស្អាតនៃ

ព្រះយេហូវ៉ា។ បន្ទាប់មក សម្រស់របស់ព្រះយេហូវ៉ាបាននិយាយអំពីរូបព្រះគុណដែលទ្រង់បានសង្គ្រោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 108 ព្រះដែលបញ្ចេញពន្លឺ (ទំនុកតម្កើង 97:11-12)

ព្រះចាត់ភ្លើងឱ្យមនុស្សជារបស់លោកីយ៍ និងមនុស្សអាក្រក់។ នោះគឺគាត់វិនិច្ឆ័យពួកគេ។ (1-7) ប៉ុន្តែទ្រង់បានខ្ចាត់ខ្ចាយនូវពន្លឺដល់ពួកអ្នកជឿ (ពួកសុចរិត)។

កវីនេះត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យដោយផ្នែកក្នុងការផ្តល់ទំនុកចិត្តរបស់គាត់។ ហើយគាត់បានក្រឡេកមើលការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យនៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ ជំនាញរបស់ Go បង្ហាញពីអ្វីៗសរុបតាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍មួយផ្នែក។ ទំនុកតម្កើងនេះបានសរសេរកវីនេះដោយមើលឃើញនូវកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីរំដោះប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលឱ្យរួចផុតពីការជិះជាន់ពីបរទេសនៅចំពោះមុខគាត់។ សូមមើលខទី ៨។ ទំនុកតម្កើងនេះមានអត្ថន័យនៃសកលលោក។ យោងទៅ ខទី 13. ហេតុដូច្នេះហើយ កាលីវីនបានឃើញថា ទំនុកតម្កើងនេះបានទាយអំពីនគរដែលព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងលើនោះគឺ ចលនានៃនគរព្រះបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ។ ចលនានៃនគររបស់ព្រះតាមរយៈដំណឹងល្អ ពិតណាស់វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់តួអង្គនៃសកលលោកដែលជាការគ្រប់គ្រងខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ ទីបំផុតវាឃើញសមិទ្ធិផល eschatological ។ នៅក្នុងប្រភេទនៃចលនាប្រោសលោះ មានតែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះដែលមានក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ការដែលព្រះបញ្ចេញពន្លឺគឺគ្រាន់តែជាអត្ថន័យនេះប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១១)

ប្រជាជនច្រូតកាត់អ្វីដែលគេសាបព្រោះ។ ដោយសារព្រះបានដាំសេចក្តីអំណរនៅក្នុងមនុស្សឱ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីឃើញសេចក្តីអំណរនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ មនុស្សសុចរិតត្រូវរងទុក្ខពេញមួយជីវិត។ ប៉ុន្តែថ្ងៃដែលទុក្ខលំបាកទាំងអស់នឹងត្រូវបានប្រែទៅជាអំណរបានមកដល់។ ទំនុកតម្កើង 126:5, 6 ចែងថា៖ ឯអស់អ្នកដែល

សាបព្រោះស្រក់ទឹកភ្នែកនឹងច្រូតដោយការស្រែកប៉ោដោយអំណរ! អ្នកណាដែលចេញទៅទាំងយំសោក យកគ្រាប់ពូជមកព្រោះ នោះនឹងត្រឡប់មកផ្ទះវិញដោយស្រែកប៉ោដោយអំណរ ដោយយកអង្កាំមកជាមួយ™។ សេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ដែលមនុស្សសុចរិតប្រតិបត្តិក្នុងកិច្ចប្រឹងប្រែងរបស់ពួកគេ គួរតែប្រែក្លាយទៅជាការពិតនៃសេចក្តីរីករាយនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ វិវរណៈ 14:13 និយាយថា៖ ប៉ះហើយខ្ញុំបានឮសំឡេងមួយពីលើមេឃនិយាយថា៖ ប៉ះចូរសរសេរចុះ អស់អ្នកដែលស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់ចាប់ពីពេលនេះតទៅមានពរហើយ™។ ព្រះវិញ្ញាណមានបន្ទូលថា ប៉ះ ពិតជាមានពរហើយ ដើម្បីឱ្យពួកគេបានសម្រាកពីការនឿយហត់របស់ខ្លួន ត្បិតអំពើរបស់គេដើរតាមគេ!™។ កាឡាទី 6:7-10 មានប្រសាសន៍ថា “កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវគេចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាព្រោះអ្វីក៏ដោយ ក៏នឹងច្រូតដែរ។ 8ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចពីព្រះវិញ្ញាណ។ ៩ហើយកុំឱ្យយើងនឿយហត់នឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់ពេលកំណត់ យើងនឹងច្រូតកាត់ បើយើងមិនចុះចាញ់។ ១០ ដូច្នេះ កាលដែលយើងមានឱកាស ចូរយើងធ្វើល្អចំពោះអ្នករាល់គ្នា ជាពិសេសចំពោះអ្នកដែលមាន

នៃគ្រួសារនៃសេចក្តីជំនឿ” ។ អ្វីដែលអ្នកជឿ (អ្នកសុចរិត) ថ្វាយយញ្ញបូជា គឺជារបស់ដែលច្រូតផលដោយអំណរចេញពីលោកីយ៍។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពីរនាក់បានធ្វើការនៅភូមិអាហ្វ្រិក Efuran ហើយពួកគេមានរាងកាយទន់ខ្សោយ ហើយបន្ទាប់មកព្យាយាមត្រឡប់ទៅទីក្រុងកំណើតរបស់អាមេរិកវិញ។ នៅពេលដែលពួកគេបានចាកចេញពីភូមិ

ដោយការសោកស្តាយ ពួកគេមានអ្នកជឿតែ៦នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មកបន្ទាប់ពី 25 ឆ្នាំ ព្រះវិហារតូចមួយត្រូវបានបង្កើតឡើង ពួកគេមានអ្នកជឿ 7000 នាក់ និង 24 នាក់ចាស់ទុំ។ ការលះបង់របស់មនុស្សសុចរិតមិនមែនជាការឥតប្រយោជន៍ទេ ហើយប្រាកដណាស់ថាការប្រមូលផលនៃសេចក្តីអំណរគួរតែត្រូវបានច្រូតកាត់។ ដោយសារយញ្ញបូជាគឺជាគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីអំណរ ដែលព្រះបានខ្ចាត់ខ្ចាយចូលទៅក្នុងពួកគេតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងដៃផ្សេងទៀត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 109 សរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកតម្កើង 98:1-9)

ទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយដើម្បីសរសើរដល់ទ្រង់ចំពោះព្រះបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះ នៃការសន្យាដោយស្មោះត្រង់។ ពាក្យនេះគឺដើម្បីព្យាករណ៍ពីចលនាដែលបានដឹងនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះសកលតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលអ្នកជឿ គិតអំពីចលនានៃការសង្គ្រោះ ហើយសរសើរវា?

1. ដោយសារតែសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យពេក។ ត្បូរលេខដែលការសរសើរជាសកលបានហ៊ុំព័ទ្ធព្រឹត្តិការណ៍នៃការអនុវត្តសេចក្តីសង្គ្រោះ ដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងកើតឡើងត្រូវបានពិពណ៌នានៅ វិវរណៈ 5:9-14 ផងដែរ។ នៅចំពោះព្រះទតឃើញព្រះ នោះវិសុទ្ធមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងអស់។ ចំពោះរឿង នេះ បញ្ហាសង្គ្រោះរបស់មនុស្សម្នាក់គឺអស្ចារ្យណាស់មិនអាចនិយាយបានឡើយ។ មាន អោងចក្រកាត់ពេជ្រនៅ Amsterdam ។ នៅពេលដែលពួកគេឃើញដំណើរការដើម្បី ផាកពិន័យពេជ្រ នោះម៉ាស៊ីនដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរសម្រាប់គោលបំណងដើម្បីផាក ពិន័យពេជ្រតូចមួយ។ ថ្វីត្បិតតែគ្រឿងអលង្ការមានតម្លៃតូចក៏ដោយ ប៉ុន្តែវត្ថុដ៏អស្ចារ្យ និងតិចតួចត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរសម្រាប់វា។ ពិភពលោកដែលមនុស្សរស់នៅគឺតិចជាងតារា ផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែព្រះអាទិត្យដ៏អស្ចារ្យនិងផ្កាយផ្សេងទៀតត្រូវបានប្រើសម្រាប់វា។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលក្នុងលោក គប្បីសរសើរនូវសិរីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (៥-៦) លើសពីនេះទៀត វាជារឿងដ៏អស្ចារ្យដែលគ្រប់ទាំងអស់គួរសរសើរ។ (៧, ៨)

2. ដោយសារតែពួកបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមានជំនឿ។

គ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនានៃសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះវាគឺជាសាសនានៃជំនឿ (ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) ។ តើយើងនឹងជឿអ្វីដោយមិនមានការពិតនេះ! ដូចដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការសរសើរមិនអាចជួយបានក្រៅពីការចេញពីយើង។ ការភ្ជួញភ្ជែរ និងការស្តីបន្ទោសគឺជាផលនៃការមិនជឿ។ ព្រោះជំនឿគឺសម្លឹងមើលព្រះ គាត់មិនភ្ជួញភ្ជែរពីបុរសនោះទេ។

3. ដោយសារតែអ្នកជឿយល់ពីសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អ។

ដូចដែលយើងយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះវាពិរោះណាស់ ចម្រៀងគឺចេញពីវា។ Toplady បានទទួលព្រះគុណនៅឯកន្លែងគោរពបូជានៅក្នុងផ្ទះគោ។ បន្ទាប់មក សេចក្តីអធិប្បាយដែលគាត់បានស្តាប់គឺ អេភេសូរ ២:១៣។ ១០ឆ្នាំក្រោយមក គាត់បានចងចាំពាក្យនេះនៅពេលមានព្យុះផ្គរន្ទះ ហើយបានច្រៀងចំរៀងមួយបទ ដែលវាជាទំនុកតម្កើងថា “ថ្មនៃ
អាយុ, បំបែកសម្រាប់ខ្ញុំ,”

4. ដោយសារតែអ្នកជឿទទួលបានសន្តិភាពពិតប្រាកដដោយបង្កើតសន្តិភាពតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។

តើអ្វីជាសន្តិភាពពិតប្រាកដ? វាគឺជាស្ថានភាពខាងវិញ្ញាណដើម្បីធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះ។ ខ្លឹមសារនៃការថប់បារម្ភរបស់មនុស្សគឺស្ថានភាពនៃសត្រូវដែលគាត់ផ្ទុយពីព្រះ។ (រ៉ូម ៥:១០) ប៉ុន្តែ ពេលគាត់ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយជឿលើព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់មានសេចក្តីសុខសាន្តចំពោះព្រះ ធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះ ហើយក្លាយទៅជាព្រះរបស់ពួកគ

សេចក្តីអធិប្បាយ 110 បុរសបីនាក់នៃការអធិស្ឋាន (ទំនុកតម្កើង 99:6-9)

ខទី 6 នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីម៉ូសេ អើរ៉ុន និងសាំយូអែល គឺជាអ្នកអធិស្ឋាន នៅចំពោះព្រះក្នុងអត្ថន័យពិសេសមួយ។ យើងគិតពីជីវិតនៃការអធិស្ឋាននៅក្នុងមនុស្សបីនាក់នៅទីនេះ។

1. អ្នកអធិស្ឋាន ម៉ូសេ

1) ការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងការថប់បារម្ភនិងការទទួលខុសត្រូវ។

មូលហេតុដែលម៉ូសេបានតមអាហារយ:ពេល 40 ថ្ងៃគឺដោយសារគាត់មានទំនួលខុសត្រូវដ៏អស្ចារ្យ និងការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់ប្រជាជនដើម្បីដឹកនាំ។ ការតមអាហារត្រូវបានទាញដោយការថប់បារម្ភ ហើយត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការទទួលខុសត្រូវធ្ងន់។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៥:១៣, ៦៩:១០, មថ ៤:១, ២, កិច្ចការ ១៣:៣។ ដូច្នេះ ការតមតាមបទគម្ពីរ 1) ត្រូវប្រតិបត្តិដូចដែលយើងមានការល្បួង ឬក៏ដូចជាយើងមានគ្រោះថ្នាក់នឹងត្រូវល្បួង (Mt 4:1, 2) 2) ត្រូវប្រតិបត្តិដូចដែលយើងមានសិទ្ធិសំខាន់។ ការបោះឆ្នោត (លូកា ៦:១២) ៣) ត្រូវបានប្រតិបត្តិជាការអនុវត្តកិច្ចការសំខាន់។ (សកម្មភាព ១៣:៣, ១៤:២៣) មូលហេតុដែលត្រូវតមអាហារសំខាន់ៗ។ មិនមែនសម្រាប់ការតមអាហារខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការផ្តោតលើការអធិស្ឋាន។ ម៉ូសេមានអារម្មណ៍ថាមានទំនួលខុសត្រូវដ៏សំខាន់នៅចំពោះព្រះ ហើយទទួលយកការថប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់ត្រូវការការអធិស្ឋានដ៏អស្ចារ្យក្នុងការបញ្ចប់ការងារ។ Calvin បាននិយាយថា “ហើយយើងរកឃើញដោយបទពិសោធន៍ថា បន្ទាប់ពីអាហារពេញមួយ គំនិតមិនប្រាថ្នាទៅរកព្រះ ដើម្បីអាចចូលក្នុងការអធិស្ឋាន ហើយបន្តនៅក្នុងវាដោយភាពធ្ងន់ធ្ងរ និងសេចក្តីស្រ

ឡាញ់។ ė1ទីឡាស្ពាន ៤:១២)។ ការតមអាហារត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ការអធិស្ឋានជាច
ម្បង។ (នេប ១:៤, លូកា ២:៣៧, កិច្ចការ ១៣:២, ៣, ១៤:២៣) លើកលែងតែការ
ទួញសោកពីអំពើបាប និងទុក្ខព្រួយដែលបានកើតឡើងចំពោះការរងទុក្ខ។

សកម្មភាពដើម្បីបង្ហាញពីការគ្រប់គ្រងខាងរាងកាយ ពួកគេត្រូវការការតមអាហារ តាម
ពិតទៅ វាមានន័យថា ការទួញសោកនៅចំពោះព្រះ ជាការបង្ហាញនៅចំកណ្តាលនៃការអធិ
ស្ឋាន។ អ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នក្នុងការតមអាហារមានដូចតទៅ។ ទីមួយ ការតម
អាហារមិនសំដៅទៅលើការស្តាប់ដែលបានសម្រេចចិត្តនោះទេ។ អ្វីដែលធ្វើឱ្យប៉ះពាល់
ដល់ជីវិតរបស់ខ្លួនដោយចេតនា មិនសមនឹងការបង្រៀនក្នុងគម្ពីរទេ។ ទីពីរ យើងគួរតែ
ចាត់ទុកការតមអាហារជាគុណសម្បត្តិមួយចំនួន។ (យ៉ូល. ២:១២, ១៣) សរុបមក ការ
តមអាហារគួរតែធ្វើក្នុងគោលបំណងអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ពេលយើង
អធិស្ឋានទៅព្រះ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើវាដោយស្មោះត្រង់។ Brooks បាន
និយាយថា "ភ្លើងនៅក្នុងរូបភាពមិនមែនជាភ្លើងដែលមនុស្សស្តាប់មិនមែនជាមនុស្សហើយ
ការអធិស្ឋានដោយគ្មានភាពស្មោះត្រង់មិនមែនជាការអធិស្ឋានទេ" ។ ប៉ុន្តែបុរសព្យាយាម
រកពេលសម្រាប់ការអធិស្ឋាន។ ពួកគេហាក់បីដូចជាមិនស្វែងរកព្រះសម្រាប់ពេលរវល់
របស់ពួកគេ។ បើទោះជាយើងលះបង់ខ្លួនទៅធ្វើជាស្តេចពេញមួយជីវិតក៏ដោយ ក៏យើង
មិនដឹងដែរ។

នៅពេលដែលយើងអាចជួបគាត់។ យើងមិនអាចសួរគាត់បានទេថា យើងចូលគាល់ព្រះ
មហាក្សត្រក្នុងថ្ងៃណាមួយ និងម៉ោងណាមួយ គាត់គួរតែទៅជួបយើង ដូចដែលយើងទៅ
សួរសុខទុក្ខគាត់ជានិច្ច យើងអាចជួបស្តេចបានតាមតែគាត់អនុញ្ញាត។ ជាងនេះទៅទៀត

ពេលដែលយើងជួបព្រះជាម្ចាស់ ដែលយើងមិនលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ជានិច្ច តើយើងអាចជួបទ្រង់ដោយរបៀបណា? John Hyde ចាត់ទុកការអធិស្ឋានជាការងារពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយ Hudson Taylor និង D. E. Hoste ក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។

2) ការអធិស្ឋានបានចាកចេញពី egoism ។

ម៉ូសេបានបន្សល់ទុកនូវភាពអត្មានិយមនៅក្នុងការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ នេះគឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃការអធិស្ឋានក្រអូប។ គំនិតនៃការអធិស្ឋានដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនយើងនៅដំណឹងល្អនៃលូកាជំពូកទី 11 ក៏ដូច្នោះដែរ។ ការដែលបុរសម្នាក់បានទៅខ្ចីនំបុ័ងបីដុំដើម្បីចិញ្ចឹមមិត្តភ័ក្តិនៅពេលយប់។ ដូចជាព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូលទៅម៉ូសេថា៖ ឥឡូវឲ្យខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបំផ្លាញគេ ហើយលុបឈ្មោះគេចេញពីក្រោមមេឃ។ ហើយយើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជាតិមួយដែលខ្លាំងជាង ហើយធំជាងគេ™។ (ទុត 9:14) លោកម៉ូសេបានអធិស្ឋានក្នុងការតមអាហារសម្រាប់ប្រជាជន (Duet 9:18) ហើយបានសុំការអភ័យទោសរបស់គាត់ចំពោះព្រះ។ បុរសទាំងអស់ដែលត្រូវយកឈ្នះដោយការអធិស្ឋានក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រគឺជាអ្នកប្រឆាំង។ George Muller បានអធិស្ឋានសម្រាប់កុមារកំព្រាដែលមានទុក្ខវេទនា។ ហើយគាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់ការប្រែចិត្តពីអ្នកមិនជឿរស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។

បុរសនៃការអធិស្ឋាន អើរ៉ុន។

អើរ៉ុនហាក់ដូចជាមិនអធិស្ឋានយូរអង្វែងដូចលោកម៉ូសេទេ។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ថាគាត់បានមក ហើយចូលទៅចំពោះព្រះដោយស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងតំណែងជាសម្តេចសង្ឃ។

គាត់គឺជាមនុស្សដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ ហើយដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ សម្រាប់តំណែងរបស់គាត់សម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ សរុបមក គាត់ជាអ្នកអនុវត្តតួនាទីនៃការបន់ស្រន់។ យើងមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីធ្វើពិធីសាសនាដែលសំខាន់ក្នុងជីវិតជំនឿរបស់យើង។ ដោយសារព្រះបានប្រទានដល់ប្រជាជនទ្រង់នូវសាសនាពិត ទ្រង់បានបង្កើតធាតុនៃពិធីសាសនា។

2. បុរសនៃការអធិស្ឋាន, សាំយូអែល។

សាំយូអែលជាអ្នកដែលត្រូវថ្វាយដល់ព្រះនៅដើមដំបូងរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានរស់នៅក្នុងបរិយាកាសនៃជីវិតដើម្បីប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះ។ (១សាំ ៣:១-១៤)

1) បុគ្គលអង្វរសុំឱ្យអ្នកដទៃដោយចិត្តរំភើប។

គាត់គិតថាការផ្អាកការអធិស្ឋានសម្រាប់ប្រជាជនរបស់ព្រះគឺជាអំពើបាប។ (១សាំ ១២:២៣) សូមយោងទៅ១សាំ ៧:៧-១១។ បុរសនោះមានទម្លាប់បំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដោយប្រើសូម្បីសាសនា។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនពេញចិត្តការអធិស្ឋានបែបនេះទេ។ (យម ៤:៣)

2) បុគ្គលនៃការអធិស្ឋានជាមួយនឹងបបូរមាត់ជំនឿ។

១ សាំយូអែល 3:19 មានប្រសាសន៍ថា “ហើយសាំយូអែលក៏ធំឡើង ហើយព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់នៅជាមួយនឹងគាត់ ហើយកុំឱ្យពាក្យគាត់ធ្លាក់ដល់ដីឡើយ”។ ទ្រង់មិនដែលបញ្ឆោតមនុស្សឡើយ (១សាំ ១២:១-៥)។ គាត់បានអធិស្ឋានទៅព្រះដោយបបូរមាត់ស្មោះត្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 111 ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើង (ទំនុកដំកើង ១០០:១-៥)

ពាក្យថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើងមានន័យថាជាព្រះនៃប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស។

1. ដោយសារព្រះយេហូវ៉ាបានបង្កើតមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស នោះទ្រង់ជាព្រះរបស់ពួកគេ។

1) ជំហានពីរសម្រាប់ធ្វើ។ ពាក្យ "អ្នកបង្កើត" នៅក្នុងអត្ថបទចង្អុលទៅការបង្កើតពីរដងអំពីមនុស្សដែលគាត់បានជ្រើសរើស។ នោះគឺជាការពិតដែលព្រះបានបង្កើតពួកគេ ហើយការពិតដែលពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយការប្រោសលោះពួកគេ។ (ទំនុកដំកើង 102:18, II Cor 5:17, Gal 6:15)។ ការបង្កើតដំបូងត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយដង្ហើមរស់របស់ទ្រង់ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦, ២:៧) ការបង្កើតលើកទីពីរដែលប្រោសលោះដោយការរងទុក្ខនៃកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់ ហើយបានលាក់ឈាម។ មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺជាសត្វដ៏មានតម្លៃបំផុតក្នុងចំណោមសត្វដទៃទៀតទាំងអស់ ការបង្កើតទីពីរនោះគឺដូចជាវាត្រូវបានប្រោសលោះជាសត្វដ៏មានតម្លៃបំផុតក្នុងចំណោមមនុស្ស។ (អារម្មណ៍)

2) ការពិតដែលថាព្រះបានបង្កើតមនុស្សគឺខុសគ្នាទៅនឹងឧបទ្វរហេតុដែលកើតឡើងនិងការហូរចេញចាំបាច់ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសម្រេចចិត្តដ៏រីករាយរបស់គាត់ដោយការតាំងទីលំនៅដោយសេរីនៃឆន្ទៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់។ វាគឺជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ ហើយពួកគេក៏ជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃដែលត្រូវបានបង្កើតឡើង

ដោយស្មាដៃពីរដងក្នុងភាពខុសគ្នានៃសត្វដទៃទៀត។ ដូចគ្នានឹងអ្នកដែលបានជ្រើសរើសក៏មានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយនឹងព្រះក្នុងការបង្កើតដែរ។

2. ដោយសារមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេហូវ៉ា នោះព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេ។

ខទី៣បាននិយាយថា៖ បំច្ងរដឹងថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះ! ទ្រង់ជាអ្នកបង្កើតយើង ហើយយើងជាទ្រង់។ យើងជាប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ហើយជាចៀមនៃវាលស្មៅរបស់ព្រះអង្គ™។ ម្នាលយើងទាំងឡាយ បុរសមិនមានខ្លួនឯងទេ ហើយតាមនោះ យើងជាមនុស្សមានស្ថ័យភាព។ ដូច្នេះយើងមិនមែនជារបស់យើងទេ។ យើងមានសម្រាប់សិរីល្អនៃអ្នកខ្ពស់ជាងនេះគឺជាព្រះ។ រ៉ូម ១៤:៨, ៩ មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ យើងក៏ស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ 9 ដ្បិតនៅទីបំផុតនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានធ្វើជាព្រះអម្ចាស់នៃមនុស្សស្លាប់និងមនុស្សរស់ឡើងវិញ™។

យើងគួរផ្គាប់ចិត្តសម្រាប់ការគិតការពិតថាយើងមិនមែនជារបស់អារក្សទេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ខ្ញុំជារឿងសប្បាយចិត្តសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ មិនមែនជារបស់ខ្ញុំទេ។ ព្រោះយើងខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាបមិនអាចធ្វើបានគ្រប់យ៉ាង។ ប្រសិនបើហេតុផលរបស់យើងគឺសម្រាប់ខ្លួនយើង, មនុស្សមានបាប, វាគឺជាការឥតប្រយោជន៍ក៏ដូចជាគ្រោះថ្នាក់បំផុត។ យើងគួរតែអរសប្បាយ ហើយអរព្រះគុណដល់ព្រះចំពោះការពិតដែលទ្រង់គួរទទួលបានសិរីល្អ និងកិត្តិយសទាំងអស់ ហើយក៏ដោយធម្មជាតិ

ព្រះជាម្ចាស់របស់យើង។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតយើងតែម្នាក់គត់ ហើយគ្មានទំនាក់ទំនងអ្វីជាមួយទ្រង់ ហើយមិនចាត់ទុកយើងជាចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ទ្រង់ នោះយើងគ្មានវត្ថុដែលត្រូវពឹងពាក់ដូចធូលីនៅលើអាកាសទេ យើងស្ទើរតែគ្មានតម្លៃ និងគ្មានសង្ឃឹម។

3. ដោយសារតែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺជារាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះរបស់ពួកគេ។

ពាក្យ ឯរាស្ត្ររបស់ទ្រង់™ គឺដូចគ្នានឹងពាក្យដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះដែលបានជ្រើសរើសគួរទទួលការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់។ នោះគឺព្រះជាស្តេចរបស់ពួកគេ។ កាលដែលមនុស្សបានជួបស្តេចដោយត្រូវគេសប្បាយចិត្ត ហើយមិនត្រូវបំផ្លាញឡើយ។ កាលពីដើម មូលហេតុដែលជាតិសាសន៍ត្រូវបានបំផ្លាញ គឺសម្រាប់ស្តេចអាក្រក់។ ប្រជាជនសប្បាយចិត្តខ្លាំងប៉ុណ្ណាដែលទទួលព្រះជាស្តេច! ព្រះគ្រប់គ្រងរាស្ត្រទ្រង់ដោយពាក្យរបស់ទ្រង់ (បទគម្ពីរ)។ បុរសស្ថិតនៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយដែលគួរតែគ្រប់គ្រងដោយអ្នកខ្លះ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអារក្ស គាត់នឹងក្លាយជាទាសករនៃអំពើបាប ហើយប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់គួរតែបាត់បង់សេរីភាពពិតប្រាកដ។ ដោយសារតែគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ គាត់ទទួលបានសេរីភាព និងសុភមង្គលពិត។

ដោយសារមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺជាចៀមដែលព្រះយេហូវ៉ាចិញ្ចឹម ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេ។

ចៀមស្តាប់សំឡេងអ្នកគង្វាល ហើយដើរតាមគាត់។ វាគ្រាន់តែជារបៀបរស់នៅរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចនេះដែរ ការដែលមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយត្រឹមត្រូវ ហើយជឿលើទ្រង់ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់ដោយត្រឹមត្រូវ នោះគឺជាផ្លូវសុវត្ថិភាពតែមួយគត់ក្នុងជីវិតនិងពិភពលោកខាងមុខ។ ពួកគេមានចំនួនតិចណាស់បើធៀបនឹងចំនួនមនុស្សក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែគេមិនខ្លាចនឹងការដែលពួកគេជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះនិងប្រតិបត្តិតាមវា។ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ំ កុំខ្លាចឡើយ ហ្វូងតូចអើយ ត្បិតព្រះបិតារបស់អ្នកមានព្រះទ័យរីករាយក្នុងការប្រទាននគរដល់អ្នក ™ ។ មានឆន្ទៈដ៏អស្ចារ្យ។ (លូកា ១២:៣២) កាលដែលកប៉ាល់នៅលើសមុទ្រត្រូវបែកចេញ បើកប៉ាល់មានឧបករណ៍អណ្តែតខ្លះ នោះពួកគេមិនត្រូវការការព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿមានឧបករណ៍ដើម្បីយកឈ្នះលើពិភពលោក ទោះបីជាក្រុមនេះមានសមាជិកតូចក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវការការថប់បារម្ភដែរ។ ព្រះជាអ្នកគង្វាលរបស់យើង ហើយយើងជាចៀមរបស់ទ្រង់។ នេះគឺជាទំនាក់ទំនងដ៏អស់កល្បដែលព្រះបានតែងតាំង។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១, យន ១០:១១)។ ដូច្នេះ ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់យើង។ តាមពិត ទំនាក់ទំនងដែលថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់យើងគឺសំខាន់ណាស់។ ព្រោះពេលដែលពួកគេចាកចេញពីព្រះ ពួកគេគ្មានជីវិតដ៏ស្មោះអស់កល្បជានិច្ចដោយឡែកពីគ្នា។ គ្មានការស្តាប់ជារបស់តែគាត់ទេ។ (ធីមទី១ ៦:១៦)

4. ដោយសារមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺជាចៀមដែលព្រះយេហូវ៉ាចិញ្ចឹម ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់ពួកគេ។

ចៀមស្តាប់សំឡេងអ្នកគង្វាល ហើយដើរតាមគាត់។ វាគ្រាន់តែជារបៀបរស់នៅរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចនេះដែរ ការដែលមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយត្រឹមត្រូវ ហើយជឿលើទ្រង់ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់ដោយត្រឹមត្រូវ នោះគឺជាផ្លូវសុវត្ថិភាពតែមួយគត់ក្នុងជីវិតនិងពិភពលោកខាងមុខ។ ពួកគេមានចំនួនតិចណាស់បើធៀបនឹងចំនួនមនុស្សក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែគេមិនខ្លាចនឹងការដែលពួកគេជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះនិងប្រតិបត្តិតាមវា។ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ កុំខ្លាចឡើយ ហ្វូងតូចអើយ ត្បិតព្រះបិតារបស់អ្នកមានព្រះទ័យរីករាយក្នុងការប្រទាននគរដល់អ្នក ™ ។ មានឆន្ទៈដ៏អស្ចារ្យ។ (លូកា ១២:៣២) កាលដែលកប៉ាល់នៅលើសមុទ្រត្រូវបែកចេញ បើកប៉ាល់មានឧបករណ៍អណ្តែតខ្លះ នោះពួកគេមិនត្រូវការការព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿមានឧបករណ៍ដើម្បីយកឈ្នះលើពិភពលោក ទោះបីជាក្រុមនេះមានសមាជិកតូចក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រូវការការថប់បារម្ភដែរ។ ព្រះជាអ្នកគង្វាលរបស់យើង ហើយយើងជាចៀមរបស់ទ្រង់។ នេះគឺជាទំនាក់ទំនងដ៏អស់កល្បដែលព្រះបានតែងតាំង។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១, យន ១០:១១)។ ដូច្នេះ ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់យើង។ តាមពិត ទំនាក់ទំនងដែលថាព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះរបស់យើងគឺសំខាន់ណាស់។ ព្រោះពេលដែលពួកគេចាកចេញពីព្រះ ពួកគេគ្មានជីវិតដ៏ស្មោះអស់កល្បជានិច្ចដោយឡែកពីគ្នា។ គ្មានការស្លាប់ជារបស់តែគាត់ទេ។ (ធីមទី១ ៦:១៦)

5. ទ្រង់មិនគួរតាំងមនុស្សទុច្ចរិតឡើយ។(ខ៤)

ពាក្យថា “ចិត្តអាក្រក់នឹងនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនដឹងអ្វីពីអំពើអាក្រក់ឡើយ™។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថា មនុស្សអាក្រក់មិនគួរត្រូវបានតែងតាំងទេ។ (ស្តីជិន) ក្នុងសម័យបុរាណ ក្នុងចំណោមស្តេចទាំងឡាយ ខ្លះត្រូវវិនាសព្រោះតែងតាំងបុគ្គលនោះយ៉ាងច្រើន។ នៅក្នុងពិភពលោកសហសម័យ ហេតុផលមួយក្នុងចំណោមហេតុផលដែលប៉ះពាល់ដល់លទ្ធិកុម្មុយនិស្តគឺការពិតដែលប្រធានាធិបតីអាមេរិកបានតែងតាំងមនុស្សខុស។ ការពិតដែលថាទីប្រឹក្សារបស់គាត់គឺជាកុម្មុយនិស្តត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញបន្ទាប់ពីសង្គ្រាមលោកលើកទីពីរ។

6. បំផ្លាញអ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ (ខ៥)

អ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកឯទៀតដោយពាក្យសំដី គឺមនុស្សអាក្រក់។ ពស់ពិសបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សឱ្យចូលទៅជិត ប៉ុន្តែបុរសបែបនេះធ្វើបាបមនុស្សឱ្យនៅកន្លែងឆ្ងាយរាប់ពាន់គីឡូម៉ែត្រ ។ របួសរបស់មនុស្សដែលត្រូវពស់ពិសខាំអាចព្យាបាលជាសះស្បើយ ប៉ុន្តែរបួសដែលរងគ្រោះដោយការប្រមាថអណ្តាតពិសមិនអាចព្យាបាលវាបានឡើយ ។ មនុស្សប្រុសទៅប្រមាថអ្នកដទៃ ធ្វើឱ្យសង្គមវិនាស។ អ្នកគ្រប់គ្រងគួរតែគ្រប់គ្រងបុរសបែបនេះឱ្យបានល្អ។

7. គាត់មិនទទួលយកភាពក្រអឺតក្រទម។ (ខ៥)

ក្នុងចំណោមមនុស្សក្រអឺតក្រទម មានមនសិការក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែមានច្រើនណាស់ដែលក្រអឺតក្រទម។ ព្រះស្អប់មនុស្សក្រអឺតក្រទមយ៉ាងខ្លាំង។ សូមមើល Jm 4: 6 ។

8. គាត់រើសអ្នកស្មោះត្រង់។ (ខ៦)

សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ជំលើសពីនេះទៅទៀត វាតម្រូវឱ្យអ្នកបម្រើត្រូវបានរកឃើញថាស្មោះត្រង់។ ជំ(១កូរិនថូស ៤:២) អ្នកដែលមានទេពកោសល្យ ហើយមិនមានជំនឿលើព្រះ ជាជាងបំផ្លាញខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាគាត់មានទេពកោសល្យខ្លី ហើយមានចិត្តស្មោះត្រង់ក៏ដោយ គាត់អាចរីកចម្រើនបានដោយសារព្រះពររបស់ព្រះ។ ជាពិសេសគ្រូគង្វាលគួរតែដឹងថាភាពស្មោះត្រង់គឺជាជីវិតរបស់គាត់។

9. គាត់មើលងាយអ្នកកុហក។ (ខ៧)

លោក Spurgeon បាននិយាយថា "រស់នៅជាមួយសត្វតោ ប្រសើរជាងរស់នៅជាមួយសត្វតោ"។ ការមិនពិតគឺជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ អារក្សបានធ្វើឱ្យបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការកុហក។

10. ទ្រង់បំផ្លាញមនុស្សអាក្រក់ទាំងអស់។ (ខ ៨)

សង្គមដែលមិនអើពើនឹងមនុស្សអាក្រក់បានក្លាយទៅជាជម្រករបស់មនុស្សអាក្រក់។ ទោះបីពិភពលោកនេះមិនអាចយកមនុស្សអាក្រក់មកប្រដៅតែមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ វាអាចរក្សាបានន្ទរសណ្តាប់ធ្នាប់សុចរិត។ នេះជាអ្វីដែលអ្នកគ្រប់គ្រងគួរអនុវត្ត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 113 សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សឯកោ (ទំនុកតម្កើង ១០២:១-២២)

ដូចដែលយើងឃើញខ ១-១១ យើងដឹងថាកវីនេះត្រូវការភាពឯកកោប៉ុណ្ណា។ គាត់បាន និយាយថាគាត់ដូចជា "សត្វទីទុយវាលខ្សាច់" និងដូចជា "សត្វទីទុយ" និងដូចជា "ចាបមួយនៅលើដំបូល" ។ ប៉ុន្តែគាត់មានសង្ឃឹម។

1. ដោយសារតែភាពឯកោមិនប៉ះពាល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធទេគាត់មានសង្ឃឹម។ (៣-១១)

គម្ពីរតែងថែងថា ទុក្ខជាប្រយោជន៍របស់យើង។ ទំនុកតម្កើង 119:71 បានមានប្រសាសន៍ថា “វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ”។ យោងទៅលើការបរិយាយ 3:27-29 បានមានប្រសាសន៍ថា ។ វាជាការល្អសម្រាប់បុរសដែលគាត់កាន់នឹមក្នុងវ័យក្មេង ។ ទុកឱ្យគាត់អង្គុយតែម្នាក់ឯងក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់ ពេលវាដាក់លើគាត់។ ឱ្យគាត់ដាក់មាត់របស់គាត់នៅក្នុងធូលីដី -

ប្រហែលជានៅតែមានសង្ឃឹម។ ផ្កានៃផ្កាកុលាបបង្ហាញភ្លឺនរបស់វាកាន់តែច្រើននៅពេលយប់។

2. ដោយសារព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មានសេចក្តីសង្ឃឹម។ (ខ១២)

បុរសប្រៀបដូចជាស្មៅ។ សិរីល្អរបស់ព្រះអង្គប្រៀបដូចជាផ្កាស្មៅ ប៉ុន្តែព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច។ ហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងគឺនៅលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់ពីគ្រាប់ពូជដែលមានអាយុមួយពាន់ឆ្នាំត្រូវបានគេរកឃើញនៅអេហ្ស៊ីប នៅពេលដែលវាត្រូវបានដាំ នោះពន្លកបានចេញមក។

ប្រសិនបើគ្រាប់ពូជនៃរុក្ខជាតិដែលព្រះបានបង្កើតត្រូវបានថែរក្សាយ៉ាងល្អមិនត្រូវបាន
ផ្លាស់ប្តូរជាយូរមកហើយនោះទីបំផុតជីវិតបានចេញពីវា

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះធ្វើដូច្នេះបានប៉ុន្មានទៀត! ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គួរតែជាក្តីសង្ឃឹមរបស់
យើង... អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ត្រូវបានគ្រងរាជ្យជា
រៀងរហូត។

អ្នកត្រូវបានគេចងចាំគ្រប់ជំនាន់។ “។ គាត់បានអំពាវនាវដូច្នេះថា ប៉ុអ្នកត្រូវបានចងចាំ™
ចង្អុលទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

3. ដោយសារតែគាត់ចង់បានព្រះគុណដែលគាត់មានសង្ឃឹម។ (ខ១៤) អត្ថបទរបស់យើង
បានចែងថា ប៉ុន្តែអ្នកបម្រើរបស់អ្នកកាន់ថ្មនាងជាទីស្រឡាញ់ ហើយអាណិតដល់ធូលីដី
របស់នាង™។ (ខ ១៤) ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា ពួកបរិសុទ្ធដែលជាប់គុកបានចង្អុល
ទៅរកការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិមនៅឯបរទេស។ ទំនុកតម្កើង 137:5, 6 មាន
ប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ ហើយថា ព្រះអម្ចាស់នៃ
យើងទ្រង់លើសព្រះទាំងអស់។ អ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាសព្វព្រះហឫទ័យ ទ្រង់ធ្វើនៅស្ថានសួគ៌
និងនៅផែនដី ក្នុងសមុទ្រ និងទីជ្រៅទាំងអស់™។ នេះក៏ជាពាក្យប្រៃចិត្តពីកំហុសដែលពួក
បរិសុទ្ធបានយល់ពីព្រះគុណពីអតីតកាលកាន់តែច្រើនក្នុងជីវិតជាប់គុក ហើយមិនដឹងថាវា
មានតម្លៃពីមុនឡើយ ។ ព្រះនឹងវិលត្រឡប់មកវិញដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានព្រះគុណដោយ
ស្មោះក្នុងពេលឆាប់។ សូមមើល លូកា ១១:៨ ។

4. ដោយសារតែការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ គាត់មានសង្ឃឹម។ (ខ១៤)

ការអធិស្ឋានជានិច្ចគឺមិនឥតប្រយោជន៍ទេ។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនបានសម្រេចក្នុងលោកនេះទេ គួរតែធ្វើក្នុងលោកខាងមុខ។ នៅពេលយើងអធិស្ឋាន ការងារគួរតែសម្រេច។ ប៊ីស្សពជនជាតិអង់គ្លេស លោក Bennett បាននិយាយថា ប៉ំ នៅថ្ងៃនៃបុព្វបុរសរបស់យើង ដូចជាមានបុរសម្នាក់បានទៅលេងពួកគេ ផ្ទះនោះបាននិយាយថា ប៉ំ ម្ចាស់ផ្ទះកំពុងអធិស្ឋាន ។ ប៉ុន្តែពេលនេះបុរសម្នាក់មកលេងផ្ទះគាត់ថា ម្ចាស់មិនទាន់ក្រោកទេ™។ អ្នកជឿជនជាតិអង់គ្លេសបានអធិស្ឋានក្នុងគ្រារងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំង ថ្ងៃនេះដើម្បីបន្តការគិតជាកណ្តាលងាយស្រួល និងសេរីនិយមគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ ព្រោះពួកគេមិនលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋានទេ ព្រះវិហារត្រូវបានញែកចេញពីព្រះគុណ។ នៅពេលដែល Jonathan Edwards បានអធិប្បាយចំណងជើងថា “Sinners in the Hands of Angry God” ក្រុមជំនុំបានទទួលព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ បុរសម្នាក់មានអារម្មណ៍ថាចង់ចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ក្នុងការស្តាប់ការអធិប្បាយរបស់គាត់ ហើយកាន់សសរព្រះវិហារ។ មុនពេលយប់ គាត់បានអធិប្បាយ មនុស្សខ្លះបានអធិស្ឋានពេញមួយយប់។ យើងអាចបង្ហាញពីអំណាចដើម្បីដើរឆ្លងកាត់បញ្ហាដោយការអធិស្ឋានរបស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។

ការអធិស្ឋានគឺជាអាវុធតែមួយគត់របស់ពួកបរិសុទ្ធ។ នៅពេលដែល Paul និង Sales ជាប់គុក បានអធិស្ឋាននៅក្នុងគុកដោយការអធិស្ឋាន និងការសរសើរយ៉ាងក្លៀវក្លា អព្ភូតហេតុដែលទ្វារពន្ធនាគារត្រូវបានបើក ក្តីបអ្នកទោសបិទត្រូវបានបើក ហើយដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសប្រាប់ប្រធានឆ្នាំ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ និងពួកគេ ត្រូវបានសង្គ្រោះ។ (កិច្ចការ ១៦:១៩-៣៤) ដូចនៅថ្ងៃរបស់ស្តេចអេសា កងទ័ពដ៏ខ្លាំងក្លារាប់លាននាក់របស់ឃីសបានចូលលុកលុយស្រុកយូដា ជោគវាសនាជាតិរបស់យូដាប្រៀបដូចជាចង្កៀងនៅ

មុខខ្យល់។ ពេលនោះ ជនជាតិយូដាស្រែកឡើងថា៖ ប៉ិបពិត្រព្រះអម្ចាស់អើយ គ្មានអ្នកណាដូចព្រះអង្គជួយទេ រវាងអ្នកខ្លាំងនិងអ្នកខ្សោយ។ ឱព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើងខ្ញុំអើយ សូមជួយយើងខ្ញុំផង ដ្បិតយើងខ្ញុំពឹងផ្អែកលើទ្រង់ ហើយក្នុងនាមទ្រង់ យើងបានប្រឆាំងនឹងហ្វូងមនុស្សនេះ។ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃយើង កុំឲ្យមនុស្សឈ្នះអ្នកឡើយ™។ បន្ទាប់មក ស្តេចអេសាបានយកឈ្នះលើទ័ពដ៏អស្ចារ្យរាប់លាននាក់របស់លូស ហើយបានសង្គ្រោះជាតិ។

យើងមិនត្រឹមតែជួយតែអធិស្ឋានច្រើនប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអធិស្ឋានជាបន្តទៀតផង។ លោក George Muller បុរសនៃការអធិស្ឋានបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ ប៉ិសាតាំងខ្លាចការអធិស្ឋានជាខ្លាំងរបស់យើង។ ពេលយើងឈប់អធិស្ឋាន គាត់ដឹងថាវាជាការបន្តបន្ទាប់របស់គាត់™។ លីវស្តុនបាននិយាយថា ប៉ិ សាតាំងតែងតែទម្លុះប្រសនៃសេចក្តីជំនឿ ឬបំបែកប្រសនៃការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ™ ។ ដូចដែលយើងលះបង់

ខ្លួនយើងអធិស្ឋាន យើងអាចអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ ព្រោះការអធិដ្ឋានតែងតែមិនបានសម្រេចដោយចិត្តរីករាយ និងអារម្មណ៍ល្អនោះទេ។ បុរសម្នាក់បានសួរទៅលោក Hudson Taylor ថា ប៉ិ តើអ្នកបានអធិស្ឋានដោយមានអារម្មណ៍រីករាយនៅពេលណា ? គ្រូគង្វាល Taylor បានឆ្លើយតបថា “បាទ ពេលខ្លះ ប៉ុន្តែពេលខ្លះទៀត បេះដូងរបស់ខ្ញុំគ្មានអារម្មណ៍ដូចដើមឈើ និងថ្មទេ ខ្ញុំបានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ ទោះបីជាខ្ញុំបានអធិស្ឋានដោយមិនមានអារម្មណ៍រីករាយ ប៉ុន្តែនៅតែបន្តការអធិស្ឋានដោយមានការខិតខំប្រឹងប្រែងដោយសេចក្តីជំនឿ ចម្លើយដែលចង់ដឹងចង់ឃើញបំផុតបានមកដល់ខ្ញុំ™។ យើងមិនគួរខកចិត្តដូចការអធិស្ឋានរបស់យើង យើងគ្មានន័យអ្វីឡើយ។ គ្រាន់តែកុហកដា

រីឌ អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងគួរតែត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរដោយការអធិស្ឋាន នោះគឺ “waini telpphia (wתְפִלָּה וַאֲנִי = ខ្ញុំអធិស្ឋាន) ជីវិតនៃការអធិស្ឋាន។ ហើយគ្រូគង្វាល Taylor ក៏បានប្រាប់អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាចិន ឈ្មោះ Goforth ថា “ប្រសិនបើអ្នកទទួលបានតំបន់ខាងជើងនៃទីក្រុង Honam ជាមួយនឹងដំណឹងល្អ អ្នកគួរតែធ្វើការដោយជង្គង់របស់អ្នក”។ ជំនាន់នេះគឺជាថ្ងៃដែលមិនត្រូវអធិស្ឋាន។ ជំនាន់នេះលះបង់ខ្លួនដើម្បីរវល់ក្នុងកិច្ចការផ្លូវកាយ។ ព្រោះមនុស្សជំនាន់នេះរវល់ជាថ្ងៃដែលមានល្បឿនលឿន ជាថ្ងៃមិនត្រូវបន់ស្រន់។ លោក Allen បាននិយាយថា "គ្រោះថ្នាក់នៃអាយុនេះគឺប្រញាប់" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 114 ចូរយើងបន្តឡើងវិញ (ទំនុកតម្កើង 103:1-5)

នៅចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 5 ក្នុងអត្ថបទបង្ហាញពីពាក្យ ជំ ដើម្បីឲ្យយុវវ័យរបស់អ្នកត្រូវបានរំឭកឡើងវិញ ™ ។ វាជាចំណុចសំខាន់ក្នុងធម្មទេសនានេះ។

1. យើងគួរបោះចោលរបស់ចាស់ ដើម្បីក្លាយជារបស់ថ្មី។

នៅក្នុង ភីលីព 3:13 បាននិយាយថា “បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនគិតថាខ្ញុំបានបង្កើតវាដោយខ្លួនឯងទេ។ ប៉ុន្តែរឿងមួយដែលខ្ញុំធ្វើ៖ បំភ្លេចចោលនូវអ្វីដែលនៅខាងក្រោយ ហើយប្រឹងឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលនៅខាងមុខ” “អ្វីដែលនៅពីក្រោយ” គឺជារឿងអតីតកាល ដែលវាមានន័យថាអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើបានល្អកាលពីអតីតកាល។ នៅពេលដែលខ្ញុំចងចាំពួកគេ ពួកគេនាំមកនូវភាពក្រអឺតក្រទម និងការធ្វេសប្រហែស។ អ្នកជឿគួរតែបន្តជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ “អ្វីដែលនៅពីក្រោយ” អាចជាអ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើខុសកាលពីអតីតកាលរបស់ខ្ញុំ។ យើងបានសារភាពកំហុសពីអតីតកាលរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកយើងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែការកែតម្រូវរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ ថ្វីបើយើងប្រែចិត្តពីកំហុសអតីតកាលរបស់យើងក៏ដោយ វាល្អគ្រប់គ្រាន់ហើយ វាជាកំហុសដែលយើងមានការខកចិត្ត និងខកចិត្តសម្រាប់ពួកគេផងដែរ។ "បរាជ័យគឺជាការបោះជំហានទៅមុខ - ផ្ទុះឆ្ពោះទៅរកភាពជោគជ័យ"

2. យើងគួរតែមានការសម្រេចចិត្តដើម្បីក្លាយជាអ្នកបន្ត។

លូកា ១៣:៦-៩ បង្ហាញថា ម្ចាស់ចំការបានដាំដើមឧទុម្ពរមួយដើមក្នុងចំការរបស់គាត់ ហើយបានរង់ចាំបីឆ្នាំដើម្បីបានផ្លែខ្លះ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានផ្លែនោះទេ។ ពេលនោះម្ចាស់ខំកាប់

ដើមឈើ អ្នកថែសួននិយាយថា៖ បំណោកបានឆ្លើយថា លោកម្ចាស់ទុកវានៅឆ្នាំនេះដែរ ទាល់តែខ្ញុំជីកយកដីដាក់ជី។ បើវាអាចបង្កើតផលនៅឆ្នាំក្រោយក៏ល្អដែរ។

និងល្អ; ប៉ុន្តែប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ អ្នកអាចកាត់វាចុះ។'" ដូចជាវាជាការសម្រេចចិត្ត ចុងក្រោយ។

ដោយសារមនុស្សគ្មានការសម្រេចចិត្តក្នុងរឿងណាកិយ គាត់មិនអាចទទួលយកភាព ជោគជ័យបានទេ។ ជាពិសេស យើងគួរតែសម្រេចចិត្តក្នុងការរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ។ ដោយសារគាត់សម្រេចចិត្ត ហើយដើរ នោះព្រះទ្រង់គាំទ្រគាត់។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណោះ ការច្រូតកាត់ដើម្បីទទួលបានជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺទាក់ទងនឹងពិភពលោកដ៏អស់ កល្បជានិច្ច។ ដោយសារវត្ថុនេះមានតម្លៃខ្លាំងណាស់ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឱ្យធ្វើការ សម្រេចចិត្តដូចជាដកភ្នែកចេញ ដូចជាកាត់ដៃដោយដាស់តឿនការប្រែចិត្ត។ ហេព្រើរ 12:4 បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុ ផ្ទុយទៅនឹងអំពើបាប រហូតដល់បង្ហូរឈាម™។

3. យើងគួរតែធំឡើងដើម្បីធ្វើឱ្យយើងត្រូវបានបន្ត។

ពេត្រុសទី ២ ៣:១៨ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុ ចូរចម្រើនឡើងដោយព្រះគុណ និងចំណេះអំពី ព្រះអម្ចាស់ និងជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ សូមលើកតម្កើងព្រះអង្គទាំងនៅ ពេលនេះ និងថ្ងៃដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ អាម៉ែន។" ដើម្បីធំឡើង យើងគួរតែមានអាហារ ខាងវិញ្ញាណឱ្យបានល្អ។ ជាពិសេស យើងគួរទទួលទានអាហាររឹងឱ្យបានល្អ។ ហេព្រើរ 5:14 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុប៉ុន្តែអាហាររឹងគឺសម្រាប់មនុស្សចាស់ គឺសម្រាប់អ្នក ដែលមានសមត្ថភាពនៃការយល់ដឹងដែលបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយការប្រតិបត្តិឥតឈប់

ឈរដើម្បីបែងចែកអំពើល្អពីអំពើអាក្រក់។ បុរសដែលមានអាហារវិងគឺជាអ្នកទទួលបាន
នូវការស្តាប់បង្គាប់ (ការស្តាប់បង្គាប់) ពាក្យរបស់

ភាពសុចរិត។ (ហេ. ៥:១៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងមិនត្រូវកើតជំងឺអ្វីឡើយ។ ជា
ពិសេស ជំងឺដូចជា ជំងឺឆ្លង និងជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ គឺជាជំងឺដ៏កាចសាហាវមួយ។ នៅក្នុងជីវិតនៃ
ជំនឿ 1) ជំងឺឆ្លងគឺជាជំងឺរាតត្បាតដូចការគិតខាងទ្រឹស្តីទំនើប។ ពួកទំនើបនិយមបោះ
ចោលជំនឿអរូបី ក្នុងពេលតែមួយយកមនុស្សនិយម។ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ បុគ្គលដែលមាន
ជំនឿអរូបី ពិតជាតែងតែកើតឡើងជាថ្មី ដើម្បីឆ្ពោះទៅមុខជាងអ្នកដទៃ។ ថ្វីត្បិតតែសព្វ
ថ្ងៃនេះដោយការអភិវឌ្ឍន៍វិទ្យាសាស្ត្រ បុរសបានកាន់កាប់ពិភពនៃព្រះច័ន្ទក៏ដោយ វាមិន
អាចប្រៀបធៀបទៅនឹងអព្ភូតហេតុនៃការផ្តល់អាហារដល់មនុស្សប្រហែល 5000 នាក់
ជាមួយនឹងនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរ។ ទោះបីជាបុរសនោះវិវឌ្ឍន៍យ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏វាប្រែ
មកតែនៅក្នុងប្រភេទនៃអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ ២) ហើយមនុស្សគ្រប់រូបមានជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ។ វា
ជាអំពើបាបពិសេសដែលម្នាក់ៗប្រព្រឹត្តចំពោះការងាររបស់ខ្លួន។ ឬ, ប្រវត្តិនៃការធ្វេស
ប្រហែស, ឬ, ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការច្រណែន, ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការសង្ស័យ, ឬ,
ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃកំហឹងក្តៅនិងក្រអឺតក្រទមជាដើម។

សេចក្តីអធិប្បាយ 115 នៃការសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 103:1-22)

1. វិធីសាស្ត្រនៃការសរសើរ (1,2)

វិធីសាស្ត្រដែលព្រះបាទដាវីឌដែលបានសរសេរទំនុកតម្កើងនេះ គឺសរសើរក្នុងចិត្ត។ វាត្រូវបានបញ្ជាក់នៅពេលដែលគាត់សរសើរនៅក្នុង "ព្រលឹង" របស់គាត់និងនៅក្នុង "អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនៅក្នុងខ្ញុំ" ។ អ្នកដែលមិនភ្លេចព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ អាចសរសើរគាត់បាន។ ព្រោះព្រះគុណទ្រង់អស្ចារ្យណាស់។ ហើយការសរសើររបស់គាត់ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយស្មោះត្រង់ និងងប់ងល់។ បើយើងមិនសរសើរព្រះដោយអស់ពីចិត្តចំពោះព្រះ នោះមិនសក្តិសមទេ។ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងយើង អ្វីមួយត្រូវការបេះដូងរបស់យើងទាំងស្រុង។ ដើម្បីស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ត្រូវការអស់ពីចិត្ត។ (ឌូត 4:29) បម្រើគាត់ (ឌូត 10:12) ស្រឡាញ់គាត់ (ឌូត 13:3) ស្តាប់បង្គាប់គាត់ (ឌូត 30:2) ដើម្បីត្រឡប់ទៅគាត់ (ឌូត 30:10) ធ្វើមុន គាត់ (I King 2:4) ដើម្បីដើរតាមគាត់ (I King 14:8) ហើយការជឿទុកចិត្តលើគាត់ត្រូវការអស់ពីចិត្ត។ អ្វីក៏ដោយដែលយើងគួរប្រតិបត្តិចំពោះព្រះ គឺជាបញ្ហាពិសេសដ៏អស្ចារ្យ ហេតុអ្វីបានជាវាត្រូវការបេះដូងរបស់យើងទាំងស្រុង។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនៅចុងបញ្ចប់នៃទំនុកតម្កើងនេះ ដាវីឌបានសង្កត់ធ្ងន់ក្នុងកម្រិតមួយដើម្បីដាស់តឿន សូម្បីតែទេវតា និងពលទាហានទាំងអស់របស់ទ្រង់គួរតែសរសើរទ្រង់។ គាត់បានផ្លាស់ទៅក្នុងតំបន់នៃសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណខ្ពស់ក្នុងកម្រិតដែលគាត់បានដាស់តឿនពួកទេវតា។ គាត់បាននិយាយថា៖ ឯសូមថ្វាយពរដល់ព្រះយេហូវ៉ា ឱពួកទេវតារបស់ទ្រង់អើយ អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកខ្លាំងក្លាដែលប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ដោយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់! សូមលើកតម្កើងព្រះ

អម្ចាស់ អស់ទាំងពលបរិវារ និងអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ ដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ!™។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:២០, ២១)

2. ហេតុផលនៃការសរសើរ (៣-១៨)

ហេតុផលនៃការសរសើរគឺសម្រាប់ព្រះគុណដែលពួកបរិសុទ្ធទទួលបានគឺអស្ចារ្យណាស់។ ព្រះគុណត្រូវបានកត់ត្រាដោយការភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកតាមលំដាប់នៃធាតុនីមួយៗ។

១) យើងសរសើរចំពោះព្រះដែលនឹកចាំយើង។ (ខ៣) ខទី ៣ ចែងថា ជំអ្នកណាអត់ទោសអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់អ្នក អ្នកនោះព្យាបាលគ្រប់ជំងឺរបស់អ្នក™។ ទ្រង់មិនលើកលែងតែអំពើបាបខ្លះរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអំពើបាបទាំងអស់។ អំពើបាប ទោះធំក្តី តូចក្តី នាំសេចក្តីវិនាសដល់យើង។ យ៉ូហាន 2:10 មានប្រសាសន៍ថា ជំ បងប្អូនអើយ ចូរយកពួកព្យាការី ដែលបាននិយាយក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ ជាគំរូមួយនៃការរងទុក្ខ និងការអត់ធ្មត់™។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងបានទទួលការផ្តាច់ដោយព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងមិនគួរគិតតែប៉ុណ្ណោះ។

1) អំពើបាបមួយចំនួន ប្រសិនបើអំពើបាបមួយចំនួនរបស់យើងត្រូវបានលុបចោល វាមិនមែនជាការលើកលែងទោសដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនោះទេ។ ប្រសិនបើអ្នកណាបានទទួលការលើកលែងទោស នោះមានន័យថា គាត់បានទទួលការលើកលែងទោសទាំងអស់។ ចុះតើយើងមានបាបប៉ុន្មាន ហើយវាធំប៉ុនណា? ទំនុកតម្កើង 40:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ ជំ ដ្បិតអំពើអាក្រក់បានឡោមព័ទ្ធខ្ញុំលើសពីចំនួន។ អំពើទុច្ចរិតរបស់ខ្ញុំបានមកលើខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមើលមិនឃើញ។ ពួកគេច្រើនជាងសក់របស់ខ្ញុំ។ បេះដូងខ្ញុំបរាជ័យ” អំពើបាបធ្វើឱ្យយើងវេទនាជាងៀងរហូត។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរ គឺមនុស្សល្ងង់។

សុភាសិត 14:9 ចែងថា៖ បំមនុស្សល្ងីល្ងើសើចចំអកចំពោះដង្វាយដែលមានទោស តែមនុស្សទៀងត្រង់នឹងទទួលយក™។ ព្រះគុណដែលត្រូវលះបង់គឺជាការដែលយើងគួរចង្អុលបង្ហាញជាបឋម។ បន្ទាប់មក ខទី ៩-១៣ ក្នុងទំនុកតម្កើងនេះបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់អំពីការពិតនៃការផ្តាច់បាបទាំងស្រុង។ អានឃ្លាទាំងនេះ។

2) យើងសរសើរចំពោះព្រះគុណនៃការព្យាបាលជម្ងឺ។ (ខទី ៣) បន្ទាប់ពីយើងបានទទួលការរួចផុតពីទុក្ខលំបាក (អត្ថន័យនៃពាក្យ បំជំងឺ™) ប្រាកដណាស់ នេះបានកើតឡើងដោយសារការជ្រើតជ្រែករបស់ព្រះ។

3) យើងសរសើរព្រះគុណដើម្បីលោះជីវិតរបស់យើង។ (ខ៤)

“ការប្រោសឲ្យជា” និង “ការព្យាបាលជំងឺ” នៅខាងលើជារឿងចាំបាច់ពីរដើម្បីប្រោសលោះជីវិតយើង។

4) យើងសរសើរចំពោះអំណោយដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់ ដូចជាមកុដដោយសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីមេត្តាករុណា។ (ខ៤) សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាគឺជាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជានិច្ច។ គាត់មិនចាត់ទុកពួកគេជាសត្រូវរបស់គាត់ទេ។

5) យើងសរសើរចំពោះទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងបានជាថ្មីដោយការផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយសេចក្តីល្អដូចឥន្ទ្រី។ (ខ៥)

ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ ប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធដើម្បីរស់នៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ ទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ និងការបន្តឡើងវិញដោយទទួលបានវត្ថុខាងវិញ្ញាណជាច្រើន។ ពាក្យ បំរបស់ល្អ™ ចង្អុលទៅព្រះគុណខាងវិញ្ញាណទាំងអស់។

ពួកបរិសុទ្ធគឺគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ ពួកគេមិនទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយវត្ថុនៃពិភពលោកទេ។ ហើយពួកវាគឺគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ហើយត្រូវបានបន្តជាថ្មីជានិច្ច។ ទោះបីជាចាស់ទៅហើយក៏ដោយ។ រស់ឡើងវិញ (១) មានន័យថា រស់នៅដោយព្រះគុណ ក្នុងភាពសក្តិសមនៃបច្ចុប្បន្នកាល

ស្ថានភាព។ កាលដែលពួកគេចាស់ក៏ដើរទៅរកវិធីថ្មីដើម្បីរស់នៅដោយព្រះគុណតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែងរបស់គាត់។ ទោះបីជាពួកគេមានវ័យចាស់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេដើរទៅរកផ្លូវថ្មីដើម្បីរស់នៅដោយព្រះគុណ។ ភាពបរាជ័យរបស់មនុស្សចាស់កើតចេញពីការរឹងចចេស ដែលពួកគេបានបន្តជាសកម្មភាពនៃយុវវ័យ និងពេលពេញវ័យរបស់ពួកគេ។ ពួកគេគួរតែដឹងការពិតថាថ្ងៃនោះបានស្លាប់។ ពួកគេគួរតែស្មោះត្រង់នឹងការងារដែលបុរសចំណាស់អាចធ្វើបាន។ (២) ពួកបរិសុទ្ធដែលទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ មានអំណាចខាងវិញ្ញាណក្នុងវ័យចាស់ ហើយធ្វើការប្រកបដោយថាមពល។ George Muller ពោរពេញដោយភាពរីករាយនៅអាយុ 90 ឆ្នាំ ហើយគាត់បានសារភាពថា "ខ្ញុំរីករាយជានិច្ច" ។ គាត់បាននិយាយថា៖ បំនៅពេលណាដែលយើងចាស់ទៅ ចូរយើងអធិស្ឋានឲ្យបានច្រើន។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រជាក់ចំពោះរឿងខាងវិញ្ញាណឡើយ™។ លោក Cranmer បានយល់ការពិតដើម្បីយកការធ្វើទុក្ករកម្មសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទនៅអាយុ 60 ឆ្នាំ Jonathaan Goforth បាននិយាយនៅអាយុ 75 ឆ្នាំថា "ខ្ញុំនៅតែមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងចំណង់ចំណូលចិត្តដើម្បីដឹកនាំហ្វូងចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលព្រះអម្ចាស់បានស្លាប់។ " Maconnell បានបង្កើតព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យមួយនៅអាយុ 70 ឆ្នាំនៅ Atlanta, Luddovico បានសរសេរប្រវត្តិសាស្ត្រនៃថ្ងៃសហសម័យរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 116 ជឿលើព្រះចេស្តានៃព្រះដែលផ្តាស់ទីក្នុងពិភពលោក (ទំនុកតម្កើង 104:1-35)

1. វាគឺជាជំនឿត្រឹមត្រូវក្នុងការជឿថាអំណាចនៃព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ។

បុរសទាំងនោះទទួលស្គាល់ថា អំណាចអរូបីខ្លួនវាគ្រាន់តែជាកិច្ចការដែលព្រះបានប្រតិបត្តិប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែជារឿយៗពួកគេចាត់ទុកប្រាជ្ញា និងអំណាចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិទៅនឹងឧប្បត្តិហេតុ និងច្បាប់។ វាជាការគិតខុសដែលថាព្រះគ្រប់គ្រងតែការពិតអរូបី ហើយទ្រង់មិនអាចទាក់ទងនឹងពិភពធម្មជាតិបានទេ។ ការគិតបែបនេះខុសចំពោះគាត់ដែលជឿលើអំណាចឯករាជ្យផ្សេងទៀត លើកលែងតែព្រះ។ នេះគឺជា dualism ។ នោះគឺជាការគិតខុសដែលប្រភពនៃវត្តុទាំងអស់មានពីរ ដែលជាប្រភេទនៃការគោរពបូជា។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលថា ការពិតដែលថាពិភពលោកធម្មជាតិត្រូវបានរក្សាទុកដោយអំណាចនៃព្រះ។ នោះគឺថា ជំ ចូរមើលទៅសត្វស្លាបលើអាកាសចុះ វាមិនសាបព្រោះ ឬច្រូតកាត់ ឬប្រមូលក្នុងជង្រុកឡើយ ហើយព្រះបិតារបស់អ្នកដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ក៏ចិញ្ចឹមវាដែរ។ តើអ្នកមិនមានតម្លៃជាងពួកគេទេ? ២៧ ហើយក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា តើអ្នកណាដែលខ្វល់ខ្វាយអាចបន្ថែមមួយម៉ោងដល់អាយុជីវិតរបស់គាត់? ចូរពិចារណាមើលផ្កាលីលីដែលដុះលូតលាស់យ៉ាងដូចម្តេចក៏មិននឿយហត់ក៏មិនវិលដែរ ២៩ ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា សូម្បីតែសាឡូម៉ូនក្នុងសិរីល្អទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ក៏មិនបានពាក់ដូចផ្កាមួយនេះដែរ។ 30 តែបើព្រះបានសំលៀកបំពាក់ស្មៅនៅវាលដែលថ្ងៃនេះរស់ ហើយថ្ងៃស្អែកត្រូវបោះចូលក្នុងឡ ឱអ្នកមានជំនឿតិចអើយ តើទ្រង់នឹងមិនស្លៀកពាក់អ្នកច្រើន

ទៀតទេ?™។ (ម៉ាថាយ ៦:២៦-៣០) ពិភពលោកដូច្នេះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងឃើញវាខុសគ្នា ទីមួយវាគឺជាអំពើបាបក្នុងការបះបោរព្រះយេស៊ូវ។

2. លក្ខណៈនៃឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ។

1) ព្រះអាចគ្រប់គ្រងរឿងដ៏អស្ចារ្យបានយ៉ាងពេញលេញ។ (5-9)

2) គាត់សង្កេតមើលរឿងល្អិតល្អន់ និងលម្អិត។ (១០, ១១, ២០)

3) សម្រាប់កិច្ចការដ៏រឹងមាំដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិវាគឺជាប្រភេទនៃលក្ខណៈនៃសេចក្តីសញ្ញានៃធម្មជាតិ។ នោះគឺជាពាក្យថា ជំ ទ្រង់បានតាំងផែនដីនៅលើគ្រឹះ ដើម្បីកុំឲ្យវាត្រូវរើឡើយ ™ (ខទី ៥) ជំ ទ្រង់បានកំណត់ព្រំប្រទល់មួយដើម្បីកុំឲ្យវាកន្លងផុតទៅ ដើម្បីកុំឲ្យវាគ្របដណ្តប់លើផែនដីទៀតឡើយ ™ (ខទី ៩) ចង្អុលទៅវា។ ព្រះបានបង្កើតច្បាប់ និងបរិស្ថានដែលមនុស្សអាស្រ័យលើយ៉ាងខ្លាំងក្នុងពិភពធម្មជាតិ ហើយទ្រង់ក៏បានរក្សាខ្លួនឯងផងដែរ។ ការពិតនេះបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់។ បុរសមិនអាចពឹងផ្អែកលើសកម្មភាពរបស់គាត់ខ្លី និងអាចផ្លាស់ប្តូរបានច្រើន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះបានធ្វើឲ្យច្បាប់ធម្មជាតិបានពង្រឹងយ៉ាងដូច្នេះ ហើយមិនផ្លាស់ប្តូរ សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់ក៏ទទួលបានប្រយោជន៍នៃការបង្កើតពិភពធម្មជាតិដោយស្មោះត្រង់។

4) ព្រះប្រទានសត្វនិងចិញ្ចឹមពួកគេ។ (21, 25-29) នៃព្រះបានបង្កើតសត្វហើយចិញ្ចឹមវានៅក្នុងពិភពលោកនេះ, យោងទៅការបកស្រាយនៃផ្នែក (11-30) ។ ជាពិសេសត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងបុរសគួរគិតគឺ (១) សត្វត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីការសប្បាយរបស់មនុស្ស។ (២) កាលដែលបុរសប្រៀបធៀបខ្លួន និងសត្វ ព្រោះគាត់យល់ថា ខ្លួនមាន

គុណតម្លៃប៉ុន្មាន ដែលបង្កើតដោយពរនោះ គឺជាបញ្ហាអរព្រះគុណ។ សម្រាប់មនុស្សត្រូវបានគេបង្កើតឡើងដើម្បីស្គាល់ព្រះថាតើប៉ុន្មាន

ជូនពរការពិត! នៅថ្ងៃនៃការកែទម្រង់សាសនា មានបុរសម្នាក់បានស្រែកឡើង បន្ទាប់ពីគាត់បានដាក់សត្វកកេរនៅចំពោះមុខគាត់។ មូលហេតុដែលគាត់ស្រែកដូច្នេះ គឺដោយសារគាត់គិតក្នុងការអរព្រះគុណព្រោះគាត់មិនបានបង្កើតជា toad ហើយគាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងថ្លៃថ្នូក្នុងលក្ខណៈខុសពី toad មួយដោយមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបាន។

5) ព្រះធ្វើអាហារដែលបុរសគួរបរិភោគ។ (១៣-១៥) អាហារមានគោលបំណងពីរ គឺអាហារូបត្ថម្ភ និងសេចក្តីរីករាយ។ ប្រសិនបើអាហារមានគោលបំណងបន្ថែមអាហារូបត្ថម្ភ បុរសនោះមិនមានចិត្តរឹងប៉ឹងដើម្បីយកវាទេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ បុរសនោះមានការធ្វេសប្រហែសក្នុងការហូបចុក និងធឹកស្រា នាំឱ្យមានបញ្ហាខ្លះនៃការបន្ថែមអាហារូបត្ថម្ភ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបានបង្កើតគ្រឿងឧបភោគបរិភោគ ដែលបុរសនោះយកទៅធ្វើជាអាហារឆ្ងាញ់ៗជាច្រើនរសជាតិ។ ជាឧទាហរណ៍ ប៉ិអ្នកធ្វើឲ្យស្មៅដុះសម្រាប់សត្វ និងរុក្ខជាតិសម្រាប់មនុស្សដាំដុះ ដើម្បីឲ្យវាកើតជាអាហារពីផែនដី និងស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីឲ្យចិត្តមនុស្សមានអំណរ ប្រេងសម្រាប់ធ្វើឲ្យមុខភ្លឺ និងជានំប៉័ងសម្រាប់ពង្រឹងចិត្តមនុស្ស។ ” (១៤, ១៥) រឿងបែបនេះត្រូវបានហៅសម្រាប់ប៉ិសេចក្តីសប្បុរសដ៏សម្ងាត់™របស់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 117 ប្រជាជននៃព្រះបានជ្រើសរើស (ទំនុកដំកើង 105:1-45)

1. មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសអរគុណព្រះ។ (ខ ១ ខ)

មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសអរព្រះគុណព្រះសម្រាប់ពួកគេភ្លេចព្រះគុណរបស់ព្រះ។ បុរសដែលត្រូវអរព្រះគុណមិនមែនមើលតែបច្ចុប្បន្នកាលទេ គឺចាំពីអតីតកាល។ គាត់ដឹងថាបច្ចុប្បន្នជាផលនៃអតីតកាល។ គាត់ជឿថាបច្ចុប្បន្នមិនមានទេបើគ្មានអតីតកាល។ ហេតុនេះហើយបានជាមានបុរសម្នាក់បានយកបាវចនានៃជីវិតរបស់គាត់ដូចជា Think and thank ។ កាលដែលយើងគិតពីអតីតកាលយ៉ាងសន្ធឹកសន្ធាប់ នោះយើងមានវត្ថុអរព្រះគុណជាច្រើន។ ហើយដូចដែលយើងគិតពីអតីតកាល យើងមិនគួរគិតថាការត្អូញត្អែររឿងនោះហើយគួរបំភ្លេចគេនោះទេ។ ដោយសារព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងអ្នកដែលចង់ធ្វើតាម។ (១ពេត្រុស ៤:៩)

2. មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសច្រៀងអំពីសកម្មភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ហើយប្រកាសពួកគេ (ខ 1 ខ, 2) អ្នកដែលមើលឃើញជំហាននៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះត្រឹមត្រូវមិនអាចជួយបានក្រៅពីប្រកាសវា។ ពីព្រោះ ១) សម្រាប់សកម្មភាពរបស់ព្រះគឺល្អណាស់ មានតែគាត់ទេដែលដឹង។ 2) សកម្មភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំពេញដោយបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនគឺសម្រាប់ជាប្រយោជន៍រួមរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់។

3. មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសអធិស្ឋានដើម្បីស្វែងរកព្រះ និងដើម្បីជួបទ្រង់។ (៣, ៤) មុននឹងធ្វើអ្វីមួយ យើងគួរស្វែងរកព្រះជាមុនសិន។ សកម្មភាពដែលគ្មានព្រះគឺពិតជាមិនបានប្រទានពរ។ ពាក្យថា "ការអធិស្ឋានផ្លាស់ប្តូរអ្វីៗ" ។

មានសម្រាប់វា។ ដូចដែលយើងអធិស្ឋាន ជាដំបូង ខ្ញុំផ្ទាល់បានទាក់ទងទៅព្រះ ហើយ រាល់ការងារទាំងអស់គួរតែត្រូវបានផ្តាស់ប្តូរ។

4. ហេតុផលសំខាន់ដើម្បីអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់ សរសើរ (ប្រកាស) និងអធិស្ឋាន។ (7-15)

មូលហេតុសំខាន់គឺដោយសារព្រះសម្រេចតាមការសន្យាដែលបានធ្វើជាមួយរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ គាត់បានសម្រេចតាមការសន្យារបស់គាត់ជាដាច់ខាត។ យើងត្រូវគិតអំពីរឿងមួយចំនួននៃគោលការណ៍នៃការសម្រេចបាននូវការសន្យា និងវិធីសាស្ត្ររបស់វា។ ទីមួយ។ ការពិតដែលថាយ:ពេលដើម្បីសម្រេចការសន្យាគឺវែង។ ទីពីរ។ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការផ្តល់ជំនួយទូទៅ។ ទីបី។ ឬវាត្រូវបានសម្រេចដោយអំណាចនិងអព្ភូតហេតុ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះបានសន្យានឹងអ័ប្រាហាំថា៖ ប៉ុយើងនឹងប្រគល់ទឹកដីកាណានឱ្យអ្នកជាចំណែកមរតករបស់អ្នក™។ ត្រូវតែសម្រេចជាចុងក្រោយ។

1) ការសម្រេចតាមការសន្យាត្រូវការពេលយូរ (៧-១៥) អ័ប្រាហាំបានទទួលការសន្យាថានឹងប្រគល់ស្រុកកាណានចេញ

ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:) ប៉ុន្តែការសម្រេចនៃការសន្យាបានចំណាយពេលប្រហែល ៤០០ ឆ្នាំ។ កិច្ចការដែលព្រះបានប្រតិបត្តិដូច្នេះ មិនបានបង្កើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការចំណាយពេលត្រឹមត្រូវ។ អ័ប្រាហាំបានដឹងការពិតថាការសន្យាមិនបានសម្រេចនៅជំនាន់របស់គាត់។ គាត់បានស៊ូទ្រាំនឹងជីវិតរបស់មនុស្សចម្លែកដោយរក្សាការអត់ធ្មត់បានល្អ។ (ទំនុក. ១០៥:១២, ១៣) គាត់មិនពឹងលើការមើលឃើញពេលវេលានៃការសន្យាដែលបានសម្រេចឬអត់ ហើយគាត់ក៏បានអត់ធ្មត់ជាយូរមក

ហើយ។ គាត់បានយកចិត្តចង់ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់។ គាត់ស៊ូទ្រាំនឹងជីវិតមនុស្សចម្លែកតែម្នាក់របស់គាត់យ៉ាងល្អដោយជំនឿយ៉ាងល្អ។ សូមពិចារណាដោយខ្លួនឯង! ទោះបីជាគោលបំណងរបស់យើងមិនបានសម្រេចក្នុងជីវិតរបស់យើងក៏ដោយ តើយើងមានចិត្តស្មោះត្រង់ឬ? យើងមិនគួរគិតថានឹងទទួលបានជោគជ័យយ៉ាងអាប់រហ័សនោះទេ។ ការសរសេរចាស់បាននិយាយថា៖ ប៉ិអ្នកធំគួរតែសម្រេចបាននៅពេលថ្មីៗនេះ™។ ដូចជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា “សត្វស្លាបនៅលើមែឃអាស្រ័យនៅក្បែរគេ។ ពួកគេច្រៀងនៅក្នុងចំណោមមែកឈើ។” (ខ១២) វាបង្ហាញអំពីចំណេះដឹងខាងអារម្មណ៍របស់អ័ប្រាហាំ ដែលបានរស់នៅក្នុងជីវិតឯកោអស់រយៈពេលជាយូរបន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលការសន្យារបស់ព្រះ។ ទោះបីជាចលនានៃដំណឹងល្អចាប់ផ្តើមដោយចំនួនតិចតួចក៏ដោយ យើងគួរតែទៅដោយត្រឹមត្រូវ និងស្មោះត្រង់។ យើងគួរបោះចោលការសម្រុះសម្រួល, ភាពរហ័សរហួន, សាសនាគ្រីស្តសាសនា។ និកាយដ៏អស្ចារ្យនៃ

ហ្វឡង់ Calvinism, គណបក្សកំណែទម្រង់ (Gereformeerde) មិនបានក្លាយជាព្រឹកមួយនិងល្ងាចមួយ។ គ្រូគង្វាលម្នាក់ De Cok នៅឆ្នាំ 1834 ត្រូវបានបំបែកចេញពីទ្រឹស្តីទំនើបថ្មី ហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អអ័រតូដូដូ ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយក្រុមតូចមួយ បន្ទាប់ពី 50 ឆ្នាំ វាត្រូវបានពង្រីកយ៉ាងខ្លាំងដោយមេដឹកនាំ Abraham Kuyper ។

2) ការសន្យាត្រូវបានសម្រេចដោយការផ្តល់ជំនួយទូទៅ។ (១៦-២៦)

ការពិតដែលយ៉ូសែបត្រូវបានគេលក់ទៅស្រុកអេស៊ីប ហើយត្រូវបានគេធ្វើជាអ្នកបម្រើ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានគេដាក់គុកដោយអយុត្តិធម៌ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកផ្តល់

ជំនួយទូទៅ។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាផ្នែកមួយនៃការផ្តល់ជំនួយដែលអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចូលទៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ (ទំនុក. ១០៥:១៧-២៣) មានករណីជាច្រើនដែលព្រះធ្វើការសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដោយការឧបត្ថម្ភទូទៅ។ គាត់ប្រើការផ្តល់ជំនួយទូទៅច្រើនជាងអព្ភូតហេតុ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នកជឿមានអ្នកជឿជាច្រើនដែលជឿលើតែអព្ភូតហេតុដែលជាកិច្ចការរបស់ព្រះ។ វាគឺជាគំនិតពីរនិយមខុស ដែលត្រូវបានបំបែកចេញពីការងាររបស់ព្រះនៃពិភពធម្មជាតិ និងការផ្តល់ជំនួយទូទៅ។ ការមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ពិតគឺជាការគិតខុស។ យើងមិនដឹងពីអត្ថន័យក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នដើម្បីជួបនឹងផ្នែកមួយនៃការផ្តល់ជំនួយទូទៅនោះទេ។ ប៉ុន្តែក្រោយមកយើងដឹងថាផ្នែកមួយក៏មានន័យដូចគ្នានៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួររស់នៅដោយត្រឹមត្រូវតាមផ្នែកនីមួយៗក្នុងជីវិតរបស់យើង ដើម្បីទាក់ទងនឹងការផ្គត់ផ្គង់ទូទៅចំពោះព្រះ។

3) ការសន្យាត្រូវបានសម្រេចដោយអព្ភូតហេតុ។ (២៧-៤២)

ព្រះមិនធ្វើការដោយការផ្តល់ជំនួយទូទៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយការផ្តល់ជំនួយពិសេសផងដែរ។ ជាការពិតណាស់វាកម្រណាស់។ បើនិយាយជាទូទៅ វាមិនអាចហៅថាជាពិសេសនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាពិតជាមានមែន។ ព្រះបានបញ្ជូនគ្រោះកាចដប់ទៅស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីសង្គ្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីប ហើយសម្រាប់ការដឹកនាំរបស់ព្រះនៅទីរហោស្ថាន ព្រះបានបើកសម្តែងព្រឹត្តិការណ៍ដ៏មានឥទ្ធិពលជាច្រើន។ ដោយសារអំណាចនេះកម្រណាស់ បុរសមិនឃើញមិនជឿ។ នៅថ្ងៃសហស័យក៏មានព្រឹត្តិការណ៍ផ្តល់អំណោយពិសេសដែលមិនខុសពីការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមានអព្ភូតហេតុនៃនគរទេ ពោលគឺមានតែបាតុភូតអព្ភូតហេតុដែលរមែងដំណើរចលនានៃវិវរ

ណ:ប៉ុណ្ណោះ ដែលមិនមាននៅក្នុងយុគសម័យនៃសាសនាចក្រ។ ទោះបីជាកិច្ចការដែលបានកើតឡើងនៅសម័យសាវកមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំណោយពិសេស (វាត្រូវបានហៅយ៉ាងទូលំទូលាយសម្រាប់អព្ភូតហេតុ) វាប្រាកដថាវាគឺជាអំណាចតែមួយគត់របស់ព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 118 ចូរយើងប្រយ័ត្នខ្លួនដោយមើលអំពើបាបរបស់អ៊ីស្រាអែល (ទំនុកតម្កើង 106:1-48)

1. អំពើបាបនៃការអនុលោម (១៣, ១៤)

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយត្អូញត្អែរនៅសមុទ្រក្រហម និងទីរហោស្ថាន។ (និក្ខមនំ ១៤:១១) ពួកគេបានត្អូញត្អែរទៅកាន់លោកម៉ូសេ ហើយនិយាយថា៖ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនាំយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីនាំយើងមកស្លាប់នៅទីរហោស្ថាននេះ? តើមានផ្នូរនៅស្រុកអេស៊ីបមិនគ្រប់គ្រាន់ទេឬ? តើអ្នកបានធ្វើអ្វីដល់យើងក្នុងការនាំយើងចេញពីស្រុកអេស៊ីប?™។ ពួកគេបានត្អូញត្អែរចំពោះម៉ូសេចំពោះការខ្វះខាតអាហារផ្សេងទៀត។ (ខ១៤) កំណាព្យមួយបាននិយាយថា ប៉ុន្តែនៃការត្អូញត្អែរគឺស្ថិតនៅខាងជើងនៃភាពងងឹតតាមផ្លូវ វាត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយជញ្ជាំងថ្ម ដែលពន្លឺនៃព្រះគុណមិនអាចចូលទៅក្នុងបានឡើយ™។ នោះគឺដោយសារបុរសមានចិត្តងងឹតមិនច្បាស់លាស់មិនចាំព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះគេបង្ហាញការត្អូញត្អែរ។ ខគម្ពីរ 13, 14 របស់យើងបាននិយាយថា ប៉ុន្តែពួកគេឆាប់ភ្លេចកិច្ចការរបស់គាត់; ពួកគេមិនរង់ចាំដំបូន្មានរបស់គាត់ទេ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមានចិត្តលោភលន់នៅទីរហោស្ថាន ហើយបានល្បងលព្រះនៅវាលរហោស្ថាន™។ ត្អូញត្អែរដូចពាក្យនេះ មានដូចតទៅ ១) ចិត្តអាក្រក់ភ្លេចគុណដែលទទួលក្នុងអតីតកាល។ 2) ចិត្តមិនរង់ចាំព្រះគុណរបស់ព្រះ 3) ចិត្តមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងខ្លួនដោយបង្ហាញសេចក្តីប្រាថ្នានៅខាងមុខ។ ៣) ចិត្តអាក្រក់ដែលសង្ស័យចំពោះអត្ថិភាពរបស់ព្រះ។ នោះគឺដើម្បីល្បងព្រះ។ ការស្តីបន្ទោសជារឿងល្ងង់ខ្លៅ តែងតែសង្ស័យចំពោះព្រះគុណដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមក្នុងអតីតកាលនិងពរដ៏ប្រពៃជាងនេះទៅអនាគត ព្រោះការពិតមិនគ្រប់គ្រាន់ដោយសារ

ផ្នែកខ្លីបច្ចុប្បន្ន។ ប៉ុន្តែជំនឿមើលទៅអតីតកាល ហើយមើលទៅអនាគត ហើយរត់ទៅអនាគតដោយងប់ងល់។

2. អំពើបាបដើម្បីបះបោរមេដឹកនាំ (16-18) យោងទៅលេខជំពូក 16

ខណៈដែលគណបក្សកូរេបានបះបោរចំពោះម៉ូសេ និងអើរ៉ុន មើលទៅវាហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវ។ ជនគណនា 16:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ពួកគេបានប្រមូលគ្នាប្រឆាំងនឹងលោកម៉ូសេ និងប្រឆាំងនឹងលោកអើរ៉ុន ហើយនិយាយទៅកាន់គេថា៖ ពួកអ្នកបានទៅឆ្ងាយហើយ! ដ្បិតក្នុងក្រុមជំនុំទាំងអស់សុទ្ធតែបរិសុទ្ធ គ្រប់គ្នាក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងចំណោមពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកលើកតម្កើងខ្លួនលើសពីក្រុមជំនុំនៃព្រះយេហូវ៉ា?™។ តែពាក្យនេះគឺមើលងាយតំណែងមេដឹកនាំ។ វាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការមើលងាយបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ទាំងអស់ ហើយបដិសេធវាដោយមើលឃើញកំហុសមួយផ្នែករបស់អ្នកដឹកនាំ។

មើលងាយអ្នកដឹកនាំគឺ ១) សកម្មភាពល្ងង់ដើម្បីទម្លុះស្ពានដែលគាត់គួរឆ្លងកាត់។ បុរសដែលត្រូវធ្វើជាអ្នកដឹកនាំគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសិក្សាចំណេះដឹង និងគុណធម៌ និងអ្នកដឹកនាំ។ វាពិបាកខ្លាំងណាស់ដែលអ្នកដឹកនាំត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ ជាឧទាហរណ៍ តើគ្រូគង្វាលម្នាក់ត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺនក្នុងលោកនេះពិបាកប៉ុណ្ណា? កើតមកទៀត ចរិតគួរស្មោះត្រង់ គួរទទួលថាជាមនុស្សស្មោះត្រង់ដូចគេប្រព្រឹត្តដោយការហ្វឹកហាត់។ ២) ការមើលងាយអ្នកដឹកនាំ គឺការបដិសេធឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ទោះជាព្រះបានតែងតាំងគាត់ក៏ដោយ អ្នកដែលមើលងាយគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធំ។ ៣) អ្នកដឹកនាំម្នាក់ជាអ្នកទទួលបន្ទុករបស់អ្នកដទៃតែម្នាក់ឯង យើងមិនអាចមើលងាយអ្នក

ដែលត្រូវទទួលបន្ទុកបែបនេះ ហើយមិនអាចធ្វើទុក្ខគាត់បានទេ។ គ្រូគង្វាលត្រូវទទួលបន្ទុកនៃហ្វូងចៀមដោយមិននិយាយអ្វីទាំងអស់។ ៤) បទគម្ពីរបង្រៀនឱ្យលើកអ្នកដឹកនាំ និងចាស់ទុំ។ លេវីវិន័យ 19:32 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំអ្នកត្រូវក្រោកឈរនៅមុខក្បាលស្កូវ ហើយគោរពមុខមនុស្សចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់អ្នក យើងជាព្រះយេហូវ៉ា™។ ហេព្រើរ 13:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំចូរស្តាប់បង្គាប់ពួកមេដឹកនាំរបស់អ្នក ហើយចុះចូលនឹងពួកគេចុះ ដ្បិតពួកគេកំពុងមើលថែព្រលឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចជាអ្នកដែលត្រូវប្រាប់រឿងនោះ។ ចូរឲ្យពួកគេធ្វើការនេះដោយអំណរ ហើយមិនមែនដោយការថ្ងូរឡើយ ដ្បិតការនោះគ្មានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកឡើយ™។

3. បាបកម្មធ្វើរូបកូនគោមាស ហើយថ្វាយបង្គំ។ (19-23)

ការជំរុញចិត្តឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅគ្រានោះ គឺដោយសារម៉ូសេមិនបានចុះទៅក្រោមភ្នំទេ (និក្ខមនំ ២២: Duet ៩:៨-១២) ជំនឿរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលគឺជាក្មេងណាស់។ ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងកម្រិតដែលមិនរក្សាជំនឿរបស់ពួកគេដោយគ្មានអ្នកដឹកនាំ។ ទោះជាព្រះបំផ្លាញពួកគេក៏ដោយ ព្រះបានស្តាប់តាមការអធិស្ឋានរបស់លោកម៉ូសេ ហើយបានត្រឡប់បំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់វិញ។ ខទី ២៣ ចែងថា ប៉ កាលណាអ្នកចូលមកក្នុងដី ហើយដាំដើមឈើណាមួយទុកជាអាហារ នោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវចាត់ទុកផ្លែរបស់វាជាអាហារហាមឃាត់។ បីឆ្នាំវាត្រូវបានហាមឃាត់ចំពោះអ្នក; វាមិនត្រូវបរិភោគឡើយ™។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ យើងដឹងថាការអធិស្ឋានរបស់គាត់មានអំណាចប៉ុនណា។

(និក្ខមនំ ៣២:៩-១៤, ជនគណនា ១៤:១១-១៩, ឌើត ៩:១៣-១៩, ២៤-២៩, ១០:១០ យេ. ១៥:១) យើងគួរអធិស្ឋានសុំសេចក្តីសង្គ្រោះពីអ្នកដទៃ។

4. ពួកគេមិនជឿការសន្យាថានឹងផ្តល់ឱ្យជនជាតិកាណាន ហើយមានការខកចិត្ត។ (24-27) សូមមើល ជំពូកទី 13, ១៤។

ជនគណនា 14:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់នាំយើងចូលទៅក្នុងស្រុកនេះ ដើម្បីដួលដោយមុខដាវ? ប្រពន្ធនិងកូនតូចរបស់យើងនឹងក្លាយជាឈ្លើយ។ តើវាមិនល្អទេសម្រាប់យើងត្រឡប់ទៅអេហ្ស៊ីបវិញ?™។ ខ្ញុំគិតថាអ្នកដែលធ្វើឱ្យខូចចិត្តគឺដូចគ្នានឹងបុរសដែលបានថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ តើអ្នកដែលជឿលើព្រះធុញទ្រាន់នឹងអ្វី? អ្នកដែលធ្វើឱ្យខកចិត្ត គឺអ្នកដែលត្រូវជឿលើអ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះ។

នៅពេលដែលយើងខកចិត្ត យើងមានអាថ៌កំបាំងក្នុងការព្យាបាលដ៏មានឥទ្ធិពល។ វាជាអាកប្បកិរិយាដែលខ្ញុំស្ថិតនៅកណ្តាលព្រះ។ លោក Andrew Murray បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីរឿងមួយនេះ។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថា "នៅពេលដែលគាត់ជួបរឿងលំបាក គាត់គួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវច្បាប់មួយចំនួន នោះគឺ 1) អ្នកដែលនាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងកៅអីដ៏លំបាកនេះគឺគ្រាន់តែជាព្រះ ខ្ញុំគួរតែគិតថាខ្ញុំនឹងសម្រាកនៅក្នុងវា។ 2) យើងគួរតែជឿថាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណដែលខ្ញុំប្រតិបត្តិក្នុងនាមជាកូនរបស់គាត់នៅកៅអីនោះ។ ៣) ព្រះធ្វើឱ្យខ្ញុំមានពរនៅកន្លែងដែលមានបញ្ហានេះ។ ៤) ថ្ងៃដែលព្រះនឹងជួយខ្ញុំឱ្យរួចផុតពីស្ថានភាពបែបនេះនឹងមកដល់™។ ពេលយើងជួបក្នុងគ្រាលំបាក យើងមិនគួរធុញទ្រាន់ដោយគ្មានន័យ ហើយគួររស់នៅកណ្តាលព្រះ។

5. ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹង Baalbeol ។ (28-31) សូមមើលលេខ ជំពូក 25 ។

ដូចយើងឃើញជនគណនា ២៥:១ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ជាមួយនឹងស្ត្រីជនជាតិម៉ូអាប់ ដោយកលល្បិចរបស់បាឡាម ហើយពួកគេបានប្រព្រឹត្តនៅទីនោះរហូតដល់អំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំព្រះបាលបេអូល។ ព្រោះគេព្រមទទួលការល្បួងរបស់បាឡាម។ ទោះជាបាឡាមមិនបានធ្វើបាបជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ទីបំផុតទ្រង់បានធ្វើបាបពួកគេនៅម្ខាងទៀត។ ម្យ៉ាងទៀត លោកមិនបានដាក់បណ្តាសាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលផ្ទាល់ទេ គឺលោកបានធ្វើឲ្យពួកគេផិតក្បត់ជាមួយនឹងស្ត្រីជនជាតិម៉ូអាប់។ (ជនគណនា ២៥:១-៣) ពួកហោរាក្លែងក្លាយបាននិយាយថាស្តាប់បង្គាប់ព្រះពីខាងក្រៅ ហើយក៏បាននិយាយថាជឿលើព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទផងដែរ។ ប៉ុន្តែក្នុងការបង្រៀនវិធីសាស្ត្រឲ្យជឿលើគាត់តាមពិត គាត់បានផ្តល់វិធីសាស្ត្រមិនពិតដល់ពួកគេ។

ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង នៅពេលនោះ គ្រោះកាចនេះបានមកលើពួកគេសម្រាប់អំពើបាប គ្រាន់តែជាការចាំបាច់ដែលការប្រៀនប្រដៅរបស់អ្នកជឿចំពោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ។

6. ពួកគេបានធ្វើឲ្យព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ព្រះពិរោធនៅតំបន់ម៉ារា។ (៣២, ៣៣)

បន្ទាប់មក ប្រជាជនវាយលោកម៉ូសេ និងលោកអើរ៉ុន ព្រោះគ្មានទឹកទេ។ វាជាអំពើបាបដែលធ្វើឲ្យព្រះខឹង។ មិនត្រឹមតែលោកម៉ូសេប៉ុណ្ណោះទេ

ធ្វើបាបនៅពេលនោះ។ គាត់វាយថ្មពីរដងដើម្បីឲ្យទឹកចេញ។ វាជាអំពើបាបដោយកំហឹងនិងការមិនជឿរបស់គាត់។ ម៉ូសេមិនបានចូលទៅក្នុងស្រុកកាណានដោយព្រោះអំពើបាបដែលគាត់ខឹង។ អំពើបាបពិតជាសាហាវណាស់។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះចំពោះលោកម៉ូសេចំពោះអំពើបាបនេះបានបង្ហាញពីការពិតដើម្បីដាក់ទោសមេដឹកនាំយ៉ាងតឹងរ៉ឹ

ង។ អ្នកដឹកនាំមិនគួរស្ថិតនៅកម្រិតនៃអ្នកជឿទូទៅទេ។ ទោះបីជាវាជាសកម្មភាពដូចគ្នា ដូចដែលអ្នកជឿទូទៅប្រតិបត្តិក៏ដោយ វាត្រូវបានព្រងើយកន្តើយដោយព្រះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកដឹកនាំប្រតិបត្តិ វាត្រូវបានត្រួតពិនិត្យវា។ ដូច្នេះ ព្រះបានសុំសេចក្តីជំនឿពិសេស និងការលះបង់របស់វាចេញពីថ្នាក់ដឹកនាំសាសនាចក្រ។

7. បន្ទាប់ពីជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានចូលទៅក្នុងទឹកដីកាណាន ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីបំផ្លាញជាតិសាសន៍ដែលមិនជឿ។ (៣៤-៤៣)

មូលហេតុដែលព្រះបានបង្គាប់ឲ្យបំផ្លាញកុលសម្ព័ន្ធសាសន៍ដទៃគឺដោយសារកុលសម្ព័ន្ធដែលមិនជឿនោះពោរពេញដោយអំពើបាប ហើយព្រះបានភ្ជាប់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៦) ព្រះមិនចង់បំផ្លាញជាតិសាសន៍ឲ្យពេញដោយអំពើបាបឡើយ។ ជាពិសេស អំពើបាបរបស់កុលសម្ព័ន្ធអ្នកមិនជឿ ត្រូវបានបង្ហាញថាជាលក្ខណៈនៃអំពើពុករលួយខាងសាសនា។ (ខ៣៦)។ ជោគវាសនារបស់ជាតិគឺអាស្រ័យលើបញ្ហាសាសនា។ សព្វថ្ងៃនេះប្រជាជាតិរបស់យើងក៏អាចត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយគ្រាន់តែជឿលើដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវនៅលើផែនដី។ យើង

គួរតែបញ្ឈប់ការគិតខាងទ្រឹស្តីខុស រួមបញ្ចូលការគិតរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ ហើយសូមបន្តជំនឿពិតដោយបរិសុទ្ធដោយបទគម្ពីរជាប់លាប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 119 អំពីការប្រែចិត្ត (ទំនុកដំកើង 107:6, 19, 28)

ទំនុកតម្កើងនេះនិយាយជាច្រើនដងនៃការប្រែចិត្តរបស់អ៊ីស្រាអែល។ វាត្រូវបានបើកសម្តែងដោយពាក្យថា “បន្ទាប់មកគេស្រែកអង្វរព្រះយេហូវ៉ាក្នុងគ្រាលំបាក ហើយទ្រង់បានរំដោះគេឱ្យរួចពីទុក្ខលំបាករបស់គេ”។ ធាតុនៃការប្រែចិត្តគឺការថប់បារម្ភដែលបុរសខ្វល់ខ្វាយពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ កូរិនថូសទី២ 7:10 បានមានប្រសាសន៍ថា ។ ដោយសារការសោកសៅពីព្រះបង្កើតការប្រែចិត្ត ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះដោយមិនស្តាយក្រោយ ចំណែកឯសេចក្តីសោកសៅខាងលោកិយនាំឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់™។ សូមយោងទៅ II Cor 7:11 ។ ការថប់បារម្ភអាចនាំមកនូវផលផ្លែតូចៗដល់យើង។ ការពិតវាក្លាយទៅជាដូច្នេះ ដូចដែលយើងបានស្រែកអង្វរព្រះចំពោះអំពើបាបរបស់យើង។ យើងគួរតែចងចាំពាក្យ ។ក្នុងបញ្ហារបស់ពួកគេ™ (ប។ះ = Bbajar) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ។ វាមិនមែនជា "ក្នុងចំណោមការថប់បារម្ភរបស់ពួកគេ" និង "បន្ទាប់ពីការថប់បារម្ភរបស់ពួកគេ" នោះទេ។ វាពិតជាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកជឿត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការថប់បារម្ភ ហើយគាត់មិនខកចិត្តជាជាងគាត់អធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ។

ស្តេចយូដា ស្តេចម៉ាណាសេគឺជាស្តេចដ៏អាក្រក់បំផុត ប៉ុន្តែទ្រង់ត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងប្រទេសអាសស៊ើរ ដើម្បីលោះអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកបានប្រែចិត្តដោយការថប់បារម្ភ ហើយស្រែកទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលព្រះគុណពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡិមវិញ ហើយបានក្លាយជាស្តេច។ (របាក្សត្រទី២ ៣៣:១០-១៣) ការរងទុក្ខធ្វើឱ្យបុរសធ្លាក់ទៅក្នុងការថប់បារម្ភ ហើយប្រែចិត្ត។ បុរសយកចិត្តដែលប្រែចិត្តក្នុងទុក្ខលំបាក ប្រសើរជាងបុរសរស់នៅក្នុងចិត្តរឹងប៉ឹងដោយ

សុខសាន្ត។ នេហេមាក៏បានគិតអំពីទុក្ខវេទនារបស់អ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រែចិត្តដោយទុក្ខព្រួយ ហើយបានអធិស្ឋាន។ (នេហ ១:១-១១ ជាពិសេសយោងទៅខ ៤, ៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 120 អាកប្បកិរិយារបស់ពួកបរិសុទ្ធចំពោះសត្រូវ (ទំនុកតម្កើង 109:1-4)

ក្នុងធម្មទេសនានេះ ខ្ញុំបានលើកយកចំណុចសំខាន់របស់ខ្ញុំទៅលើពាក្យខ ៤ ជាពិសេស។ នោះគឺថា “ជាថ្នូរនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ គេចោទប្រកាន់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋាន”។

1. តើអ្វីជាសត្រូវដែលផ្ទុយនឹងស្នេហា?

គាត់គឺជាសត្រូវដ៏អាក្រក់បំផុត។ គាត់គឺជាសត្រូវដែលបះបោរ។ សត្រូវរបស់គាត់គឺមនុស្សអាក្រក់ដូចចាក់ទម្ពុះបេះដូងគាត់។ ចំពោះបុគ្គលបែបនេះ អ្វីដែលអ្នកគាំទ្ររបស់គាត់ (ពួកបរិសុទ្ធ) គួរតែធ្វើ មិនមែនជាអ្នកដទៃទេ លើកលែងតែការអធិស្ឋាន។ សត្រូវបែបនេះផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់ តើពួកបរិសុទ្ធដែលប្រតិបត្តិតែសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងធ្វើអ្វី? ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធគួរតែអធិស្ឋានតែប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែថាសម្រាប់ការអធិស្ឋានគឺជាអាវុធដ៏ល្អបំផុតដើម្បីយកឈ្នះសត្រូវរបស់គាត់ទេពួកបរិសុទ្ធគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់សត្រូវដ៏អាក្រក់បែបនេះ។

2. ហេតុអ្វីបានជាការអធិស្ឋានមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ហើយហេតុអ្វីយើងគួរធ្វើវា?

1) សម្រាប់ការអធិស្ឋានគឺជាវិធីសាស្ត្រពិតដើម្បីសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ (យ. (ម៉ាថ. ៧:៧, ៨) ៣) សម្រាប់សេចក្តីអធិដ្ឋានគឺជាអាវុធដើម្បីកម្ទេចអារក្ស។ (លូកា ២២:៣១, ៣២) ៤) សម្រាប់ការអធិដ្ឋានគឺជាវិធីដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងចិត្តឿយហាត់។ (ភី. ៤:៦, ៧) ៥) សម្រាប់ការអធិដ្ឋានគឺជាការរៀបចំសម្រាប់កិច្ចការ

សំខាន់។ (លក. ៦:១២) ៦) ការអធិដ្ឋានគឺជាកិច្ចការដែលព្រះប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដល់យើង។ (លូកា ១១:១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 121 យុវជនដូចទឹកសន្សើមពេលព្រឹក (ទំនុកតម្កើង 110:1-3)

"ទឹកសន្សើមនៃយុវវ័យរបស់អ្នក" មានន័យថាបុរសវ័យក្មេងដ៏មានឥទ្ធិពល។ គាត់មិនខ្សោយទេ ប៉ុន្តែជារៀងរាល់ថ្ងៃ គាត់បានយកឈ្នះពិភពលោកដោយទទួលបានអំណាចថ្មី។ ប្រភពនៃអំណាចរបស់ទ្រង់បានលាតត្រដាង ដូចជាខទី 1, 2 នៅក្នុងអត្ថបទដែលលាតត្រដាង នោះគឺជាការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានគង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះ។ មូលហេតុដែលស្ទេផានត្រូវបានគេធ្វើទុក្ករកម្ម ហេតុផលដើម្បីទទួលបានអំណាចគឺដើម្បីរកមើលព្រះយេស៊ូវបានឈរនៅខាងស្តាំនៃព្រះ។ កិច្ចការ 7:55 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែគាត់ដែលពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានក្រឡេកមើលទៅលើមេឃ ហើយឃើញសិរីល្អនៃព្រះ ហើយព្រះយេស៊ូវបានឈរនៅខាងស្តាំព្រះហស្តនៃព្រះ™។ ដូចជាអ្នកដែលត្រូវថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីគង់នៅក្នុងអាសនៈដ៏ខ្ពស់បំផុត (ខ ៣ ក) តែងតែទទួលអំណាចថ្មី។

1. តើបំដូចទឹកសន្សើមនៅព្រឹកព្រលឹម™មានន័យយ៉ាងណា?

នេះមានន័យថា សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលអ្នកដែលត្រូវថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះគ្រីស្ទ តែងតែមានកម្លាំងឡើងវិញ។ តើសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងចាស់នៅពេលណា? ទោះបីជាថ្ងៃត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយគ្មានការផ្អាកក៏ដោយ ការពិតនៃព្រះគ្រីស្ទមិនខុសគ្នាទេ ហើយបានបង្ហាញពីអំណាចដើម្បីយកឈ្នះ ហេព្រើរ 13:8, 9 បាននិយាយថា “ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺដូចគ្នាកាលពីម្សិលមិញ និងថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត។ កុំត្រូវនាំទៅឆ្ងាយដោយការបង្រៀនចម្រុះនិងចម្លែកឡើយ ដ្បិតវាល្អសម្រាប់ចិត្ត

ត្រូវបានពង្រឹងដោយព្រះគុណ មិនមែនដោយអាហារ ដែលមិនបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដែលលះបង់ចំពោះពួកគេឡើយ™។ នៅជំនាន់របស់យើង បញ្ហាល្បួងដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សជួបគឺការអះអាងថា ពួកគេដំណឹងល្អនៅថ្ងៃមុនមិនអាចទទួលយកអំណាចនៃការល្បួងសហសម័យសម្រាប់ពួកគេទទួលយកថ្ងៃថ្មី។ ប៉ុន្តែយើងគួរចងចាំថា ដំណឹងល្អគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាតែងតែមានអំណាចថ្មី។ យើងស្គាល់លោក Gough ជាវាគ្មិនដ៏ល្បីម្នាក់នៅប្រទេសអង់គ្លេស។ គាត់បានប្រតិបត្តិអាសយដ្ឋានថ្មីរៀងរាល់ថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់អស់រយៈពេល 21 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿគ្រីស្ទានតែងតែមានប្រភពខាងវិញ្ញាណថ្មី ដែលគាត់អាចអធិប្បាយថ្មីៗជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ វាគឺជាដំណឹងល្អ ទោះបីគាត់បានអធិប្បាយយ៉ាងយូរដូចមធូសាឡាក៏ដោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទឹកសន្សើមចុះមកយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់នៅពេលយប់។ ដូចនេះដែរ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកស្តាប់សំឡេងដ៏តូចរបស់ព្រះក្នុងចិត្តស្ងប់ស្ងាត់។ និងទទួលបានថាមពល។ ព្រោះសំឡេងនោះលាក់ដោយសំឡេងខាងសាច់ឈាម និងចិត្តដែលមានបាប។ (ម៉ាថ. ១៣:២២) សំឡេងខាងសាច់ឈាម និងសំឡេងខុសឆ្គងធ្វើឱ្យយើងយល់ច្រឡំ។ វាតែងធ្វើឱ្យចិត្តយើងច្របូកច្របល់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់) អ្នកនោះត្រូវមានចិត្តបរិសុទ្ធ។ មថ ៥:៨ មានបន្ទូលថា ឯមានពរហើយអ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ដ្បិតគេនឹងឃើញព្រះ™។

2. តើយុវជនមានន័យដូចម្តេច?

តាមពិតនេះគឺជាយោធា។ ពាក្យទីមួយនៃខទី 3 “ថ្ងៃនៃអំណាចរបស់អ្នក” ចង្អុលទៅថ្ងៃនៃសង្គ្រាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះគឺជាថ្ងៃនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ ពាក្យថា ឯទ្រង់នឹង

បំផ្លាញស្តេចនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់™។ នៅក្នុង ខទី 5 ខ និងពាក្យថា ជំ ទ្រង់នឹងកាត់ទោសនៅក្នុងចំណោមប្រជាជាតិនានា ដោយបំពេញសាកសពទាំងនោះដោយសាកសព។ ទ្រង់នឹងបំបាក់ពួកមេនៅលើផែនដីទាំងមូល™។ នៅក្នុងខទី៦ មានន័យថាសង្គ្រាម។ ជាការពិតណាស់វាគឺជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ ពាក្យ ជំ យុវវ័យរបស់អ្នក ™ មានន័យថា កងទ័ពរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនារបស់យើងគឺជាយោធាខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែតាមពិតគឺជាយោធាខាងវិញ្ញាណ ពួកគេស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពនៃសង្គ្រាម។ ជាការពិតណាស់ យើងយកសង្គ្រាមទៅកាន់អារក្ស និងអំពើបាបជាមួយគ្នា។ ឥឡូវនេះថ្ងៃដែលយើងរស់នៅគឺជាសង្គ្រាមរវាងគំនិតនិងគំនិតជាងការប្រយុទ្ធរវាងជាតិនិងជាតិ។ នោះគឺជាស្ថានភាពនៃសង្គ្រាមមនោគមវិជ្ជា។ មារសត្រូវធ្វើឱ្យមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយបង្កើតនូវអំណាចដ៏អស្ចារ្យ វាសាយភាយមកក្នុងលោកនេះ ដូចទឹកកខ្វក់។ ដូចដែលយើងឃើញ យើងអាចមើលឃើញថាតើអំណាចនៃអំពើទុច្ចរិត និងអំពើបាបមានកម្លាំងខ្លាំងប៉ុណ្ណានៅក្នុងពិភពលោក។ អំណាចនៃសេចក្តីសុចរិតដែលផ្ទុយនឹងអង្គនេះត្រូវបានលាតត្រដាងថាខ្សោយណាស់។

មួយ។ ប៉ុន្តែការទទួលជ័យជម្នះក្នុងសង្គ្រាមជារបស់ព្រះ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកគួរបង្ហាញចិត្តក្លាហាន។ ទោះបីជាទាហានគេខាន ៣០០នាក់មានចំនួនតិចប៉ុនណាដែលពួកទាហានមេខានបានបំផ្លាញ! អាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះរបស់ពួកគេត្រូវបានដាក់នៅក្នុងការពិតដែលថាពួកគេពឹងផ្អែកលើព្រះ។ ពេលគេខានប្រមូលទ័ព គាត់បាននិយាយថា ជំ អ្នកណាដែលមានការភ័យខ្លាច ហើយញាប់ញ័រ ™ (ចៅក្រម ៧:៣) ធ្លាស់ជាពួកឆ្វែង ៣០០ នាក់ក្លាហាន។

ពួកបរិសុទ្ធដ៏ក្លាហាននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់អាចផ្តាស់ទីពិភពលោកទាំងមូល។ អាថ៌កំបាំងនៃអំណាចជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ 1) ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើតែព្រះហើយបន្ទាប់មកគាត់ប្រើដាវនៃពាក្យរបស់គាត់សម្រាប់គាត់អាចយកឈ្នះអំពើបាបជាច្រើនដូចជាយោធាមធ្យមគាត់មិនត្រូវការភាពភ័យរន្ធត់ទេ។ 2) គាត់ប្រតិបត្តិតែកិច្ចការដែលគាត់គួរធ្វើ ត្បិតគាត់បានធ្វើចំពោះព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនត្រូវការការថប់បារម្ភ 3) ព្រះជួយមនុស្សម្នាក់ឱ្យពឹងផ្អែកលើគាត់ ហើយស្មោះត្រង់នឹងបេសកកម្មរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់គ្មានអ្វីនៅចំពោះមុខមនុស្សក៏ដោយ។ , ព្រះធ្វើឱ្យវាជាអំណាចដ៏អស្ចារ្យ, គាត់ទទួលបានភាពក្លាហានដោយសេចក្តីជំនឿ។ 4) ដ្បិតព្រះអម្ចាស់បានសុគតសម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិសុទ្ធ ទ្រង់ផ្ទុយនឹងអំពើបាប ហើយទ្រង់មិនខ្លាចសូម្បីតែបង្ហូរឈាមនូវអំពើបាបរបស់គាត់។ (ហេ. ១២:៤) ៥) ដើម្បីឱ្យខ្មាំងសត្រូវបំផ្លាញពិភពលោកទាំងមូល (អំពើបាប) ចាប់បានអ្វីៗទាំងអស់ដែលគាត់ស្រឡាញ់ គាត់បានប្រយុទ្ធនឹងពួកគេដោយការសម្រេចចិត្តចុងក្រោយជាមួយនឹងជីវិតរបស់គាត់។

តើយើងនឹងសង្គ្រោះអ្វីក្នុងការប្រយុទ្ធខាងវិញ្ញាណរបស់យើង! យើងគួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដើម្បីឱ្យមានផែនការប្រយុទ្ធនៅអាជីវកម្មរបស់យើង គ្រួសាររបស់យើង ព្រះវិហាររបស់យើង និងគ្រប់ទីកន្លែង។ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណនេះមិនមែនជាឧត្តមគតិទេ ប៉ុន្តែស្ថានភាពជាក់ស្តែងដែលយើងជួប យើងគួរតែក្លាយជាយោធារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលយើងគួរប្រយុទ្ធ។ ការចិញ្ចឹមសេរីភាពដោយការលេចចេញនូវលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ គឺជាវិធីដែលមនុស្សជាតិនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយខ្លួនវាផ្ទាល់។ លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យពិតគួរតែយកសង្គ្រាមមកប្រយុទ្ធនឹងបាបទាំងអស់គ្នាជាជីវិត។ ការដែលខ្ញុំប្រើពាក្យនេះ លទ្ធិប្រជាធិប

តេយ្យមិនមែនសម្រាប់ការផ្សាយរបស់ខ្ញុំទៅជាពាក្យអ្នកស្នេហាជាតិទេ។ ដោយសារតែមានតែតំបន់ដែលគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែប្រយុទ្ធយកទំនាក់ទំនងពិតប្រាកដទៅនឹងបរិយាកាសនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យរបស់យើង។ ដូច្នេះ ចូរយើងក្លាយជាយុវជនដូចទឹកសន្សើមពេលព្រឹក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 122 ប្រជាជននៃព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ១១០:៣)

ទំនុកតម្កើង ជំពូក 110 ទាយអំពីការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកលើលោកនេះ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានយាងឡើង ហើយទ្រង់បានគាំងព្រះវិហារឡើង ទ្រង់ធ្វើការជាសម្តេចសង្ឃតាមបញ្ជារបស់មេគីសេដែក។ នោះគឺជាទំនាយនៃថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ពេលនោះ ប្រជាជននៃក្រុង Go ពោរពេញដោយព្រះគុណ ហើយថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់។ រាស្ត្រនៃព្រះដែលត្រូវបំពេញដោយព្រះគុណ យកលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។

1. ប្រជាជនរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានពាក់ដោយសម្លៀកបំពាក់ដ៏បរិសុទ្ធ។

“សម្លៀកបំពាក់បរិសុទ្ធ” ជាពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីចង្អុលបង្ហាញបុគ្គលិកលក្ខណៈបរិសុទ្ធ។ អ្នកណាដែលមិនបរិសុទ្ធ មិនអាចឃើញព្រះអម្ចាស់បានទេ។ (ហេ. ១២:១៤) នៅទីបំផុត ព្រះបានធ្វើឱ្យរបស់ខ្ពស់ៗជាបរិសុទ្ធ (សេក ១៤:២០) ដោយសារទ្រង់មិនបរិសុទ្ធដូចរាស្ត្ររបស់ព្រះ តើទ្រង់នឹងធ្វើអ្វី? ភាពបរិសុទ្ធគឺជាលក្ខណៈនៃនគររបស់ព្រះ និងជីវិតរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរចង់បានភាពបរិសុទ្ធជាជាងសុភមង្គល។ ហេតុផលដែលអ្នកជឿមានភាពស្រស់ស្អាតចំពោះព្រះគឺសម្រាប់តែបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃភាពបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីអារក្សមើលងាយភាពបរិសុទ្ធក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកុដលើវា។ (មនុស្សស្លូតបូត) មនុស្សបរិសុទ្ធប្រៀបដូចជាប៉ិអ្នករាល់គ្នាដេកនៅក្នុងក្រោលចៀមèស្តាបព្រាបស្រោបដោយប្រាក់ ស្លាបរបស់វាមានមាសចាំងចែងចាំង™។ (ទំនុក.

2. ប្រជាជននៃព្រះអម្ចាស់លះបង់ដោយរីករាយ។

យើងជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ព្យាយាមលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់គ្រប់កាលៈទេសៈ។ ប៉ុន្តែវាកម្រនឹងថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះដោយរីករាយណាស់។ ដោយសារតែ 1) វាជា

ការរីករាយបំផុតក្នុងការលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ។ នៅពេលដែលទារកដែលទារករស់នៅក្នុងសុដន់របស់ម្តាយគាត់ អ្នកជឿអាចក្លាយទៅជាល្អដើម្បីប្តេជ្ញាខ្លួនទៅកាន់ព្រះហស្តរបស់ព្រះ។ កាលដែលគាត់មិនធ្វើខ្លួនចំពោះព្រះ គាត់នឹងវង្វេងដោយការប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះ។ បុរសមិនចូលចិត្តបច្ចុប្បន្នដែលពួកគេមិនស្រឡាញ់។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿថ្វាយរូបកាយរបស់គាត់ដល់ព្រះ ប្រសិនបើគាត់មានចិត្តមិនសប្បាយចិត្តនោះមានតែព្រះទេដែលខឹង។

3. ប្រជាជនគឺជាយុវជនរបស់ព្រះអម្ចាស់។

ពាក្យ “យុវជន” (יַלְדוּת= yaldud) ចង្អុលជាពិសេសគឺរឹងមាំ។ ដោយសារខទី 3 ក ពាក្យថា “ថ្ងៃនៃអំណាចរបស់អ្នក” (בְּיוֹם חֵילֶךָ) ពិតជាថ្ងៃដើម្បីប្រមូលអ្នកដែលរឹងមាំ។ (របាទី ២ ២៦:១៣) សម្រាប់ទីនេះ យុវជនមានន័យថាចង្អុលយុវជននោះឲ្យឆ្លើយតបនឹងកាតព្វកិច្ចយោធា។ ដូច្នេះហើយ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ ហើយអ្នកជឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាយោធារបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:៤)

4. មនុស្សប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេលព្រឹកព្រលឹម។

ការពិតដែលថាអ្នកជឿគឺដូចជាទឹកសន្សើមរួមបញ្ចូលអត្ថន័យសំខាន់ៗមួយចំនួន។ 1) ដូចជាទឹកសន្សើមត្រូវបានបង្កើតដោយសម្ងាត់របស់មនុស្ស ជំនឿត្រូវបានធំឡើងដោយកិច្ចការនៃព្រះគុណរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងមិនគួរវាយប្រហារដោយមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែយើងគួរតែរង់ចាំព្រះ។ (មី. ៥:៧) ២) ដោយសារចំនួនទឹកសន្សើមច្រើន នោះចំនួន

អ្នកជឿមានច្រើន។ ៣) នៅពេលដែលទឹកសន្សើមសើមស្មៅ និងដើមឈើ អ្នកជឿផ្តល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណដល់មនុស្សលោកដូចជាផែនដីស្ងួត។ សូមមើល ហូស ១៤:៥ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 123 ប្រាជ្ញាពិត (ទំនុកដំកើង ១១១:១០)

1. ការប្រៀបធៀបរវាងប្រាជ្ញានៃពិភពលោក និងប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ

យើងគោរពវិទ្យាសាស្ត្រនៃពិភពលោក និងចំណេះដឹងរបស់វា។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសកម្មភាពនៃចំណេះដឹងទាំងអស់ យើងគួរតែអាចយល់ដឹងពីពួកគេបាន។ យើងមិនអាចយកភាពគ្រប់គ្រាន់បានទេ ព្រោះយើងមានតែចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលយើងរៀនអ្វីៗទាំងអស់នៃ cosmos ដោយយល់ឃើញវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវជាងការទទួលយកវិទ្យាសាស្ត្រជាប្រព័ន្ធ នោះយើងទៅដល់ចំណេះដឹងពិតដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរនិយាយដូចជាពាក្យនៃបទគម្ពីរដូចខាងក្រោម។ នោះគឺយើងគួរនិយាយថា៖ ជំការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាការចាប់ផ្តើមនៃការចេះដឹង™ (សុភ. នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា ជំគ្រឹះនៃប្រាជ្ញា™ (תְּחִלַּת חָכְמָה = កុកម៉ា) គឺជាពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែដោយ "ការចាប់ផ្តើមនៃប្រាជ្ញា" ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះរួមបញ្ចូលទាំងគាត់យកចំណេះដឹងពីពិភពលោកជាច្រើនមុននឹងស្គាល់ព្រះ គាត់មិនទាន់បានប្រាជ្ញាពិតប្រាកដនៅឡើយទេ។

2. ហេតុផលដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គឺជាប្រាជ្ញា។

1) លើកលែងតែមនុស្សមានព្រះប៉ុណ្ណោះ វាជាហេតុផលដែលបុរសនោះកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ២) ដ្បិតព្រះលើកតែអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ ហើយប្រទានពរដល់ទ្រង់។ ៣) ចំពោះអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ មានចិត្តក្លាហាន មិនខ្លាចមនុស្សឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 124 ពរជ័យពិតដែលបុរសថ្វាយបង្គំនឹងទទួលបាន (ទំនុកតម្កើង 112:1-10)

បាតដៃនេះនិយាយពីពរជ័យជាច្រើនដែលមនុស្សសុចរិតកោតខ្លាចព្រះទទួល។ បុរសសុចរិតខ្លះទទួលបានពរជ័យនៃសម្ភារៈក្នុងចំណោមពរជ័យមួយចំនួន។

1. ពូជពង្សត្រូវបានប្រទានពរ។ (ខ២)

មូលហេតុដែលកូនចៅរបស់ព្រះអង្គទទួលពរគឺដោយហេតុដូចតទៅ។ 1) សម្រាប់គាត់មិនផ្តេរទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនគួរឱ្យជឿរបស់គាត់ទេតែជាគោលលទ្ធិដើម្បីកោតខ្លាចព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ២) ចំពោះមនុស្សដែលគោរពព្រះមានសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះថានឹងប្រទានពររហូតដល់ពូជពង្សរបស់ខ្លួន។ (និក្ខមនំ ២០:៦)

2. ទ្រព្យសម្បត្តិ និងទ្រព្យជារបស់ផ្ទះ។ (ខ៣)

ពាក្យថាពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះមានបរិបូរអាចត្រូវបានបកស្រាយខាងវិញ្ញាណ។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា ខ្លួនគាត់ផ្តាល់ធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនបានបរិបូរ។ (II Cor 6:10)

3. មនុស្សសុចរិតគឺអស់កល្បជានិច្ច (ខ៤)

សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់មិនកើតចេញពីខ្លួនឯងទេ គឺជាព្រះអំណោយទានរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះវាជារៀងរហូត។ នៅពេលយើងឃើញពាក្យនេះ ពួកបរិសុទ្ធទទួលបានការសង្គ្រោះចុងក្រោយរបស់ព្រះ។ អ្នកជឿដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយបានកើតម្តងទៀតមិនត្រូវវិនាសអស់កល្បជានិច្ច។ (រ៉ូម ៨:៣០)

4. ចំពោះគាត់ ពន្លឺត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងភាពងងឹត។ (៤, ៥)

ពាក្យនេះអាចគិតបានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺគាត់មានសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងបរិយាកាសវេទនាហើយគាត់មានជីវិតសុចរិតនៅក្នុងពិភពលោកដែលមានបាប។ ព្រះបន្ទូលនៃខ ៤ខ-៥ “ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យសប្បុរស មេត្តា និងសុចរិត។ វាជាការល្អជាមួយនឹងបុរសដែលប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរសនិងឱ្យខ្ចី; ដែលធ្វើកិច្ចការរបស់ខ្លួនដោយយុត្តិធម៌™។ បង្ហាញវាឱ្យបានល្អ។ អ្នកជឿអាចបម្រើបានយ៉ាងល្អនៅក្នុងពិភពលោក។ ជីវិតបម្រើអាស្រ័យលើសេរីភាពរបស់យើង។ ជីវិតបម្រើគឺជាជីវិតនៃពន្លឺ។

5. គាត់មិនត្រូវបានរង្គោះរង្គើជារៀងរហូត។ (6-8)

1) ហេតុផលដែលគាត់មិនញ័រគឺដោយសារគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះ ហើយគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះ។ គាត់ក៏មិនខ្លាចព័ត៌មានហិង្សាដែរ។ 2) នេះ។

2) មូលហេតុមួយទៀតដែលគាត់មិនរង្គោះរង្គើគឺដោយសារគាត់បានដោះស្រាយគោលបំណងនៃជីវិតរបស់គាត់លើព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងខ្លាំង។ គោលបំណងរបស់គាត់គឺចង់រស់នៅក្នុងពិភពលោកឲ្យបានល្អ ប៉ុន្តែរស់នៅឲ្យបានយូរ។ គោលបំណងរបស់គាត់គឺដើម្បីលើកតម្កើងព្រះតែមួយគត់។ ការងាររបស់គាត់អាចផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយបរិយាកាសរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរផងដែរ។ ប៉ុន្តែគោលបំណងរបស់គាត់ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះគឺមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ. ដ្បិតគាត់ដើរនៅកណ្តាលព្រះយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន ទោះបីគាត់ស្តាប់ដំណឹងដ៏ឃោរឃៅក៏ដោយ គាត់មិនខ្លាចនឹងដំណឹងនេះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់ចង់បានតែព្រះយេស៊ូគ្រិស្តប៉ុណ្ណោះ អ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះមិនអាចអង្រួនទ្រង់បានឡើយ។ បេះដូងដែលចង់បានតែព្រះយេស៊ូវគឺជាកម្រិតខ្ពស់នៃសេចក្តីជំនឿ។

ពីនេះ Moody បាននិយាយរឿងមួយចំនួនដូចខាងក្រោម 1) មុនពេលដែលបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំគឺពរ ឥឡូវនេះព្រះអម្ចាស់ផ្តាល់គឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្ញុំ។ 2) មុនពេលដែលខ្ញុំស្ថិតនៅកណ្តាលនៃអារម្មណ៍ ឥឡូវនេះខ្ញុំនៅកណ្តាលនៃពាក្យ 3) មុនពេលដែលខ្ញុំស្មើសុំដោយមិនផ្អាក ឥឡូវនេះខ្ញុំសរសើរដោយមិនឈប់។ ៤) មុនពេលដែលខ្ញុំប្រើព្រះអម្ចាស់ ឥឡូវនេះខ្ញុំចង់ឱ្យទ្រង់ប្រើខ្ញុំ។ អ្នកដែលតាំងលំនៅដោយជីវិតរបស់ព្រះ ជីវិតដែលផ្តិតផ្គង់គឺមិនគួរឱ្យរន្ធត់នោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 125 សរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ១១៣:១-៩)

ការសរសើរព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនមានន័យថាមានតែយើងស្គាល់ទ្រង់ត្រឹមតែខួរក្បាលនិង បបូរមាត់របស់យើង ហើយសរសើរនោះទេ។ វាមានន័យថា យើងមានអារម្មណ៍ល្អរបស់ ព្រះអម្ចាស់ ភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ ឫទ្ធានុភាព និងប្រាជ្ញារបស់ ទ្រង់ចេញពីដួងចិត្តដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់ទ្រង់ ក្នុងជីវិតដ៏វិសេសវិសាលរបស់យើង យើង ស្រឡាញ់ទ្រង់ ហើយកោតខ្លាចទ្រង់។ ការនេះជាហេតុដែលលើកតម្កើងព្រះអង្គបានផ្តោត លើអង្គហេតុធំៗពីរ។

1. ខ្ពស់បំផុតនៃព្រះ (4, 5)

អេសាយក៏បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះជាអ្នកខ្ពស់បំផុត ហើយធំជាងគេបំផុត (គឺ ៤០: ១២-២៨, ៥៥:៨,៩) ប៉ុលក៏បាននិយាយអំពីព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតនៅក្នុង រ៉ូម ១១:៣៣-៣៦។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជាអ្នកដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត គ្មានអ្នកណានៅពីលើទ្រង់ ហើយនៅក្បែរទ្រង់ (ដូចជាទ្រង់ទេ) ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់គ្មានអ្វីដែលត្រូវមើលពីលើ និងពីខាងនោះឡើយ។ បើអ្នកណាមើលងាយអ្នកដទៃ នោះជាការក្រអឺតក្រទមក្នុងការចាត់ទុកខ្លួនឯងជាព្រះ ហើយមានអាកប្បកិរិយាខុសឆ្គងដើម្បីជំនួសខ្លួនជាព្រះ។ ព្រះមិនឃើញបែបនេះទេ។ ព្រះ ទ្រង់ទតចុះទាបជានិច្ច ត្បិតទ្រង់មើលតាមសេចក្តីពិត។ ដើម្បីចូលទៅក្នុងភ្នែកដែលគាត់ មើលចុះយើងគួរតែកាន់កាប់កៅអីទាប។

2. ភាពរាបទាបរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង ភាពទាបរបស់ទ្រង់។ (6-9)

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅលើឋាន:ខ្ពស់ ហើយមិនចុះមករកមនុស្សទាបទេ ព្រះអង្គ គ្មានផ្លូវទាក់ទងជាមួយយើងទេ មនុស្សប្រុស។ ទោះជាព្រះជាអ្នកខ្ពស់បំផុតក៏ដោយ គាត់

ចង់បន្ទាបខ្លួន។ គាត់ចង់មកជិតយើង ហើយគាត់មកជិតយើង។ គុណធម៌ដ៏មេត្តាករុណាដូចរឿងបែបនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការចាប់កំណើតរបស់ព្រះរាជបុត្រា-ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងលម្អិត។ (ភីលីព ២:៦-១១) ការដែលយើងមើលទៅលើរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអ្វីដែលអ្នកខ្ពស់បំផុតបានក្លាយទៅជាស្ថានភាពទាប។ នេះត្រូវបានគេគិតថាជាវិធីសាស្ត្ររបស់គាត់ដែលគាត់ប្រតិបត្តិរឿងដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ ទោះបីជាការបន្ទាបខ្លួនហាក់ដូចជាបាត់បង់ក៏ដោយ វាគឺជាគុណធម៌ដ៏អាថ៌កំបាំងដើម្បីទទួលបានកាន់តែច្រើន។ ដូចជាកន្លែងទាបដែលមានទឹកច្រើននោះ ព្រះគុណរបស់ព្រះបានហូរចូលទៅក្នុងមនុស្សរាបទាប។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលមានព្រះគុណដ៏គ្មានទីបញ្ចប់ ដើម្បីប្រោសមនុស្សទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយមានព្រះគុណដែលនៅសេសសល់ ភាពរាបទាបរបស់ទ្រង់គឺអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនអាចពិពណ៌នាបាន។ អ្នកដែលដូចព្រះយេស៊ូជាមនុស្សរាបទាបមិនមាននៅក្នុងលោកនេះទេ។

ប៉ុលដើម្បីរៀនគុណធម៌ដ៏រាបទាបរបស់ព្រះយេស៊ូក៏អស្ចារ្យដែរ ដោយសារភាពបរិបូរណ៍របស់គាត់ ដើម្បីឆ្លងកាត់គុណធម៌ដ៏រាបទាបរបស់គាត់។ គាត់បាននិយាយថា “ចំពោះខ្ញុំ ទោះជាខ្ញុំតូចជាងគេបំផុតក្នុងចំណោមពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ក៏ដោយ” (អេភេសូរ ៣:៨) “ពាក្យនេះគឺគួរឱ្យទុកចិត្ត ហើយសមនឹងទទួលបានការទទួលយកយ៉ាងពេញលេញថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានយាងមកក្នុងពិភពលោក ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំ ខ្ញុំជាអ្នកនាំមុខគេ។ “(១ធីម ១:១៥) “ចុងក្រោយបង្អស់ ចំពោះមនុស្សម្នាក់ដែលកើតមកមិនទៀងទាត់ នោះទ្រង់បានលេចមកឱ្យខ្ញុំផង”។ (១កូរិនថូស ១៥:៨) សម្រាប់គាត់ 5. បន្ទាបខ្លួនខ្លាំងប៉ុណ្ណាទៅ! គាត់បាននិយាយថា “ដូចជាមិនស្គាល់ ហើយមិនទាន់ស្គាល់ច្បាស់នៅឡើ

ឃ។ ដូចជាស្លាប់ ហើយមើលចុះ យើងរស់នៅ។ ជាការដាក់ទោស ប៉ុន្តែមិនទាន់បានសម្លាប់។ 10 សោកសៅ តែអរសប្បាយជានិច្ច។ ជាអ្នកក្រ តែធ្វើឱ្យមានមនុស្សជាច្រើន។ ដូចជាមិនមានអ្វីសោះ ប៉ុន្តែមានគ្រប់យ៉ាង™។ (២កូរិនថូស ៦:៩, ១០)

បុរសមិនគួរបន្ទាបខ្លួនដោយបង្ខំទេ ប៉ុន្តែគួរតែទទួលយកវាដោយធម្មជាតិ។ ដោយសារបុរសនោះជាមនុស្សមានបាប និងជាមនុស្សទាបពិត។ បុរសក្រអឺតក្រទមមិនដឹងថាខ្លួនជាអ្វីទេ។ ពិតប្រាកដណាស់ មនុស្សទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍ និងឥតប្រយោជន៍។ ទំនុកតម្កើង 62:9 ចែងថា៖ ប៉ិអស់អ្នកដែលមានទ្រព្យតិចគឺជាដង្ហើម។ ទ្រព្យសម្បត្តិខ្ពស់គឺជាការបំភាន់; នៅក្នុងសមតុល្យពួកគេកើនឡើង; ពួកគេនៅជាមួយគ្នាស្រាលជាងដង្ហើម។ Ipet 1:24 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ិដ្បិតមនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រលំ” ត្រង់នេះ ពាក្យ “កាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្សទាំងមូល” កុល ហាដាម (כָּל־הָאָדָם) ជាភាសាហេព្រើរត្រូវបានបកប្រែជា “អ្វីៗទាំងអស់របស់មនុស្ស”។ នោះគឺជាអ្វីៗទាំងអស់នៃតម្លៃ

បុរស។ មានតែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ ទើបជាច្រកនៃមនុស្ស។ ដូច្នេះបុរសខ្លួនឯងមិនមានអ្វីសោះ។ ដូចពាក្យទំនុកតម្កើង 62:9 មនុស្សដែលមានឋានៈខ្ពស់ក្លាយជាមនុស្សមិនពិត។ អាឡិចសាន់ឌឺ សោយទីវង្គត់ក្នុងព្រះជន្ម ៣៣ ព្រះវស្សា តើទ្រង់គង់នៅដល់ថ្ងៃចុងក្រោយនេះ ជាអ្វី? ដូចសត្វគោនៅរស់ មនុស្សមិនអាចទៅវាបានទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាស្លាប់ ក្មេងៗក៏បានលេងហ្គេមជាមួយរ៉ូវរបស់វា។

យើងគួរបន្ទាបខ្លួនដោយដឹងថាយើងគ្មានអ្វីសោះ វាមិនបន្ទាបខ្លួនដោយបង្ខំតាមធម្មជាតិ យើងគួរតែបន្ទាបខ្លួន។ ព្រះអម្ចាស់បានចុះមកក្នុងឃ្លាំងនៃហ្វូងដោយបន្ទាបខ្លួន តើយើងជាអ្វីទៅ!

សេចក្តីអធិប្បាយ 126 ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការផ្លាស់ប្តូរនៃធម្មជាតិ (ទំនុកតម្កើង 114:1-8)

1. ការពិតដែលថាព្រះបានបើកសម្តែងអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុងការសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និងបានផ្លាស់ប្តូរពិភពលោកធម្មជាតិបានបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពនៃចរិតលក្ខណៈនៅក្នុងការសង្គ្រោះគ្រីស្ទសាសនា។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រិស្តបរិស័ទមិនទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងបេះដូង និងចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាសកល។ នោះគឺវាជាចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលផ្លាស់ប្តូរចិត្តមនុស្ស និងសូម្បីតែរូបកាយ និងពិភពធម្មជាតិក៏ដោយ។

2. នៅក្នុងចលនានៃនិក្ខមនំនៃអ៊ីស្រាអែល អំណាចនៃព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងជាច្រើន ហើយបន្ទាប់មកបានផ្លាស់ប្តូរពិភពលោកធម្មជាតិ។ ដូចដែលយើងឃើញមួយនេះ អ្វីដែលយើងគួរគិតគឺដូចជារឿងមួយចំនួន។

1) ការរង្គោះរង្គើនៃពិភពធម្មជាតិដោយអំណាចនៃព្រះបានបញ្ជាក់ថាតើវាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់! នោះគឺជាការពិតដែលមុនអ្នកបង្កើតព្រះ ពិភពនៃសត្វនេះគោរពតាមគាត់។ ដូចនេះដែរ វាដូចជាពាក្យមួយម៉ាត់ដែលព្រះយេស៊ូបានបង្គាប់ធ្វើឱ្យរលកសមុទ្រស្ងប់។

2) ការពិតដែលពិភពលោកធម្មជាតិត្រូវបានរង្គោះរង្គើដោយអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះមានអត្ថន័យប្រៀបធៀប។ នោះគឺវាមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណដែលថាអំពើបាបដ៏ធំដូចជាភ្នំសមុទ្រក៏គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញនៅចំពោះព្រះចេស្តានៃព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 127 ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 115:1-18)

1. គាត់អង្វរថាគាត់លើកតម្កើងតែព្រះជាម្ចាស់។

យើងចងចាំខទី ១ ក្នុងទំនុកតម្កើងនេះថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មិនមែនចំពោះយើងខ្ញុំទេ តែសូមលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់!” នៅក្នុងចំណាប់អារម្មណ៍របស់យើង។ វាគឺជាពាក្យដែលគួរឱ្យខ្ពាចសម្រាប់សិរីល្អត្រឡប់មកកាន់បុរស។ ប្រសិនបើសិរីល្អដែលព្រះគួរទទួលបានត្រឡប់មកមនុស្សវិញ វាជាអំពើបាបដែលគាត់លួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះជាមនុស្ស។

2. គាត់សុំឱ្យរួចផុតពីការចំអករបស់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ (ខ២)

ប្រជាជាតិទាំងអស់ជាមនុស្សមិនស្គាល់ព្រះ ហើយចំអកឱ្យអ្នកជឿ ហើយនិយាយថា ប៉ុន្តែគ្មានព្រះទេ™។ ពួកបរិសុទ្ធខឹងនឹងការចំអកបែបនេះយ៉ាងខ្លាំង។ ក្នុងរយៈពេលដែលព្រះមិនបានសម្រេចតាមការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ត្បិតគ្រប់ជាតិសាសន៍ចំអកព្រះជាបន្តបន្ទាប់ កវីនេះទូលអង្វរព្រះដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ដូច្នេះ គាត់ធានាថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយពរជ័យរបស់ទ្រង់គឺនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធជាប្រាកដ។ (៣, ៩-១៥) ក្នុងពេលតែមួយ លោកធានាថាសាសនាដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍គឺគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។ (4-8) ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលខឹងនឹងការចំអកនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍គួរតែត្រូវឆ្លើយយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាការអធិស្ឋានដែលកាលជាស្តេចយូដាហេសេគាបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ គាត់បានបំផ្លាញទ័ពរបស់ស្តេចអាសស៊ើរ សានឆេរីប ឆ្នាំ ១៨៥000។ (ស្តេចទី២ ១៩:១៤-២0, ៣៥-៣៧)។

1) បន្ទាប់មក ហេសេគាក៏ឱបមនុស្សសុចរិត ដោយខឹងនឹងឡាគីសចំពោះព្រះ ហើយអធិស្ឋាន។ (ស្តេចទី២ ១៩:១៤-១៩) គាត់មិនបានអធិស្ឋានដោយអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដូចជាអារម្មណ៍ជាតិដែរ។ គាត់មានអារម្មណ៍ខឹងសម្បារចំពោះការដែលព្រះនាមបរិសុទ្ធរបស់ព្រះត្រូវបានចំអក ហើយដាក់សំបុត្រឡាគីសនៅចំពោះព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការពិតដែលមានមនុស្សសុចរិតខឹងនឹងអ្នកដែលចំអកឱ្យព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ជាការគួរឱ្យស្រឡាំងកាំងក្នុងការសម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងអ្នកដែលចំអកឱ្យព្រះ។ មូលហេតុដែលការអធិស្ឋានដ៏សុចរិតបែបនេះគួរតែត្រូវបានឆ្លើយ គឺសម្រាប់ព្រះពិរោធចំពោះអំពើអាក្រក់។ នៅឆ្នាំ 1556 ដើម្បីធ្វើទុក្ខបុកម្នេញអ្នកជឿដែលនៅ Bohemia Noyhouse និងក្រុមហ៊ុនរបស់គាត់ដើម្បីទៅជួបអធិរាជ Maximilian នៅលើរទេះគោឆ្លងកាត់ទន្លេ Daube ហើយបន្ទាប់មកអ្នកចម្បាំង 6 នាក់បានស្លាប់ហើយ Noyhous ក៏បានស្លាប់ផងដែរ។

2) ហេសេគាដឹងថាមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះពិត ហើយអធិដ្ឋានដោយពឹងលើតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ (ស្តេចទី២ ១៩:១៥, ១៨) មានព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលបុរសពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ាអស់ពីចិត្តគួរបានសង្គ្រោះក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ទំនុកតម្កើង 115:4-8 ក៏ជាពាក្យដែលបានចង្អុលបង្ហាញថា រូបព្រះដែលមិនជឿនោះគឺឥតប្រយោជន៍ ហើយគ្មានអ្វីសោះ ហើយបានអធិស្ឋាន។ សូមអានពួកវាឱ្យបានលម្អិត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 128 ចិត្តខ្ញុំនៅពេលដែលព្រះស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ (ទំនុកតម្កើង 116:1-2)

1. ស្រឡាញ់ព្រះ

ឯខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ា ពីព្រោះទ្រង់បានឮសំឡេងរបស់ខ្ញុំ និងសេចក្តីអង្វររបស់ខ្ញុំ™។

(ខ. បេះដូងនៃអ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាស្រឡាញ់នេះមានការអរព្រះគុណនៅចំពោះព្រះ និងបេះដូងដើម្បីស្រឡាញ់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ ពួកបរិសុទ្ធមានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងចម្ងាយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់។

1) គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះដែលមិនភ្លេចយើង ហើយចងចាំយើង។ គឺ 49:15, 16 បាននិយាយថា៖ ឯតើស្ត្រីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅដោះបានឬទេ ដើម្បីកុំឲ្យនាងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនក្នុងផ្ទៃ? សូម្បីអ្នកទាំងនេះអាចបំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកឡើយ។ មើល ចុះ ខ្ញុំបានឆ្លាក់អ្នកនៅលើបាតដៃ។ ជញ្ជាំងរបស់អ្នកនៅពីមុខខ្ញុំជានិច្ច™។ ទំនុកតម្កើង 40:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំជាអ្នកក្រ និងទុគ៌ត ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់គិតគូរជំនួសខ្ញុំ។ អ្នកគឺជាជំនួយ និងជាអ្នកសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ កុំបង្អង់យូរ ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ!”

2) ចំពោះព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានបរមសុខ ទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យទូលអង្វររបស់ទូលបង្គំ ថាជាការដឹងគុណយ៉ាងណា! បុរសចូលចិត្តចូលរួមក្នុងរឿងដ៏អស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែទុករឿងដ៏វេទនារបស់ខ្ញុំ ហើយគ្មានអំណាចជួយសង្គ្រោះខ្ញុំទេ។ ឥឡូវនេះជាក់ស្តែងថា ព្រះអម្ចាស់ដ៏មានអធិបតេយ្យភាពនៅស្ថានបរមសុខ ទ្រង់ស្តាប់តាមការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំ ទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំ។ ស្នេហាគឺអស្ចារ្យណាស់។ ដូចយើងទទួលបានតែសេចក្តីស្រលាញ់ពីមនុស្សម្នាក់ ធ្វើ

អោយយើងស្ងប់ស្ងែង ពេលដែលយើងទទួលបានសេចក្តីស្រលាញ់ពីព្រះជាម្ចាស់គ្រប់រឿង តើចិត្តយើងក្តៅប៉ុណ្ណា!

ហេតុនេះហើយបានជា Augustine បានទទួលចម្លើយរបស់ព្រះ ហើយបានអធិស្ឋានថា “ឱព្រះអម្ចាស់ ទូលបង្គំស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់យឺតពេលហើយ”។ ទ្រង់ស្រឡាញ់ព្រះហើយទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើខ្ញុំមើលមុខទ្រង់ទៅថ្ងៃអនាគត នោះក្នុងលោកនេះ ទូលបង្គំនឹងទទួលនូវទុក្ខលំបាកណាមួយ!”។ វាមានតម្លៃណាស់ដែលពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានហើយបានរួចផុតពីទុក្ខវេទនា។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមានតម្លៃជាងនោះគឺការពិតដែលថាគាត់ស្រឡាញ់ព្រះ។ នេះជាព្រះគុណដើម្បីបានវត្ថុមួយ និងបានប្រយោជន៍ទាំងពីរ។ ដើម្បីដឹងថាព្រះអម្ចាស់កើតឡើងនៅក្នុងអ្នកជឿទូទៅ អារក្សក៏ខ្លាចព្រះអម្ចាស់ដែរ។ ប៉ុន្តែការស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់គឺកើតឡើងនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលបានព្រះគុណជាច្រើន។

ដូចនេះដែរ ពេលបុរសទទួលចម្លើយពីព្រះក្នុងការអធិស្ឋាន គាត់មានអារម្មណ៍ថាអរព្រះគុណ និងកោតខ្លាច ហើយស្រឡាញ់ព្រះដោយការថ្វាយរបស់ទាំងអស់របស់គាត់។ ក្នុងនាមជាខាធើរីន នៃសៀណា ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលការប្រកបខាងវិញ្ញាណជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីនាងស្ងើចសរសើរថា ù តើអ្នកដឹងទេថាខ្ញុំរងទុក្ខប៉ុន្មានសម្រាប់អ្នក? កុំគិតថាទុក្ខលំបាករបស់អ្នកសម្រាប់ខ្ញុំ™។ នាងបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីព្រះអម្ចាស់ពេញមួយជីវិត ហើយស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។ នាងបានសម្លាប់ឆន្ទៈរបស់នាង ហើយគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់តែមួយជីវិតរបស់នាងប៉ុណ្ណោះ។ លុះដល់ឆ្នាំ ១៣៧៤ អោគ

រាតត្បាតបានកើតឡើង នាងលះបង់ខ្លួនដើម្បីមើលថែអ្នកជំងឺទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ និងមើលថែអ្នកជំងឺឃ្លង់នៅក្រៅទីក្រុង។

2. ចម្លើយនៃការអធិស្ឋានធ្វើឱ្យអ្នកអធិស្ឋានបានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។

ខគម្ពីរ ២ របស់យើងបាននិយាយថា ប៉ ដោយសារគាត់បានផ្លៀងត្រចៀកមកខ្ញុំ ដូច្នេះ ខ្ញុំនឹងអង្វររកគាត់ ដរាបណាខ្ញុំនៅរស់™។ ការដែលភិក្ខុទទួលបានចម្លើយនៃការបន់ស្រន់នោះជាពរដ៏ប្រសើរជាផលដែលបានជាអ្នកបន់ស្រន់ពេញមួយជីវិត ក៏ទទួលបានទ្រព្យវត្ថុមួយ និងបានប្រយោជន៍ទាំងពីរ។ ពេលយើងអធិស្ឋានច្រើន យើងអាចថ្វាយការអធិស្ឋានពិតតិចតួចដល់ព្រះ។ បុរសដែលទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋានបានដឹងថាការអធិស្ឋានជារឿងដែលមានប្រយោជន៍បំផុត ហើយព្យាយាមអធិស្ឋានពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ ហេតុដូច្នេះហើយ RA Torray បាននិយាយថា “ការអធិស្ឋានធ្វើឱ្យពេលវេលារបស់យើងសន្សំបាន ពីព្រោះបន្ទាប់ពីយើងអធិស្ឋាន ហើយនៅពេលយើងធ្វើអាជីវកម្ម នោះវាក៏ល្អដែរ។ ប៉ុន្តែបើយើងមិនបន់ស្រន់ទេ ត្បិតអាជីវកម្មកាន់តែអាក្រក់ យើងចំណាយពេលតែមួយគត់™។ Hudson Taylor គឺជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសចិននៅដើមដំបូង នៅពេលណាដែលគាត់មានបញ្ហាលំបាកមួយចំនួន ហើយនិយាយថា “ធ្វើវាដោយអំណាចនៃជង្គង់របស់អ្នក” ។ សាំយូអែលបាននិយាយថា ការផ្អាកការអធិស្ឋានគឺជាអំពើបាប។ (១សាំ. ១២:២៣) ចំពោះដាវីឌបានអធិស្ឋានពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ជាលទ្ធផលនៃការឆ្លើយតបនៃការអធិស្ឋាន គាត់ពិតជាសប្បាយចិត្ត។

3. សម្រាក (7, 8)

កាលដែលពួកបរិសុទ្ធមើលឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះជាលទ្ធផលនៃការអធិស្ឋាន ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ចាប់ពីពេលនេះទៅចិត្តរបស់គាត់បានសេចក្តីសុខសាន្ត។ ដោយសារគាត់បានសង្គ្រោះម្តង តើគាត់មិនសង្គ្រោះយើងលើកទីពីរទេ? ដ្បិតគាត់បានទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន ហើយបានសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងចិត្ត គាត់បានទទួលព្រះគុណទាំងពីរក្នុងពេលតែមួយ។

យើងមិនដឹងអនាគតរបស់យើងទេ។ ប៉ុន្តែយើងស្គាល់ព្រះ។ មូលហេតុដែលយើងមិនដឹងពីអនាគត គឺសម្រាប់ធ្វើឲ្យយើងប្រែចិត្ត ហើយអធិស្ឋាន ។ ការប្រែចិត្ត និងការអធិស្ឋានគឺជាប្រាជ្ញាដែលបានព្យាករណ៍។ សូមក្រឡេកមើលតែព្រះ។ ប្រសិនបើយើងបានជួបគាត់ យើងឃើញអ្វីដែលគាត់ប្រោសយើងឲ្យរស់ឡើងវិញ ឬយើងនឹងត្រូវស្លាប់ក្នុងទ្រូងរបស់ព្រះ ដូចជាយើងត្រូវស្លាប់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន គួរមានសន្តិភាពក្នុងចិត្ត។ ដោយសារអ្នកដែលចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ ហើយអធិស្ឋានទៅគាត់គួរតែបានសេចក្តីសុខសាន្ត នោះព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ៉ អស់អ្នកដែលនឿយហត់ ហើយផ្ទុកធ្ងន់មកឯខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសម្រាក™។ (Mt 11:28) សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ៉កុំខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ដោយការអធិស្ឋាន និងការអង្វរដោយការអរព្រះគុណ ចូរឲ្យការស្នើសុំរបស់អ្នកត្រូវបានដឹងដល់ព្រះ។ ៧ ហើយសេចក្តីសុខសាន្តនៃព្រះ ដែលលើសជាងការយល់ដឹងទាំងអស់ នឹងការពារចិត្ត និងគំនិតរបស់អ្នកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ™ (ភីលីព ៤:៦, ៧)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 129 ចូរទុកព្រះយេហូវ៉ាជាខាងខ្ញុំ (ទំនុកដំកើង ១១៨:៦-៩)

មនុស្សទន់ខ្សោយទទួលបានភាពក្លាហាន ហើយទទួលបានជោគជ័យក្រោមផ្នែខាងក្រោយដ៏រឹងមាំ និងការគាំទ្រ។ ដោយសារមនុស្សទាំងអស់របស់យើងខ្សោយ យើងអាចធ្វើកិច្ចការមួយនេះដែលស្ថិតនៅក្រោមសារគារនៃព្រះដ៏ខ្លាំង។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចក្រោកឈរឡើងក្នុងដៃរបស់ព្រះ? មានតែអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើវាបាន។ បុរសគួរតែដឹងពីការពិតដែលថាគាត់មិនអាចពឹងផ្អែកលើបុរសនោះទេ។ អ៊ីសៃ 2:22 បាននិយាយថា "ឈប់គិតពីមនុស្សក្នុងរន្ធច្រមុះ តើគាត់ជានរណា?" ហើយខទី ៩ របស់យើងក៏ចែងថា "ការជ្រកកោនក្នុងព្រះអម្ចាស់ ប្រសើរជាងទុកចិត្តលើពួកចៅហ្វាយ" ។ ហេតុផលដែលត្រូវគេចខ្លួនចូលក្នុងព្រះយេហូវ៉ា គឺល្អជាងការទុកចិត្តពួកមន្ត្រី អាចគិតអំពីរឿងមួយចំនួន។

1. រត់ទៅរកព្រះយេហូវ៉ា។ នោះគឺអាស្រ័យលើព្រះយេហូវ៉ា។

ព្រះយេហូវ៉ាសព្វព្រះហឫទ័យតែអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើលោក។ (ហេ. ១១:៦) ដូច្នេះ អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយក្លាយជាអ្នកដែលព្រះយេហូវ៉ាពេញចិត្ត តើគាត់មានប្រវត្តិដ៏ខ្លាំងប៉ុណ្ណា! លូសើរបាននិយាយថា៖ ឯការទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ាគឺប្រសើរជាងការបម្រើដ៏ល្អបំផុតចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™។

2. ការពឹងផ្អែកលើព្រះគឺប្រសើរជាងការពឹងផ្អែកលើមនុស្ស។

យើងអាចបង្ហាញហេតុផលមួយចំនួនដែលយើងអាចគិតដូចខាងក្រោម។ ទាំងនោះគឺ ១) ដោយសារបុរសនោះមិនពិត ប៉ុន្តែព្រះតែងតែពិត។ (រ៉ូម ៣:៤) ២) ដោយសារបុរសនោះប្រព្រឹត្តដោយអត្មានិយម ប៉ុន្តែព្រះធ្វើដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ (១យ៉ូន. ៤:៨) ៣) ទោះជា

បុរសមានចិត្តជួយអ្នកឯទៀតក៏ដោយ ក៏ខ្លួនគាត់ទន់ខ្សោយដែរ ប៉ុន្តែគាត់មិនប្រតិបត្តិរឿងដោយគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងទៀតទេ (អេសាយ ២:២២, សុភាសិត ២៧:១) សម្រាប់ព្រះ។ គឺជាគ្រប់អំណាច ហើយស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច គាត់បានសម្រេចតាមការសន្យារបស់គាត់ដោយផ្ទាល់។ ៤) ទោះបីជាបុរសនោះជួយអ្នកដ៏ទៃក៏ដោយ ព្រោះគាត់អាចធ្វើបានតែក្នុងលោកនេះទេ ព្រះអាចជួយយើងជានិច្ចនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ . (ហេព្រើរ ១៣:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 130 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង 119:1-168)

ដំតើយុវជនម្នាក់អាចរក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួនឲ្យបរិសុទ្ធដោយរបៀបណា? ដោយរក្សាវាតាមពាក្យរបស់អ្នក™។ (ខទី 9) ដំតាមផ្លូវនៃទីបន្ទាល់របស់អ្នកខ្ញុំរីករាយជាខ្លាំងដូចជានៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់™។ កុំងាកចេញពីច្បាប់របស់អ្នក។ (ខ៥១) ពរនេះបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ គឺខ្ញុំបានរក្សាសិក្ខាបទរបស់អ្នក។ (ខ ៥៦) មុនពេលដែលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានវង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះទូលបង្គំរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ (ខ៦៧) ជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រង់។ (ខ៧១) ច្បាប់នៃមាត់របស់អ្នកគឺល្អសម្រាប់ខ្ញុំ ជាងមាសប្រាក់រាប់ពាន់ដុំទៅទៀត។ (ខ៧២) ដ្បិតទូលបង្គំបានក្លាយទៅដូចជាស្បែកស្រាដែលមានផ្សែងហុយ ប៉ុន្តែទូលបង្គំមិនបានភ្លេចច្បាប់របស់ព្រះអង្គឡើយ។ (ខ ៨៣) បញ្ញត្តិរបស់អ្នកធ្វើឲ្យខ្ញុំមានប្រាជ្ញាជាងខ្មាំងសត្រូវទៅទៀត ដ្បិតវានៅជាមួយខ្ញុំរហូត។ 99 ខ្ញុំមានការយល់ដឹងច្រើនជាងគ្រូទាំងអស់របស់ខ្ញុំទៅទៀត ដ្បិតទីបន្ទាល់របស់អ្នកគឺជាការសញ្ជឹងគិតរបស់ខ្ញុំ 100 ខ្ញុំយល់ច្រើនជាងមនុស្សចាស់ទៅទៀត ដ្បិតខ្ញុំកាន់តាមវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។ (ខ ៩៨-១០០) ដល់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់ត្រូវប្រព្រឹត្ត ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យរបស់អ្នកបានខូចហើយ។ (ខ១២៦) ភ្នែកខ្ញុំស្រក់ទឹកភ្នែក ព្រោះមនុស្សមិនគោរពច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ (ខ ១៣៦) ទូលបង្គំមើលទៅមនុស្សគ្មានជំនឿដោយសេចក្តីខ្ពើម ព្រោះគេមិនកាន់តាមបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់។ (ខ ១៥៨) មនុស្សជាច្រើនជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ និងជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានងាកចេញពីទីបន្ទាល់របស់អ្នកទេ។ (ខ ១៥៧)

ពាក្យទាំងអស់ខាងលើបង្ហាញពីបេះដូងនៃពួកបរិសុទ្ធឱ្យស្រឡាញ់ច្បាប់ (ពាក្យ) នៃព្រះ។ ហេតុអ្វីច្បាប់របស់ព្រះគួរឲ្យស្រឡាញ់ម្ល៉េះ? ពីព្រោះក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែបង្គាប់

យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានផ្តល់ព្រះគុណ និងជីវិតក្នុងពេលតែមួយផង។ ដូចលោកយេស៊ូ បានបង្គាប់ស្ត្រីឲ្យកាន់ដៃស្លូតនោះ ឯចូរលាតដៃចេញ™ ផ្តល់កម្លាំងដើម្បីលាតវាចេញ។ ហេតុផលដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យយើងនូវបញ្ញត្តិមិនទទួលបន្ទុកទេ ប៉ុន្តែធ្វើឲ្យយើងបានភ្លក់នូវព្រះគុណទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯចូរយកនឹមរបស់ខ្ញុំដាក់លើអ្នក ហើយរៀនពីខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំមានចិត្តស្លូតបូត ហើយសុភាព ហើយអ្នកនឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹងអ្នក។ 30ដ្បិតនឹមខ្ញុំស្រួល ហើយបន្ទុកខ្ញុំក៏ស្រាល™។ (ម៉ាថាយ ១១:២៩-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 131 បបូរមាត់មិនពិត និងការខ្វែងគំនិតគ្នា (ទំនុកតម្កើង 120:1-7)

1. ការកុហកជាមួយនឹងពណ៌ការពារ។

នេះលាតត្រដាងនូវពាក្យពិតទាំងអស់នៅលើផ្ទៃ ហើយមិនមែនដើម្បីឱ្យមានព្រះកណ្តាលនៅក្នុងខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យមានជីវិតនៅក្នុងកណ្តាលនៃខ្លួនគាត់ ពោលគឺនេះគឺជាជីវិតរបស់ភាគីទាំងពីរ។ បុគ្គលបែបនេះមិនអាចរួបរួមជាមួយនឹងពួកបរិសុទ្ធនៃលទ្ធិសាសនាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបានទេ។

ទីបន្ទាល់មិនពិត

នេះជាការកុហកដើម្បីប្រឆាំងការពិត និងការពិតទាំងស្រុង។ ការកុហកបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពល្ងង់ខ្លៅ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងការពិត និងការពិត ឬភស្តុតាងមិនគ្រប់គ្រាន់ និងការរើសអើង។ សាក្សីត្រូវយកចំណេះដឹងពិតប្រាកដ ហើយគាត់ក៏គួរជឿជាក់លើពាក្យដែលបានស្តាប់ដោយគ្មានភស្តុតាងច្បាស់លាស់ និងមិនគួរប្រកាន់ពូជសាសន៍ឡើយ។ ព្រោះគ្រូគង្វាលជាសាក្សីនៃការពិត គាត់គួរតែរិះគន់ពាក្យដែលបានស្តាប់ដោយស្មោះត្រង់ថាជារឿងនោះ។ សាក្សីក្លែងក្លាយគឺជាសត្រូវនៃសេចក្តីពិត ដូច្នេះគាត់គឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ សង្គមដែលផ្តល់សក្តីកម្មមិនពិតគឺមានបញ្ហាច្រើន ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនត្រូវបានបញ្ឈប់ឡើយ។

2. ការកុហកដោយផ្នែក

នេះជាការកុហកដែលចេញមកពីផ្នែកនៃការពិតនិងការពិត។ នេះគឺជាការកុហកសិប្បកម្ម។ វាត្រូវបានទទួលស្គាល់ដោយបុរសល្បីល្បាញសម្រាប់ផ្នែកមួយដែលបង្ហាញពីការពិតនិងការពិតមួយចំនួន។ ដូច្នេះវាធ្វើឱ្យរឿងដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់អំណាចដើម្បីផ្តាស់ទីដោយល្ងង់

ខ្លៅ។ ការកុហកដោយផ្នែក ដូចដែល Mt 26:61 បាននិយាយថាគឺដូចជាទីបន្ទាល់ក្លែងក្លាយដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងបំផ្លាញព្រះវិហារបរិសុទ្ធហើយនឹងស្ថាបនាវាម្តងទៀត។ ទោះជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថាជនជាតិយូដាបំផ្លាញព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ហើយបន្ទាប់មកលោកនឹងសង់ឡើងវិញ ប៉ុន្តែលោកមិនបានមានប្រសាសន៍ថាលោកនឹងបំផ្លាញព្រះវិហារដោយខ្លួនលោកឡើយ។ (យ៉ូហាន ២:១៩)

3. កុហកដើម្បីបំបែកការសន្យា

ចំពោះការប្រតិបត្តិតាមពាក្យសន្យា ធ្វើឱ្យខ្ញុំជឿជាក់លើគ្នាទៅវិញទៅមក វានាំមកនៅក្នុងព្រះវិហារ និងសង្គម។ ប៉ុន្តែក្នុងសង្គមមិនប្រកាន់ពាក្យសន្យាទេ ការសង្ស័យគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងពេលតែមួយ បុរសមិនអាចរួបរួមគ្នាបានតាមនោះទេ វានាំមកនូវភាពមិនចុះសម្រុង។

4. ការកុហកដើម្បីនិយាយថា "ខ្ញុំគ្មានបាបទេ" ។

យ៉ូហាន ១:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុប្រសិនបើយើងនិយាយថា យើងគ្មានអំពើបាបនោះយើងបញ្ឆោតខ្លួនឯង ហើយសេចក្តីពិតក៏មិនស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនយើងដែរ™។ សង្គមដែលមានមនុស្សប្រុសមិនសារភាពខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាបតែងតែឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

5. ការភូតភរនៃអ្នកដែលនិយាយថាព្រះកុហក។

គឺជាអ្នកដែលបដិសេធថា ព្រះយេស៊ូជាបុត្ររបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន 2:22 បាននិយាយថា “អ្នកណា

តើអ្នកកុហកទេ តែអ្នកណាដែលបដិសេធថាព្រះយេស៊ូជាព្រះគ្រីស្ទ? នេះហើយជាមេប្រឆាំងព្រះគ្រិស្ត គឺជាអ្នកដែលបដិសេធព្រះបិតា និងព្រះរាជបុត្រា។ “។ អ្នកដែល

បដិសេធថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអ្នកដែលនិយាយកុហកដ៏ធំ។ វាជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដែលគិតថាព្រះជាអ្នកកុហក។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៣:៣៣។ ថ្វីត្បិតតែបុរសនោះបន្តដោយស្មោះត្រង់លើគ្រប់រឿង ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទទេ គាត់មិនអាចគេចផុតពីការក្លាយជាអ្នកភូតកុហកដ៏ធំបំផុតនោះទេ។ មនុស្សកុហកបែបនេះគ្មានសន្តិភាពទេ។ តើបុរសដែលបដិសេធគាត់អាចទទួលបានសេចក្តីសុខដោយរបៀបណា?

សេចក្តីអធិប្បាយ 132 ជំនួយរបស់ខ្ញុំចេញមកពីព្រះយេហូវ៉ា ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី (ទំនុកតម្កើង ១២១:១-៨)

1. ការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ គឺជាអ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ចេញពីអ្វីទាំងអស់។

វាជារឿងពិបាកបំផុតក្នុងចំណោមរឿងពិបាកបំផុត។ ដូច្នេះ Moody បាននិយាយថា "ប្រសិនបើយើងជឿលើការបង្កើតលោកុប្បត្តិជំពូក 1: 1 បង្រៀនយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីជឿអព្ភូតហេតុទាំងអស់នៅក្នុងបទគម្ពីរ" ។ កាលដែលព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់នោះ លោកមិនមានការលំបាកអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែលោកបានដឹងតាមរយៈពាក្យរបស់លោក។ ដូចយើងឃើញអ៊ីចឹង យើងដឹងថាអំណាចរបស់គាត់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា។ ទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។

2. ព្រះដើម្បីបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីទាមទារអ្វីៗទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល។

ដូច្នេះ ទ្រង់អាចរំកិលអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីបានគ្រប់ពេល ដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះនៃរាស្ត្រទ្រង់។ តើគាត់ស្រឡាញ់ប្រជាជនប៉ុណ្ណា? ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ (កើតពីអំពើបាបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) បានទទួលការរងទុក្ខរហូតដល់គាត់បានស្លាប់ដោយការបង្ហូរឈាមរបស់គាត់ដើម្បីជួយសង្គ្រោះគាត់។ ដោយសារតែវា តើគាត់មិនប្រើអំណាចនៃស្ថានសួគ៌ដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដោយងាយតាមរយៈពាក្យរបស់គាត់ឬ? ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវដែលបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញបានបង្គាប់ដល់សាវកឲ្យផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយមានបន្ទូលដូចតទៅ។ នោះគឺថា៖ ប៉ហើយព្រះយេស៊ូវបានយាងមកមានបន្ទូលទៅពួកគេថា៖ ប៉អំណាចទាំង

ប៉ុន្មាននៅស្ថានសួគ៌និងនៅលើផែនដីបានប្រគល់ឱ្យខ្ញុំហើយ។ 19 ដូច្នេះ ចូរទៅបញ្ចុះ
បញ្ចូលឱ្យមានសិស្សពីគ្រប់ទាំងសាសន៍ ធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកឱ្យគេក្នុងព្រះនាមនៃព្រះវរ
បិតា ព្រះរាជបុត្រា និងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ 20ដោយបង្រៀនគេឱ្យកាន់តាមគ្រប់ទាំង
សេចក្តីដែលយើងបានបង្គាប់មក។ ហើយមើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នក

គ្រប់ពេលវេលា រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃយុគសម័យ។ (មថ ២៨:១៨-២០) ព្រះគ្រីស្ទប្រើ
ផ្ទៃមេឃនិងផែនដីដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ គាត់បានអនុញ្ញាតឱ្យមានទុរ្ភិក្សដល់ទឹក
ដីកាណានទាំងអស់ ដើម្បីធ្វើអន្តោប្រវេសន៍ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចូលទៅក្នុងប្រទេសអេស៊ី
ប ហើយអនុញ្ញាតឱ្យមានការច្រូតកាត់ដ៏ច្រើននៅក្នុងប្រទេសអេស៊ីប។ ដូចនេះដែរ ព្រះ
ទ្រង់បានបោះព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ធំៗ ដើម្បីសម្រេចតាមការសន្យា
របស់ទ្រង់ដែលបានប្រទានដល់មនុស្សតិចតួចរបស់ទ្រង់ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៣)។
ដូចដែលយើងអាន en 41:46é45:28 យ៉ាងលម្អិត ព្រះបានជួនដំណឹងការពិតដើម្បីផ្គាស់
ទីពិភពលោកទាំងមូលសម្រាប់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់។

3. ព្រះមិនធ្វើការតែវត្ថុដ៏អស្ចារ្យដែលមានអំណាចដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែន
ដី។

គាត់ជ្រៀតជ្រែករឿងតូចតាចផងដែរដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់។ គាត់រាប់រហូត
ដល់ចំនួនសក់យើង គាត់មិនធ្វើចាបទម្លាក់ក្នុងដីដោយគ្មានការអនុញ្ញាត។ (ម៉ាថ ១០:២៩,
៣០) កិច្ចការតូចតាចនៅទីនោះ។

តាមពិតពិភពលោកមិនមែនជាការងារតូចតាចទេ។ ភ្លើងឆេះដ៏សន្ធោសន្ធៅក្នុងទីក្រុង Chicago ក្នុងប្រទេសអាមេរិក បានកើតឡើងដោយរឿងតូចតាចមួយ ដែលសត្វគោមួយក្បាលបានទាត់ចង្កៀងចេញ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 133 ស្វែងរកសន្តិភាពសម្រាប់ក្រុងយេរូសាឡឹម (ទំនុកតម្កើង 122:6-9)

ខ្ញុំគិតថាពាក្យ ប៉ក្រុងយេរូសាឡិម™ នៅក្នុងទំនុកតម្កើងនេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដូច្នេះហើយ យើងព្យាយាមគិតអំពីការអធិស្ឋានសម្រាប់ព្រះវិហារ។ ជាពិសេសសេចក្តីអធិប្បាយនេះគឺពឹងផ្អែកលើខទី 6 ។ ការអធិស្ឋានសម្រាប់ក្រុមជំនុំបានមកដល់ក្រុមជំនុំដោយក្តីស្រឡាញ់។ កម្រិតនៃការអធិស្ឋានរបស់យើងសម្រាប់ក្រុមជំនុំបង្ហាញពីកម្រិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងចំពោះក្រុមជំនុំ។ អ្នកដែលមិនអធិស្ឋានក្រុមជំនុំ គឺអ្នកមិនស្រឡាញ់ក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលអធិស្ឋានសម្រាប់ក្រុមជំនុំគួរតែស្វែងរកសន្តិភាពនៃក្រុមជំនុំលើសពីអ្វីទាំងអស់។ នៅទីនេះពាក្យ "សម្រាក" មានន័យថា "សន្តិភាព" ។ សន្តិភាពនៃក្រុមជំនុំត្រូវបានគិតជារឿងពីរ។

1. សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណជាមួយព្រះ។

នេះជាទិដ្ឋភាពសំខាន់នៃសន្តិភាពក្រុមជំនុំ.. បើគ្មានការមួយនេះទេ គឺគ្មានសន្តិភាពក្នុងចំណោមអ្នកជឿទេ។ សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណដែលបាននិយាយខាងលើត្រូវបានបង្កើតឡើងខណៈដែលអ្នកជឿជឿលើដំណឹងល្អពិតប្រាកដ ហើយប្រែចិត្ត។ នៅពេលដែលជំនឿរបស់អ្នកជឿកាន់តែធំឡើង ហើយការប្រែចិត្តរបស់គាត់គឺដោយស្មោះ នោះព្រះបានយាងមកក្បែរពួកគេ ហើយសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ក៏កាន់តែធំឡើង។

2. សន្តិភាពក្នុងចំណោមអ្នកជឿ។

ព្រះវិហារទាមទារភាពបរិសុទ្ធ ហើយក្នុងពេលតែមួយនាងទាមទារសន្តិភាព។ ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់ដែលរឿងទាំងពីរនេះត្រូវបានអះអាងរួមគ្នា។ ដូចគេអះអាងពីភាពបរិសុទ្ធ

ព្រោះគេវាយប្រហារដោយបុរសមិនបរិសុទ្ធ ទើបងាយនឹងឈ្លោះគ្នា។ ដូច្នេះ អ្នកដឹកនាំដែលមានប្រាជ្ញាគួរព្យាយាមដើម្បីមាន

ជាទូទៅសម្រាប់រឿងទាំងពីរនេះ។ ក្នុងស្ថានភាពដែលគ្មានសន្តិភាពដោយស្មោះ ភាពបរិសុទ្ធក៏មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដែរ។ សន្តិភាពមិនមែនជាធាតុសម្រាប់បង្កើតភាពបរិសុទ្ធនោះទេ។ សូមមើល ហេព្រើរ ១២:១៤ ។

ប្រសិនបើអ្នកជឿទាមទារសន្តិភាព ហើយពួកគេចង់បង្កើតផលនៃសេចក្តីសុចរិត 1) ពួកគេគួរតែបន្ទាបខ្លួន។ កាលដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម នោះជារឿងធម្មតាទេ ដែលការឈ្លោះប្រកែកគ្នាគួរកើតឡើង។ នៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំ អ្នកជឿអាចមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយហេតុផលពីរយ៉ាង។ នោះគឺ (១) អ្នកជឿដែលអួតអាងឥតប្រយោជន៍។ បុរសបែបនេះមើលងាយអ្នកដ៏ទៃដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ គាត់មើលងាយអ្នកជឿដែលមិនសក្តិសមនឹងរសជាតិរបស់គាត់ ហើយរស់នៅពេញដោយខ្លួនឯង។ មុនពេលអ្នកជឿបែបនេះ គ្មានគ្រូទេ។ (២) អ្នកជឿដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមធ្វើការល្អជាច្រើនសម្រាប់ក្រុមជំនុំ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនោះដឹងនូវសច្ច: ហើយមានអំណាចប្រកបដោយធម៌ ទើបតាំងនូវកុសលធម៌។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្បួងហើយពួកគេក្លាយជាភាពងងឹតពួកគេតែងតែចងចាំអំពីគុណប្រយោជន៍របស់ពួកគេហើយបន្ទាប់មកពួកគេព្យាយាមអង្គុយលើកៅអីដើម្បីកម្សាន្ត។ ២) ដើម្បីបានសន្តិភាព គេគួរអត់ទោសឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូចដែលយើងអត់ទោសឱ្យអ្នកផ្សេងនៅទីបំផុត

ផលប្រយោជន៍គួរតែមកខ្លួនឯង។ សុភាសិត 19:11 ចែងថា៖ ប៉ាការយល់ល្អធ្វើឱ្យអ្នកណាអាប់ខឹង ហើយការមើលរំលងការប្រមាថនោះជាសិរីល្អរបស់គាត់។ “។ ក្នុងនាមជា

អ្នកជឿមិនចែករំលែកទំនាក់ទំនងល្អជាមួយគ្នាដោយការអភ័យទោសដោយសន្តិភាព ប៉ុន្តែពួកគេមានករណីជាច្រើនដើម្បីបែងចែកកំហុសតូចតាចរបស់ពួកគេ ដូចជាការបែងចែកសក់តូចៗរបស់ពួកគេ។ វាមិនមានស្នេហាទេក៏ជាសកម្មភាពយោរយៅដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 134 អំពីការរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង 123:1-4)

តើការរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មានន័យយ៉ាងណា?

នេះគឺជាការបង្ហាញថាជំនឿដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់ដោយមានគោលគំនិតនៃពេលវេលា។ នោះគឺ នេះមានន័យថាមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាយូរមកហើយអាស្រ័យលើព្រះអម្ចាស់។ ទំនុកតម្កើង ៣៧:៣-៩ បង្ហាញអត្ថន័យយ៉ាងច្បាស់។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១៣០:៥។ វាងាយស្រួលដែលយើងរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ជាបណ្តោះអាសន្ន ការទុកចិត្តបណ្តោះអាសន្នគឺសំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែវាពិបាកណាស់ក្នុងការមានទំនុកចិត្តដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានក្នុងរយៈពេលយូរ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿក៏អាចធ្វើវាបានដែរ ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ សម្រាប់ការទុកចិត្តបង្ហាញពីលក្ខណៈលម្អិតនិងចិត្តស្មោះត្រង់ត្រឹមតែរយៈពេលយូរថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ វាមានតម្លៃតិចតួចបើប្រៀបធៀប។

ដូចបានពោលមកខាងលើនេះ បុគ្គលរង់ចាំព្រះអង្គប្រតិបត្តិដូច្នេះ ដើម្បីឱ្យសម្រេចនូវបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន។ អ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្ន មិនគួររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ក្នុងន័យប្រើព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ លើស ពី នេះ ទៀត យើង គួរ តែ ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ព្រះអម្ចាស់ ផ្ទាល់ យ៉ាង មានតម្លៃ ទោះ យើង មិន សម្រេច បំណង របស់ យើង ក៏ដោយ ។ យើងគួរតែទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មក ចិត្តដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរក្សាជាបន្តបន្ទាប់។ ប្រសិនបើយើងទំនោរចូលទៅក្នុងការសម្រេចនូវបំណងប្រាថ្នារបស់យើងចំពោះអ្វីមួយជាងព្រះអម្ចាស់ នោះចិត្តនៃការទុកចិត្តជឿលើព្រះអម្ចាស់នឹងបាត់ទៅវិញនៅពេលដែលយើងមិនដឹង។

1. ផលដែលត្រូវរង់ចាំព្រះអម្ចាស់។

1) ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានសតិសម្បជញ្ញៈ និងគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកជាប់ឆ្នោតខ្លាំងណាស់ យើងជាអ្នកជ្រើសរើសគួរតែអត់ធ្មត់ឱ្យបានល្អ ហើយគួររង់ចាំក្នុងគ្រាលំបាកផងដែរ។ ក្នុងគ្រាលំបាករបស់យើង យើងគួរចងចាំរឿង ៤ យ៉ាង។ នោះគឺ 1) ការពិតដែលយើងជួបនឹងបញ្ហាដែលកើតចេញពីព្រះអម្ចាស់។ ២) ព្រះប្រទានអំណាចដើម្បីស៊ូទ្រាំនៅកន្លែងនោះ។ ៣) ព្រះធ្វើឱ្យកន្លែងនោះមានពរ។ 4) ក្រោយមកព្រះដឹកនាំយើងដើម្បីចាកចេញពីកន្លែងអង្គុយបែបនេះ។ ដូចដែលយើងចងចាំរឿងទាំងបួនខាងលើ យើងអាចរង់ចាំការស៊ូទ្រាំកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងកន្លែងដែលមានបញ្ហាផងដែរ។

2) ក្នុងពេលវេលាមួយដែលយើងវាយប្រហារដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាដោយអំណាចរបស់យើង ជាជាងគាត់បង្កើតបញ្ហាខ្លះ។ ពេលខ្លះ ពេលយើងពឹងលើព្រះអម្ចាស់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរង់ចាំទ្រង់ វាអាចនឹងត្រូវដោះស្រាយដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ A យើងវាយប្រហារដើម្បីធ្វើវា; ផ្ទុយទៅវិញ បញ្ហាអាចនឹងមានជម្លោះតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែពាក្យនេះមិនដែលមានន័យថា កាលណាអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខលំបាក គាត់អាចបោះបង់វាចោល ហើយបន្តធ្វេសប្រហែស។ នេះមានន័យថា ដោយសារអ្នកជឿគ្មានអំណាចដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាលំបាក គាត់គួរតាំងចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរង់ចាំការអធិស្ឋានរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 135 អ្នកដែលឈរនៅខាងព្រះ (ទំនុកតម្កើង 124:1-8)

1. តើអ្នកណានៅខាងព្រះ?

1) គាត់គឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្រៀនតែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះ គឺជាវត្ថុដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ រ៉ូម 9:16 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើឆន្ទៈឬការព្យាយាមរបស់មនុស្សទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលមានចិត្តមេត្តា។ “។ អ្នកជឿមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងគោលលទ្ធិនៃការបោះឆ្នោតជាអកុសលទេ។ មូលហេតុគឺពិបាកថាខ្លួនឯងដឹងថាជាអ្នកបោះឆ្នោតឬអត់។ ប៉ុន្តែការពិតដែលយើងជាប់ឆ្នោតមិនមែនជាបញ្ហាពិបាកនោះទេ។ វាមិនមែនជាបញ្ហានៃទស្សនវិជ្ជាពិបាកមួយចំនួននោះទេ។ ប្រសិនបើយើងមានសេចក្តីជំនឿពិតដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត នោះគឺជាភស្តុតាងដែលបញ្ជាក់ថាយើងត្រូវបានជ្រើសរើស។ Moody បាននិយាយថា “ជំនឿរបស់យើងគឺជាការឆ្ពុះបញ្ចាំងពីគោលបំណងដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ”។ ហើយ Calvin បាននិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទគឺជាកញ្ចក់នៃការបោះឆ្នោត" ។ នោះគឺជាការពិតដែលថាយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាជាកញ្ចក់ដែលយើងដឹងពីការបោះឆ្នោតរបស់យើង។

2) បុគ្គលដែលជាម្ចាស់ឆ្នោតគឺនៅខាងព្រះ។

យើងស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយឆន្ទៈនៃស្ថានសួគ៌នេះ។ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ពេលយើងស្គាល់បទគម្ពីរ យើងគួរតែសិក្សាវា (ទំនុកដំកើង ១:២) គោរពតាមព្រះបន្ទូល (យ៉ូហាន ៧:១៧) ហើយយើងគួរទទួលរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីរក្សាព្រះបន្ទូល។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៧១)

2. អ្នកដែលនៅខាងព្រះទទួលបានការការពារពិសេសពីព្រះ។

ការការពារពិសេសត្រូវបានសន្យាចំពោះអ្នកដែលនៅខាងព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 121:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងរក្សាការចេញចូលរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ និងជារៀងរហូត។ “។ ព្រះមានកិច្ចការដើម្បីការពារសូម្បីតែរូបកាយរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត ទ្រង់ការពារព្រលឹងពួកគេជារៀងរហូត។ ព្រោះព្រលឹងមានតម្លៃជាងរូបកាយ។ ម្នាលអារ៉ុសោទាំងឡាយ ជួនកាលកាយមានទុក្ខ ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រលឹង គ្រានោះ ព្រះអង្គលះបង់ ដើម្បីឲ្យកាយទទួលទុក្ខ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 បានមានប្រសាសន៍ថា “វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ”។ សូមមើលហេព្រើរ ១២:១០-១៣។ ស្ត្រីដ៏វិសុទ្ធម្នាក់ឈ្មោះ Francis Havergal នៅលើគ្រែជំងឺរបស់នាងបានស្នើសុំឱ្យអាន Ish 42:6 ដល់មិត្តរបស់គាត់។ ពាក្យនៅក្នុងនោះថា “យើងជាព្រះអម្ចាស់! ខ្ញុំបានហៅអ្នកដោយសុចរិត; ខ្ញុំនឹងចាប់អ្នកដោយដៃនិងរក្សាអ្នក; យើងនឹងឲ្យអ្នកធ្វើជាសម្ពន្ធមេត្រីសម្រាប់ប្រជាជន ជាពន្លឺសម្រាប់ប្រជាជាតិនានា” Havergal បានស្តាប់ព្រះបន្ទូល ហើយបានចង្អុលពាក្យបីម៉ាត់ថា “ខ្ញុំនឹងយកដៃអ្នក” “ខ្ញុំចាំអ្នក” “ហើយរក្សាអ្នក”។ ហើយនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងទៅផ្ទះវិញ" ។ ព្រះការពារមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស ហើយទ្រង់ការពារឲ្យពួកគេអាចដឹង ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត ទ្រង់ការពារច្រើនជាងពួកគេមិនស្គាល់ពួកគេ។ យើងគិតថានៅក្នុងពិភពបាបដ៏គ្រោះថ្នាក់ យើងមានព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវស្តាប់ស្មើរតែមិនដឹងខ្លួន។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគ្រោះថ្នាក់ទាំងអស់

អ្នកដែលការពារគឺគ្រាន់តែជាព្រះប៉ុណ្ណោះ។ តើអារក្សសម្លាប់យើងរាល់ថ្ងៃទេ? តើអារក្សពិនិត្យមើលយើងក្នុងពេលគេងរបស់យើងឬទេ បន្ទាប់ពីវាចូលមកក្នុងយើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 136 អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ១២៥:១-៥)

1. អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះមិនរង្គោះរង្គើទេ។ (ខ១)

ចិត្តមនុស្សប្រៀបដូចជាការផ្លាស់ប្តូរពេលព្រឹក និងពេលល្ងាច ផ្នែខាងក្រោយដែលគេអាស្រ័យក៏ត្រូវការផ្លាស់ប្តូរច្រើនដែរ។ ១) ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា គាត់មិនរង្គោះរង្គើទេព្រោះគាត់រស់នៅដោយមនសិការពិត។ សុភាសិត 28:1 ចែងថា៖ ប៉ុមនុស្សអាក្រក់រត់ទៅរកគ្មានអ្នកណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតក្លាហានដូចជាសិង្ហ™។ ២) ដោយសារគាត់ពឹងលើព្រះយេហូវ៉ា ដោយសារព្រះយេហូវ៉ាជាទីលំនៅរបស់ទ្រង់ នោះសាវតារបស់ទ្រង់មិនរង្គោះរង្គើឡើយ។ ទំនុកតម្កើង 90:1 មានបន្ទូលថា៖ ប៉ុព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់ជាទីអាស្រ័យនៅរបស់យើងគ្រប់ជំនាន់™។

2. ព្រះការពារគាត់ឱ្យរឹងមាំជារៀងរហូត។ (ខ២)

ដូចជាភ្នំត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹមជាច្រើនដង ព្រះជាម្ចាស់ការពារអ្នកជឿបង្ហាញការពិតថាការការពាររបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់ណាស់។ ព្រះការពារអ្នកជឿដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលដឹងពីការពិតដ៏អស្ចារ្យបែបនេះមានតិចតួចណាស់។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅដោយដឹងពីការពិតដែលថាព្រះការពារពួកគេ នោះយើងភ្ពក់រសជាតិផ្អែមនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ពីព្រោះក្នុងចំណោមរឿងជម្លោះទាំងអស់ ការប្រទានរបស់ព្រះដើម្បីការពារយើងគឺជាចំណុចសំខាន់។

ទោះបីជាវាជាទិដ្ឋភាពពិបាកដែលអ្នកជឿដឹងពីការពិតដែលត្រូវការពារដោយព្រះក៏ដោយ វាមានទិដ្ឋភាពដើម្បីដឹងយ៉ាងងាយស្រួល។ ជាឧទាហរណ៍ បន្ទាប់ពីគ្រូគង្វាលស្តីជិនបានអធិប្បាយនៅកន្លែងមួយ ក្រុមជំនុំទាំងអស់បានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅទីនោះ អគារព្រះវិហារត្រូវ

បានបំផ្លាញ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានបង្ហាញពីការពិតដែលថាក្រុមជំនុំមិនមានគ្រោះថ្នាក់ដោយសារការការពាររបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ នៅប្រទេសជប៉ុន អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាពីររូបបានប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អនៅឯភូមិជ្រៅមួយ ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញ ពួកគេបានជួបនឹងសត្វពាហនៈ ស្រាប់តែមានឆ្កែដ៏សាហាវមួយក្បាលបានបង្ហាញខ្លួន ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយគាត់ ពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះ។ នៅពេលមួយ នៅតំបន់មួយរបស់ប្រទេសជប៉ុន លោក Abasiri អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់មានចម្ការសម្រាប់ដាំដើមប៉ោមចំនួន ១000 ដើម។ គួរឱ្យអាណិតណាស់ ព្រោះដើមប៉ោមក្នុងចំការត្រូវដង្កូវស៊ី ពេលនោះគាត់ព្រួយបារម្ភណ៍ពីការបាត់បង់ដ៏ធំ។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿចាប់ដង្កូវនេះជាមួយក្រុមគ្រួសារទាំងមូល ប៉ុន្តែមិនអាចដោះស្រាយវាបានទេ។ ដូច្នេះ គាត់បានអធិស្ឋានជាមួយក្រុមគ្រួសារគាត់ដោយស្មោះត្រង់អំពីបញ្ហានេះ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់អ្វីដែលពួកគេភ្ញាក់ផ្អើលនោះគឺសត្វស្លាបខ្លះចូលក្នុងចម្ការហើយសម្លាប់ដង្កូវពេញមួយថ្ងៃ។ (Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់សេវាគ្រីស្ទាន)។ ដូចបានពោលខាងលើ ព្រះជាម្ចាស់ការពារអ្នកជឿ និងជួយពួកគេពីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេស៊ូទ្រាំនឹងបញ្ហាទាំងអស់ ដោយបានប្រទានព្រះគុណទៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង អ្នកដែលទុក្ករបុគ្គលត្រូវបានស៊ូទ្រាំដោយការទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ ក្នុងនាមជាទុក្ករបុគ្គល Bayneham ត្រូវបានគេដុតនៅបង្គោល គាត់គិតថាភ្លើងដែលដុតគាត់ប្រៀបដូចជាត្រែផ្កាកុលាប។

សេចក្តីអធិប្បាយ 137 ច្រូតដូចអ្នកសាបព្រោះ (ទំនុកដំកើង ១២៦:១-៥)

កាឡាទី ៦:៧-៩ មានប្រសាសន៍ថា ៦ ចូរឲ្យអ្នកដែលត្រូវបានបង្រៀនព្រះបន្ទូលនោះ ចែកសេចក្តីល្អទាំងអស់ដល់អ្នកដែលបង្រៀន។ កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតៈ ព្រះមិនត្រូវចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាព្រោះអ្វីក៏ដោយ ក៏នឹងច្រូតដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ខ្លួនឯង នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចពីព្រះវិញ្ញាណ។ ៩ហើយកុំឲ្យយើងនឿយហត់នឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់ពេលកំណត់ យើងនឹងច្រូតកាត់ បើយើងមិនចុះចាញ់។ “។

1. ចូរយើងយំ ហើយខ្ចាត់ខ្ចាយគ្រាប់ពូជ។ (ខ៥)

បុរសព្យាយាមប្រមូលផលល្អដោយមិនលះបង់។ ទីមួយ គឺការបំបែកច្បាប់ដែលព្រះបានស្ថាបនាឡើង វានឹងក្លាយទៅជាអំពើបាប។ ព្រះមានបន្ទូលថា “ហើយលោកអ័ដាមបានមានប្រសាសន៍ថា “ដោយសារអ្នកបានស្តាប់សំឡេងប្រពន្ធរបស់អ្នក ហើយបានស៊ីដើមឈើដែលយើងបានបង្គាប់អ្នកថា 'កុំឲ្យអ្នកបរិភោគវាឡើយ' ដីត្រូវបណ្តាសាដោយសារអ្នករាល់គ្នា។ ដោយការឈឺចាប់ នោះអ្នកនឹងបរិភោគវាពេញមួយជីវិតរបស់អ្នក™ (លោកុប្បត្តិ 3:17) ហើយទ្រង់ក៏មានបន្ទូលថា ៦ដោយញើសនៃមុខអ្នករាល់គ្នានឹងបានស៊ីនំបុ័ង™ ដូច្នេះសុភាសិតបានចែងថាៈ ៦មរតកដែលបានទទួលយ៉ាងប្រញាប់ក្នុង ការចាប់ផ្តើមនឹងមិនត្រូវបានប្រទានពរនៅទីបញ្ចប់™។ (សុភ

២០:២១) ហើយវាក៏បាននិយាយថាៈ ៦ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហកគឺជាចំហាយទឹកមួយរំពេច ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់™។ (សុភាសិត ២១:៦)

2. ការប្រមូលផលដូចជាការដាំដុះ។

ពាក្យថា “សម្រាប់អ្នកណាដែលសាបព្រោះ នោះនឹងច្រូតដែរ” ដែលសាសនាគ្រីស្ត
បង្រៀន មិនមែនជាទ្រឹស្តីនៃសំណាងមេកានិចទេ។ តើទ្រឹស្តីនៃសំណាងមេកានិចគឺជាអ្វី?
ជាឧទាហរណ៍ ដូចខុងជឺបាននិយាយ។ "ពេលយើងដេរសណ្តែកក្រហម យើងបានសណ្តែ
កក្រហម ហើយយើងដាំត្រសក់ យើងទទួលបានត្រសក់" ហើយ "ផ្ទះសម្រាប់ផ្តល់ទានគួរ
តែកើតឡើងជារឿងដ៏អស្ចារ្យ" ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការគិតក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទស្ស
នៈរបស់ព្រះផ្តាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំនិតដែលពឹងផ្អែកលើ egoism ។ នោះគឺដូចជា
មនុស្សប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អ ច្បាប់នៃហោហាធាតុផ្តល់ភាពល្អតាមមេកានិច។ ប៉ុន្តែគោល
ការណ៍នៃការផ្តល់រង្វាន់ភាពល្អ ការដាក់ទោសអំពើទុច្ចរិតគឺអាស្រ័យលើទស្សនៈរបស់ព្រះ
ផ្តាល់។ វាអាស្រ័យទៅលើការពិតដែលថាព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់បង់ដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏
វិសុទ្ធដោយប្រាជ្ញាដ៏បរិបូរណ៍របស់ទ្រង់។ ដូច្នេះសកម្មភាពនៃសំណាងមិនមានលក្ខណៈ
មេកានិចទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈបុគ្គលដ៏ល្អឥតខ្ចោះ។ មុនឧទាហរណ៍មួយនិងពីរ សុភាសិត
១១:២៤ ចែងថា៖ បំម្នាក់ឲ្យដោយសេរី តែក៏កាន់តែចម្រើនឡើង។ ម្នាក់ទៀតកាន់យក
របស់ដែលខ្លួនត្រូវឲ្យ

ហើយមានតែការចង់បាន™។ ហើយវាក៏ចង្អុលទៅបុរសទុច្ចរិតថា៖ បំសម្រាប់មនុស្ស
មិនដឹងពេលវេលារបស់ខ្លួនទេ។ ដូចត្រីដែលជាប់ក្នុងសំណាញ់អាក្រក់ ហើយដូចជាសត្វ
ស្លាបដែលជាប់ក្នុងអន្ទាក់ ដូច្នេះកូនមនុស្សត្រូវជាប់អន្ទាក់ក្នុងគ្រាដ៏អាក្រក់ ស្រាប់តែវា
ធ្លាក់មកលើពួកវា។ “។ (សាស. ៩:១២) គាត់ប្រៀបដូចជាបំគាត់ដូចជាដើមឈើនៅវាល
រហោស្ថាន ហើយមិនឃើញមានអ្វីល្អមកដល់ឡើយ។ គាត់នឹងស្នាក់នៅក្នុងទីរហោស្ថាន
ក្នុងដីអំបិលដែលគ្មានមនុស្សនៅ™។ (យេ. ១៧:៦) លើកលែងតែវាសំដៅទៅទំនុកដំកើង

១:៤, ៣៧:២, ៣៥, ៣៦, ៨៣:១៣។ ហើយវាចង្អុលទៅបុរសល្អដែលគាត់ប្រៀបដូច ជា ដំគាត់ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំដោយទឹក ដែលបញ្ចេញឫសតាមអូរ™ (ឃ. ព្រះ។ ខ្ញុំទុកចិត្តលើសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះជារៀងរហូត™ (ទំនុកតម្កើង ៥២:៨)។ លើកលែងតែពួកគេ សូមមើលយ៉ូប 5:20, Ps 92:12, Prov 11:28, Is 44:4 Hos 14:7, 8។

ដូចបានពោលខាងលើមក ចំពោះការសងគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអំពើល្អរបស់ មនុស្ស អំពើទុច្ចរិតមិនមែនជាមេកានិកទេ ក្នុងការតបស្នងសងគុណវិញ គឺមានច្រើនក្រៃ លែង តាមគោលការណ៍នៃព្រះគុណ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមានបន្ទូលថា៖ ដំប៉ុន្តែ ការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនដល់អស់អ្នករាប់ពាន់នាក់ដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយ រក្សាខ្ញុំ

បញ្ញត្តិ។ (និក្ខមនំ ២០:៦) ដូច្នេះហើយ យើងចូលចិត្តព្រះបន្ទូលនៃទំនុកតម្កើង ១២៦:១-៦ ថា “អស់អ្នកដែលសាបព្រោះស្រក់ទឹកភ្នែក នឹងច្រូតកាត់ដោយសេចក្តីអំណរ! ដំ (ខទី ៥) ទទួលបានពរជ័យច្រើនជាងការខិតខំរបស់គាត់ គាត់ជឿលើការពិត ដំ មាត់របស់គាត់ នឹងពោរពេញដោយការសើច ™ (ខទី ២) ស្តេចមេណាថេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើន ហើយគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនទៅស្រុកអាស្សីរី ប៉ុន្តែ ជាលទ្ធផល គាត់បានប្រែចិត្តនៅស្រុក អាស្សីរី គាត់ត្រូវបានត្រឡប់ទៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ ហើយឡើងជាស្តេច។ (របាទី២ ៣៣:១០-១៣) អ្វីដែលគាត់ប្រែចិត្តមិនមែនជាសេចក្តីល្អដែលមិនមែនជាអ្វីដែលអស្ចារ្យ នោះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះសម្រាប់ព្រះបានប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកដែលបានប្រែចិត្ត

ព្រះបានប្រទានពរគាត់ដូច្នេះ។ យើងគួរតែគិតថា ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីល្អជាបរិបូរ ចូរ
យើងព្យាយាមប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អឲ្យបានច្រើន។

សេចក្តីអធិប្បាយ 138 រកមើលតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ (ទំនុកដំកើង 127:1-5)

1. មើលតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ។

បើគ្មានព្រះពរពីព្រះ នោះក៏គ្មានអ្វីល្អដែរ។ សុភាសិត 16:1-3 ចែងថា៖ ឯផែនការនៃចិត្ត ជារបស់មនុស្ស តែពាក្យតបនៃអណ្តាតគឺមកពីព្រះយេហូវ៉ា។ គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្ស សុទ្ធតែបរិសុទ្ធក្នុងភ្នែកខ្លួន ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ថ្លឹងវិញ្ញាណ។ ចូរប្រគល់កិច្ចការរបស់អ្នក ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នោះផែនការរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានសម្រេច™។

ជាការល្អដែលយើងជាអ្នកជឿលះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើអំពើល្អ វាជាកំហុសដែលត្រូវសម្រេចដោយអំណាចរបស់ខ្ញុំជាបន្ទាន់។ តើដាវីឌបានបង្កើតព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះយ៉ាងណាដែរ? សូមអាន ទំនុកតម្កើង ១៣២:១-៥។ ប៉ុន្តែ ដោយសារព្រះមិនអនុញ្ញាត ទ្រង់ក៏មិនអាចបង្កើតវាដោយគ្មានជម្រើសណាមួយឡើយ។ អ្នកដែលបង្កើតរឿងខ្លះបានល្អ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ប្រភពនៃពរជ័យគឺមានតែព្រះ។ ព្រោះគាត់ជាអ្នកបង្កើត។ អ្នកដែលមិនត្រូវជឿលើការពិតដែលថាអ្នកបង្កើតព្រះមាន នោះមិនត្រូវគិតថាជាការពិតដែលថាប្រភពនៃពរគឺជាព្រះទេ។ ប៉ុន្តែបុរសមិនអាចមើលងាយការពិតដែលអ្នកបង្កើតមាននោះទេ។ អ្នកដែលជឿលើការពិតដែលថាអ្វីៗទាំងអស់នៅលើមេឃនិងផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកបង្កើតចុងក្រោយបានអះអាងថាគាត់ជឿលើទ្រឹស្តីចៃដន្យនៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលអះអាងថាអ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយចៃដន្យ។ ប៉ុន្តែការពិតថាអ្វីក៏ដោយដែលកើតឡើងដោយចៃដន្យគឺមិនត្រូវបានអ្នកជីវវិទូបញ្ជាក់ឡើយ។ ដូច្នេះហើយ វាជាការលំបាកក្នុងការជឿលើទ្រឹស្តីចៃដន្យនៃអ្វីៗទាំងអស់ ដែលអះអាងថា អ្វីៗទាំងអស់កើតឡើងដោយចៃដន្យ ច្រើនជាងគោលលទ្ធិនៃការបង្កើត។ យើងជឿថា យោងទៅតាមការ

បង្រៀននៃបទគម្ពីរ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅលើមេឃ និងផែនដី ហើយគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដោយសម្ពន្ធមេត្រីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់មនុស្សនោះ។ មួយដែលជាប្រភពនៃអ្វីៗទាំងអស់ ជាអ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។

2. ចូរយើងក្លាយជាអ្នកដេក។

ខគម្ពីរ 2 របស់យើងបាននិយាយថា “វាឥតប្រយោជន៍ទេដែលអ្នកក្រោកពីព្រលឹម ហើយទៅសម្រាកយឺត បរិភោគនំប៉័ងនៃការងារដ៏អន្ទះសារ។ ដ្បិតគាត់បានដេកលក់ជាទីស្រឡាញ់។ “។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យថា យើង អ្នកជឿគួរតែដឹងថា ពួកគេគួរតែក្លាយជាអ្នកដេក។

2) ការគេងឱ្យបានត្រឹមត្រូវគឺមានតម្លៃ។ នៅពេលដែលបុរសដេកលក់ ការផ្លាស់ប្តូរដ៏ល្អបានកើតឡើងនៅក្នុងនោះ។ ទោះជាអ័ដាមបានបាត់ឆ្អឹងជំនីរម្ខាងក្នុងការដេកលក់ ប៉ុន្តែគាត់បានប្រពន្ធគាត់។ (លោកុប្បត្តិ ២:២១, ២២) ដោយសារយើងមានការថប់បារម្ភឥតប្រយោជន៍ យើងមានករណីជាច្រើនដែលវាបានបាត់ទៅហើយ។

2) តើយើងអាចរក្សាដំណេកដោយរបៀបណា? (១) ដោយមានសតិសម្បជញ្ញៈ យើងអាចដេកដោយសុខសាន្ត។ សតិសម្បជញ្ញៈជាសតិសម្បជញ្ញៈដែលបានដកចេញដោយការជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (២) ដោយធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ កាលណាយើងរក្សាសតិសម្បជញ្ញៈនៃសេចក្តីជំនឿ នោះយើងអាចដេកលក់ដោយសុខសាន្ត។ ទុក្ករបុគ្គល Marquis នៃ Argyle ត្រូវបានគេគេងលក់យ៉ាងស្កប់ស្កល់នៅព្រឹកព្រលឹមនៃទុក្ករបុគ្គលរបស់គាត់ ទុក្ករបុគ្គលម្នាក់ Ridley ត្រូវបានរក្សាទុកនៅលើដំណេកដ៏សុខសាន្តបន្ទាប់ពីគាត់បានត្រលប់មកវិញនូវបងប្រុសរបស់គាត់ដែលបានមកលេងគាត់ដើម្បីលួង

លោមគាត់។ (៣) ដោយសារយើងមានចិត្តសុវត្ថិភាពក្នុងការពឹងផ្អែកលើព្រះ នោះយើងអាចគេងលក់ស្រួល។ ស្តេចដេកលក់ដោយសុខសាន្ត ដោយមើលថែអ្នកយាមនៅជុំវិញខ្លួន។ ប៉ុន្តែ អ្នកជឿតែងតែនៅតែម្នាក់ឯង គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព ដោយពឹងផ្អែកតែលើព្រះយេហូវ៉ាតែប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនដែលបោះចោលពួកបរិសុទ្ធដែលប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 139 ពរជ័យនៃគ្រួសារ (ទំនុកតម្កើង 121:1-6)

ទំនុកតម្កើងចាត់ទុកពរជ័យនៃគ្រួសារ។

1. សារៈសំខាន់នៃគ្រួសារ

គ្រួសារគឺជាគ្រឹះនៃជាតិសាសន៍ និងជីវិតក្រុមជំនុំ។ ជាតិដែលគ្រួសាររុងរឿងរស់ឡើងវិញ។ ឧទាហរណ៍ អាមេរិក ជាប្រទេសល្អ គ្រួសារក្នុងប្រទេសត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរបៀបរៀបរយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្នុងការអភិវឌ្ឍក្រុមជំនុំ គ្រួសារក៏សំខាន់ដែរ។ Baxter ដែលជាគ្រូគង្វាលជនជាតិអង់គ្លេសដ៏ល្បីល្បាញត្រូវបានសម្ពោធនៅព្រះវិហារក្នុងតំបន់។ ជាដំបូង គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីគោរពប្រណិប័តន៍ជាក្រុមគ្រួសារ។ គ្រូអធិប្បាយដ៏ល្បីឈ្មោះ ស្តឺជិន បាននិយាយថា ឯអ្នកដែលត្រូវបញ្ចប់ការគោរពប្រណិប័តន៍ជាលក្ខណៈគ្រួសារ គួរតែទទួលរង្វាន់™។ គ្រួសារមានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងជីវិតនៃក្រុមជំនុំ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលទទួលពរជ័យក្នុងគ្រួសារគឺជាអ្នកដែលទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យ។

2. តើពរជ័យនៃគ្រួសារមកពីណា?

ពរជ័យនៃក្រុមគ្រួសារចេញមកពី ឪ ស៊ីយ៉ូន ™ (ខទី 5) ស៊ីយ៉ូនជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសាសនាចក្រ ។ ព្រះវិហារធ្វើឱ្យអ្នកជឿស្គាល់ដំណឹងល្អ។ ការរក្សាការផ្សាយដំណឹងល្អ និងគោលលទ្ធិមិនត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយមនុស្សដែលមិនមែនជាព្រះវិហារទេ។ វាត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយក្រុមជំនុំជាប្រព័ន្ធតាំងពីពេលចាប់ផ្តើម។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះវិហារគឺជាមាតារបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ព្រះបានចាត់ទុកក្រុមជំនុំយ៉ាងសំខាន់ ហើយបានបង្កើតនាងនៅ

លើផែនដី។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរដល់យើង ពរជ័យទ្រង់ប្រទានតាមរយៈក្រុមជំនុំ។ ដូច្នេះរបស់យើង។

អ្នកជឿ និងក្រុមជំនុំមានទំនាក់ទំនងសំខាន់គ្នាទៅវិញទៅមក។ អ្នកជឿទាំងអស់ដែលមានពរគួរតែដឹងថាជីវិតក្រុមជំនុំគឺជាជីវិតដែលមានពរហើយគួរតែប្រតិបត្តិវាដោយស្មោះត្រង់។ ប្រធានាធិបតីទីមួយរបស់អាមេរិក វ៉ាស៊ីនតោនមិនបានអវត្តមានក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះវិហារស្ទើរតែទាំងអស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 140 អ្នកដែលបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ (ទំនុកតម្កើង 129:1-8)

1. ពួកបរិសុទ្ធទទួលការបៀតបៀនច្រើនក្នុងលោក

II Timaute 3:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំប្រាកដណាស់ អស់អ្នកណាដែលចង់រស់នៅក្នុងជីវិតដែលគោរពព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ នឹងត្រូវគេបៀតបៀន™។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:១៨-២៥ វិវរណៈ ១:៩ ។ ផ្លូវដែលភិក្ខុដើរជាផ្លូវចាកការបៀតបៀន ប្រាកដថាជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹម។ អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ដែលបានចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមនៅក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 ហើយបានត្រឡប់មកវិញបាននិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកណាដែលចាត់ខ្ញុំហើយប្រាប់ថានៅពេលខ្ញុំទៅភ្នំណាមួយមានសត្វព្រៃជាច្រើនហើយនៅពេលដែលខ្ញុំទៅពេលខ្លះខ្ញុំដឹងថា ទន្លេដ៏គ្រោះថ្នាក់មួយ ពេលនោះខ្ញុំបានរកឃើញរឿងគ្រោះថ្នាក់ដូចដែលគាត់បានចង្អុលប្រាប់ខ្ញុំ ទោះបីខ្ញុំមានបញ្ហាបេះដូងក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំគួរតែប្រាកដថាត្រូវទៅតាមផ្លូវត្រូវ។ ដូចនោះដែរ កាលដែលអ្នកជឿរបស់យើងត្រូវបានបៀតបៀនដោយការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូវ យើងអាចធានាថាផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងគឺជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្ឃឹម និងជាផ្លូវនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច™។ (Knight, 3000 Illustratios for Christin Service p 492)

2. អ្នកដែលបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធគួរតែបរាជ័យ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ ឬគួរតែវិនាស។ (២, ៤, ៥, ៦)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថាអ្នកបៀតបៀនថា “ពួកគេបានធ្វើទុក្ខខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំងតាំងពីក្មេង ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានឈ្នះខ្ញុំទេ។ (ខ២) បំព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សុចរិត។ គាត់បានកាត់ខ្សែរបស់មនុស្សអាក្រក់។ ™ (ខ ៤) ។ ពាក្យនេះមានន័យថាបរាជ័យរបស់ពួកគេ។ តួ

លេខនៃការបរាជ័យរបស់ពួកគេមានច្រើន។ មួយក្នុងចំណោមពួកគេគឺការយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន និងបញ្ឈប់ការបៀតបៀន។

នៅពេលដែលគ្រូគង្វាល J.H. Crowell ជិះកប៉ាល់នៅអាយុ 16 ឆ្នាំ ហើយបានទៅកន្លែងណាមួយ គាត់ត្រូវបានបៀតបៀនដោយពួកនាវិក ដោយសារគាត់ជាអ្នកជឿខ្លាំង។ បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេចងដៃលើបង្គោលនិងទទួលបានការវាយដំជាច្រើន ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេបោះទៅក្នុងសមុទ្រនិងស្ទើរតែស្លាប់។ ប៉ុន្តែគាត់បានឡើងលើកប៉ាល់ ហើយអាចគេចផុតពីការស្លាប់របស់គាត់។ មុនពេលយប់ចូលមក មានអ្នកខ្លះយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយបានរួចជីវិត™។ (Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់សេវាគ្រីស្ទាន ទំព័រ 491)

កិច្ចការជាច្រើនដែលបុរសធ្វើបៀតបៀនរាស្ត្ររបស់ព្រះ (ពួកបរិសុទ្ធ) ត្រូវបានបំផ្លាញគួរតែកើតឡើង។ គ្រប់ជាតិសាសន៍ដើម្បីសង្កត់សង្កិនអ៊ីស្រាអែល ប្រជាជនដែលព្រះបានជ្រើសរើសត្រូវបានបំផ្លាញ។ ជាឧទាហរណ៍ អេស៊ីប អាស្សីរី បាប៊ីឡូន ជាដើមត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារអំពើបាបដើម្បីបៀតបៀនរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយថា បុគ្គលដែលបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធគួរត្រូវគេបៀតបៀនឡើយ។ ខទី ៦ របស់យើងបានចែងថា ។ ចូរឱ្យគេដួចស្មៅនៅលើដំបូលផ្ទះ ដែលក្រៀមស្វិតមុនវាធំឡើង ™ ។ អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នកជឿគួរតែត្រូវបំផ្លាញដោយអំពើបាបបៀតបៀនរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 141 សេចក្តីសង្ឃឹមនៃមនុស្សមានបាប ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់។ (ទំនុកដំកើង ១៣០:១-៨)

1. បុរសខ្លួនឯងគ្មានសង្ឃឹមទេ។

ខគម្ពីរ ៣ របស់យើងបាននិយាយថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់ តើនរណាអាចឈរបាន? ជំ ទោះបីជាយើងលាក់អំពើបាបរបស់យើងនៅចំពោះមុខមនុស្សក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចលាក់បាំងពួកគេនៅចំពោះព្រះដែរ។ ឬទោះជាយើងគិតថាមិនមានអំពើបាបសម្រាប់ភាពងងឹតនៃមនសិការរបស់យើងក៏ដោយ ក៏ព្រះទតមើលអំពើបាបរបស់យើងដោយភ្នែករបស់ទ្រង់ដូចជាភ្លើង។ សុភាសិត 16:2 ចែងថា៖ ជំគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាថ្លឹងវិញ្ញាណវិញ™។ តាមពិតយើងមិនអាចលាក់ខ្លួននៅចំពោះមុខមនុស្សលោកបានទេ។ សូម្បីតែអាថ៌កំបាំងទាំងអស់របស់យើងក៏គួរតែត្រូវបានលាតត្រដាងបន្ទាប់ពីពេលវេលាមួយបានកន្លងផុតទៅ។ គ្មានបុរសណាមិនធ្វើបែបនេះទេ។ ព្រោះមនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែជាមនុស្សមានបាប។ ខ្លាញ់ដែលបុរសជាអ្នកមានបាបត្រូវបានបង្ហាញដោយឧទាហរណ៍ពីរ។ ១) កាលដែលយើងរាប់អានមិត្តភក្តិរបស់យើងនៅពេលដំបូងគាត់ហាក់ដូចជាល្អ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីពេលខ្លះកំហុសទាំងអស់ត្រូវបានលេចឡើង។ ២) យើងដឹងថាមនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាបដោយសារព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ការបង្រៀននៃការពិតនេះចេញមកពីព្រះគម្ពីរយ៉ាងច្រើន។ ជាពិសេស សូមមើល រ៉ូម ៣:១០-១៨។ គម្ពីរបានចែងថា៖ ជំប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់™ (រ៉ូម ៦:២២) កាលដែលយើងឃើញការពិតដែលមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវស្លាប់ នោះច្បាស់ណាស់ថា មនុស្សទាំងអស់ជាមនុស្សមានបាប។

2. គោលបំណងដើម្បីប្រគល់បុរសដោយគ្មានសង្ឃឹម

ខគម្ពីរ 4 របស់យើងបាននិយាយថា “ប៉ុន្តែជាមួយនឹងអ្នក មានការអភ័យទោស ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចត្រូវបានគេភ័យខ្លាច។ “។ ក្រោយពីបុរសនោះខូចហើយ ព្រះមិនបានបោះមនុស្សចោលឡើយ ប៉ុន្តែគាត់បានជ្រើសរើសពួកគេខ្លះ ហើយត្រូវបានគេដោះលែង ហើយធ្វើឱ្យគេនាំមនុស្សឱ្យកោតខ្លាចទ្រង់។ ការលើកលែងទោសគឺអាថ៌កំបាំងដូចនោះ។ ដូច្នេះមនុស្សដែលត្រូវចូលរួមក្នុងព្រះគុណនេះ ១) គិតថា កិច្ចការនេះគឺជារឿងអស្ចារ្យជាងការបង្កើត ហើយកោតខ្លាចព្រះ។ . តាមរយៈការងារ ការពិតដែលថាមនុស្សបរិសុទ្ធដើម្បីបម្រើព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងគឺជារឿងដ៏អាថ៌កំបាំងដែលមិនអាចបង្ហាញបាន។ ២) ហើយមនុស្សដែលបានចូលរួមក្នុងព្រះគុណគឺកាន់តែបន្ទាបខ្លួន និងដឹងគុណកាន់តែខ្លាំង ហើយគួរតែគោរពកោតខ្លាចព្រះ។ ប្រសិនបើយើងសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយខ្លួនយើងផ្ទាល់ នោះលទ្ធផលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងធ្វើឱ្យយើងគ្មានការបន្ទាបខ្លួន និងគ្មានការអរព្រះគុណ។ ការបន្ទាបខ្លួនធ្វើឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើព្រះតែអស់ពីចិត្ត ហើយនាំមកនូវពរជ័យនៃការកាន់កាប់។ ដូច្នោះហើយ សេចក្តីសង្គ្រោះមានច្រើនក្រៃលែងក្នុងការអរព្រះគុណ និងអំណរ។

3. រង់ចាំព្រះយេហូវ៉ា (៥-៨)

អ្វីដែលទណ្ឌិតក្នុងពន្ធនាគារចង់បានជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងជារៀងរាល់ខែ គឺជាថ្ងៃដោះលែង។ ដូចនេះដែរ មនុស្សមានបាបរង់ចាំទទួលដំណោះស្រាយនៃបញ្ហាបាប ហើយបានរួចផុតពីអំពើបាបនោះ។ ដូច្នេះ តើបុរសអាចមានសង្ឃឹមបែបនេះបានទេ? គម្ពីរបានចែងថា វាអាចទៅរួច។

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់គ្មានភាពមិនអាចទៅរួច និងគ្មានមេត្តាទេ នោះបុរសនោះគ្មានសង្ឃឹមនោះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់នៃអំណាចបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅលើមេឃ និងផែនដី។ តើព្រះមិនអាចធ្វើអ្វីមួយចេញពីអ្វីមួយបានទេ (រ៉ូម ៤:១៧) បង្កើតវិធីដើម្បីអត់ទោសមនុស្សបាប? មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដែលមានចិត្តមេត្តា ដែលទ្រង់ស្រឡាញ់អត់ទោសដល់មនុស្សមានបាបឲ្យកោតខ្លាចទ្រង់។ សម្រាប់អ្នកដែលថ្កោលទោសគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលមានអំណាចដើម្បីលើកលែងទោស។ ប៉ុន្តែតាមពិត ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា និងលើកលែងទោសដល់ព្រះ។ បុរសទទួលបានក្តីសង្ឃឹមតែលើវិធីនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 142 លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យពីរនៃការអធិស្ឋានដែលព្រះអាចឆ្លើយតប (ទំនុកដំកើង ១៣២:១-១៨)

អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះចង់ឱ្យព្រះស្តាប់ញត្តិរបស់លោកដោយមូលហេតុពីរ។ ទីមួយ គាត់ចង់ចងចាំពីការថប់បារម្ភរបស់ដាវីឌ (1-9) ទីពីរ គាត់ចង់ឱ្យព្រះចងចាំនូវអ្វីដែលគាត់បានស្បថដោយស្មោះត្រង់។ (10-18)

1. គាត់ចង់ឱ្យព្រះចងចាំពីការថប់បារម្ភរបស់ដាវីឌ។ (1-9) តើដាវីឌមានកង្វល់អ្វី? គឺមុននឹងគាត់បានរកឃើញព្រះពន្លារបស់ព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនអាចដេកដោយសុខសាន្តបានឡើយ។ វាជាការបង្ហាញពីជំនឿរបស់គាត់។ យើងអាចស្វែងយល់ពីការលះបង់របស់ដាវីឌនៅក្នុងទំនុកតម្កើង។ ទំនុកតម្កើងនេះក៏បានបង្ហាញផងដែរថា គាត់ទទួលបានចំណង់ចំណូលចិត្តចំពោះព្រះពន្លារបស់ព្រះ។ ដាវីឌបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុងទំនុកតម្កើង 69:9 ថា៖ ដ៏ដោយព្រោះចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះផ្ទះរបស់ទ្រង់បានបំផ្លាញទូលបង្គំ ហើយពាក្យតិះដៀលរបស់អ្នកដែលតិះដៀលទ្រង់បានធ្លាក់មកលើទូលបង្គំ។ “។ គាត់បានផ្តល់នូវចំណង់ខ្លាំងដល់ព្រះអម្ចាស់។ ទោះជាយើងលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះយេហូវ៉ាក៏ដោយ យើងមិនអាចសងគុណទ្រង់បានឡើយ។ បើយើងរាប់ការងារគាត់ជាតម្លៃ ទោះយើងរាប់វាជារៀងរហូតក៏មិនអាចបញ្ចប់បានដែរ។ នៅពេលដែលយើងសាងសង់អគារព្រះវិហារដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះអម្ចាស់ យើងគួរតែផ្តល់ចំណង់ចំណូលចិត្ត និងការលះបង់ច្រើនជាងផ្ទះរបស់យើង។ នៅដើមដំបូងនៃព្រះវិហារកូរ៉ៃ មានពួកបរិសុទ្ធមួយអង្គបានយកដំបូលផ្ទះរបស់គាត់មកគ្របពីលើអគារព្រះវិហារ។

ដ្បិតព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចក្នុងប្រជាជាតិមួយ ទ្រង់អាចយកជីវិតដ៏សុខសាន្ត។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានស្វែងរកសន្តិភាពក្នុងលោកីយ៍នេះទេ ហើយដំបូងគាត់បារម្ភអំពីព្រះពន្ធារបស់ព្រះ។ វាដូចជាការលះបង់របស់ម៉ូសេនៅក្នុង ហេព្រើរ ១១:២៤-២៦។ នោះគឺថា “អ្នករាល់គ្នាមានជំនឿ ពេលម៉ូសេធំពេញវ័យ បដិសេធមិនឲ្យហៅជាកូនរបស់ព្រះចៅផារ៉ោន ២៥ ដោយជ្រើសរើសធ្វើបាបរាស្ត្ររបស់ព្រះ ជាជាងរីករាយនឹងការសប្បាយមួយភ្លែតនៃអំពើបាប។ 26 លោកចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រិស្តជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្រុកអេស៊ីប ដ្បិតលោកកំពុងតែស្វែងរករង្វាន់។ “។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះបានអធិស្ឋានដល់ព្រះដើម្បីចងចាំពីការលះបង់របស់ព្រះបាទដាវីឌដូចការពោលខាងលើ។ ទោះបីយើងបានទទួលប្រាក់ឈ្នួលពីដួនតាក៏ដោយ ហើយយើងអាចទទួលបានពរជ័យតាមតម្លៃបុព្វការីរបស់យើង។ (និក្ខមនំ ២០:៦)

2. គាត់ចង់អោយព្រះជាម្ចាស់ចងចាំពាក្យសច្ចាចំពោះដាវីឌ។ (10-18)

ព្រះមិនគោរពតាមពាក្យសច្ចារបស់ទ្រង់ទេ។ ឯរាល់អំណោយល្អ និងគ្រប់អំណោយដ៏ល្អឥតខ្ចោះទាំងអស់គឺមកពីស្ថានលើ គឺចុះមកពីព្រះវរបិតានៃពន្លឺ ដែលមិនមានការប្រែប្រួលឬស្រមោលដោយសារតែការផ្លាស់ប្តូរ™។ (យ. (ខ ១៧) សម្រាប់អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះបានអធិស្ឋានឲ្យការសន្យានេះត្រូវបានសម្រេចជាប្រាកដ។ ទោះជាទឹកសមុទ្រធំត្រូវរឹងស្ងួតក៏ដោយ ពាក្យមួយដែលព្រះអង្គបានសន្យាមិនគួរសម្រេចទេ បុគ្គលដែលចូលរួមជាប្រយោជន៍នៃការសន្យាដ៏ស្មោះត្រង់ មានតែមនុស្សជឿតាមពាក្យសន្យានេះឯង។ ពរជ័យដែលការសន្យានេះគួរនាំមក មិនទាក់ទងនឹងមនុស្សមិនឲ្យជឿលើវា (សន្យា)។ Moody បាននិយាយថាការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានពង្រឹងដូចជាសសរស្តម្ភបួន។ នោះគឺ 1) សសរ

ស្តម្ភនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ និងភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនដែលបញ្ឆោតឡើយ។ ២) សសរស្តម្ភនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីល្អរបស់ព្រះអង្គ ត្បិតព្រះជាម្ចាស់មិនដែលភ្លេចរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គឡើយ។ ៣) សសរស្តម្ភនៃសេចក្តីពិតរបស់គាត់ ត្បិតគាត់មិនដែលផ្លាស់ប្តូរ 4) សសរស្តម្ភនៃអំណាចរបស់គាត់ ព្រោះវាបានសម្រេចតាមការសន្យារបស់គាត់។

នៅពេលយើងអធិស្ឋានតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ ដែលជាព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប្រាកដណាស់ យើងគួរតែទទួលបានក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ ដូច្នេះ មុនពេលលោក George Muller តែងតែអធិស្ឋាន ជាដំបូងគាត់បានអានបទគម្ពីរអំពីញត្តិនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 143 សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកតម្កើង ១៣៥:១-៣)

1. បុរសសរសើរព្រះ (1,2)

នៅទីនេះ បុរសដែលសរសើរព្រះត្រូវបានហៅឱ្យមកជាអ្នកបម្រើព្រះយេហូវ៉ា។ កិច្ចការដែលអ្នកបម្រើប្រតិបត្តិគឺកិច្ចបម្រើព្រះយេហូវ៉ា។ ប៉ុន្តែសេវាកម្មមិនមែនជាការងារដែលមិនមានសេចក្តីរីករាយនោះទេ។ ការងារដែលគួរឱ្យរីករាយ និងជាការងារដែលមានពរគួរសរសើរពីគេ។ តើអ្វីជាមូលហេតុដែលអ្នកបម្រើព្រះយេហូវ៉ាគួរសរសើរ? ទោះជាយើងបង្ហាញឧទាហរណ៍មួយចំនួននៅចំណុចនេះក៏ដោយ ១) ដោយសារពួកគេបានទទួលឯកសិទ្ធិដើម្បីបម្រើព្រះ។ ២) ព្រោះពួកគេបានទទួលអំណាចដើម្បីបម្រើព្រះ។ 3) សម្រាប់ព្រះបានទទួលការបម្រើរបស់ពួកគេ 4) សម្រាប់ផ្នែកសំខាន់ដើម្បីបម្រើព្រះគឺការសរសើរ។ 5) សម្រាប់ជីវិតនៃការសរសើរពិតប្រាកដនាំអ្នកដទៃទៅរកព្រះអម្ចាស់។

2. ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាវត្ថុនៃការសរសើរ?

អំពីបញ្ហានេះ ខទី ៤-២១ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។

1) មូលហេតុដែលគាត់បានជ្រើសរើសអ៊ីស្រាអែល (ខទី 4) ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសខ្ញុំ ហើយរស់នៅជាមួយគាត់ជារៀងរហូតក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើនសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺជាការដឹងគុណ។

2) ហេតុផលដែលគាត់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់នៃធម្មជាតិ។ (5-8)

យើងជឿថាពិភពធម្មជាតិជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ គំនិតមិនគិតបែបនេះគឺជាសភាវៈពីរ។ នោះគឺជាការគិតខុសដែលថាពិភពធម្មជាតិគឺជារបស់ខ្លួនឯងផ្សេងទៀតដោយមិនទាក់ទងនឹងព្រះ។

វាជាប្រភេទនៃការថ្វាយបង្គំព្រះ។ បទគម្ពីរគិតថា អ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពិភពធម្មជាតិតែងតែមានចលនានៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ។ ១) សម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់ពិសេសរបស់ព្រះ (៩-១៤) ព្រះទ្រង់ប្រោសប្រទានរង្វាន់ដល់មនុស្សល្អ និងទោសដល់មនុស្សទុច្ចរិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនេះ។ បើគ្មានទ្រឹស្តីនេះទេ ប្រហែលជាគ្មានអ្វីដែលល្អនៅលើលោកនេះទេ។ ជាពិសេសព្រះការពារវាស្ត្រេរបស់ទ្រង់ថាក្រុមជំនុំនិងរក្សាលើនាង។ ទោះបីជាមានបុរសជាច្រើនដើម្បីបៀតបៀនព្រះវិហារ និងដើម្បីលុបនាងបានកើតឡើងតាំងពីដើមដំបូងក៏ដោយ ក៏ព្រះវិហារត្រូវបានរស់ឡើងវិញជាបន្តបន្ទាប់ ហើយត្រូវបានផ្សព្វផ្សាយទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល។ សាសនាចក្រត្រូវបានធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដោយសាសន៍អាក្រក់ដូចជាអេហ្ស៊ីប។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាតិសាសន៍អាក្រក់ត្រូវបំផ្លាញក៏ដោយ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៅតែស្ថិតនៅរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។ នេះចេញមកពីការការពារពិសេសរបស់ព្រះ។

3) ចំពោះរូបព្រះនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍គឺឥតប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែព្រះនៃយើងគឺជាព្រះពិត។ (១៥-២១) កាលដែលយើងចង់ដឹងតម្លៃរបស់ពិត យើងអាចដឹងវាដោយប្រៀបធៀបនឹងវត្ថុផ្ទុយគ្នា។ ដូចយើងប្រៀបធៀបគ្រិស្តសាសនាជាមួយនឹងសាសនាមិនពិតនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គាត់ដឹងពីតម្លៃនៃគ្រិស្តសាសនា ហើយអាចសរសើរព្រះជាម្ចាស់បាន។ មនុស្សដែលជឿលើសាសនានៃការគោរពបូជារូបព្រះក្លាយទៅជាកម្រិតទាបជាសាសនាឥតប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវជឿលើព្រះពិតប្រាកដ ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាថ្នាក់ខ្ពស់ដូចគ្រិស្តសាសនា។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងគិតតែពីការពិតនេះក៏ដោយ គ្រិស្តសាសនិកគួរអរព្រះគុណនិងសរសើរទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 144 នៃការអរព្រះគុណ (ទំនុកដំកើង ១៣៦:១-២០)

1. គាត់អរគុណចំពោះការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះ។ (1-3)

ទ្រង់ជាព្រះនៃយើង ហើយជាព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតក្នុងចំណោមព្រះទាំងអស់ និងជាម្ចាស់ទាំងអស់។ សកលលោកនេះ និងពិភពលោកមិនមែនជាពិភពដ៏អាក្រក់នៃឧបទ្ទវហេតុដាច់ស្រយាល និងជាវាសនាមិនមានម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្រោមអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះដ៏អស់កល្ប ល្អ និងគួរឱ្យស្រឡាញ់។ ដូច្នេះ យើងរស់នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹម ដូចជាយើងស្លាប់ទៅរស់នៅក្នុងក្តីសង្ឃឹមថ្មីៗ។ ប្រសិនបើព្រះរបស់យើងមិនត្រូវបានលើកតម្កើងជាងព្រះទាំងអស់ និងព្រះអម្ចាស់ទាំងអស់ទេនោះ យើងស្ទើរតែអាចក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះឥតប្រយោជន៍។ ប្រជាជននៃជាតិមួយមានបុរសបម្រើព្រះ 8 លាន។

ដូច្នេះ មនុស្សក្នុងលោកនេះដែលមិនបានស្វែងរកព្រះពិត មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាច្រើនឡើយ។ ដូច្នេះ យើងដឹងគុណព្រះដ៏ពិតណាស់!

2. ទ្រង់អរព្រះគុណចំពោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ (4-9)

អ្វីៗទាំងអស់ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ ជាពិសេសយើងឃើញទឹកដីដែលយើងអាចស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “ដីតផែនដីស្ថិតនៅជុំវិញពន្លឺ ខ្យល់ និងកំដៅមានទំនាក់ទំនងល្អ ស្ថានភាពផ្លាស់ប្តូរទាំងយប់ និងថ្ងៃត្រូវបានរក្សានៅដដែល។ អាស្រ័យលើផ្ទៃផែនដី ហើយបើដីមានគុណភាពទន់ខ្លាំង ប្រជាជនត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងដី បើរឹងជាងនេះ គេមិនអាចដាំដុះបានទេ ព្រោះដីមិនទន់ជាង ហើយរឹងជាង គេអាចរស់នៅបាន។ វាដោយសុវត្ថិ

ភាព ហើយក៏អាចដាំដុះលើវាបានដែរ។ ហើយនៅលើដីមានជំហានៃខ្សាច់ នោះទឹកកខ្វក់នឹងត្រូវបានបន្សុទ្ធ ហើយផ្ទៃភ្នំនិងវាលទំនាបដែលវាធ្វើឱ្យទេសភាពស្អាត ហើយផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់សុខភាពបុរស™។ ហើយពួកពលបរិវារនៃស្ថានសួគ៌ទាំងអស់ក៏ផ្តល់ពន្លឺដល់យើង។ ដឹងគុណប៉ុណ្ណា!

3. គាត់អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ដែលបានសង្គ្រោះ។ (១០-២៩)

ចំពោះរឿងពីរដែលបាននិយាយខាងលើ យើងគួរតែអរគុណ។ ប៉ុន្តែជាងនេះទៅទៀត យើងគួរដឹងគុណចំពោះព្រះគុណដែលទ្រង់បានសង្គ្រោះ។ ព្រះមិនបានដាក់មនុស្សដែលបានបង្កើតរបស់ទ្រង់ទៅនឹងធម្មជាតិទេ ហើយទ្រង់បានដឹកនាំពួកគេដោយទ្រង់ផ្ទាល់ ហើយជាពិសេសជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយអំណាចនៃព្រះពីសម័យនិក្ខមនំ ហើយទីបំផុតត្រូវបាននាំចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន។ ព្រះមិនបានរស់នៅរហូតដល់ពេលនោះទេ សព្វថ្ងៃនេះសតវត្សទី 20 ក៏នៅរស់ ហើយដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ដោយពិភពធម្មជាតិ និងជួយសង្គ្រោះក្រុមជំនុំ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រគ្រីស្ទាន អព្ភូតហេតុខាងវិញ្ញាណបែបនេះបានកើតឡើងពេលខ្លះ។ នៅពេលណាដែលដំណឹងល្អត្រូវបានគេបៀតបៀន នោះដំណឹងល្អដើរទៅមុខដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណយ៉ាងទូលំទូលាយ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាសនាចក្រ ព្រឹត្តិការណ៍អរូបីខាងក្រៅបានកើតឡើងដូចដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឃើញ សូម្បីតែការបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធក៏ទទួលបានការសម្រាលទុក្ខដែរ។ Huss ដែលជាទុក្ករបុគ្គលម្នាក់នៃ Bohemia ត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្ម ហើយបានទាយថា "ក្នុងរយៈពេល 100 ឆ្នាំបន្ទាប់ពីខ្ញុំបានស្លាប់ បុរសដែលអ្នក

បៀតបៀនមិនអាចសម្លាប់បានគួរតែមក" ។ តាមពិតបន្ទាប់ពី 100 ឆ្នាំនៃការស្លាប់របស់គាត់ Luther ត្រូវបានលើកឡើង និងបង្កើតកំណែទម្រង់សាសនា។

Joao Maaxi ដែលជាពួកបរិសុទ្ធនៅទ្វីបអាហ្វ្រិកបានអធិស្ឋានភ្លៀង ខណៈដែលមនុស្សទាំងអស់ព្រួយបារម្ភអំពីគ្រោះរាំងស្ងួត ភ្លៀងធ្លាក់យ៉ាងខ្លាំង។ រឿងបែបនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីខ្លាំងណាស់។ ថ្វីត្បិតតែយើងមិនផ្តោតអារម្មណ៍ទៅលើរឿងបែបនេះក៏ដោយ វាគឺជាការពិតដែលព្រឹត្តិការណ៍ចម្លែកបែបនេះបានកើតឡើង។ អ្វីដែលយើងអរគុណឥឡូវនេះសម្រាប់កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងរស់ឡើងវិញច្រើនជាងអព្ភូតហេតុបែបនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 145 ចូរអរព្រះគុណដល់ព្រះយេហូវ៉ា (ទំនុកដំកើង ១៣៦:១-២៦)

1. តើការដឹងគុណមានន័យយ៉ាងណា?

វាមិនសំដៅទៅលើការអរព្រះគុណដោយប្រើតែពាក្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្វីៗទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងបេះដូង ជីវិត និងសូម្បីតែការបញ្ចេញមតិ។ អ្នកដែលត្រូវអរព្រះគុណបម្រើព្រះដោយឆ្លើយតបនឹងការពេញចិត្តរបស់ព្រះ ហើយបម្រើដោយថ្វាយរបស់ទាំងអស់ដល់ទ្រង់។ អ្នកដែលចង់អរព្រះគុណចង់បម្រើព្រះអម្ចាស់បន្ថែមទៀតដោយការបម្រើរបស់គាត់ ហើយគាត់ក៏មានចិត្តចង់ថ្វាយបន្ថែមទៀតដោយតង្វាយរបស់គាត់។ ពីព្រោះអំណោយដែលព្រះបានផ្តល់គឺអស្ចារ្យណាស់។ (រ៉ូម ៨:៣២)។ យើងគួរអរព្រះគុណដល់ព្រះ “ស្តេចសាឡូម៉ូនបានធ្វើខែលដ៏ធំចំនួន 200 ពីមាសដែលគេវាយដំ។ មាស៦០០តម្លឹងចូលក្នុងខែលនីមួយៗ។ “(២កូរិនថូស ៩:១៥) ប្រព័ន្ធនៃ ប៉ៃថ្ងៃអរព្រះគុណ™ ត្រូវបានដោះស្រាយនៅថ្ងៃទី ២៦ ខែវិច្ឆិកា ដោយប្រធានាធិបតីអាមេរិក វ៉ាស៊ីនតោន នៅដើមដំបូង ហើយត្រូវបានប្រកាស។ ខ្លឹមសារនៃការប្រកាសរួមបញ្ចូលឃ្លាដែលយើងសូមផ្តល់នូវ ប៉ៃការដឹងគុណដោយស្មោះនិងបន្ទាបខ្លួន ™ ដល់ព្រះដោយចិត្តរួបរួមដោយគ្រប់រដ្ឋ។ សហរដ្ឋអាមេរិចគឺជាប្រជាជាតិដែលអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់នៅដើមដំបូង។ ក្នុងសម័យនេះជាតិចូលចិត្តផ្តល់ទានដល់ជាតិសាសន៍ដទៃ ក្នុងន័យដឹងគុណចំពោះព្រះគុណ។ ដូច្នេះប្រជាជាតិទទួលបានពរជ័យពីព្រះជាច្រើនទៀត។ (កិច្ចការ 20:35)

2. ហេតុផលដើម្បីអរព្រះគុណ (២-២៦)

1) អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ (២, ៣) លើសពីអ្វីទាំងអស់ អ្នកជឿគួរផ្គាប់ចិត្តព្រះជាម្ចាស់ហើយគួរមានមោទនភាពចំពោះទ្រង់។ (កូរិនថូសទី១ ១:៣១) អ្នកដែលទទួលយកព្រះ

ហើយរស់នៅជាមួយគាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងពិភពលោកទាំងមូល ទោះបីអ្នកជឿត្រូវបានដកហូតអ្វីៗទាំងអស់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់បម្រើតែព្រះរបស់គាត់ នោះមិនអីទេ។ ទោះបីយ៉ូបបានបាត់បង់កូន និងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ដោយពោលថា៖ បំព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមក ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ គាត់គ្រប់គ្រាន់ចំពោះអ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើ។ នេះជាសេចក្តីជំនឿដើម្បីទទួលបានគ្រប់គ្រាន់ចំពោះព្រះតែមួយ។

2) អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់តែមួយគត់ដែលប្រតិបត្តិអព្ភូតហេតុដ៏អស្ចារ្យ។ (៤-២៦) នៅទីនេះ យើងគួរពិចារណាពាក្យថា បំតែម្នាក់ឯង™។ ទ្រង់តែម្នាក់ឯងដែលបានធ្វើអព្ភូតហេតុទាំងអស់។ “អព្ភូតហេតុ” មិនមែនជារឿងចម្លែកក្នុងការបំពេញការចង់ដឹងចង់ឃើញរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះបើកសម្តែងដើម្បីផ្តល់ពរជ័យដល់បុរសនោះ។ ឧទាហរណ៍ នោះគឺទ្រង់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី (៥-៩); គាត់បានប្រោសលោះមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស (10-22) ការផ្តល់ជំនួយទូទៅរបស់គាត់ (23-26) ។

3) គ្រាន់តែចូលចិត្តនោះ មានតែគាត់ម្នាក់គត់ដែលប្រតិបត្តិការងារល្អ។ អ្នកដែលប្រតិបត្តិរឿងបែបនេះគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាទ្រង់ជាព្រះដ៏ល្អសម្រាប់យើងដោយមិនមានសត្វពីរ។ យើងគួរតែអរគុណគាត់ជារៀងរហូតចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 146 យំដើម្បីនិកដល់ក្រុងស៊ីយ៉ូន (ទំនុកដំកើង ១៣៧:១-៩)

1. មិនមែនជាការយំសោកនៃអារម្មណ៍របស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែការយំខាងវិញ្ញាណគឺមានតម្លៃដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ពួកបរិសុទ្ធចាស់ ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺជាមនុស្សស្រក់ទឹកភ្នែក នៅថ្ងៃនៃពួកចៅក្រម កាលដែលទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ប្ងគីមពីគីលកាល់ ហើយបានស្តីបន្ទោសដល់អំពើបាបរបស់ប្រជាជន ពួកគេបានស្រែកឡើងហើយប្រែចិត្ត។ (ចៅក្រម ២:៤, ៥) អែសរ៉ាបានសារភាពអំពើបាបរបស់រាស្ត្ររបស់គាត់ហើយបានស្រែកឡើង ហើយនេហេមាក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ (នេហ ១:៤, ៥) ហាណាបានទួញសោកក្នុងការរងទុក្ខនោះ ហើយបានអធិស្ឋាន (១ សាំ ១:១០) ខណៈដែលដាវីឌក៏បានតមអាហារ ហើយស្រែកអធិស្ឋាន ខណៈដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ឈឺ។ (២សាំ. ១២:២២) ដូចដែលហេសេគាបានទទួលការព្រមានពីការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ដោយព្យាការីអេសាយ នោះគាត់បានទួញសោកនិងអធិស្ឋាន។ (គឺ ៣៨:១-៣) ចំពោះពួកបរិសុទ្ធពិតមានចិត្តទន់ដូចសាច់ (អេសេក ៣៦:២៦) គាត់បានទួញសោកចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ហើយក៏ស្រែករកអំពើបាបរបស់អ្នកឯទៀត។ 2. យំយ៉ាងយូរដើម្បីការស្តារលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ។ ការយំរបស់កវីនេះដែលសរសេរក្នុងទំនុកតម្កើង ១៣៧ ត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានការយំនៃស្នេហាជាតិ។ ប៉ុន្តែស្នេហាជាតិមិនមែនជារូបវន្តទេ តែជាលទ្ធិនិយម។ វាជាគំនិតស្នេហាជាតិដែលគាត់យកអត្តន័យដើម្បីស្រឡាញ់វិរៈរបស់គាត់។ វាដូចជាអ្នកស្នេហាជាតិនៃលទ្ធិទេវៈដែលម៉ូសេបានយក។ (ហេ. វាគឺដើម្បីដោះស្រាយដូច្នេះដូចដែលពួកគេគួរតែបោះចោលthe nation for God. វាជាការស្នេហាជាតិពិតប្រាកដ ដែលស្រឡាញ់ជាតិក៏ត្រូវប្រតិបត្តិចំពោះព្រះ។

មេដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបង្កើតមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសហរដ្ឋអាមេរិកគឺជាអ្នកស្នេហាជាតិនិយមបែបនេះ។ នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សានៃការបង្កើតរដ្ឋធម្មនុញ្ញអាមេរិក លោក Benjamin Franklin ដ៏ល្បីល្បាញមួយរូបបានតាំងចិត្តចាប់ផ្តើមដោយការអធិស្ឋាននៅរាល់ការប្រជុំដែលបើកដោយយល់ព្រមជាមួយវា ប្រធាន Lincoln គឺជាបុរសដើម្បីអធិស្ឋានដោយស្មោះចំពោះព្រះ។ ពាក្យថា "នៅក្នុងព្រះដែលយើងទុកចិត្ត" ត្រូវបានឆ្លាក់ជារូបិយប័ណ្ណអាមេរិក ដែលជាបាវចនាដែលសមាជបានដោះស្រាយនៅឆ្នាំ 1864 តាមរយៈកសិករម្នាក់បានស្នើសុំទៅនាយកដ្ឋានហិរញ្ញវត្ថុអាមេរិក។ ដោយសារសហរដ្ឋអាមេរិកបានក្លាយជាប្រជាជាតិនៃលទ្ធិសាសនា ពួកគេបានទទួលពរពីព្រះរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

យើងប្រាថ្នាចង់បានជាតិសាសនាដ៏ស្មោះត្រង់ ហើយយើងក៏ស្រែកថាមិនបានបង្កើតជាតិបែបនេះឡើងដែរ។ ក្នុងន័យនេះ កវីម្នាក់នេះប្រាថ្នាចង់បានក្រុងយេរូសាឡិមជាខ្លាំង។ (៥, ៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 147 អំពីហេតុផលដែលពួកបរិសុទ្ធគួរអរព្រះគុណ (ទំនុកតម្កើង ១៣៨: ១-៨)

1. មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលើកឡើងលើគ្រប់នាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ខទី 2)

យោងទៅតាមទ្រឹស្តីមួយ "អត្តន័យ "ដ្បិតអ្នកបានលើកតម្កើងលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ឈ្មោះ និងពាក្យរបស់អ្នក។ ជំ ត្រូវបានហៅសម្រាប់ការពិតដែលព្រះបើកសម្តែងដ៏មានតម្លៃជាងវិវរណៈធម្មជាតិទាំងអស់របស់ទ្រង់។ 1) វិវរណៈធម្មជាតិបង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះ វាមិនបង្ហាញពីឆន្ទៈរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់ ហើយវាមិនធ្វើឱ្យយើងយល់ពីអំពើបាបរបស់មនុស្សមានបាបនោះទេ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (បទគម្ពីរ) ធ្វើឱ្យយើងដឹងពីអ្វីដែលអំណាចនៃព្រះធ្វើឱ្យគាត់ស្គាល់ឆន្ទៈរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់។ ដូច្នេះ មនុស្សត្រូវមានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះ ដោយពឹងផ្អែកតែលើពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ នៅពេលដែលយើងកាន់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះមានន័យថា វានាំមកនូវឥទ្ធិពលដើម្បីយកព្រះមកផ្ទាល់។ បពិត្រព្រះគោតមដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់លើកព្រះបន្ទូល (ពាក្យនៃគម្ពីរ)។

2. ហេតុផលដែលគាត់ឆ្លើយនៅពេលគាត់អធិស្ឋានហើយគាត់ពង្រឹងព្រលឹងរបស់គាត់។ (ខ៣)

នៅក្នុងអត្តន័យនៃចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់យើង ព្រះអាចដកប្តូរខាងក្រៅចេញ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន អត្ថប្រយោជន៍កាន់តែច្រើន គឺធ្វើឱ្យអ្នកបន់ស្រន់ យក

ឈ្នះលើទុក្ខលំបាក ដោយគាត់បានដាក់ប្តូកឱ្យនៅស្ងៀម។ បុគ្គលដែលត្រូវបង្ហាត់ឱ្យរួចផុតពីទុក្ខ

ប្តូកមើលទៅលើក្តីសង្ឃឹម ហើយសម្រេចបានដោយបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីជំនឿ។ (រ៉ូម ៥:៤, ៥)

3. មូលហេតុដែលស្តេចនៃជាតិសាសន៍ទាំងអស់រកមើលការពិតដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ខ ៤, ៥)

ដាវីឌបានមើលទៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីថា ចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ានឹងត្រូវប្រកាសដល់សាសន៍ដទៃ។

4. ហេតុដែលព្រះទតមើលអ្នកទាប ហើយមើលងាយអ្នកក្រអឺតក្រទម ហើយជាអ្នកសង្គ្រោះ។ (៦, ៧)

អត្ថបទរបស់យើងចែងថា៖ ប៉ោះជាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏ដោយ ទ្រង់រាប់អានមនុស្សទាប តែមនុស្សក្រអឺតក្រទមទ្រង់ជ្រាបពីចម្ងាយ™។ ពាក្យ ប៉ មនុស្សទាប™ ចង្អុលទៅអ្នករាបទាប។ មូលហេតុដែលព្រះលើកមនុស្សរាបសារឡើងគឺដោយសារភាពរាបទាបគឺជាគុណវុឌ្ឍិរបស់ពលរដ្ឋនៅស្ថានសួគ៌។ ហើយពាក្យថា ព្រះជ្រាបប៉ចេញ™ មានន័យថាគាត់ស្អប់មនុស្សក្រអឺតក្រទមយ៉ាងខ្លាំង ហើយគាត់មើលថែគាត់ ហើយចងចាំគាត់ ហើយរៀបចំការដាក់ទោសគាត់។

5. ហេតុផលដែលពួកបរិសុទ្ធានានូវការពិតថាព្រះបានសម្រេចនូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពួកបរិសុទ្ធនិងសុភមង្គលរបស់គាត់។ (ខ ៨)

សាវកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា ៖ ហើយខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តថា អ្នកណាដែលបានចាប់ផ្តើមការល្អនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នានឹងធ្វើឲ្យសម្រេចនៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ “។ (ភីលីព ១:៦) ដ្បិតដាវីឌក៏បានទទួលការធានាបែបនេះ ហើយអធិស្ឋានថា៖ ៖កុំបោះបង់ចោលកិច្ចការដែលដៃឯងធ្វើឡើយ™។ ម្ចាស់ក្សត្រីអេលីសាបិតជាភាសាអង់គ្លេសបានអធិស្ឋានតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថា "មើលមុខរបួសនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកកុំបោះចោលអ្វីដែលអ្នកធ្វើដោយដៃរបស់គាត់" ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 148 ព្រះដែលជៀសមិនរួច និងការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ (ចំនុកតម្កើង 139:1-24)

1. បុរសមិនគេចចេញពីការស្គាល់ព្រះទេ។ (1-18)

ព្រះទ្រង់ជ្រាបនូវអ្វីដែលមិនអើពើនឹងការទាំងអស់ដែលមនុស្សយើងប្រតិបត្តិ។ ១) ការដឹងមិនមែនមានន័យថាដឹងតែនៅស្ងៀម។ គាត់ដឹងហើយគាត់ជ្រៀតជ្រែកទាំងអស់ដោយផ្ទាល់ និងដោយប្រយោល។ ការដឹងរបស់គាត់គឺដូចគ្នាទៅនឹងសកម្មភាពរបស់គាត់។ ២) ការដឹងរបស់គាត់ខុសពីចរិតលក្ខណៈនៃចំណេះដឹងរបស់យើង។ គឺ 55:8, 9 ចែងថា: ដ៏ដ្បិតគំនិតរបស់ខ្ញុំមិនមែនជាគំនិតរបស់អ្នក ហើយក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អ្នកដែរ ផ្លូវរបស់ខ្ញុំជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រោះផ្ទៃមេឃខ្ពស់ជាងផែនដី ផ្លូវរបស់ខ្ញុំក៏ខ្ពស់ជាងផ្លូវរបស់អ្នក ហើយគំនិតខ្ញុំក៏លើសពីគំនិតរបស់អ្នកដែរ™។ ព្រោះចំណេះដឹងល្អពូកែពេកទើបមនុស្សមិនអាចជៀសវាងបាន។

2. ការបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់។ (19-24)

មនុស្សអាក្រក់ប្រហារជីវិតដោយខ្លួនឯង ហើយក៏វាយប្រហារដូចព្រះមិនដឹងពីសកម្មភាពរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់នៃចិត្តរបស់គេ និងគំនិតរបស់ពួកគេយ៉ាងល្អ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃដាក់ទោសគាត់បានមកដល់ហើយ។ យើងអាចមើលឃើញការពិតដែលថាអ្នកបៀតបៀនដ៏ឃោរឃៅទាំងអស់គឺជាទុក្ខវេទនានៅក្នុងលទ្ធផលរបស់ពួកគេនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារ។ ឥឡូវនេះយើងអាចឃើញឧទាហរណ៍ជាក់ស្តែងដូចខាងក្រោម។ Stephan Gardner បានសម្លាប់អ្នកជឿជាច្រើននាក់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានកំដៅខ្លាំង ដូចជារាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានខូច ហើយអណ្តាតរបស់គាត់ចេញ

មក ហើយអណ្តាតរបស់គាត់បានក្លាយជាខ្មៅ ហើយបានស្លាប់។ នៅពេលដែលព្រះវិហារវ៉ូម៉ុងបានបើកក្រុមប្រឹក្សា Trent ដើម្បីរារាំងការកែទម្រង់សាសនា Crecentius បានក្លាយជា

មេ។ ក្នុងចំណោមក្រុមប្រឹក្សានៅពេលល្ងាចដែលគាត់បានសរសេរសំបុត្រទៅសម្តេចប៉ាបមានឆ្កែខ្មៅចម្លែកមករកគាត់។ ព្រោះគាត់ភ្ញាក់ផ្អើល ហើយកើតជំងឺក៏ស្លាប់។ ប្រសិនបើយើងលាតត្រដាងឧទាហរណ៍មួយចំនួនដែលបុរសសម្លាប់អ្នកជឿត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងហឹង្សានោះ មានករណីជាច្រើន។ (Fox, Book of Martyrs Vol III pp 1088-1118) វាប្រាកដណាស់ថាភរិយារបស់ John Fetty ដែលជាទុក្ករបុគ្គលជនជាតិអង់គ្លេសបានទទួលទណ្ឌកម្មពីស្តានសួគ៌យ៉ាងច្បាស់។ ក្រោយពីនាងប្រាប់ប្តីហើយក៏ចាប់ខ្លួនភ្លាមៗ នាងក៏ឆ្លងទៅ ។ នៅក្នុងដៃមួយកូនប្រុសរបស់ Fatty អាយុ 8 ឆ្នាំត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយសត្រូវហើយត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្មតាមគំរូរបស់ឪពុកគាត់។

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 149 ការអធិស្ឋានដែលចង់រួចពីកណ្តាប់ដៃនៃមនុស្សអាក្រក់ (ទំនុកដំកើង ១៤០:១-១៣)

1. វិធីធ្វើបាបមនុស្សសុចរិតដោយមនុស្សអាក្រក់។(២-៥)

1) គ្រោង (ខ 2) ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាបែបនេះទេ។ ព្រោះពួកបរិសុទ្ធដឹងថាអ្នកសង្គ្រោះមានតែព្រះទេ គាត់មិនប្រើមធ្យោបាយអាក្រក់បែបនេះទេ។ គាត់ថាត្រូវគឺត្រូវ ហើយខុសក៏ខុស។ គាត់សាមញ្ញដូចកូនក្មេង។

2) ប៉ះពាល់ដល់បបូរមាត់ពុល។ (ខ៣)

ពាក្យអាក្រក់ធ្វើឲ្យព្រលឹងអ្នកនិយាយអាក្រក់។ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់ធ្វើការនិយាយអាក្រក់ជាអាវុធដែលមនុស្សសុចរិតនិយាយអាក្រក់។ ពួកគេជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះគេមិនចេះពាក្យថា៖ ឯដូចជាចាបហើរដូចជាសត្វលេបដែលកំពុងហើរ បណ្តាសាដែលឥតហេតុមិនរលត់ឡើយ™។ (សុភាសិត ២៦:២) សុភាសិត ១៩:២៨ ចែងថា ឯសាក្សីឥតតម្លៃចំអកឲ្យយុត្តិធម៌ ហើយមាត់មនុស្សអាក្រក់លេបយកអំពើទុច្ចរិត™។ មានន័យថា ការនិយាយអាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់នៅទីបំផុតនឹងនាំមកនូវវេទនា។

3) បង្កគ្រោះថ្នាក់ជាមួយនឹងសកម្មភាពហឹង្សានៃដៃរបស់គាត់។ (ខ៤) មនុស្សអាក្រក់ប្រើអំណាចឃោរឃៅដោយមិនមានច្បាប់។ ពួកគេមិនដឹងថាអាថ៌កំបាំងនៃជ័យជំនះមិនត្រូវបានដាក់នៅក្នុងសេចក្តីសុចរិតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានដាក់នៅក្នុងអំណាចដ៏ឃោរឃៅ។ ពួកគេល្ងង់ +++ ដែលអំណាចឃោរឃៅគឺជាសេចក្តីសុចរិត។ បើអំណាចឃោរឃៅជាសេចក្តីសុចរិត តើខ្លាមានអំណាចជាងមនុស្សជារបស់សុចរិតជាង?

4. ទំនុកចិត្តរបស់ពួកបរិសុទ្ធនិងសុចរិត។ (៦, ៧)

1) ពួកបរិសុទ្ធដែលសរសេរទំនុកតម្កើងនេះនិយាយថា “ទ្រង់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ។ “។ ទោះបីជាគាត់ត្រូវធ្លាក់ចុះក្នុងរឿងដែលមានបញ្ហាសម្រាប់វាប្រាកដថាព្រះជាព្រះរបស់គាត់គាត់មានសង្ឃឹម។ ដូច្នេះ គាត់បានអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់។ (ខ៦ ខ) ២) ដោយសារគាត់គិតពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានការពារកាលពីអតីតកាល គាត់មានសង្ឃឹម។ (ខ៧) ព្រះដែលជួយក្នុងអតីតកាល ទ្រង់គង់នៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល និងជារៀងរហូត ទ្រង់មិនត្រូវការការចប់បារម្ភឡើយ។ ដូច្នេះ គាត់បានអធិស្ឋានដោយសង្ឃឹមម្តងទៀត។ (៨-១១) ៣) ដើម្បីមានការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (១២, ១៣) ពួកបរិសុទ្ធគ្មានមូលហេតុដែលត្រូវខកចិត្តជារៀងរហូត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 150 អាកប្បកិរិយារបស់ព្រះបាទដាវីឌក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា (ទំនុកតម្កើង ១៤១:១-១០)

ភស្តុតាងដែលទំនុកតម្កើងនេះត្រូវបានសរសេរនៅពេលមានទុក្ខលំបាកត្រូវបានបើក បង្ហាញឱ្យឃើញនៅបញ្ហាសលេខ ៧-១០។ អាកប្បកិរិយាដែលដាវីឌប្រព្រឹត្តនៅពេលមានទុក្ខវេទនាមានដូចខាងក្រោម។

1. ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ (1, 2)

1) "សូមឱ្យការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំត្រូវបានរាប់ជាគ្រឿងក្រអូបនៅចំពោះមុខអ្នក" ។ ហេតុផលដើម្បីប្រៀបធៀបការអធិដ្ឋានទៅនឹងធូប គឺសម្រាប់ការអធិស្ឋានពិតបំបាត់ក្លិនអាក្រក់នៃអំពើបាប។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់យើងដូចជាធូប។

2) “ការលើកដៃឡើងជាយញ្ញបូជាពេលល្ងាច! “ការផ្តល់ជូនរួមមានភាពស្មោះត្រង់បំផុត។ ក្នុងនាមជាទុក្ករបុគ្គល Latimer ត្រូវបានជាប់គុក ហើយបានអធិស្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ត្បិតគាត់បានក្រាបចុះម្តង ហើយគាត់បានបាត់បង់អំណាច ម្នាក់ទៀតក្រោកឡើងគាត់។ វាជាការអធិស្ឋានដើម្បីផ្តល់ភាពស្មោះត្រង់បំផុត។

2. ការប្រុងប្រយ័ត្ននៃពាក្យ។ (ខ៣)

យ៉ាកុបបាននិយាយថា “ត្បិតយើងទាំងអស់គ្នាជំពប់ដួលក្នុងវិធីជាច្រើន។ ហើយប្រសិនបើអ្នកណាមិនជំពប់ដួលនឹងពាក្យដែលគាត់និយាយ អ្នកនោះជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ហើយអាចទប់ខ្លួនបានទាំងមូល។ (Jm 3:2) សុភាសិត 17:28 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯសូម្បីតែមនុស្សល្ងង់ដែលនៅស្ងៀម ក៏ចាត់ទុកថាជាអ្នកប្រាជ្ញ។ ពេលគាត់បិទបបូរមាត់ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្លាត។ “។

3. មិនចុះសម្រុងនឹងអំពើអាក្រក់។ (ខ៣)

ការសម្រុះសម្រួលគឺជាអំពើបាបដែលណាយឡំនឹងអ្នកដទៃមិនដើម្បីទាមទារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ចុងក្រោយ។ ប្រសិនបើយើងសម្រុះសម្រួលជាមួយនឹងការមិនពិតនោះមិនយូរប៉ុន្មានយុវជនរបស់យើងនឹងធ្វើតាម។ Melanchthon ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃព្រះវិហារ Lutheran ។

មិនបានប្រឆាំងនឹងការកំណត់ទុកជាមុនទេ ប៉ុន្តែក្នុងការពន្យល់ពីការពិតនៃការកំណត់ទុកជាមុន គាត់ទទួលបានចំណុចមិនច្បាស់លាស់។ បន្ទាប់ពីគាត់ មេដឹកនាំលូធើរ៉ានបានធ្វើតាមទ្រឹស្តីនៃកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរវាងព្រះ និងមនុស្ស ពោលគឺដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការសហការពីព្រះ និងមនុស្ស។ យើងគួរស្អប់អំពើអាក្រក់ ហើយមិនគួរចុះសម្រុងនឹងវាឡើយ។ ទំនុកតម្កើង 119:163 ចែងថា៖ ប៉ុខ្ញុំស្អប់ ហើយស្អប់ការមិនពិត ប៉ុន្តែខ្ញុំស្រឡាញ់ច្បាប់របស់ទ្រង់។ ទំនុកតម្កើង ១៣៩:២១ ចែងថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំមិនស្អប់អស់អ្នកដែលស្អប់ទ្រង់ទេឬ? ហើយតើខ្ញុំមិនស្អប់អ្នកដែលក្រោកឡើងប្រឆាំងនឹងអ្នកឬ? “។ សុភាសិត 6:16-19 ចែងថា៖ ប៉ាមានប្រាំមួយយ៉ាងដែលព្រះយេហូវ៉ាស្អប់ ប្រាំពីរយ៉ាងដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់ គឺភ្នែកក្រអឺតក្រទម អណ្តាតកុហក និងដៃដែលបង្ហូរឈាមគ្មានទោស ចិត្តដែលបង្កើតផែនការអាក្រក់ ជើងដែលធ្វើឱ្យ ប្រញាប់រត់ទៅរកអំពើអាក្រក់ ជាសាក្សីមិនពិតដែលនិយាយកុហក និងជាអ្នកដែលបង្កជម្លោះក្នុងចំណោមបងប្អូន។ ទំនុកតម្កើង 26:5 ចែងថា៖ ប៉ខ្ញុំស្អប់ក្រុមមនុស្សអាក្រក់ ហើយខ្ញុំនឹងមិនអង្គុយជាមួយអាក្រក់។ “។ ស្តីជិនបាននិយាយថា ប៉ អ្នកណាដែលមិនស្អប់អំពើបាប ហើយដើរតាមការលាក់ពុតនោះ ទុកសំបុកដែលអារក្សអាចអង្គុយចុះ ™ ។ ហើយក៏ថា៖

ប៉ះទោះជាយើងស្អប់មនុស្សអាក្រក់ ប៉ុន្តែយើងមិនគួរស្អប់ជីវិតដែលព្រះបានបង្កើតនោះទេ។ ហើយគេគួរស្អប់រឿងដែលខ្លួនគេបង្កើតនិងបង្ហាញ។ ការស្អប់ការប្រជុំរបស់មនុស្ស អាក្រក់ គឺមិនស្អប់ព្រលឹងរបស់គេពេកទេ តែស្អប់អំពើអាក្រក់របស់គេ វាគឺជាការស្អប់ទាំងស្រុង (odium perfectum) ក្នុងនាមជាមនុស្សខុសឆ្គង Marcion បានក្រឡេកមើល Polycarp Polycarp មិនបាននិយាយទេ Marcion បានសួរថា "កុំអ្នក ស្គាល់ខ្ញុំទេ? ពេលនោះ ប៉ូលីកាបនិយាយថា “ខ្ញុំដឹងថាអ្នកជាកូនច្បងរបស់ទេវី។ (Soci to esse primagenitum diabolic ។)” Bunyan ចង្អុលទៅមនុស្សម្នាក់ដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយអំពើអាក្រក់ ហើយបានអំពាវនាវឱ្យ “លោក។ អ្វីក៏ដោយ” ឬ “Mr. បុរសរលោង។

4. គាត់បានទទួលការស្តីបន្ទោសពីមនុស្សសុចរិតដោយផ្អែមល្ហែម។ (ខ ៥)

បុរសនោះស្រឡាញ់មនុស្សដែលចេះសរសើរចំពោះគាត់។ ស្តេចចាស់បានស្តាប់ពាក្យពោលសរសើរនៃការក្បត់ក៏ត្រូវវិនាស។ យើងមានចរិតសំខាន់ក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកនិយាយចំៗ ហើយស្អប់អ្នកដែលនិយាយត្រូវ។ យើងគួរប្រែចិត្តពីចរិតអាក្រក់បែបនេះ។ ការសរសេរចាស់ផងដែរ។

លោកបានមានប្រសាសន៍ថា “ថ្នាំល្អមានជូរចត់ក្នុងមាត់របស់យើង ប៉ុន្តែការព្យាបាលជំងឺគឺល្អ។ ពាក្យស្មោះស្ម័គ្រនឹងត្រចៀក ការងារគឺល្អ។ ទោះជាពាក្យបែបនេះមិនត្រូវបានប្រៀបធៀបនឹងបទគម្ពីរក៏ដោយ ក៏វាត្រូវការការពិនិត្យឡើងវិញរបស់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 151 អំពីស្ថានភាពរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១៤២:១-៧)

1. ស្ថានភាពបេះដូងរបស់អ្នកដែលសុំទៅព្រះ។

វាងាយស្រួលណាស់ដែលថា ទោះបីជាយើងជឿលើព្រះ ប៉ុន្តែតាមពិតយើងមានចិត្តខុសក្នុងការជឿលើអ្នកដទៃច្រើនជាងព្រះ។

1) អ្នកជឿមានការងឿងឆ្ងល់ចំពោះបេះដូងដ៏អាក្រក់ ពេលខ្លះ ហើយគាត់មិនផ្តោតលើព្រះដែលមិនអធិស្ឋាន។ វាគឺជាបេះដូងដែលខ្ជាចវត្ថុនៃភាពភ័យរន្ធត់ (ឧទាហរណ៍ ទុក្ខព្រួយ) ច្រើនជាងព្រះ។ វាគឺជាបេះដូងដ៏គួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ សូមមើល Mt 10:28, 13:22 ។

2) អ្នកជឿមិនអធិស្ឋានពេលខ្លះសម្រាប់ពេលវេលាតាមរយៈអាជីវកម្មសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ តាមពិត វាជាចិត្តដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមដែលស្រឡាញ់ជំនួញជាងព្រះអម្ចាស់។ វាគឺជាការផ្តាស់ប្តូរនៃបេះដូងកិត្តិយសឥតប្រយោជន៍ដើម្បីស្រឡាញ់អាជីវកម្មច្រើនជាងព្រះអម្ចាស់ ក្រោមចំណងជើងល្អ "ជំនួញរបស់ព្រះអម្ចាស់" ដើម្បីបំពេញចិត្តដ៏ឥតប្រយោជន៍ដោយមិនដឹងខ្លួន។ ដ្បិតគាត់បានធ្វើដូច្នេះ គាត់មិនដើរតាមព្រះយេហូវ៉ាទេ គឺធ្វើតាមចិត្តដែលគួរឱ្យគោរព។ វាជាប្រភេទនៃការថ្វាយបង្គំព្រះ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿមានជីវិតបែបនេះ

2. ការជម្រុញដែលអ្នកជឿសុំទៅព្រះអម្ចាស់។ (3-7)

1) នៅពេលដែលបេះដូងនៃអ្នកជឿត្រូវបានខូច, ហេតុផលដែលព្រះអម្ចាស់ទទួលយកការថ្លែងរបស់គាត់។

2) ហេតុផលដែលអ្នកជឿស្គាល់បរិយាកាសលំបាករបស់គាត់ (៣-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 152 ការអង្វរដោយស្មោះ ចង់បានចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន (ទំនុកតម្កើង 143:1-12)

1. គាត់ស្នើសុំថាព្រះជាម្ចាស់មិនគួរវិនិច្ឆ័យទេ ប៉ុន្តែគួរតែស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់។

អ្វីដែលដាវីឌសុំមិនវិនិច្ឆ័យពិភពលោកនេះមិនមែនជាញត្តិចម្លែកនោះទេ។ ពាក្យរបស់ព្រះបាទដាវីឌនេះគឺជាការសុំមិនឲ្យវិនិច្ឆ័យតែអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ។ ដ្បិតអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគឺជាអ្នករើសតាំងដោយព្រះ គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយអំពើរបស់គាត់ទេ។ គាត់គឺជាអ្នកដែលស្នាក់នៅកន្លែងដើម្បីទទួលបានការលើកលែងទោស ដ្បិតទ្រង់បើកសម្តែងចិត្តនៃអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ពោលគឺ ប៉ដ្បិតគ្មានអ្នកណាដែលមានជីវិតសុចរិតនៅចំពោះមុខអ្នកឡើយ™។ ព្រោះមនុស្សជាមនុស្សមានបាប ខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាប មិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ។ នេះជាអ្វីដែលគាត់វិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងដោយការពិត។ នេះជាសញ្ញាសម្គាល់របស់កូនចៅរបស់ព្រះ និងជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ។ ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយថា “អ្នកដែលត្រូវវិនិច្ឆ័យខ្លួនឯង នឹងមិនត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យនៅថ្ងៃអនាគតទេ”។

2. គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសត្រូវរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ឱ្យព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ (3-7)

របស់ដែលចិត្តធ្វើទុក្ខ យកទៅលើអ្នកណាក្នុងលោកនេះ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែស្រែកអង្វរព្រះដូចដែលយើងបានខូចចិត្ត។ បន្ទាប់មក យើងដាស់បេះដូងនៃក្តីសង្ឃឹមឡើងវិញ ដោយរំឭកពីបទពិសោធន៍នៃព្រះគុណពីអតីតកាល (ខទី 5) ហើយក្លាយទៅជាអធិស្ឋាន។ ជាពេលដែលត្រូវខូចចិត្ត មានតែការអធិស្ឋានប៉ុណ្ណោះដែលជាផ្លូវរស់។ នៅពេលដែលយើង

ធ្វើឱ្យពេលវេលានៃការខូចចិត្តជាឱកាសនៃទុក្ខព្រួយនោះយើងត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលទៅ
ក្នុងភាពមិនជឿហើយក្រោយមកទៀតគួរតែខូចយ៉ាងងាយស្រួល។ Whitelock នៅ
អង់គ្លេសបានទៅប្រទេសស៊ុយអែត

ឯកអគ្គរដ្ឋទូតពិសេស។ របស់ Crommwell ។ គាត់នៅតាមផ្លូវគាត់បានគិតដល់ភាព
អសន្តិសុខរបស់ប្រទេសជាតិរបស់គាត់ ហើយបានគេងមិនលក់។ ពេលនោះ អ្នកបម្រើ
របស់គាត់ដែលស្នាក់នៅបន្ទប់ក្បែរនោះបានសួរថា “លោកម្ចាស់ Whitelock មុនពេល
លោកកើតមកក្នុងលោកនេះ ព្រះបានគ្រប់គ្រងលើលោកនេះយ៉ាងល្អឬទេ? គាត់ឆ្លើយថា
"ពិតណាស់" ។ ហើយគាត់ក៏បានសួរម្តងទៀតថា “បន្ទាប់ពីអ្នកចាកចេញពីពិភពលោក
នេះ តើព្រះគ្រប់គ្រងលើលោកនេះបានល្អឬ? ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានលេងម្តងទៀត។
"ពិតណាស់" ។ ពេលនោះ អ្នកបម្រើនិយាយម្តងទៀតថា៖ ឯតើអ្នកជឿទេថា ក្នុងអំឡុង
ពេលអ្នករស់នៅក្នុងពិភពលោក គាត់អាចគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកនេះបាន?™។ មិន
យូរប៉ុន្មានគាត់បានដេកដោយសន្តិភាព។ (Knight, 3000 រូបភាពសម្រាប់ការបម្រើគ្រី
ស្ទាន, ទំព័រ 740)

យើងជួបការងារជាច្រើនដែលនាំឱ្យខូចចិត្តសម្រាប់រយៈពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភព
លោកនេះ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរតែស្រែកអង្វរព្រះដោយចេតនា។ វាគឺជាគោលការណ៍នៃ
អាកប្បកិរិយានៅក្នុងពិភពលោកដែលដាវីឌបានយក។

3. បំណងប្រាថ្នាដើម្បីសម្រេចបានដោយចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ (8-12)

1) គាត់ចង់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ ៨) ទំនុកតម្កើង ៦៣:៣ មានប្រសាសន៍ថា ឯដោយព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់អ្នក ប្រសើរជាងជីវិត

2) បបូរមាត់របស់ខ្ញុំនឹងសរសើរអ្នក។ “។ សូមមើលទំនុកដំកើង ៦៣:៥។ ២) គាត់ចង់បានផ្លូវដើរ។ (ខ៨) នេះគឺដើម្បីចង់ឲ្យលោកបើកសម្តែងឲ្យឃើញនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវក្នុងគោលការណ៍នៃសកម្មភាព។ ចំពោះបុរសមានអាកប្បកិរិយាខុសក្នុងលោកនេះមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវខុស។ 3) គាត់ចង់ត្រូវបានរំដោះចេញពីសត្រូវ។ (ខ៩) អ្នកដែលយកឈ្នះសត្រូវខ្លាំងជាងខ្ញុំ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ 4) គាត់ចង់ធ្វើឱ្យយើងប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ១០) ពួកបរិសុទ្ធស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ ពីព្រោះគាត់ចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធមានតម្លៃជាងសុភមង្គល។ 5) គាត់ចង់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញនិងព្រះគុណដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់គាត់។ (ខ១១) ៦) គាត់ចង់បំផ្លាញសត្រូវរបស់គាត់។ (ខ ១២) នេះមិនមែនដើម្បីរំពឹកក្នុងចិត្តគាត់ចំពោះសត្រូវផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ ក្រមសីលធម៌នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏ចែងផងដែរដើម្បីលើកលែងទោសដល់សត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន។ (លេវីវិន័យ ១៩:១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 153 ជីវិតដើម្បីដឹងថាមនុស្សជាអ្វី (ទំនុកដំកើង ១៤៤:១-១១)

យើងអាចដឹងថាបុរសនោះជាអ្វីដោយពិនិត្យមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែដោយសារបុរសទាំងនោះមិនដឹងថាគាត់ជាអ្វី គាត់រស់ពេញមួយជីវិតដោយឥតប្រយោជន៍ ហើយស្លាប់ដោយឥតប្រយោជន៍។ ឬដូចជាគាត់គ្មានព្រលឹង គាត់រស់នៅក្នុងជីវិតដ៏ក្រអឺតក្រទម ព្រោះគាត់មិនមានអ្វីលើសពីខ្លួនគាត់ ឬដូចជាគាត់គ្មានព្រលឹង គាត់រស់នៅដូចសត្វ។ ដំបូងយើងត្រូវដឹងថាខ្លួនខ្ញុំជាអ្វី។

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺថា ការពិត បង្ហាញបុរសនោះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

1) មនុស្សទាំងអស់គឺដូចគ្នា (សុភាសិត ២២:២) ២) គាត់គឺជាមនុស្សដែលស្លាប់ដោយសារអេហ្វមេរ៉ា (យ៉ូប ៤:១៩) ៣) គាត់ដូចដង្កូវ និងដង្កូវទឹក (យ៉ូប ២៥:៦) ៤) អ្នកដែលត្រូវស្លាប់។ ត្រឡប់ទៅដីវិញ (អេក ៣:២០) ៥) គាត់ដូចជាស្មៅ (១ពេត្រុស ១:២៤) ៦) គាត់ជាមនុស្សមានបាប មិនត្រូវមានសេចក្តីសុចរិតឡើយ (រ៉ូម ៣:៩ អេភេសូរ ២:១) ៧) គាត់មាន ព្រះបានបង្កើតព្រលឹងដ៏មានតម្លៃ។ (ម៉ាថាយ ១០:២៨) ហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ទ្រង់ត្រូវបានដាក់ទៅលើសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះ ហើយស្តានស្ងួតដែលទ្រង់បានលើកឡើង (សាស. ១២:៧) ដាវីឌក៏បានមើលទៅលើព្រះគុណនៃការដាស់តឿនរបស់ព្រះក្នុងទំនុកតម្កើងនេះ ហើយទ្រង់ព្យួរលើមួយនេះ ហើយសរសើរតែវាប៉ុណ្ណោះ។ .

2. តើបុរសនោះរស់យ៉ាងណា បើបុរសដូចរឿងខាងលើ?

បុរសអ្នកមានក្នុងលោកដូចជា Croessus (ស្តេច Lidia BC 560-540) និង Suksung នៅប្រទេសចិនគឺជាបុរស ហើយស្តេចដែលមានអំណាចដូចជា Alexander គឺជាបុរស

អ្នកនិយាយដ៏ពូកែ Demosthenes គឺជាបុរស។ ពួកគេបានយកថ្ងៃនៃការបែកគ្នានៃការ
កាន់កាប់អំណាច និងភាពឧឡារិកជារៀងរហូត។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះមានរបស់បែបនេះ
គាត់គួរមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដោយមិនអើពើថាខ្លួនឯងជាមនុស្សទន់ខ្សោយ។ មានតែអ្នក
ប្រាជ្ញដែលមានទេពកោសល្យ មុខតំណែង និងសិរីរុងរឿងប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចបន្ទាបខ្លួន
បាន ដោយដឹងថាមានតែព្រះជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួន ព្រោះថារបស់ទាំងនោះបាត់ហើយ ក៏មិន
អន់ចិត្ត ក៏មិនតូញតែរដែរ។ Jonathan Edwards, Jonathan Edwards ដែលជាអ្នក
រស់ឡើងវិញដ៏ល្បីល្បាញនៅអាមេរិកជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ Congregational នៅ
Northampton ក្នុងការបម្រើប្រហែល 3 ឆ្នាំហើយទទួលបានកិត្តិនាមដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែ
ដោយសារគាត់ត្រូវបានបដិសេធដោយព្រះវិហារនៅអាយុ 47 ឆ្នាំគាត់បានមើលថែកូន 10
នាក់ហើយគាត់បានរស់នៅដោយការប៉ាក់ប្រពន្ធរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនតូញតែរអ្វីឡើ
យ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ដោយសារក្រុមជំនុំបានសុំជួយគាត់ម្តងទៀត គាត់បានជួយ
គាត់ម្តងទៀតដោយបន្ទាបខ្លួន។ ក្រោយមកគាត់បានអំពាវនាវដោយព្រះវិហារកុលសម្ព័ន្ធ
ក្រហមដែលមានទីតាំងនៅ Stockbridge ហើយបានជួយនាង។ គាត់បម្រើការងារជា
គ្រូគង្វាលអស់រយៈពេល៧ឆ្នាំនៅទីនោះដោយគ្មានការតូញតែរអ្វីឡើយ។ ក្នុងនាមជាប៊ី
ស្សព Pishe ទុក្ករបុគ្គលម្នាក់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យថា “ថ្ងៃនេះអ្នកត្រូវស្លាប់” នៅថ្ងៃប្រហារ
ជីវិត គាត់បានសួរទៅមេថា “តើខ្ញុំត្រូវស្លាប់នៅម៉ោងប៉ុន្មាន? នាយកបានឆ្លើយថា "ថ្ងៃនេះ
នៅម៉ោង 9" ។ ហើយគាត់បានសួរម្តងទៀតថា "តើម៉ោងប៉ុន្មានហើយ? "ប្រធានរបស់
គាត់បានឆ្លើយថា "ម៉ោងប្រាំហើយ" ។ បន្ទាប់មកគាត់និយាយថា “បន្ទាប់មកធ្វើឱ្យខ្ញុំ

គេងបានពីរម៉ោង”។ គាត់បានជួបការស្តាប់របស់គាត់យ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់។ ពិតជាអ្នកប្រាជ្ញ ដឹងថាខ្លួនឯងគ្រាន់តែជាមនុស្សតែខ្លួនឯង

មិនចាត់ទុកបញ្ហាធំឡើយ រហូតដល់ការកាន់កាប់ខាងក្រៅ កិត្តិយស និងជីវិតក្នុងលោកនេះ។

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 154 ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់ (ទំនុកដំកើង ១៤៥:១៨-២១)

តើការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់មានន័យយ៉ាងណា?

1. ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់គឺការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿ

អាកប្បកិរិយាដើម្បីជឿលើព្រះគ្រាន់តែជាអាកប្បកិរិយាស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ។ បើគ្មានជំនឿ យើងមិនអាចផ្គាប់ចិត្តព្រះបានទេ។ (ហេ. ១១:៦) ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ប៉ុ ន្តែ ដ្បិតបុគ្គលនោះមិននឹកស្មានថានឹងទទួលអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ™។ (យ៉ាកុប ១:៧) បើគ្មានជំនឿ ហេតុអ្វីបានជាយើងធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត? 1) ហេតុផលមួយគឺសម្រាប់ព្រះគឺជាការពិត។ នៅពេលដែលភាពស្មោះត្រង់ទទួលបានឥណទាន វាសម្រេចគោលបំណង។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ដូចជាគេជឿថា ទំនាក់ទំនងរបស់ទ្រង់នឹងបុរសនោះមានភាពគ្រប់គ្រាន់។ បុរសដែលមិនជឿលើព្រះ ហើយហាក់ដូចជាធ្វើការដ៏ស្អាតខ្លាំងនោះ មិនត្រូវបានព្រះទទួលស្គាល់ឡើយ។ គាត់មិនខ្ជីទេចំពោះការងារដ៏ស្រស់ស្អាត។

ការសង្ស័យគឺជាការបះបោរដ៏ធំបំផុតចំពោះការពិត។ ២) ហេតុផលមួយទៀតដែលថាបើគ្មានជំនឿ គាត់មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បាន គឺដោយសារអ្នកមិនជឿមានអាកប្បកិរិយាមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងខ្លាំង ដែលបុរសនោះពឹងផ្អែកលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ហើយត្រឡប់មករកទ្រង់វិញដោយសេចក្តីរីករាយ។ ជំនឿគឺជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលវាដូចជាទារកជឿលើម្តាយរបស់ខ្លួនដើម្បីស្រឡាញ់ម្តាយរបស់ខ្លួន។ ជំនឿគឺជាសកម្មភាពដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះតាមរយៈទុក្ខលំបាក ហើយអ្នកជឿដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បាននិយាយនៅចំពោះមុខខ្ញុំចំពោះព្រះថា "ទោះបីជា

អារក្សបានរារាំងជញ្ជាំងថ្មក៏ដោយ ខ្ញុំជឿលើព្រះរហូតដល់ខ្ញុំចូលទៅក្នុងគាត់ដោយបំបែកជញ្ជាំងថ្ម" ។

2. ការអធិស្ឋានស្មោះត្រង់គឺការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់។

នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវា ការអធិស្ឋានរបស់យើងមិនអាចអនុវត្តបានល្អនោះទេ។

1) សម្រាប់សាច់របស់យើងខ្សោយការអធិស្ឋានត្រូវបានរារាំង។

ម៉ាថាយ 26:41 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯងរាល់គ្នាចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋាន ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងការល្បួង។ វិញ្ញាណពិតជាស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែសាច់ឈាមខ្សោយ™។ ចិត្តរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានបង្កើតឡើងវិញមានឆន្ទៈល្អដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់។ រ៉ូម ៨:៧ មានប្រសាសន៍ថា ឯដ្បិតគំនិតដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាមគឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ត្បិតមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ “។ នេះមានន័យថា ចរិតមនុស្សដែលខូចនោះជាអរិភាពចំពោះព្រះ គាត់មិនអាចធ្វើតាមច្បាប់របស់ព្រះបានឡើយ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយើងអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ នោះជាការងាយស្រួលដែលយើងក្លាយជាទាសកររៃសាច់ឈាមរបស់យើង ប្រសិនបើយើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋានសាច់របស់យើងគឺតែងតែជារណ្តៅនៃភាពខ្ជិលក្នុងការស្រឡាញ់ហ្គេម និងសុវត្ថិភាព។ អំពើពុករលួយផ្ទៃក្នុងជាងសត្រូវខាងក្រៅរារាំងការអធិស្ឋានរបស់យើងកាន់តែច្រើន។ (ពេត្រុសទី១ ២:១១) ដូច្នេះ យើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិដ្ឋានដើម្បីកុំឲ្យឱកាសដល់សត្រូវបែបនេះ។

2) ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋាន ហើយរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ហើយរង់ចាំវាច្រើន នៅពេលដែលយើងព្យាយាមអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ការអធិស្ឋានក៏ត្រូវបានប្រតិបត្តិយ៉ាងល្អ។

មានហេតុផលមួយចំនួនដែលព្រះមិនឆ្លើយតបការអធិស្ឋាន ហើយរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ដូចតទៅ។ (1) ដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋាន ពេលខ្លះគាត់នៅស្ងៀម។ សេផានា 3:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក គង់នៅកណ្តាលអ្នក ជាព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព ដែលនឹងសង្គ្រោះ។ ទ្រង់នឹងត្រេកអរចំពោះអ្នកដោយសេចក្តីរីករាយ។ គាត់នឹងស្ងប់ស្ងាត់អ្នកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់” ។ (២) ដោយសារគាត់សាកល្បងជំនឿរបស់យើង ជួនកាល គាត់បន្តលើវិទ្យាសាស្ត្រ។ ការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះស្ត្រី Syrophenician គឺជាគំរូមួយ (Mt 15: 23) ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់មើលទៅលើការពិតដែលថាយើងជឿលើទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ហើយស្រឡាញ់គាត់។ យើងគួរអធិដ្ឋានដោយស្មោះត្រង់ ហើយមិនគួរខកចិត្តឡើយ។

3) ព្រោះយើងមិនបន់ស្រន់ឲ្យយើងចាញ់បោកខ្លួនឯងទេ ព្រោះយើងព្យាយាមធ្វើដោយស្មោះត្រង់ វានឹងបានជាល្អ។ អ្វីដែលយើងបញ្ឆោតដោយខ្លួនយើង (១) ទោះបីយើងសម្រេចចិត្តអធិស្ឋានច្រើនដងក៏ពិតមែន តែការដែលយើងមិនអធិស្ឋាន (២) ព្រោះព្រះជាមនុស្សមើលមិនឃើញនៅចំពោះមុខយើង យើងភ្លេចព្រះអង្គ ហើយយើងក៏មើលងាយព្រះអង្គដែរ។ នេះគឺជាអ្វីដែលខ្លួនគាត់ត្រូវបានបញ្ឆោត។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជ្រាបក្នុងចិត្តយើង ទ្រង់ទតឃើញរឿងសម្ងាត់ទាំងអស់របស់យើង ទោះជាយើងធ្វើពុតជាអធិស្ឋានក៏ដោយ ក៏

យើងមិនគួរស្នាក់នៅកន្លែងដែលខ្លួនយើងត្រូវបានបញ្ឆោតឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរភ្ញាក់ឡើង ហើយអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់។

4) ព្រោះយើងមិនបន់ស្រន់ដោយអំពើបាបខ្ជិលទេ ព្រោះយើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋាន នោះនឹងបានផលល្អ។ អាថ៌កំបាំងដែលយើងយកឈ្នះភាពខ្ជិលគឺធ្វើដោយស្មោះត្រង់។ ខ្ជិលគឺជាអំពើបាបដែលមានពណ៌ការពារ។ សម្រាប់លេសដើម្បីថែរក្សារាងកាយមាន រឿងជាច្រើនដើម្បីអភិវឌ្ឍភាពខ្ជិល។ ដោយសារហេតុផលបែបនេះដែលយើងមិនអាច អធិស្ឋាន យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើបន្តនិងដោយស្មោះត្រង់។ ធ្វើដោយស្មោះ ត្រង់មានន័យថាធ្វើដោយស្មោះត្រង់

5) ដោយអំណាចនៃចិត្តនិងជាមួយរាងកាយរបស់គាត់។ រាងកាយគឺជាមុខងារនៃព្រលឹង ព្រោះថាវាមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល វាពិបាកក្នុងការប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អដែល ព្រលឹងចង់បាន ហើយថាមពលនៃរូបកាយក៏មានតម្លៃផងដែរ។ ដូច្នេះ Ecc 12:1 បាន និយាយថា “ចូរចងចាំផងដែរថា អ្នកគឺជាអ្នកបង្កើតក្នុងគ្រាយុវវ័យរបស់អ្នក មុនពេលថ្ងៃ អាក្រក់មកដល់ ហើយឆ្នាំខិតជិតមកដល់ ដែលអ្នកនឹងនិយាយថា “ខ្ញុំមិនពេញចិត្តនឹងពួក គេទេ” ។

3. ការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់គឺការអធិស្ឋានអស់ពីចិត្ត។

ប៉ុន្តែពីទីនោះ អ្នកនឹងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងបានរកឃើញ ព្រះអង្គ ប្រសិនបើអ្នកស្វែងរកព្រះអង្គអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹង។ “។ (Duet 4:29) “ឥឡូវនេះ អ៊ីស្រាអែលអើយ តើព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកតម្រូវអ្វីពីអ្នក ប៉ុន្តែត្រូវកោត ខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ឱ្យដើរតាមគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ ស្រឡាញ់ព្រះ

អង្គ និងគោរពបំរើព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកទាំងអស់គ្នា។ អស់ពីដួងចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹងរបស់អ្នក” (ឌូតឹ ១០:១២) “ហើយត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ទាំងអ្នក និងកូនរបស់អ្នក ហើយស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នកនៅថ្ងៃនេះ ដោយអស់ពីចិត្ត និងអស់ពីចិត្ត។ ព្រលឹង “(ឌូតឹ ៣០:២) “នៅពេលដែលអ្នកស្តាប់តាមព្រះសូរសៀងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដើម្បីកាន់តាមបញ្ញត្តិ និងច្បាប់របស់ទ្រង់ ដែលមានចារឹកក្នុងគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យនេះ នៅពេលអ្នកបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដោយអស់ពីចិត្ត។ អស់ពីដួងចិត្ត និងអស់ពីព្រលឹង។ ជំ (Duet 30:10) ជំហើយបានបែកឫជាណាចក្រចេញពីវង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ ហើយបានប្រគល់ទៅអ្នក ប៉ុន្តែអ្នកមិនបានដូចជាដាវីឌជាអ្នកបម្រើរបស់យើង ដែលបានកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់យើង ហើយធ្វើតាមខ្ញុំអស់ពីចិត្ត ដោយធ្វើតែប៉ុណ្ណឹង។

ដែលត្រឹមត្រូវនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្ញុំ” (ស្តេចទី 14:8) “ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ ទូលបង្គំសូមអរព្រះគុណទ្រង់ដោយអស់ពីចិត្ត ទូលបង្គំនឹងលើកតម្កើងព្រះនាមទ្រង់ជារៀងរហូត។ (ទំនុកដំកើង ៨៦:១២) ជំចូរទុកចិត្តដល់ព្រះយេហូវ៉ាឲ្យអស់ពីចិត្ត ហើយកុំពឹងលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនឡើយ។ (សុភាសិត ៣:៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 155 ចូរយើងសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ាដោយអរព្រះគុណ (ទំនុកតម្កើង ១៤៧:៧-២០)

យើងមានចរិតអាក្រក់ដែលមិនដឹងគុណ។ បុរសមិនលើកតម្កើងព្រះដោយហេតុផលដូចខាងក្រោម។ ១) ពួកគេមិនអរគុណចំពោះការចង់បានឥតប្រយោជន៍ច្រើនទេ។ បុរសប្រកាន់យកនូវគុណដ៏ធំជារបស់តូចសម្រាប់សេចក្តីប្រាថ្នាឥតប្រយោជន៍ ហើយចាត់ទុកផ្លូវពិតថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍។ ២) គេមិនដឹងគុណព្រោះមិនដឹងពីអំពើបាបច្រើនរបស់ខ្លួន។ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានសងដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងររួចហើយ ពួកគេមិនដឹងថាការពិតដែលពួកគេត្រូវបានចាត់ទុកជាមោឃៈដោយព្រះគុណរបស់ព្រះនោះទេ។ កាលដែលព្រះយេស៊ូវបានគង់នៅក្នុងពិភពលោក ស្ត្រីមានបាបបានយល់ពីអំពើបាបរបស់នាងបានសម្អាតជើងព្រះអម្ចាស់ដោយទឹកភ្នែក។ ទឹកភ្នែកគឺជាការអរព្រះគុណរបស់នាងចំពោះការលើកលែងទោសរបស់នាង ទោះបីជាសាវកប៉ុលបានបះបោរព្រះអម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយគាត់បានសង្គ្រោះ ហើយបានក្លាយជាសាវក។ នៅពេលដែលគាត់គិតថាព្រឹត្តិការណ៍នេះ គាត់មានការអរព្រះគុណយ៉ាងបរិបូរណ៌ គាត់អាចសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគុក។ គាត់បានប្រាប់ព្រះវិហារថែស្សាឡូនីចថា ជំ ចូរអរសប្បាយជានិច្ច អធិស្ឋានដោយឥតឈប់ឈរ ™ ។ (ថែស្សាទី១ ៥:១៦-១៨) មូលហេតុដែលយើងមិនមានការអរព្រះគុណដ៏ក្តៅគគុក គឺដោយសារយើងមិនដឹងថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណរបស់ព្រះជាមនុស្សមានបាបនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ៣) បុរសមិនចេះដឹងគុណ

សេចក្តីអធិប្បាយ 156 អត្ថន័យដែលសរសើរដល់សត្វទាំងអស់ (ទំនុកដំកើង ១៤៨:១-១៤)

ដូចដែលយើងឃើញទំនុកតម្កើងនេះ វាបានអញ្ជើញក្នុងន័យថា អ្វីៗទាំងអស់ពីស្ថានសួគ៌មកផែនដីគួរសរសើរ។

1. ទេវតាគួរសរសើរ។ (1,2)

ដ្បិតទេវតាសុទ្ធតែមិនមានបាបកម្មទេ ស័ក្តិសមនឹងសរសើរ។ ព្រះទទួលយកការសរសើរពីអ្នកបរិសុទ្ធ។ អំពីកិច្ចការសំខាន់ដែលព្រះបានប្រតិបត្តិ ពួកគេជាអ្នកត្រួសត្រាយ និងជាគំរូ។ ពួកគេបានច្រៀងអំពីការបង្កើតរបស់ព្រះជាចម្បង (យ៉ូប 38:7) គាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកសរសើរពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដំបូង។ (លូកា ២:១៣-១៤)

2. បុរសគ្មានហេតុផលគួរសរសើរ។ (៣, ១០)

តើមនុស្សគ្មានជីវិតនិងសត្វដោយគ្មានហេតុផលអាចសរសើរគាត់បានយ៉ាងណា? 1) ពួកគេបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យនៃអំណាចរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុង

សន្តប់និងមេកានិច។ រាល់ចលនារបស់ពួកគេគឺជាការបញ្ចេញមតិដែលព្រះបានបង្កើតពួកគេដោយផ្ទាល់។ ពួកគេបង្ហាញពីអ្វីដែលពួកគេទទួលបានដោយផ្ទាល់។ ក្នុងន័យនេះ ការសរសើររបស់ពួកគេប្រសើរជាងការសរសើរពីខាងក្រៅ ដែលមនុស្សមានបាបច្រៀងដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ។ 2) ពួកគេមិនមានហេតុផល មិនអាចសរសើរដោយមាត់របស់ពួកគេបានទេ។ ប៉ុន្តែក្នុងន័យដែលកវីស្តីបន្ទោសមនុស្សដែលមិនសរសើរព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញថាពួកគេគួរសរសើរណោះយ៉ាងពិតប្រាកដ។ គម្ពីរមានពាក្យសម្តីបែបនេះ។ (អេ.

3. បុរសគ្រប់រូបគួរសរសើរ។ (១១-១៣)

ក្នុងផ្នែកនេះ កវីបានអញ្ជើញអ្នកណាដែលមនុស្សទូទៅ មិនចាអ្នកជឿ ឬអ្នកមិនជឿគួរសរសើរគាត់។ ត្រង់ចំណុចនេះ កវីនេះនិយាយពីដំណាក់កាល និងមុខតំណែងជាច្រើន ។ វាមានន័យថាដើម្បីដាស់តឿនមនុស្សជាតិដែលធ្វេសប្រហែសក្នុងការសរសើរតម្កើងព្រះតាមគោលជំហររបស់ខ្លួន។ ព្រោះស្តេច និងមន្ត្រីមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ខ្ជាសនឹងការសរសើរ ដ្បិតមនុស្សល្ងង់ មិនយល់អំពីហេតុនៃការសរសើរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះជាយុវជនស្គាល់ការច្រៀងដើម្បីស្រឡាញ់ពិភពលោកក៏ដោយ ក៏មិនចេះសរសើរព្រះដែរ។ ហើយវាងាយស្រួលដែលមនុស្សចាស់ទំនោរទៅរកអ្នកដែលមិនសរសើរពីអំណាចទន់ខ្សោយរបស់ពួកគេ (សាសនា ១២:១) ហើយវាជាការពិបាកដែលកុមារមានចិត្តសរសើរចំពោះភាពក្មេងខ្ចីរបស់ពួកគេ។ ដូចមនុស្សជាតិមានចិត្តច្របូកច្របល់សរសើរព្រះតាមតួនាទីនីមួយៗរបស់មនុស្សជាតិ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេប្រែចិត្ត នោះតំណែងរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានអរព្រះគុណ ហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាហេតុផលនៃការសរសើរ។ ដូច្នេះ ហើយបានជាកវីស្នើសុំក្នុងន័យថាពួកគេគួរប្រែចិត្តនិងក្លាយជាអ្នកសរសើរ។

4. ព្រះគឺជាវត្ថុនៃការសរសើរដោយពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់។ (ខ១៤)

ត្រង់នេះ កវីនេះមិនអញ្ជើញឲ្យសរសើរចំពោះការដែលភិក្ខុគួរសរសើរ។ ព្រោះពួកបរិសុទ្ធគួរសរសើរតាមធម្មជាតិ ដោយអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (ស្នែងនៃមនុស្ស) ដែលព្រះប្រទានដល់គេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 157 ការសរសើររបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស (ទំនុកដំកើង ១៤៩: ១-៩)

1. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគេ ពួកគេគួរសរសើរទ្រង់។ (ខ២)

ព្រះបានបង្កើតពួកគេដោយគ្មានអ្វីសោះ។ មូលដ្ឋានរបស់ពួកគេគឺគ្មានអ្វីសោះ។ ប៉ុន្តែដើម្បីដកពួកគេចេញ អំណាចនៃព្រះបានធ្វើការ។ វាជាអាថ៌កំបាំង។ អំណាចដែលបង្កើតអ្វីមួយចេញពីអ្វីមួយ! ដូច្នេះ ពីរឿងអាថ៌កំបាំងនេះ ពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីសរសើរព្រះឡើយ។ ប្រជាជននៃពិភពលោកនេះសរសើរ និងគោរពបូជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ អ្នកបង្កើត និងវីរបុរសផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែពួកគេជាបុរសដែលធ្វើការជាមួយនឹងការចុះផ្តែរបស់ព្រះ។ បើយើងគោរពប្រណិប័តន៍គេ តើយើងគួរសរសើរព្រះប៉ុណ្ណា! យើងមិនគួរគោរពប្រណិប័តន៍ទេ ប៉ុន្តែយើងគួរថ្វាយបង្គំតែព្រះ។

2. ដោយសារព្រះជាស្តេចរបស់ពួកគេ ពួកគេគួរតែសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ។ (ខ២)

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតយើងតែមួយ ប៉ុន្តែមិនគ្រប់គ្រងលើយើងទេ នោះយើងអាចនឹងត្រូវវិនាសហើយ។ អ្វីដែលយើងគួរផ្តែងអំណរគុណគឺសម្រាប់ព្រះគ្រប់គ្រងយើង។ បើស្តេចយើងជាមារ តើយើងត្រូវវេទនាប៉ុណ្ណា!

3. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះពួកគេគួរសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ (ខ៤) ការពិតដែលព្រះសង្គ្រោះយើងមិនបញ្ឈប់ថាទ្រង់ជួយយើងក្នុងគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។

កៅអី និងធ្វើឱ្យយើងចេញពីវាសម្រាប់ខ្លួនយើង។ គាត់ជាអ្នកជួយយើងតែរឿងតូចតាចប៉ុណ្ណោះ។ សេចក្តីសង្គ្រោះនេះគឺជាកិច្ចការដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ។ តើមនុស្សស្លាប់អាចសហការគ្នាដើម្បីរស់ឡើងវិញដោយរបៀបណា? សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានគ្រោងទុកដោយព្រះតែមួយគត់ ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយទ្រង់។ សេចក្តីសង្គ្រោះនេះគឺពេញលេញ និងរុងរឿង ដែលត្រូវសម្រេចដោយព្រះចេស្តានៃព្រះ។ ដូច្នេះ ពួក

បរិសុទ្ធគួរអរព្រះគុណដល់ព្រះ ហើយគួរសរសើរទ្រង់។ ពួកគេគួរត្រេកអរនឹងសិរីល្អ ប៉ុន្តែពួកគេគួរត្រេកអរសូម្បីតែលើគ្រែ (ក្នុងជំងឺ) (ខ.៥)

4. ដោយសារតែពួកបរិសុទ្ធយកឈ្នះទីបំផុតពួកគេគួរតែសរសើរតម្កើងព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេយកឈ្នះ។ (6-9)

សូមមើល រ៉ូម ៨:៣៧។ ទោះជាដីនេះច្របូកច្របល់ក៏ដោយ ក៏ព្រះចេស្តានៃព្រះអាចស្តារវាឡើងវិញនៅទីបំផុត។ Thomas Moore បាននិយាយនៅក្នុងកំណាព្យរបស់គាត់ថា "ផែនដីគ្មានទុក្ខព្រួយដែលស្ថានសួគ៌មិនអាចព្យាបាលបានទេ។ លោកុប្បត្តិ 18:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុតើព្រះយេហូវ៉ាមានអ្វីពិបាកពេកឬ? នៅពេលកំណត់ យើងនឹងត្រឡប់មករកអ្នកវិញ ប្រហែលជាឆ្នាំក្រោយ ហើយសារ៉ានឹងមានកូនប្រុសមួយ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 158 ច្រៀងសរសើរតម្កើងព្រះអម្ចាស់ អស់អ្នកដែលដកដង្ហើម (ទំនុកតម្កើង ១៥០:១-៦)

អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីមូលហេតុដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះ។ 1. ការសរសើរចំពោះសកម្មភាពដែលអាចធ្វើបានរបស់គាត់។ បទគម្ពីរចែងអំពីអំណាចរបស់ព្រះជាច្រើន។ Duet 32:39 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឥឡូវនេះមើលថាខ្ញុំ សូម្បីតែខ្ញុំក៏គាត់ដែរ ហើយគ្មានព្រះណានៅខាងខ្ញុំឡើយ។ ខ្ញុំសម្លាប់ ហើយខ្ញុំក៏រស់ឡើងវិញ ខ្ញុំរបួសហើយខ្ញុំជាសះស្បើយ; ហើយគ្មានអ្នកណាអាចរំដោះចេញពីដៃខ្ញុំបានឡើយ™។ (សូមយោងទៅខ្ញុំ សាំ ២:៦) អ៊ីសាំ ១៤:៦ មានប្រសាសន៍ថា ឯ យ៉ូណាថានបាននិយាយទៅយុវជនដែលកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់ខ្លួនថា ឯ ចូរមក ហើយឲ្យយើងឆ្លងទៅកងទ័ពនៃអ្នកមិនកាត់ស្បែកទាំងនេះ។ ប្រហែលជាព្រះយេហូវ៉ានឹងធ្វើការឲ្យយើង ត្បិតគ្មានអ្វីអាចរារាំងព្រះយេហូវ៉ាពីការសង្គ្រោះដោយមនុស្សច្រើន ឬតិចតួចឡើយ™។ “។ (សូមមើល របាក្សត្រទី 2 14:11) II របាក្សត្រ 16:9 ចែងថា ឯដ្បិតព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់រត់ទៅទិសពាសពេញផែនដីទាំងមូល ដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រយ៉ាងរឹងមាំដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តឥតសៅហ្មងចំពោះទ្រង់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។ II របាក្សត្រ 20:6 ចែងថា៖ ឯឱព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃបុព្វបុរសនៃយើងខ្ញុំ ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៅស្ថានសួគ៌ទេឬ? អ្នកគ្រប់គ្រងលើរាជាណាចក្ររបស់ប្រជាជាតិទាំងអស់។ នៅក្នុងដៃអ្នកមានឫទ្ធានុភាពខ្លាំងក្លា ដូច្នេះគ្មានអ្នកណាអាចតទល់អ្នកបានឡើយ។ “។ សុភាសិត 21:30 ចែងថា៖ ឯគ្មានប្រាជ្ញា គ្មានការយល់ដឹង គ្មានយោបល់ណាអាចប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ាបានឡើយ។ ", គឺ 14:24 និយាយថា "ព្រះអម្ចាស់នៃពួកពល

បរិវារបានស្បថថា: "ដូចដែលខ្ញុំបានគ្រោងទុកវានឹងក្លាយជាដូច្នេះហើយដូចដែលខ្ញុំបានគ្រោងទុកវានឹងនៅដដែល", Dan 2:20 និយាយថា: "ដានីយ៉ែលបានឆ្លើយតបនិង ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា៖ បំសូមប្រទានពរដល់ព្រះនាមនៃព្រះជារៀងរហូត អស់កល្បជានិច្ច ជាអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា និងកម្លាំង។ ដាន់ ៤:៣៥ និយាយថា “all the ប្រជាជននៅលើផែនដីត្រូវបានចាត់ទុកថាគ្មានអ្វីសោះ ហើយទ្រង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកពលបរិវារនៃស្ថានសួគ៌ និងក្នុងចំណោមអ្នករស់នៅលើផែនដី។ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចកាន់ដៃគាត់បានឡើយ។

ឬនិយាយទៅកាន់គាត់ថា "តើអ្នកបានធ្វើអ្វី?" បំពាក្យខាងលើគឺជាពាក្យតំណាងនៃវគ្គជាច្រើននៃអំណាច។

1. ការសរសើរចំពោះអ្នកដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់គាត់។

ដោយសារព្រះគឺអស្ចារ្យពេក របស់ដ៏អស្ចារ្យក្នុងលោកក៏ត្រូវបានមើលទៅជារបស់តូចដែរ។ (គី ៤០:១៥) រ៉ូម ១១:៣៣-៣៦បានមានប្រសាសន៍ថា៖ បំឱជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះ តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចរកឃើញបានទេ ហើយរបៀបរបស់លោកមិនអាចកាត់ផ្តែបាន! បំដ្បិតអ្នកណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ទ្រង់? ឬតើអ្នកណាបានឲ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានតបស្នងវិញ?™។ ពីគាត់ និងតាមរយៈគាត់ និងចំពោះគាត់ជារបស់ទាំងអស់។ សម្រាប់គាត់គឺជាសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត។ អាម៉ែន។” សូមមើល អេ ៥៥:៨, ៩

[ចប់ ធម្មទេសនា ចំនុកតម្កើង ដោយ បណ្ឌិត យន ស៊ុន ផាក]